

Mục lục

<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 1</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 2</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 3</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 4</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 5</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 6</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 7</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 8</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 9</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 10</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 11</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 12</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 13</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 14</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 15</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 16</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 17</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 18</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 19</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 20</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 21</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 22</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) Chương 23</u>

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 1

Phần thứ nhất

Chương 1: Kẻ thách đấu

Mưa rả rích suốt mấy ngày liền, khí lạnh âm u giăng đầy khắp không gian, không chịu tan đi ngay cả khi mặt trời ló dạng. Trên sân vận động cực lớn của trường trung học Nhân Xuyên, những học sinh khoác trên mình những bộ quần áo đồng phục màu đen, hàng lối chỉnh tề, tiếng hiệu lệnh vừa hô lên đã tản đi bốn phía, giống như những vòng sóng lan tỏa sau khi ném hòn đá vào trong một vũng nước đen.

“Học sinh trung học toàn quốc tập thể dục theo đài, bài thứ hai, Thời đại đang vẫy gọi!”

Khi loa phát thanh vang lên hai tiếng “vẫy gọi”, âm thanh dường như đặc biệt đồng dạng hùng hồn.

“Gọi hồn mới đúng chứ.”

Người nói câu đó là một nam sinh, vì cao lêu nghêu mà xếp cuối hàng, lúc tập thể dục, tay chân chỉ duỗi ra nửa chừng, coi bộ vô cùng biếng nhác, cuối cùng cũng bị giám thị nhắc nhở.

“Chu Phóng, cái chân kia của cậu duỗi rộng ra một tí.” Giáo viên cầm chiếc roi trong tay, như thể sắp quát cho một cái, Chu Phóng liền duỗi chân về trước, né ra một bên.

“Thưa thầy, em đau bụng lắm.” Hân cười như vô tội.

Nhìn theo bóng thầy giáo tức giận bỏ đi, Chu Phóng xoa xoa bụng rồi thở dài, không phải tôi làm trò đâu, tôi đau bụng thật mà...

Trưa nay tổ chức sinh nhật cho Ôn Đình, Lâm Vi và Ôn Đình đều không ăn bánh kem, đành phải một mình giải quyết hết.

Kết quả là đau bụng. Phải chạy ông Tào Tháo cả buổi chiều.

Bây giờ thì toàn thân rã rời, có thể lê cái “thân tàn” này đến thao trường là tốt lắm rồi, lại còn bắt người ta phải đuổi chân ra nữa?

Đến động tác ngồi xổm, Chu Phóng càng khổ não.

Mỗi lần ngồi xuống đều không muốn đứng lên.

“Bài tập nhảy!”

Tiếng loa phát thanh vẫn đồng dục hùng hồn như cũ, Chu Phóng rũ đầu với bộ dạng bài hoại ốm yếu, không thể nào nhảy được nữa, chỉ biết bấm bụng than trời – ôi, anh hùng vì mỹ nhân mà chết thảm, còn mình thì chết thảm vì miếng bánh kem, có lẽ còn thảm hơn cả gấu chó nữa. Các bạn xem tập thể dục theo đài, có đến nỗi phải phấn khích thế không? Cô bé tết tóc đuôi ngựa bên cạnh, nhảy lên giống hệt như là con thỏ bị tiêm thuốc kích thích, rõ ràng là đối lập hẳn với mình đang như con cá chết bị rút gân.

Phóng mắt nhìn xung quanh, một rừng áo đồng phục đen ngòm tề chỉnh, khi nhảy lên, hiệu quả thị giác thật là khủng bố.

Cúi đầu xuống nhìn đồng hồ, bốn giờ mười phút chiều.

Năm rưỡi chiều sau khi tan học, còn phải họp câu lạc bộ văn học nữa, còn phải lê cái thân tàn này đi lải nhải đến nửa tiếng đồng hồ bản tổng kết và kế hoạch sắp tới nữa.

Hi vọng trước khi đến đó có thể giải quyết cái bụng của nợ này.

Năm giờ chiều, trong phòng họp của tờ Bách Xuyên, Chu Phóng ngồi ở vị trí đầu tiên với bộ dạng vô cùng nghiêm nghị, ngón tay khê gõ mặt bàn, cầm sổ tập san trường mới nhất chau mày, “chủ biên, lần trước không phải đã nói chuyện đổi chuyên mục rồi sao? Sao sổ này ra vẫn y như cũ vậy? Không thay rượu thì cũng phải đổi bình chứ?”

Chu Phóng đang mải một cách hăng say, đột nhiên nghe thấy một hồi gõ cửa.

“Vào đi, lúc nào họp cũng đến muộn, cậu có ý thức về thời gian không đấy?” Có thể biến cơn đau bụng thành nợ khí xả ra ngoài, cái bụng cũng dễ chịu hơn nhiều. Nhưng khi quay đầu lại, Chu Phóng sững người.

Đứng ở cửa ra vào là một nam sinh tầm thước, người hơi gầy, tóc rối lòa xòa, tự nhiên, tóc mái rủ xuống bên cặp kính.

Nam sinh đẩy đẩy cặp kính lên, cười lạnh nhạt, “xin lỗi, tôi không biết các bạn đang họp.”

Chu Phóng đưa mắt nhìn kỹ cậu ta, chỉ thấy cậu ta nhìn thẳng lại, không hề có chút né tránh, chứ đừng nói gì đến sợ sệt, hơn nữa còn vô cùng thản nhiên, giống như đi vào phòng mình vậy.

“Anh là chủ nhiệm câu lạc bộ à?” Nam sinh hỏi.

Chu Phóng gật đầu, “Tìm tôi... có việc?”

“Đúng, tôi có việc muốn hỏi anh.”

Thái độ tự cao tự đại của cậu ta thật không thể nào thích nổi, Chu Phóng chau chau mày, quay quay chiếc bút bi trong tay, “phiền cậu ra ngoài trước, chờ họp xong, tôi sẽ nói chuyện riêng với cậu.”

Nam sinh gật gật đầu, đóng cửa lại, những ngón tay nắm chặt nắm đấm cửa có chút trắng bệch.

Cơn bức dọc đầy trong bụng của Chu Phóng vừa mới tan đi, không biết vì sao lại tích tụ lại. Ruột quặn lại, bụng sôi sùng sục, Chu Phóng đành phải chau mày ôm bụng.

Trong lòng thầm nghĩ, gã trai kia đủ lạnh lùng đấy, cái thái độ không coi ai ra gì đó thật làm người khác khó chịu, thật muốn cho đồ con nít nứt mắt, miệng hôi sữa mẹ kia một bài học, lại dám có thái độ đó với đàn anh sao?

Chu Phóng xoa xoa mũi, tiếp tục cuộc họp, nói như súng bắn liên thanh, pằng pằng trong năm phút, dặn dò giao việc xong rồi nhả ra hai chữ: “tan họp.”

Đối với chủ nhiệm câu lạc bộ mà nói, hai chữ này tương đương với bốn chữ “đại xá thiên hạ” của hoàng đế bệ hạ, uy lực ngút trời, như thế hai chữ này vừa phát ra, phòng họp lập tức không một bóng người, tất cả gấp sách lại trong nháy mắt lặn mất tăm mất dạng.

Bận chết đi được, đói chết đi được, lại còn phải họp cuộc họp này... thật là tàn phá tuổi thanh xuân!

Sau đó người buồn bức nhất chính là chủ nhiệm Chu Phóng, phải chịu đựng cái bụng réo gào, lại vẫn phải làm ra vẻ phong lưu phóng khoáng. Chờ mọi người như ong vỡ tổ ra về và sự yên tĩnh trở lại trong nháy mắt, Chu Phóng mới thở dài một tiếng, ấn ấn vào da bụng, hạ giọng nói: “Không còn ai nữa, yên tâm réo lên đi.”

Ừng ục, òng ọc...

Cái bụng thật là biết nghe lời, Chu Phóng thoải mái dựa vào ghế tựa, thở phào nhẹ nhõm.

Mạch suy tư bỗng trở về ba năm trước, nhớ đến lúc tranh luận với giáo viên đoàn trường về việc xây dựng tập san trường.

Chu Phóng lúc đó, mới đến trường trung học Nhân Xuyên, nghe ọ mới sinh không sợ hổ, coi thường nội quy nghiêm khắc, vẫn được coi là “tàn khốc” của trường, dám đấu khẩu với giáo viên, thật là chưa từng có tiền lệ trong lịch sử.

Trải qua bao khó khăn, cuối cùng tập san “Bách Xuyên” của trường trung học Nhân Xuyên cũng ra đời. Chu Phóng là chủ biên đầu tiên, từ năm thứ nhất đến năm thứ ba liên tiếp đảm trách ba nhiệm kỳ. Thời gian ba năm nhìn Bách Xuyên từ số đầu tiên chỉ in mười mấy bản, điều hiu chẳng có ai xem, đến sự huy hoàng hôm nay, mỗi số mới ra đều được tranh giành như tôm tươi, trong lòng không khỏi dấy lên cảm giác bể dâu.

Chu Phóng từng nói, mỗi tuần một số Bách Xuyên, cũng giống như chu kỳ sinh lí của anh vậy.

Câu nói này một dạo làm chấn động toàn trường, sau này có người nhìn thấy Chu Phóng liền đùa nói, này, Chu Phóng đại nhân, chu kỳ sinh lí của anh đã đến chưa? Chu Phóng chỉ dùng ngón tay cái chống cằm, cười một cách ranh mãnh.

Lần này đề xuất cải cách báo trường, chẳng qua là thiết kế thêm một chuyên mục “góc hài hước”, đăng truyện cười do các bạn học sinh sáng tác, thay thế cho phần giới thiệu tác phẩm nổi tiếng trước kia, hơn nữa phần dành cho mục tản văn cũng phải rút bớt đi nhiều.

Tuần trước, chủ biên chỉ lo mỗi việc trả lại bản thảo không dùng mà cũng sút đầu mẻ trán, chẳng trách không kịp tiến độ kì này.

“Tân Tân, cuối tuần anh ở lại cùng duyệt bản thảo với em nhé.” Chu Phóng rút điện thoại ra, gửi tin nhắn cho cô bạn chủ biên.

Tân Tân là chủ biên, họ Chu, là người thân thiết nhất trong N cô em gái mà Chu Phóng nhận. Chu Phóng thường nói đùa là, “sao em lại không mang họ Ngưu chứ? Gọi là Ngưu Tân hay hơn nhiều, như thế anh có thể đọc em cả ngày[1].” Lúc nói câu này, trong tay Chu Phóng đang nhấc cuốn từ điển Oxford Anh Trung dày cộp.

[1] Ngưu Tân: phiên âm Hán việt của từ điển Oxford Anh – Trung (N.D)

Chu Tân Tân nhả lại rất nhanh: “Đại ca, cuối tuần này phải thi thử đấy, duyệt gì mà duyệt, anh có bị lẩn không?”

Chu Phóng chống đầu, dài giọng ra than – hồng hét rồi, lần này lại chưa ôn tập gì.

Đang rũ đầu mặt ủ mảy ê thì đằng sau chột vang lên một giọng lạnh lùng.

“Chủ nhiệm, bây giờ có rảnh để nói chuyện không?”

Ồ, dường như đã quên mất gã trai lúc nãy? Chu Phóng xoay người trong nháy mắt, vẻ chán nản dường như tiêu tan hết, hãnh nhếch mép lên, cười một cách phóng khoáng mà đầy nam tính, “cậu bạn, vào đi, bên ngoài lạnh lắm, đông cứng lại thì không tốt đâu.”

Phòng họp đương nhiên là trang bị không tồi, có điều hòa làm không khí trong phòng ấm áp.

Lại còn thêm chiếc ghế sofa mềm mại nữa...

Chu Phóng đi đến bên ghế sofa, nhàn nhã ngồi xuống, bắt chéo chân về phía cậu học trò kia hỏi: “Cậu tên là gì?”

Cậu kia không hề để ý đến cái cười đùa cợt và giọng điệu chọc ghẹo của Chu Phóng, chỉ bình thản nhìn gã, miệng khẽ hé mở, buông ra ba chữ: “Đoan Mộc Ninh.”

Chu Phóng dùng ngón tay cái chống cằm, dường như suy nghĩ điều gì, giây lát sau mới nói tiếp: “Đoan Mộc, họ này rất hiếm gặp đó.”

“Vậy thì có thể nói chuyện nghiêm túc chưa?” Đoan Mộc Ninh nhìn bộ dạng không hề để tâm của Chu Phóng, chau mày lại một cách không thoải mái.

“Nói chứ, cậu nói đi.” Chu Phóng vẫn không ngồi dậy, cứ dựa nửa người vào sofa như vậy, cứ như là ông chủ đang nghe cấp dưới báo cáo vậy.

Đoan Mộc Ninh rút một cuốn sổ ra khỏi túi, “tôi gửi bản thảo ba lần liên tiếp đều bị trả lại, tôi muốn biết lí do.”

Chu Phóng nhìn chăm chú cuốn sổ trong tay cậu nhóc, lúc này mới ngồi hẳn dậy, “bản thảo gì vậy?”

Cuốn sổ dày như vậy, đừng nói với tôi là nhật kí đấy nhé...

“Tiểu thuyết.”

Chu Phóng cười giễu cợt, “cậu bạn à, chúng tôi đây là báo trường, cậu muốn đăng tiểu thuyết dài kỳ ở báo trường sao?”

Chu Phóng thở dài, thông thả nói: “Hải nạp bách xuyên thì không sai, chúng tôi đương nhiên chào đón các dòng suối từ bốn phương tám hướng, nhưng mà...” ngừng một lát, gã nhếch mép lên cười một cái, “loại nước cống này, chúng tôi còn phải lọc đã.”

Nhìn thấy đối phương chau mày không vui, Chu Phóng không kiềm chế nổi tâm tình vui vẻ, tiếp tục trêu chọc gã trai lạnh lùng không biết trời cao đất dày này.

“Cho nên là, chúng tôi duyệt bản thảo khá nghiêm túc, dù sao thì trong lòng các học sinh trường trung học Nhân Xuyên, “Bách Xuyên” đã trở thành một thương hiệu rồi, không ai muốn quay đầu lại tự đập vỡ thương hiệu của mình, đúng không.”

Sắc mặt của Đoan Mộc Ninh lạnh đanh lại, “ý của anh là, thứ mà tôi viết chỉ như nước cống?”

“À? Cậu hiểu nhầm rồi, tôi thật không có ý đó.” Chu Phóng nhẹ nhàng dùng ngón tay vỗ chống lên trán, làm một điệu bộ đau khổ bất đắc dĩ, “cậu biết không, chủ nhiệm câu lạc bộ tôi đây cũng không quyết được, nội quy do phía trên trường quy định kia, châu chấu làm sao đá được xe. Đăng liên tục tiểu thuyết dài kì là không thể, hay là, tôi chuyển bản thảo của cậu cho tạp chí ngôn tình xem nhé? Còn có thể kiếm chút nhuận bút, tôi biết rất nhiều biên tập viên của các tạp chí, tôi gửi bản thảo giúp cậu, được không?”

Đoan Mộc Ninh hừ một tiếng, “anh đang đùa tôi đấy à?” Nhìn thấy Chu Phóng cười không đáp lại, Đoan Mộc Ninh lại đẩy đẩy cặp kính, khoe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, “anh tưởng anh là ai chứ? Chẳng qua chỉ là chủ nhiệm một tờ báo trường thôi, hơn nữa, còn là một chủ nhiệm không đủ tư cách, anh có tư cách gì mà coi thường người khác?”

Chu Phóng trầm ngâm một lát, cuối cùng đứng dậy, vừa cười, vừa bước vài bước thong thả, đẩy cậu thiếu niên đến góc tường, hai tay sát hai bên người cậu ta chống lên tường, áp sát lại, hạ giọng nói: “VẬY.... cậu nói xem, thế nào mới là một chủ nhiệm đủ tư cách?”

Đoan Mộc Ninh nắm chặt nắm tay, thở sâu một hơi.

“Báo trường của các anh có rất nhiều chuyên mục về căn bản chả có tác dụng gì! Anh làm chủ nhiệm, không nghĩ đến việc cải thiện một chút sao? Anh biết rằng trường trung học Nhân Xuyên mỗi tháng đều có một kì thi quy mô lớn, xếp hạng tất cả các lớp, còn có họp phụ huynh, áp lực của học sinh lớn thế nào? Vậy mà báo trường suốt ngày viết những bài luận tràng giang đại hải làm người ta đọc muốn điên đầu! Chủ nhiệm đại nhân, báo trường không phải là nơi để anh múa may văn tài đấy chứ?”

Vì kích động, mặt Đoan Mộc Ninh đỏ bừng lên, Chu Phóng đột nhiên cảm thấy bộ dạng nổi đóa của cậu trai này sao mà đáng yêu đến thế.

“Ồ, nghe chừng có lý đấy...” Chu Phóng giả bộ trầm tư sờ sờ mũi, “vậy ý của cậu thế nào?”

Đoan Mộc Ninh đảo mắt lườm, “tôi nghĩ có thể thêm vài chuyên mục vui vẻ hài hước chút, làm mọi người có thể xả stress, thư giãn tâm tình. Học tập vốn dĩ đã mệt lắm rồi, phong cách cái tờ báo đó không phải quá nặng nề sao? Hơn nữa dựa vào trình độ của mọi người bây giờ, vẫn chưa đạt đến trình độ viết được những bài bình luận sâu sắc, đọc những thứ thùng rỗng kêu to kia, chả phải là làm cho người ta cười đến rụng cả răng sao.”

Nghe xong lời tên nhóc nói, Chu Phóng không nhịn được cười phá lên, duỗi tay ra xoa xoa đầu Đoan Mộc Ninh, như là đang xoa đầu một chú cún, thuận tay vuốt một lượt, không hề để ý đến mặt đối phương đã biến sắc trong nháy mắt, hân hoan một tiếng thở nhẹ nói: “Ngốc à, ý nghĩ của cậu không tệ, cho nên chúng tôi đã hạ quyết tâm phải cải cách rồi. Loại bỏ những mục cũ kỹ lỗi thời kia, tăng thêm những mục thư giãn nhẹ nhàng để làm tờ báo có thêm sinh khí mới. Lúc này họp chính là nói việc cải cách, thay đổi đó. Phải, tôi đã làm một cuộc khảo sát ý kiến của toàn trường, ý kiến của cậu đây, đã có không ít học sinh phản hồi rồi. Như vậy, cậu nói tôi có đủ tư cách không? Đủ thì gật đầu một cái, tôi đói rồi, muốn đi ăn cơm.”

Nghe hẳn nói xong, Đoan Mộc Ninh tức giận đến mức mặt đỏ bừng bừng.

“Đồ khốn... anh đùa tôi à...”

Những lời như tự lằm bằm trong miệng nhưng lại bị Chu Phóng nghe thấy.

Chu Phóng rút cánh tay đang xoa đầu cậu ta lại, cười vui vẻ: “Đừng mắng tôi là đồ khốn, cậu không cảm thấy mắng là cảm thú còn dễ nghe hơn sao? Nào, mắng lại một lần nữa xem nào.” Nói xong hẳn liền lùi một bước, khề cười nhìn thẳng vào Đoan Mộc Ninh.

Mắt Đoan Mộc Ninh thực sự rất đẹp, đặc biệt là khi chớp mắt, có một cảm giác cao ngạo đến lạnh lùng. Lại thêm ánh sáng sắc lạnh của gọng kính kim loại, cái bộ dạng không coi ai ra gì ấy thật làm cho người ta muốn... bắt nạt cậu.

Chỉ có điều với bộ dạng tức đỏ cả mặt lên bây giờ, cậu ta lại càng thêm sống động đáng yêu, làn da vốn dĩ nhợt nhạt, lúc này nắm chặt nắm tay lại vì phẫn nộ, thậm chí có thể nhìn rõ đến từng mạch máu.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Chu Phóng vừa quan sát, vừa thầm đánh giá, sau cùng, thu ánh mắt lại, một lần nữa nở nụ cười lưu manh đối diện với cậu ta.

“Tôi nói với cậu, lần sau trước khi đá cửa, tốt nhất là chuẩn bị tốt hơn, đừng có hồ đồ xông vào, làm cho tôi cảm thấy, cậu chỉ là một... một con cừu non lạc đường.”

Đoan Mộc Ninh cuối cùng không chịu được, nắm chặt nắm tay tặng cho Chu Phóng một quả đấm thân mật vào vùng bụng mà vốn dĩ đã đau đớn vì quặn ruột.

“Cứ cho là tôi thích xen vào việc của người khác!”

Lạnh lùng hừ một tiếng, Đoan Mộc Ninh phúi phúi tay rồi đi.

“Này... dù sao thì tôi cũng là đàn anh, cậu thật là vô lễ...” Chu Phóng hét theo phía lưng cậu ta.

“Tôi chỉ tôn trọng những người nào đáng được tôn trọng. Anh? Hừ.” Những âm thanh như là rít ra từ kẽ răng vắng lại nhỏ dần, bóng Đoan Mộc Ninh cũng dần biến mất ở đầu kia hành lang.

Chu Phóng lúc này mới mặt ử mà chau ôm bụng, đập cửa một phát, lao đến toilet xả ra điên cuồng.

Sau một hồi lâu, trong toilet vọng ra từng hồi từng hồi những tiếng ngâm nga dễ chịu.

“Ồ... Đoan Mộc Ninh, cảm ơn cậu đã đánh vào bụng tôi, làm cho tôi tháo trôi thiên lí... ôi chao... khoan khoái quá.”

Chu Phóng vừa rửa tay vừa lăm bắm, chợt nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa toilet đột nhiên dừng lại.

Quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy Lâm Vi xách cặp đứng ở ngoài cửa, nét mặt đầy kinh ngạc, “anh nói... thiên lí gì cơ??”

“Ồ, anh đau bụng, tháo ra thiên lí.” Chu Phóng nhún nhún vai, bước đến đưa tay ôm lấy Lâm Vi một cách thân thiết, Lâm Vi ghê sợ nhìn đôi tay anh, tránh ra chỗ khác.

Chu Phóng không để bụng, rút tay về nhét vào túi quần, huýt một tiếng sáo nói, “tối nay cùng ăn cơm nhé, anh mời.”

“Em đến tìm anh là muốn nói với anh một tiếng, tối nay anh ăn với Đình Đình đi, em có hẹn với bạn rồi.”

“Bạn?” Chu Phóng hừ một tiếng, “nam hay là nữ?”

“Nam.”

“Ồ, vậy tùy em.”

Lâm Vi khẽ cười, “nếu em nói đó là nữ thì sao?”

“Vậy thì... anh đương nhiên sẽ đi cùng em ngắm một chút...” Chu Phóng cười to một cách cực kỳ vô sỉ, liền bị Lâm Vi lườm lại một cách khinh bỉ.

Hai người cùng nhau xuống lầu tìm Ôn Đình, đi đến góc rẽ, Lâm Vi đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, cuối tuần các anh phải thi thử đúng không?”

“Đúng vậy, thật là đau khổ, anh lo nhất là viết văn, viết văn ời viết văn!”

Lâm Vi lại cười phá lên, “anh có văn tài như vậy, mỗi lần viết văn lại toàn bị điểm thấp là sao, lần trước chọc giận thầy giáo làm thầy giáo thậm chí còn cho anh 0 điểm, em thật đau xót thay cho anh.”

Chu Phóng nhún nhún vai, thở dài một tiếng, “thật hết cách, anh đây văn chương hào sảng khoáng đạt, mỗi lần đều phóng bút ra khỏi cái khung giới hạn 800 từ, thực tế là không muốn vượt qua, anh liền viết thơ, nhưng làm thơ thì số chữ không đủ, haizz, thật là đau khổ.”

Lâm Vi nói một cách bất đắc dĩ: “Vậy khi anh phóng bút thì vặn nhỏ van một chút, phóng tới chừng 800 chữ thì viết kết luận là vừa, sao mỗi lần đều lấy đầu ra nhiều thứ thừa thãi thế.”

Chu Phóng dừng lại một chút, nhìn Lâm Vi với ý vị sâu xa, “em biết không, khi người ta đi đá, thì không thể nào kiềm chế được là mở van ào ào hay nhỏ giọt.”

Lâm Vi dừng lại một chút, cuối cùng cũng không nhịn được nói ra: “Anh nói chuyện không thể không lôi những thứ không chút thanh nhã như nước đá ra được không?”

“Đó không phải là sản phẩm của sự trao đổi chất của cơ thể người sao? Có gì mà không thanh nhã chứ. Nếu em thấy không được thanh nhã, thì chúng ta đổi từ khác vậy, gọi là... tiểu tiện thế nào?”

Lâm Vi trầm ngâm một lát, ném cho Chu Phóng một cái nhìn khinh bỉ: “Em không muốn nói chuyện với anh nữa.”

Nói xong, quay người rồi đi.

Ôn Đình lại vừa từ phòng học đi ra, nhìn thấy bóng Lâm Vi khẽ cười.

“Chu Phóng, tối nay anh đi ăn một mình nhé, em phải nằm ở nhà vệ sinh, xử lý... vụ tiểu tiện.”

Ôn Đình cũng quay đầu đi rồi, Chu Phóng nhìn theo bóng cô, trợn tròn mắt.

Hai cái đĩa này, lông cánh đủ rồi, không coi mình ra gì nữa.

Hừ, lúc nhỏ không biết đĩa nào suốt ngày bám dính gọi anh ngọt xớt.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 2

Chương 2: Thanh mai không trúc mã

Sau khi bị Lâm Vi và Ôn Đình “ruồng bỏ” vì rất nhiều nguyên nhân, Chu Phóng đành phải đi ra một tiệm ăn nhỏ ngoài trường.

Nhà ăn của trường trung học Nhân Xuyên quá tệ, đa số học sinh đều ở những tiệm ăn nhỏ bên ngoài giải quyết bữa tối. Tiệm này có đồ ăn vặt, đương nhiên là có các món xào nấu khác, có sảnh lớn xếp chỗ ngồi ngay ngắn, đương nhiên còn có những gian phòng đặt tách riêng ra, thể hiện sự phân hóa đẳng cấp rõ rệt.

Lúc này vừa đúng lúc tan học, là giờ cao điểm của bữa tối.

Trong tiệm ăn chật ních người, Chu Phóng gọi một bát mì bò, cau mày chen tới một góc nhỏ, ngồi đó đợi.

Cái bụng vốn dĩ không hề dễ chịu, bây giờ lại còn ngồi một mình ở cái quán rách này ăn mì bò, hơn nữa còn chờ đến gần nửa tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy tấm hơi bát mì đâu. Chu Phóng ôm cục tức trong bụng mà không xả được, đang lúc muốn đổi tiệm ăn khác, quay đầu lại, đột nhiên phát hiện ra một bóng quen quen lướt qua.

Lâm Vi?

Tim Chu Phóng nhảy thót lên, rời góc ngồi bám theo phía sau cậu ta, nhưng chỉ nhìn thấy cậu ta đi thẳng vào một phòng ăn riêng.

“Cậu quay lại rồi sao?” Từ bên trong vọng ra một giọng nói mơ hồ.

“Ừ, chờ mình sốt ruột rồi phải không? Sao cậu không ăn trước đi, thức ăn nguội hết cả rồi.”

Lúc Lâm Vi trả lời nụ cười rạng rỡ, giọng nói dịu dàng làm cho Chu Phóng phía sau nổi một lớp da gà.

Không phải đấy chứ, vừa nhìn đã biết ngay là có gian tình.

Chu Phóng không bận tâm mình nghe trộm xem trộm thế này có mất phong độ quân tử hay không, giờ chỉ biết là bụng đã đói đến mức réo lên ùng ục, mà trong phòng đặt riêng lại có những món ăn vô cùng hấp dẫn, lại còn có người quen cùng lớn lên với mình.

Ăn chục cũng không quá đáng nhỉ?

Hơn nữa, các người ở trong phòng riêng này gọi bao nhiêu là cao lương mỹ vị, tôi thì ở ngoài chờ một bát mì bò đến nửa tiếng đồng hồ, thật chẳng dễ chịu gì.

Nghĩ như vậy, Chu Phóng liền mặt dày đẩy cửa vào, ánh mắt đập thẳng vào người đang ngồi đối diện với cửa, nụ cười trên mặt Chu Phóng đông cứng lại ở khóe môi.

Đoan Mộc Ninh?

Hiển nhiên là đối phương cũng nhận ra hắc ta, vốn dĩ ngồi rất gần Lâm Vi, đang thấp giọng nói điều gì đó, sau khi nhìn thấy Chu Phóng, trong nháy mắt sắc mặt trở nên lạnh lùng, dịch ghế ngồi xa ra bên cạnh.

Còn Lâm Vi thì vẫn cười dịu dàng như vậy, quay đầu lại nói: “Chu Phóng, sao anh lại đến đây?”

Mặt Chu Phóng quả thật là dày, bị Đoan Mộc Ninh chào đón bằng cái nhìn khinh bỉ, mà vẫn có thể ngồi xuống đối diện với cậu ta, lại còn kéo ra được một điệu cười lưu manh, hướng về phía Lâm Vi đáp: “Anh đến tìm em, không ngại thì cùng ăn nhé?”

Lâm Vi cười cười, “đương nhiên là ngại rồi, em và Tiểu Ninh có chút chuyện riêng.”

Tiểu Ninh...

Lưng Chu Phóng lại nổi một lớp da gà, nhìn bộ dạng Lâm Vi cong cong mắt khê cười, lời nói vốn sắp buột ra khỏi miệng chợt mắc lại trong cổ họng.

Hắn đứng dậy dứt khoát xua xua tay, “được, hai người nói chuyện đi.”

“Anh đói lắm rồi à, tôi nghe thấy bụng anh sôi.” Đoan Mộc Ninh ở phía sau nói một câu lạnh nhạt. Chu Phóng dừng bước, ngoảnh đầu lại, chỉ nhìn thấy Đoan Mộc Ninh nhếch mép cười, sau gọng kính vàng ánh lên cái nhìn lạnh lẽo. Cảnh tượng đó thật giống như phe phi nghĩa cuối cùng cũng tóm được điệp viên nằm vùng của phe chính nghĩa trong phim truyền hình dài tập.

Quả thật là bụng đã sôi lên rồi, bị phát hiện thì có sao, chả có gì là mất mặt cả.

Chu Phóng lại ngồi lại, cười rạng rỡ, tay trái chống cằm, làm ra vẻ trầm tư, một lúc sau, nói nhỏ: “Đúng rồi, gặp cậu, tôi đột nhiên... rất đói.”

Nghe cái giọng như diễn kịch của anh ta, Đoan Mộc Ninh có chút không vui, cau mày hắng lên một tiếng. Lâm Vi vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, ngoái cổ lại nói với Chu Phóng: “Vậy thì anh ngồi xuống cùng ăn đi, đồ ăn gọi rất nhiều, ăn cũng chẳng hết.”

Thế là, Chu Phóng liền ngồi xuống trước mặt Đoan Mộc Ninh, ánh mắt hai người đan chéo nhau, Chu Phóng cười ranh mãnh, Đoan Mộc Ninh cười nhạt, Lâm Vi ngồi bên cạnh cúi đầu nghịch nghịch lạc trên mâm.

Một lúc sau, Lâm Vi phá vỡ sự im lặng, nói: “Mọi người không nhận ra nhau sao?”

Chu Phóng ngoảnh đầu nhìn Lâm Vi nói: “Không nhận ra cái gì?”

Lâm Vi mỉm cười: “Anh không nhớ cũng là chuyện bình thường, lúc đó chúng em còn nhỏ, bị anh ép ăn trứng gà sống.”

“Ôi chao... Anh mà cũng có lúc làm những việc tổn thương đó sao?”. Chu Phóng bắt đầu giở trò, cúi đầu uống trà ừng ực.

“Anh nói, đã ăn trứng gà rồi thì cũng có thể đẻ ra trứng gà, sau đó bắt chúng em ăn thử, lúc đó em và Đình Đình mới có 5 tuổi, Tiểu Ninh... mới 4 tuổi nhỉ?”.

Đoan Mộc Ninh trầm ngâm, không nói câu gì.

“Tiểu Ninh rất đại, tin luôn, lại còn ăn trứng gà thật nữa chứ.”

Chu Phóng ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, Đoan Mộc Ninh vẫn giữ bộ dạng lạnh lùng, dường như vấn đề mà hai người bàn luận không có liên quan gì đến cậu ta.

“Lúc đó anh nói gì cậu ấy cũng nghe, Chu Phóng anh cũng thật là, trêu đùa Tiểu Ninh bao nhiêu năm, rồi lại chả nhớ gì cả.” Lâm Vi không ngừng gầy gầy lạc, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn hai người, sau đó lại tiếp tục nói một mình như không có ai ở bên cạnh, lúc cúi đầu xuống lại nhoẻn miệng khẽ cười.

“Lúc đó anh thường đi trèo cây, hái quả cho Tiểu Ninh ăn, em và Đình Đình đều không có phần.”

“Lại còn mua bao nhiêu là phần viết cho Tiểu Ninh, lại còn cùng với cậu ấy vẽ một con rồng rõ dài trên mặt xi măng, khi bị một bà trong tổ dân phố phát hiện, anh liền bỏ chạy, để một mình Tiểu Ninh bị mắng.”

“Lại còn...”

“Ôi!”, Chu Phóng không nhịn được nữa thốt lên cắt lời Lâm Vi, nhìn phía đối diện, phát hiện ánh mắt Đoan Mộc Ninh cũng đang chăm chăm nhìn mình, thế là lại than lên một tiếng nữa, “cái đó, anh đều chẳng nhớ gì.” Nói rồi, lại cúi xuống uống nước.

“Tôi cũng không nhớ.” Đoan Mộc Ninh dường như cũng hắng lên một tiếng, cúi xuống cầm đĩa.

Chu Phóng cảm thấy khoảnh khắc mình nói không nhớ, sắc mặt Đoan Mộc Ninh hơi sầm xuống.

Thực ra, điều này cũng không thể trách mình được, Chu Phóng nghĩ.

Lúc nhỏ, một đồng trẻ con cùng sống trong một khu vực nhỏ, Chu Phóng là đứa lớn nhất, suốt ngày bắt nạt bọn đàn em, cả trai lẫn gái, lừa đám trẻ con ngây thơ làm người ta có cảm giác đạt được thành công, và cảm thấy mình siêu việt, mình thông minh còn tất cả bọn trẻ con chỉ là lũ ngốc.

Tất nhiên, được đám trẻ con kính trọng gọi là đại ca, được bọn chúng xoắn lấy hỏi cái này cái khác cũng cho thấy bản thân học rộng tài cao, cái lúc mà lũ trẻ chạy theo sau chịu nghe lời sai vặt khiến Chu Phóng cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Ngay đến Đoan Mộc Ninh, nếu Lâm Vi không nhắc đến thì Chu Phóng cũng chẳng có chút ấn tượng sâu sắc nào. Dù sao, kí ức về những việc lúc nhỏ rất mơ hồ, mà bọn trẻ cùng trang lứa trong cái khu đó lại quá nhiều. Ngoài Lâm Vi và Ôn Đình cùng lớn lên từ nhỏ, trong mắt Chu Phóng, những đứa khác chỉ giống như kẻ qua đường.

Bây giờ ngồi nhớ kĩ lại, Đoan Mộc Ninh có lẽ là đứa trẻ có nước da trắng, đặc biệt ít nói, thường ngồi ở góc tường, cái đứa bé luôn lặng lẽ đó...

Hình như có lần từng hái bưởi cho nó, lại còn dạy nó ăn như thế nào, vì cảm thấy nó ngồi một mình thật đáng thương.

Chu Phóng ghìm lại dòng hồi ức, nhìn về phía đối diện, ánh mắt lạnh lùng phía sau gọng kính kim loại của Đoan Mộc Ninh ánh lên sự lạnh lùng cao ngạo làm người ta không dám tiếp cận. Gian phòng thật yên tĩnh, Lâm Vi và Đoan Mộc Ninh đều cúi đầu chăm chăm gấp thức ăn, Chu Phóng không nhìn nữa, cúi xuống ăn nhanh.

Thình thoảng ngược lên, luôn cảm thấy người ngồi đối diện đang nhìn mình, khi Chu Phóng nhìn cậu ta cười, cậu ta lại không thèm để ý, đưa mắt đi chỗ khác. Chu Phóng chỉ cảm thấy kì lạ, liền không thèm để ý nữa.

Ăn hết một nửa bàn ăn, dường như Lâm Vi đột nhiên nhớ ra điều gì, liền khẽ mỉm cười.

“Đúng rồi, khi cả gia đình chuyển đi, Tiểu Ninh khóc nức nở, Chu Phóng còn nhớ anh đã nói gì không?”

Chu Phóng nghi hoặc nhìn Lâm Vi, ngược lại, mặt Đoan Mộc Ninh càng lạnh hơn, nói năng có chút thiếu tự nhiên, “Lâm Vi, thức ăn nguội hết rồi, cậu ăn đi đã.”

“Ồ”, Lâm Vi cúi xuống cười buồn buồn.

Chu Phóng quay sang đặt tay lên vai Lâm Vi, “Anh đã nói như thế nào? Đừng vòng vo nữa, ghét nhất cái kiểu ăn nói lấp lửng.”

Lâm Vi nhìn Đoan Mộc Ninh, rồi lại nhìn Chu Phóng, rồi mới khẽ nói: “Anh nói, nhóc con ngốc nghếch, đừng khóc đừng khóc nữa, sau này anh sẽ lái máy cày đến lấy em về làm... Ấp Trại phu nhân[1].”

[1] Ấp Trại phu nhân: chỉ vợ của thủ lĩnh sơn trại (N.D)

“Phù!” Chu Phóng không nhịn được cười. Thấy nét mặt khó coi của Đoan Mộc Ninh, liền cố nhịn cười, xoa xoa mũi, nói nhỏ: “Thành thật xin lỗi, lúc đó còn nhỏ, chưa biết gì.”

Đoan Mộc Ninh khẽ nâng kính lên, mặt không chút sắc thái tình cảm nào, “không sao, tôi quên hết rồi.”

Chu Phóng tiếp tục cười, nói: “Lái máy cày đi chẳng phải là thiệt thòi cho cậu hay sao, nếu cậu đồng ý lấy, anh sẽ đạp xe cuốc đến đón dâu.”

Đoan Mộc Ninh cúi xuống không nói gì, nhưng Lâm Vi thấy không quen, gõ gõ lên bàn: “Chu Phóng, trong bữa ăn không được giở trò lưu manh.”

“Ồ, đùa chút ấy mà.” Chu Phóng nhún vai, chỉ là cảm thấy thái độ của Đoan Mộc Ninh có vẻ kì quặc thôi.

Nhìn cặp mắt lạnh lùng của cậu ta, sao lại giống như mình đã làm điều gì sai, đã mắc lỗi với cậu ta như thế?

Đồ ăn mà Lâm Vi gọi đều là có vị cực tê cực cay, thỉnh thoảng mới có vài món khẩu vị thanh mát thì tất cả lại bày trước mặt Đoan Mộc Ninh hết cả. Để trốn tránh ánh mắt lạnh lẽo của Đoan Mộc Ninh, đĩa của Chu Phóng đều ra sức nhướn về phía bên Lâm Vi, một bữa ăn buồn bực vô cùng. Đến

cuối cùng cơ hồ cảm thấy miệng mình như phồng rộp lên, lưỡi thì tê dại, toàn thân đầm đìa mồ hôi.

Cái cậu Lâm Vi này ăn ớt cứ như nhai màn thầu, mặt không biến sắc kể cũng hơi khoa trương một tí.

Chu Phóng ầm ỨC đầy mình, ánh mắt nhìn sang món cá hấp tươi ngon trước mặt Đoàn Mộc Ninh, Đoàn Mộc Ninh ngẩng đầu nhìn hắn ta, đẩy đĩa cá về phía hắn.

Ồ, cũng biết quan tâm tâm cơ đấy!

Chu Phóng bắt đầu ăn không khách sáo, nhưng lại không hề phát hiện ra, từ lúc này đến khi kết thúc bữa ăn, Đoàn Mộc Ninh dường như không hợp khẩu vị với thứ gì nữa cả.

Sau bữa ăn, Lâm Vi và Đoàn Mộc Ninh về trường tự học buổi tối, Chu Phóng vì kì thi thử hôm sau nên tối nay nghỉ học, liền một mình đạp xe về nhà. Trên đường về nhớ lại rất nhiều những việc mình đã ăn hiếp lũ nhóc trong sáng ngày thơ ấu thế nào.

Trong khu lúc đó, bọn trẻ đồng trang lứa vô cùng nhiều, mà chỉ có mình là lớn nhất, cho nên bọn trẻ đều nghe lời hắn. Chu Phóng rất thích trêu chọc lũ trẻ đó, làm những việc thiếu lương thiện như lừa bọn chúng ăn trứng gà sống, nghịch bùn, bẻ hoa ngắt cỏ, thật là đủ mọi trò.

Ngẩng đầu nhìn vòm trời đen như mực, Chu Phóng bỗng nhiên nhớ đến một câu nói:

“Làm điều xấu xa, sớm muộn cũng phải trả giá.”

Khẽ rùng mình, trước mắt chợt hiện lên nụ cười lạnh lẽo của Đoàn Mộc Ninh, Chu Phóng cảm thấy dựng tóc gáy, liền vội tăng tốc đạp xe như điên về nhà.

Trong đêm đó Chu Phóng lại nằm mơ.

Trong mơ, hắn thấy mình trở về trong hình dáng của cậu nhóc lên 10, dắt theo hai đứa trẻ 8 tuổi ra bờ sông chơi.

Đứa trẻ trai béo ú có lẽ là Lâm Vi lúc đó, còn cô nhóc tết tóc đuôi ngựa hiển nhiên là Ôn Đình... Ba người ở bờ sông đùa nghịch cười vang, nhưng Chu Phóng luôn cảm thấy, trong mộng còn có một người khác nữa, đi theo phía sau mình, nhưng mỗi lần quay đầu lại, đều không nhìn thấy gì hết cả.

Cái cảm giác kì lạ đó làm người ta sởn tóc gáy, khi Chu Phóng kinh hoàng tỉnh giấc, toàn thân đầm đìa mồ hôi.

Không ngờ khi chớp mắt trở lại, trong mộng lại hiện ra thời thơ ấu.

Có đứa trẻ da rất trắng kéo tay mình, gọi anh ời, Chu Phóng cảm thấy đứa bé đó rất đáng yêu, liền ôm lấy nó.

“Da của em thật đẹp, em trai nhỏ ạ.”

Chu Phóng duỗi tay ra nhéo mặt nó, sau đó lại nhéo mũi nó, cuối cùng dần chuyển đến đôi môi đỏ hồng, sau đó, thật vô sỉ áp vào đôi môi ấy hôn một cái.

“Em tên là gì vậy?”

“Em tên là Tiểu Ninh.”

Cảnh trong giấc mộng vút qua rất nhanh, vụt biến thành tòa soạn Bách Xuyên buổi chiều hôm đó, Chu Phóng quay đầu về phía kẻ lạnh lùng băng giá kia hỏi: “Cậu tên là gì?”

“Đoan Mộc Ninh.”

Nụ cười lạnh lẽo nơi khóe miệng chợt phóng to trước mắt, một màn đen tối đột nhiên ập xuống, Chu Phóng sợ đến mức bật dậy trên giường, mở to miệng thở hổn hển.

Cậu bé trắng trẻo non tơ trong kí ức và cậu thiếu niên lạnh lùng bằng giá hôm nay dần dần trùng khớp lại.

Làn da trắng giống nhau, đôi môi hồng như nhau, lúc nhỏ nói chuyện thật dễ thương, còn bây giờ... cứ như là đang mắc nợ cậu ta vậy, thật áp lực.

Mình đã hôn cậu ta rồi sao?

Chu Phóng khẽ mỉm cười.

Hóa ra cái tính xấu hay dở trò lưu manh này, từ nhỏ đã có rồi. Chỉ có điều lúc đó cậu ta còn nhỏ, chắc chắn là không nhớ gì rồi, thật sự có cảm giác thành công khi lợi dụng được bọn nhỏ.

Nhưng cảm giác thành công này hoàn toàn tiêu tan sau khi Chu Phóng nhìn thấy đề thi thử trong tay.

Lần này bài viết văn lại hỏng rồi, đề mục là phân tích ngữ liệu mà hẳn cảm thù nhất.

Chu Phóng cũng không biết thế nào, mỗi lần nhìn xong ngữ liệu, quan điểm mà mình viết ra luôn cách hi vọng của thầy cô hàng ki lô mét.

Ví dụ như có người gặp bạn mình mắc nạn trên núi tuyết, không cứu anh ta, anh ta sẽ chết, nhưng cứu anh ta, thì chính mình có thể cũng chẳng còn đường sống, vậy phải làm thế nào? Với Chu Phóng đương nhiên là, không cứu!

Nhưng mà điều thầy cô hi vọng lại là “vui lòng giúp người”, là tinh thần không sợ hi sinh, cộng thêm sự lặn xả hết mình, nắm chắc số phận.

Chu Phóng thở dài, cầm bút viết đề mục bài luận, “Khi bạn đứng trên đỉnh núi tuyết.”

Mới mở đầu đã ra sức viết những câu tu từ đến mắc ói, khi bạn XX khi bạn OO một lô xích xông những câu so sánh đã chiếm quá nửa đoạn mở đầu. Chu Phóng chợt nhớ đến lời nói của Lâm Vi, mở đầu thì mở van nhỏ thôi, thế là căn cứ cán bút, bắt đầu rút ngắn, cuối cùng cũng có thể hoàn thành mà không phá vỡ giới hạn của trang giấy.

Cuộc đời không phải là một đề thi nhiều lựa chọn, rất nhiều khi không thể đôi ngả vẹn toàn, chỉ có thể chọn điều có ích nhất. Chu Phóng nghĩ, hoặc là mình ích kỉ, hoặc chí ít, hẳn cũng đường hoàng thừa nhận mình ích kỉ. Từ trước đến giờ không hề che đậy giả dối.

Hai ngày thi thử đã kết thúc, Chu Phóng lại đến phòng họp của tờ Bách Xuyên.

Vừa bước vào cửa đã nhìn thấy một cuốn sổ nằm lặng lẽ.

Một cuốn sổ dày dày, bìa da đen mềm mại, Chu Phóng khom lưng nhặt lên, sau khi mở ra, ngay ở trang đầu đã nhìn thấy những chữ viết bút bi sắc nét – “Đoan Mộc Ninh”.

Có vẻ như hôm đó bị chọc tức, cậu ta vội vã bỏ đi đã làm rớt lại cuốn sổ trên nền đất.

Lật tiếp mấy trang, quả nhiên là tiểu thuyết mà cậu ta viết.

Chầm chậm đọc tiếp, Chu Phóng không ngăn được nhúm mày.

Đột nhiên một hồi gõ cửa gấp gáp vang lên, Chu Phóng mở cửa, nhìn thấy Đoan Mộc Ninh đứng ở trước cửa thở hổn hển.

Đoan Mộc Ninh nhìn cuốn sổ mà hắn cầm trong tay, mặt liền biến sắc, “trả tôi.”

Chu Phóng cười nham nhở, “Sao lại phải trả cậu? Tôi còn chưa đọc hết đây.”

“Trả tôi đây, không phải xem nữa.” Đoan Mộc Ninh tuy làm mặt lạnh ra bộ không quan tâm, nhưng kì thực ánh mắt thì không rời cuốn sổ.

Chu Phóng cười, “cậu không phải muốn nộp bản thảo sao? Viết ra rồi thì có nghĩa là để cho người ta xem, cho tôi xem thì có thiệt gì đâu.”

Đoan Mộc Ninh cau mày, “anh chẳng phải là không thèm để ý sao?”

“Không phải đâu.”

“Tôi không nộp bản thảo nữa.” Đoan Mộc Ninh đưa tay ra lấy lại cuốn sổ, Chu Phóng lại trơ tráo nhét cuốn sổ vào trong lòng mình, lấy áo bọc ra ngoài, hai tay vòng ra ôm trước ngực, “tôi đem về đọc kĩ, sau đó sẽ bình luận cho cậu, thế nào?”

Đoan Mộc Ninh trầm lặng trong giây lát, khẽ nói: “Có thể anh sẽ thấy thật là ấu trĩ.”

Chu Phóng lại vô thức đưa tay ra xoa đầu Đoan Mộc Ninh, những sợi tóc mềm mại luồn qua kẽ tay, cảm giác thật dễ chịu.

“Vậy thì có quan hệ gì, cậu còn nhỏ, lẽ nào viết ra những thứ tỏ vẻ sâu xa thì tốt sao?”

Cảm xúc mà tóc mang đến thật tuyệt vời, Chu Phóng lưu luyến không rời, buông lời cảm thán: “Tôi không biết có phải là cậu có thiên kiến với tôi

không... nhưng dù sao chúng ta cũng có thể xem như thanh mai trúc mã, thái độ của cậu với tôi có thể tốt hơn không? Cho dù chỉ bằng một nửa như đối với Lâm Vi là tốt rồi.”

“Thanh mai trúc mã?” Đoan Mộc Ninh nhìn hắn ta, “anh không phải là đã quên hết rồi sao?”

“Tôi qua tôi năm mơ, lại nhớ lại rồi.” Chu Phóng cũng không hiểu từ đâu, hay là chỉ muốn đùa cậu ta một chút, câu chòng ghẹo liền theo đó mà buột ra: “Lúc nhỏ cậu thường gọi tôi là anh, muốn tôi ôm lấy cậu, tôi còn hôn cậu rồi cơ.”

Nói xong rồi mới đột nhiên cảm thấy những lời này có chút không phải, hắng lên một tiếng nhìn Đoan Mộc Ninh, nhưng lại nhìn thấy làn da trắng ngần của cậu dường như nhuộm một sắc hồng.

“Nhiều trẻ con thế, anh ôm hôn hết lượt cả ngày, thích lắm nhỉ?” Giọng nói vẫn lạnh lùng băng giá như cũ.

Chu Phóng dùng ngón cái chống cằm, nhoẻn miệng cười, “cậu... ghen sao?”

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn hắn ta một cái, “tôi về trước đây.”

“Chờ một chút.” Chu Phóng đột nhiên kéo tay Đoan Mộc Ninh, bị Đoan Mộc Ninh lạnh lùng rũ ra, Chu Phóng sờ sờ mũi, hạ giọng nói: “Hiện câu lạc bộ văn học chúng tôi đang thiếu người, cậu có hứng thú không?”

“Anh nói có ý gì?”

“Hải nạp bách xuyên mà, tôi muốn để dòng suối nhỏ cậu đây thu nạp vào tấm lòng rộng lớn của mình.” Chu Phóng lại nở nụ cười ranh mãnh, thậm chí có chút chọc ghẹo, “tham gia không?”

Đoan Mộc Ninh trầm ngâm giây lát, dưới cái nhìn nóng bỏng của Chu Phóng, cuối cùng cậu cũng gật đầu.

“Được.”

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 3

Chương 3: Lưu manh Chu Phóng

Thi xong rồi thật là nhẹ nhõm cả người. Sau khi quay về Chu Phóng tùy ý nấu một bát mì, tắm rửa, mặc áo ngủ nằm gọn trong chiếc chăn ấm áp xem sách, có thể nói một cách chắc chắn là đang xem tiểu thuyết mà Đoàn Mộc Ninh viết.

Mới đọc đoạn đầu cảm thấy ngòi bút của cậu ta không tệ, chỉ là giữa những hàng chữ toát ra một mùi vị lạnh lùng, giống như con người với bộ dạng cao cao tại thượng của cậu ta.

Rất kì lạ ở chỗ, tình tiết của cả cuốn tiểu thuyết vô cùng bình thường, thậm chí không có một đoạn cao trào xung đột rõ rệt nào, nhưng Chu Phóng vẫn xem hết một cách đầy hứng thú.

Xem đến trang cuối cùng, mới phát hiện ra là đêm đã khuya.

Chu Phóng vò vò cái huyết thái dương đang phồng to, tắt đèn, khe khẽ than một tiếng.

Đoàn Mộc Ninh à, cái cậu bé này, viết tiểu thuyết nhất thiết cứ phải cho toàn bộ nhân vật chính chết sao? Chưa nói kết cục tất cả đều bị tiêu diệt, hơn nữa lại còn chết một cách vô cùng thâm hiểm, làm cho quả tim vốn được bọc đầy kén tằm của hắn cũng phải rung lên mấy bận.

Nói thật lòng, đã bị cái thứ mà cậu nhóc viết ra làm cảm động rồi, cảm giác này thật kì dị.

Chu Phóng thậm chí không muốn thừa nhận, xem thử mà cậu ta viết, có một cảm giác cô đơn vượt quá độ tuổi của cậu ta. Càng đáng ghét là, bản thân mình lại trỗi dậy chút lòng thương với gã trai đó. Nghĩ đến cậu ta ngồi trước bàn lúc đêm khuya, dưới ngọn đèn viết ra từng nét từng nét những chữ này, liền không thể kìm nổi cảm giác chua xót trong lòng.

Cậu bé ở độ tuổi này, chẳng phải là nên sống vui vẻ hoạt bát mới phải sao? Giống như Lâm Vi... cho dù cậu ta cũng không hoạt bát tí nào, nhưng chí ít thì cũng mặt mày hớn hờ tràn trề sức sống đấy thôi, nào giống như Đoan Mộc Ninh, mới tí tuổi đầu mà mặt mũi đã dăm dăm, viết ra toàn những câu chữ cô đơn như thế.

Chu Phóng nghĩ, có thể Đoan Mộc Ninh đích thực có thiên phú về phương diện văn học, chỉ có điều cậu ta tính tình lạnh nhạt, thái độ thì cậy tài mà khinh người, rất dễ gây phiền phức cho chính mình. Cậu ta còn nhỏ, không biết kìm giữ nhuệ khí của mình, với tư cách là một đại ca “thanh mai trúc mã”, nên dạy bảo cậu ta nhiều hơn mới phải.

Chu Phóng chu chu môi cười, ý trong lòng đã ngầm định sẵn.

Một giờ sáng, chui vào trong chăn ôm lấy chiếc gối to thư thư thái thái dụ cơn buồn ngủ đến, điện thoại bỗng nhiên kêu lên.

Là tin nhắn của Chu Tân Tân, “Đại ca, thi xong rồi, em không hiểu sao hưng phấn đến mức không ngủ được?”

Chu Phóng trả lời: “Anh cũng hưng phấn không ngủ được.”

“Ôi, vậy chờ có kết quả, em mới ngủ yên được. Anh đoán xem, đứng thứ nhất toàn khóa học này có phải lại là người đẹp Tiểu Tuyết không?”

Hà Tiểu Tuyết, cô gái tài năng của ban xã hội, mỗi lần thi đều đứng đầu, cũng là phó chủ biên của ban biên tập tờ Bách Xuyên, không thể hợp với Chu Phóng nhưng quan hệ với chủ biên Chu Tân Tân lại rất tốt.

Chu Phóng than thở: “Kệ cô ta, dù sao thì bài văn của anh không bị trở thành tài liệu phản diện là được rồi.”

“A di đà phật, Phật Tổ phù hộ cho anh.”

Buổi sáng trời quang mây tạnh.

Trường trung học Nhân Xuyên quy định mỗi thứ hai và thứ sáu hàng tuần bắt buộc phải mặc đồng phục, Chu Phóng luôn cảm thấy bộ đồng phục màu đen đỏ trông thật ngốc, nhưng bất đắc dĩ không thể không mặc vì trường quy nghiêm khắc. Ngày đại hàn, chiếc áo bông xinh đẹp bị bộ quần áo thể thao đen ngòm chụp lên, đi trên phố trông chẳng giống gấu trúc, cũng chẳng giống tinh tinh, nhìn thấy đám bạn học cùng trường còn cứ tưởng là như người ngoài hành tinh đến xâm lăng.

Chu Phóng nhét tay vào trong túi quần, hát suốt dọc đường đến trường học.

Buổi sớm, Chu Phóng vẫn còn chưa tỉnh giấc, lúc mắt nhắm mắt mở bước vào phòng học, đã nhìn thấy các bạn hăng hái tinh thần bắt đầu đọc sách, có người đã lật đầu lật ngược đọc bài “Tương tiến tửu” của Lý Bạch, có người thì mặt mày lo lắng gặm từ mới tiếng Anh.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Trong đầu Chu Phóng lướt qua một câu vô cùng văn vẻ.

“Mùa đông lạnh lẽo đó, khi tôi vẫn còn chìm vào giấc ngủ trong chăn ấm, thế giới này đã tỉnh dậy rất lâu, rất lâu rồi.”

Sáng sớm, bản thân vẫn còn mồi. Chu Phóng tự cười giễu mình một tiếng, bỏ cặp xách xuống, lấy ra sách tiếng Anh bắt đầu đọc thuộc lòng từ mới.

Vẫn chưa đến giờ vào học, các học sinh lớp 12 đã bước vào bầu không khí học tập, Chu Phóng chau mày dán mắt vào những từ tiếng Anh đó, đột nhiên có người chọc chọc vào cánh tay hắn, khẽ nói: “Chu thiếu gia, bên ngoài có người đang quấy rối kìa.”

Cậu bạn Lưu Tuấn Kiệt ngồi cùng bàn là một nam sinh rất thú vị, nói chuyện rất “phóng khoáng”, vô cùng tâm đầu ý hợp với Chu Phóng.

Chu Phóng ngược mắt, nhìn thấy bóng Lâm Vi lắc lư bên ngoài, nói câu cảm ơn với Lưu Tuấn Kiệt, liền nhồm người đi ra ngoài, tiếc là động tác quá mạnh, chỉ nghe thấy một hồi tinh tinh tang tang vang lên, sách ở trên bàn ào ào rơi xuống đất.

Ánh mắt của cả lớp học đều quét ào ào lên người Chu Phóng, Chu Phóng dày mặt cười, “tai nạn tự nhiên, xin mọi người đừng để ý.”

Mọi người nhìn Chu Phóng với ánh mắt “đại trượng phu không thềm kì kèo với kẻ tiểu nhân”, rồi lại quay đầu tiếp tục đọc sách.

Sau khi Chu Phóng đến cửa, Lâm Vi bắt đầu trêu hắn, “Anh vẫn chưa tỉnh dậy à! Tối qua mơ thấy cái gì hay à?”

Chu Phóng nghiêm túc xoa xoa trán, “Tối qua anh mơ thấy hồi nhỏ giờ trò lưu manh, có muốn nghe không?”

Lâm Vi với điệu bộ xem chừng không có hứng thú gì, trực tiếp chuyển đến chủ đề chính: “Em đến tìm anh là muốn nói, bữa trưa Tiểu Ninh muốn mời cơm, cùng đi.”

“Các cậu không tự hẹn với nhau đi? Gọi tôi làm gì.”

“Nói nhảm, Tiểu Ninh mới chuyển đến học ở đây, còn nhiều lạ lắm, chúng ta phải giúp cậu ấy nhiều nhiều mới đúng. Lần trước cậu ấy tìm em, thực sự là có việc cần nói.”

Chu Phóng cười lưu manh, “Ồ... hóa ra là vậy.” Âm điệu cuối câu cố ý cao giọng làm cho Lâm Vi phải cau mày lại.

“Được rồi, anh nhanh vào lớp đi, cô giáo đến rồi.” Lâm Vi chỉ chỉ một cô gái trẻ tóc uốn đang kẹp chiếc cặp bên người từ phía xa đi đến, quay người đi xuống lầu.

Chu Phóng vội vã lên vào từ cửa sau, sau khi cô giáo vào lớp, cậu bạn cùng bàn Lưu Tuấn Kiệt lại chọc chọc vào cánh tay Chu Phóng.

“Ánh mắt của cô giáo sắp quét đến đây rồi, chuẩn bị đi.”

“Ừ.”

Cô giáo quay lại nhìn về phía này, hai người cùng suýt một cái rồi cúi đầu xuống, giơ sách giáo khoa lên che mặt, làm như đang xem sách thật.

Cuộc sống một ngày bắt đầu như vậy.

Từng tiết từng tiết học nối tiếp nhau, làm tinh thần mệt mỏi, đến lúc thể dục giữa giờ, giống như tù nhân được thả đi dạo, tất cả chạy đến thao trường để tập thể dục theo loa phát thanh.

Vì vẫn chưa ăn sáng, tiết học thứ tư bụng Chu Phóng đã réo ào ào, tiết thứ năm đã trực tiếp nằm bò trên bàn rồi, chịu đựng được đến lúc tan học thật chẳng dễ dàng gì, tiếng chuông đó rống lên nghe cực kì vui tai.

“Hôm nay đi đâu ăn cơm thế, Chu Thiếu?”

“Tiểu Kiệt, hôm nay có người mời cơm rồi, mình không đi cùng cậu được.”

“Á? Để cho tớ một mình độc thủ phòng không, ngày tháng này qua sao đây!”

Lời nói của hai người đã thành công trong việc làm rõ lên cả một trận cười vang trong lớp, Chu Phóng vỗ vỗ lên vai cậu bạn cùng bàn, quay người đi.

Trường trung học Nhân Xuyên phân lâu học theo lớp, lớp cao lên một lầu.

Học sinh lớp 12 áp lực học tập cực lớn, thế là mới có cách nói thế này: sau khi vào trường học, chúng ta liền phải thể dục leo cầu thang, mỗi năm leo một lầu, leo đến lầu cao nhất – nhảy lầu.

Từ lầu cao nhất nhìn xuống, trong sân trường cực lớn, dòng người tuôn ra như một tổ ong vò vẽ bị chọc thủng, Chu Phóng không muốn chen chúc trong giờ cao điểm, thế là ở bên cửa sổ đợi một lát, rồi mới xuống lầu đi tìm Lâm Vi.

Ôn Đình đi ra khỏi lớp học, sau khi nhìn thấy Chu Phóng liền há miệng ra định nói, nhưng Chu Phóng lại nói trước: “Hôm nay đàn ông có hoạt động, con gái đừng có nhúng tay vào nha.”

Ôn Đình liếc ngang một cái, tóc hất ra, cùng với bạn học nữ quay người đi.

Sau khi Lâm Vi xuất hiện nhìn thấy bóng Ôn Đình, bất đắc dĩ than thở: “Anh không thể bớt trêu chọc bạn ấy đi sao?”

Chu Phóng cười đáp: “Nhổ lông thỏ thì có vị gì, phải nhổ lông hổ mới vui chứ.”

“Hả? Lông hổ?”

“Ý anh là, Đình Đình là mẹ hổ đó...”

Lâm Vi ngoạo đầu nghĩ một hồi, rồi cũng cười phá lên, “quả thật, có chút hung dữ.”

“Không sao, nếu như em ấy đi lấy chồng thì...”

“Anh lấy em ấy?”

“Anh bán đi thì có.”

Lâm Vi lườm hăn một cái, biết ngay là hăn “miệng chó không nhả được răng voi[1].”

[1] Miệng không nhả được răng voi: ý nói kẻ xấu xa thì chẳng nói ra được điều gì tốt đẹp (N.D)

Hai người cùng cười đi xuống lầu, nhìn thấy Đoan Mộc Ninh ngoài cửa. Cậu gật gật đầu chào hai người: “Tôi tan học hơi sớm, cho nên ở đây đợi các anh.”

Dáng điệu Đoan Mộc Ninh vẫn bình thản lạnh lùng như cũ, lúc nói chuyện mặt không biểu lộ tình cảm. Lâm Vi vừa nhìn thấy cậu, lập tức trở nên bộ dạng một người anh lớn ôn hòa và gần gũi, Chu Phóng trong lòng vô cùng buồn bực, luôn cảm thấy lúc ánh mắt lạnh nhạt của Đoan Mộc Ninh lướt qua người mình còn đáng sợ hơn là làn sóng điện trong ánh mắt của cô giáo tiếng Anh.

Tôi không nợ cậu cái gì, vừa nhìn thấy tôi mặt đã dài ra, thật làm tổn thương lòng tự tôn quá đấy.

Bàn ăn là bàn tròn có thể chuyển động được, Đoan Mộc Ninh không biết vô tình hay hữu ý mà luôn quay món cá hấp về phía Chu Phóng, Chu Phóng trong lòng không hiểu, rõ ràng là muốn ăn đĩa bò bít tết phía đối diện kia.

Trái lại, Lâm Vi và Đoàn Mộc Ninh lại đang nói chuyện rất hợp, thân thiết hỏi han những câu kiểu như đã quen với môi trường ở đây chưa, có khó khăn gì thì đừng quên gọi bọn anh, ra dáng đàn anh lắm, đại ca Chu Phóng đây còn không chen được miệng vào nữa, thật là ức chế vô cùng.

Ăn xong bữa cơm, Chu Phóng cảm thấy mình cùng ở đây với chúng mà cứ như là không tồn tại.

Lúc thanh toán tiền ra ngoài, bất chợt có người kéo ống tay áo, Chu Phóng quay đầu, chỉ nhìn thấy trong tay Đoàn Mộc Ninh cầm một tờ giấy ăn.

“Mép của anh có dính cá.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu ta, Chu Phóng liền cười nhận lấy giấy ăn, lau qua loa, “cảm ơn.”

Đoàn Mộc Ninh cúi đầu cười khẽ: “Không có gì.”

Trong đầu Chu Phóng bỗng ngân lên một tiếng, trong đầu lại hiện lên một câu trong bài thơ “Phiến tình” của Từ Chí Ma.

“Đẹp nhất là sự dịu dàng của cái cúi đầu, còn đẹp hơn cả vẻ kiều mị của bông sen không cưỡng lại nổi làn gió nhẹ...[2].”

[2] Câu thơ của Từ Chí Ma miêu tả vẻ đẹp e thẹn, kín đáo, dịu dàng của một cô gái Nhật Bản (N.D)

Thôi xin, người đừng vô sỉ như thế.

Chu Phóng thầm tự mắng mình, bấm mạnh vào đùi, thật là, giở trò lưu manh cũng không thể không phân già trẻ, không để ý đến giới tính à.

Nhưng kì lạ là, trong giây phút đó, Chu Phóng thực sự cảm thấy cậu bé Đoàn Mộc Ninh này nhoèn miệng cười trông rất đẹp. Một nụ cười thanh

khiết, không có chút ra vẻ điệu bộ gì, thật làm cho lòng người trở nên tươi đẹp hơn khi nhìn thấy.

Thời gian tiết tự học cuối cùng của buổi chiều, tờ Bách Xuyên lại mở một cuộc họp thường lệ hàng tuần.

Chu Tân Tân phát hiện ra trong góc có thêm một người, một thiếu niên rất thanh thoát gọn gàng, những sợi tóc lòa xòa rủ xuống trước trán, phủ xuống hai bên cặp kính, nhìn không rõ nét mặt. Nhưng cả tổng thể đường nét trông rất dễ chịu, tuy rằng hơi gầy, nhưng không hề đem đến cảm giác yếu ớt, ngược lại còn toát ra một vẻ thoát tục.

Đang nghĩ xem cậu ta là ai, chỉ thấy người đó đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo quét qua, quả thực làm người khác giật mình.

Chu Tân Tân ho một tiếng, cúi đầu tiếp tục nghe những lời Chu Phóng đại nhân nói chui từ tai này qua tai khác.

Chẳng dễ gì để duyệt xong việc phân công và chủ đề của tập san trường kì này, Chu Phóng lúc này mới đứng lên, đi vào trong góc, đặt tay lên trên vai Đoan Mộc Ninh, cười nói với mọi người: “Hôm nay còn phải tuyên bố một việc quan trọng, tập san của chúng ta lại được hít thêm một luồng gió mới, vị này là huynh đệ tốt của chúng ta, là người mới gia nhập vào câu lạc bộ của chúng ta, nào, tự mình giới thiệu đi.” Nói xong, nhìn Đoan Mộc Ninh với ánh mắt dịu dàng.

Đoan Mộc Ninh lại chỉ khe khẽ gật gật đầu, nói một cách lạnh nhạt: “Tôi là Đoan Mộc Ninh.”

Cả phòng họp im phăng phắc, mọi người đều đợi cậu ta tiếp tục, kết quả là cậu ta nói xong câu này thì mắc lại.

Sau một hồi rất lâu, Đoan Mộc Ninh nhìn Chu Phóng với vẻ nghi hoặc, Chu Phóng cười gượng hai tiếng, “ồ, đã là huynh đệ của tôi thì miễn

các loại giới thiệu chiều cao cân nặng ba vòng nhé.”

Chu Tân Tân tiến lại gần cười nói: “Em Đoan Mộc Ninh, hoan nghênh hoan nghênh! Sau này em đi với chị, chị sẽ bảo vệ cho em.” Sau đó còn nói thêm một câu, “Đừng đi với Chu Phóng, gần mực thì đen đấy.”

Chu Phóng cười ranh mãnh vỗ vỗ lên vai Chu Tân Tân, “Vậy lẽ nào em là... trâu châu?”

“Anh mới là trâu ấy!”

Cả đám người liền ha ha hi hi cười vang.

“Làm việc thôi, nghiêm túc đi!” Chủ nhiệm đại nhân ra lệnh một tiếng, mọi thành viên lập tức việc ai vào nấy, người phụ trách tuyên truyền cầm một số báo đã in xong, đến phát cho các lớp.

Những người ở lại trong phòng họp đều là những người phụ trách các chuyên mục.

Chu Tân Tân đi đến bên Đoan Mộc Ninh, cất tiếng hỏi khẽ: “Em và Chu Phóng là bạn tốt, anh em tốt của nhau phải không?”

Đoan Mộc Ninh đang xem một số báo, nghe câu hỏi đó, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu.

Chu Tân Tân cười dịu dàng: “Chị là em gái kết nghĩa của anh ấy, như vậy, em cũng có thể gọi chị là chị đấy.”

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu bình thản nhìn cô một cái, rồi lại cúi đầu tiếp tục xem báo.

Chu Tân Tân cười gượng hai tiếng, trở về vị trí của mình, cậu bé này thật là không dễ thương, ngay cả thể diện cũng không giữ cho người ta gì cả...

Chu Phóng lại cầm tờ báo vỗ vỗ vào đầu Chu Tân Tân, “đừng có trêu chọc người anh em của anh, có biết không?”

“Anh không dụ dỗ thêm mấy người nữa đến để cho bọn em chọc ghẹo, người ít buồn chán quá! Hay là đều cho Lâm Vi, Ôn Đình tham gia vào tờ Bách Xuyên?” Chu Tân Tân vẫn với bộ mặt cười xán lạn.

Chu Phóng tay chống cằm suy nghĩ một hồi, lại nghe Đoan Mộc Ninh đột nhiên hỏi: “Ôn Đình là ai?”

“Ôn Đình là thanh mai trúc mã của người ta đấy, Chu Phóng còn nói sẽ lấy em ấy nữa, ha ha...” Chu Tân Tân tiếp tục cười rũ rượi.

“Anh ta lấy được nhiều người vậy sao?” Đoan Mộc Ninh chỉ nói khẽ một câu, sau đó lại cúi đầu xem sách như không có việc gì.

Chu Phóng nhìn Chu Tân Tân một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười mang ý vị sâu xa.

“Anh không hề nói là sẽ lấy Ôn Đình, anh chỉ nói anh sẽ phụ trách vấn đề em ấy lấy ai, biện pháp cụ thể phải chờ bàn bạc đã, ví dụ như đem bán em ấy cho nhà giàu kiếm một món tiền chẳng hạn.” Nói xong, liền hướng ánh mắt nhìn Đoan Mộc Ninh đang xem báo một cách chăm chú, cười lưu manh nói: “Trái lại anh đã nói là sẽ lấy một ai đó, thật đáng tiếc...”

Chu Tân Tân nghi hoặc nói: “Đáng tiếc gì?”

“Đáng tiếc, người đó không thể nào lấy được.”

“Vì sao?”

Chu Phóng nhún vai, “con trai làm sao mà lấy được.”

Chu Tân Tân há to miệng, sau một hồi lâu mới nhìn chăm chăm Chu Phóng một cái, “phục anh rồi, lại có thể đùa đến mức thần người đều giận.”

Có lẽ chỉ là đùa thôi, người nói không để ý, nhưng người nghe lại để ý.

“Không phải là cần phải thay đổi chuyên mục sao?” Đoan Mộc Ninh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn Chu Phóng đờ đờ cặp kính mắt, “báo kì này phải tăng thêm mục thư giãn đúng không?”

“Ừ, bởi vì cho đến bây giờ vẫn chưa có người viết bài, cho nên... chỉ có thể là chúng ta tự nghĩ thôi.”

Chu Tân Tân gật đầu, “đúng vậy, mỗi lần không đủ bản thảo được thông qua, lại sắp đến kì hạn, để cột báo không bị bỏ trống chúng ta đều tự bổ sung, chủ nhiệm đại nhân đã thay đến hơn mười bút danh rồi.”

Đoan Mộc Ninh dường như có chút kinh ngạc, nhìn Chu Phóng, chỉ thấy anh ta nhếch nhếch khóe miệng khe khẽ cười: “Bút danh thôi, ngẫu hứng lấy thôi, nếu như tôi thực sự thành danh rồi, đương nhiên là sẽ dùng tên thật để làm rạng rỡ tổ tông, đúng không.”

“Vậy anh đã dùng qua những bút danh nào?” Đoan Mộc Ninh tò mò hỏi.

“Ví dụ, Chu Đại Hiệp, Chu Đại Thiếu, Nhất Diệp Biển Châu, Mễ Chúc...”

Bị ánh mắt lạnh lùng của Đoan Mộc Ninh chiếu thẳng, Chu Phóng lúc này mới khép nụ cười lại, đón lấy phương án thiết kế báo trong tay Chu Tân Tân, bắt đầu chăm chú xem.

“Cột mà chuyên mục này còn trống, chỉ đủ để đặt hai truyện cười, cho nên nhất định phải chọn tác phẩm hay.” Chu Phóng nhíu nhíu mày, “hơn nữa còn phải có chút sáng tạo, tốt nhất là tự sáng tác, bám sát cuộc sống.”

Chu Tân Tân tặc lưỡi, “vậy anh sáng tác một chuyện thử xem, em thì không có tế bào hài hước rồi.”

Chu Phóng dùng ngón tay cái chống cằm suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới cười nói: “một con sói và một con thỏ trắng cùng nhau vào nhà vệ sinh, quên không mang theo giấy. Sói hỏi chú thỏ trắng, ‘lông của mày có rụng không?’ thỏ trắng nói ‘không rụng đâu!’ thế là, sói liền tóm lấy thỏ trắng, lau lau...”

“Ha ha ha ha....” Chu Tân Tân cười rũ ra.

Nhưng Đoan Mộc Ninh lại nhú mày lại không hiểu nhìn Chu Phóng: “Vì sao lại hỏi lông của nó có rơi không?”

Chu Phóng nghiêm túc nói: “Nếu như lông rụng, lấy thỏ trắng để lau, lông sẽ bám đầy.”

Chu Tân Tân càng cười to hơn, “Đoan Mộc Ninh, em thật là dễ thương... rất trong sáng, ha ha ha...”

Đoan Mộc Ninh xị mặt xuống, “Anh không đưa loại truyện cười cụt hứng đó lên báo đấy chứ?”

Chu Phóng nhún vai, “đương nhiên, những từ không được thanh nhã như mông đít xuất hiện trên báo trường không được tốt lắm. Tôi kể truyện vui này, chỉ để kích thích cảm hứng của các cậu một chút thôi.” Nói xong, lại ghé sát vào tai Đoan Mộc Ninh, hạ giọng cười nói: “Sao cậu lại có thể trong sáng như vậy.”

Cậu bé này thật sự rất dễ lừa gạt, Chu Phóng nhếch nhếch khóe môi nhìn mang tai có chút đỏ lên của Đoan Mộc Ninh.

Nhưng lại không phát hiện ra ngón tay của Đoan Mộc Ninh, bởi vì bấm quá mạnh, nên đã nắn cong cán bút.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 4

Chương 4: Che chở đêm mưa

Bận liên tục mấy hôm, bản thảo chung thẩm cuối cùng cũng được quyết định, chủ biên báo Bách Xuyên Chu Tân Tân cầm bản thảo đứng trên chiếc ghế, nụ cười vô cùng tươi sáng: “Các đồng chí, đứa con thứ một trăm năm mươi một của chúng ta cuối cùng đã bắt đầu bước vào giai đoạn phôi thai rồi!”

Đoan Mộc Ninh không hiểu nhìn Chu Phóng, Chu Phóng ghé sát tai đáp: “Mỗi lần một số báo ra, đều giống như sinh một đứa trẻ, định chủ đề là giai đoạn thụ tinh, sau chung thẩm là giai đoạn phôi thai, in ấn là giai đoạn mang thai, in xong phát ra là đã sinh ra rồi.” Nói xong liền cười thành tiếng: “Mỗi lần báo trường ra, mấy ngày bận điên lên, chính là kì sinh lí của chúng ta.”

Đoan Mộc Ninh khẽ nhoen khóe miệng ra cười, đối với phương thức làm việc kì quái của đám người Chu Phóng này, mới đầu không thể hiểu được, sau mấy ngày làm cùng với họ thì quen dần. Đặc biệt là hai người Chu Phóng và Chu Tân Tân lúc nào cũng bộc phát ra được những truyện cười khó bề tưởng tượng, sau khi quen rồi thì lại cảm thấy vô cùng thú vị.

Toàn tờ Bách Xuyên giống một đám dây rối loạn, Chu Phóng là trung tâm của đám dây rối đó. Nhưng không khí suồng sã đó lại làm cho người ta cảm thấy thoải mái, chỉ ít trong lúc duyệt bản thảo đến mức hoa mắt chóng mặt, một hai câu chuyện cười của các thành viên cũng có thể làm cho tâm trạng chột trở nên nhẹ nhõm.

“Được rồi, tiếp theo là đưa đi in.” Chu Phóng búng tay một cái, cười nói, “Chu Tân Tân, em có thể xuống rồi đấy, mọi người đều biết em lùn, cho dù em có dẫm lên ghế, thì em vẫn cứ lùn thôi.”

“Đại ca, em đây là biến dị gen, bố em một mét tám, mẹ em một mét bảy, ai ngờ em lại chỉ có một mét rưỡi?” Chu Tân Tân than vãn, nhảy từ trên ghế xuống, cầm bản thảo trong tay nói, “duyet bản thảo, duyet bản thảo, duyet đến chân lông kẻ tóc, tôi sắp bị duyet tới tan tành rồi.”

“Sợi lông sợi lông, con gái nhà lành thì đừng có nói bậy nhé.” Chu Phóng quở trách.

“Sợi lông không phải là nói bậy, anh mặc áo lông không phải là được dẹt từ những sợi lông sao? Nói như vậy, anh sẽ mặc toàn những lời bậy bạ lên người?” Chu Tân Tân đáp trả, đặt bản thảo vào vị trí cũ, đeo cặp sách ra ngoài, “hai vị đã từng thanh mai trúc mã đến tìm em, em không làm phiền nữa, cáo từ.” Lúc đi qua người Đoan Mộc Ninh liền cười nói, “Tiểu Ninh, chị mời em ăn cơm nhé, đi đi.”

“Không cần đâu.” Đoan Mộc Ninh lạnh lẽo đáp.

Phòng làm việc to như vậy chỉ còn lại hai người Chu Phóng và Đoan Mộc Ninh. Đoan Mộc Ninh nhắc nhắc gọng kính, nhìn Chu Phóng, chỉ nhìn thấy hắn đang ngồi phía kia chăm chú xem bản thảo.

Ánh mặt trời buổi trưa rọi qua cửa sổ chiếu vào, rắc trên người hắn, cảm thấy đặc biệt ấm áp.

Đoan Mộc Ninh nhẹ nhàng đi đến bên hắn, ngồi xuống, nhìn những đường nét rõ ràng của một bên khuôn mặt hắn. Bởi vì quá chăm chú, Chu Phóng không phát hiện ra ánh mắt không rõ ý vị đó, chỉ một mình đắm chìm vào trong bản thảo.

Trong phòng trở nên đặc biệt tĩnh lặng, dù khe khẽ thở cũng có thể nghe thấy dễ dàng.

Sau một hồi lâu, Chu Phóng mới vò vò huyết thái dương, vắn vắn hông đặt bản thảo xuống, “cậu nhìn tôi làm gì?” Quay đầu lại, ánh mắt sáng rực nhìn thẳng Đoan Mộc Ninh không rời.

Đoan Mộc Ninh khẽ sững người, giống như một tên trộm bị người ta phát hiện, sau phút chốc hoảng loạn lập tức bình tĩnh lại, lạnh nhạt nói: “Anh vẫn phải xem thêm một lượt nữa sao? Không phải chủ biên đã duyệt rồi sao?”

Chu Phóng cười cười, “Cái cô Tân Tân đó, tuy rằng tốc độ duyệt bản thảo cực nhanh, chọn được những bản thảo có chất lượng rất tốt, nhưng mà... cô ấy có chút cầu thả, không thể phát hiện ra những chữ viết sai. Tôi đành phải giúp cô ấy cái việc nhàm chán này đây.”

Đoan Mộc Ninh hỏi: “Không phải còn có phó chủ biên sao?”

Chu Phóng dựa vào ghế, khẽ thở dài, “phó chủ biên Hà Tiểu Tuyết à, cô ấy rất bận, lúc nào cũng phải giữ được thành tích cao nhất, tôi đều không dám giao quá nhiều công việc cho cô ấy.”

“Vậy anh phải giúp họ làm những việc này?”

“Đúng vậy, các thành viên của tờ báo đều là tự nguyện tham gia, không có thù lao, có thể sẽ ảnh hưởng đến việc học. Chỉ dựa vào hứng thú sở thích, mới bắt đầu thì nhiệt huyết sục sôi, nhưng bây giờ thì nhiệt tình hạ xuống rồi, công việc chỉ cảm thấy chán mà thôi. May mà còn có Tân Tân cùng tôi kiên trì chống chọi ba năm...” nghĩ đến những gian khổ trong quá khứ, Chu Phóng đột nhiên có chút cảm khái.

Không biết vì sao, những lời từ trong tim chưa bao giờ nói với người khác này, lại có thể tự nhiên nói ra với Đoan Mộc Ninh như vậy.

Có lẽ, đối với người lạnh lẽ lạnh nhạt như vậy, thổ lộ tâm sự sẽ cảm thấy an tâm.

Chu Phóng kéo khố miệng ra, đứng lên, xoa xoa tóc Đoan Mộc Ninh, “đi thôi, đi ăn cơm tối, buổi tối còn phải lên phòng tự học đấy.”

Đoan Mộc Ninh trầm tư chốc lát, đột nhiên nói: “Lần sau tôi giúp anh nhé.”

Chu Phóng sửng lại: “Cậu?”

“Sao vậy? Không tin hay là coi thường?”

“Không phải như vậy, he he...” Chu Phóng cười với ý vị sâu xa, “tôi còn tưởng rằng, cậu vào báo là để tìm tôi, báo mỗi thù mười năm chưa muộn của quân tử kia, lẽ nào tôi tự cho mình là đa tình?”

Thấy Đoan Mộc Ninh không có phản ứng gì lớn, hoặc là đã quen với miệng lưỡi bông đùa của mình? Chu Phóng thu hồi nụ cười lại, khẽ nói: “Tôi không muốn làm ảnh hưởng đến việc học của cậu.”

“Vậy anh một mình làm sao?”

“Tôi à... tôi thì thế nào cũng được, tôi không vì thành tích mà phải sống mệt mỏi như vậy.” Chu Phóng nhún nhún vai, “cần thi gì thi đó, dù sao thì cây củ cải tôi đây cũng luôn có một cái lỗ để mà nhét vào.” Đoan Mộc Ninh còn muốn nói, nhưng đã bị Chu Phóng ôm chặt lấy vai kéo ra ngoài, vừa đi vừa nói, “tôi mời cậu ăn cơm, thích ăn gì?”

Đoan Mộc Ninh dường như có chút căng thẳng, gồng mình lên, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước đây.

“Tùy thôi.”

“Kem ly trộn sữa tươi nhé? Cậu bé, bây giờ là mùa đông đấy.”

Kết quả, hai người thực sự ở cửa hàng đồ ngọt ngoài trường, mua hai cây kem. Ngày đông lạnh ngòi ở trong cửa tiệm ấm áp, mỉm cười ăn kem, cảm thấy thật kì diệu.

Sau đó rất lâu, Chu Phóng vẫn thường nhớ lại quãng thời gian đó.

Bản thân mình lúc đó, tuổi trẻ còn chưa biết đến vị sâu, luôn luôn cảm thấy “thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng[1]”, chưa từng bận tâm đến việc tương lai, thậm chí còn chưa có lí tưởng hoài bão gì, chỉ muốn mỗi ngày vui vẻ, hòa mình trong tháng ngày như vậy.

[1] Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng: ý nói không nên lo lắng trước, đến lúc cần vấn đề sẽ được giải quyết.(N.D)

Nhưng Đoan Mộc Ninh thì không thế, cậu ta đã sớm có kế hoạch cho tương lai, mỗi bước đi đều bước cẩn thận từng tí một, giống như đi trên một tầng băng mỏng.

Buổi tối hôm đó đột nhiên trời mưa, hai người ăn tối xong, trở về trường tự học buổi tối, Chu Phóng quan tâm hỏi: “Nhà cậu ở đâu?”

“Ở khu Đông Thành.”

Chu Phóng suy nghĩ một lát, lại đưa tay ra ấn ấn lấy vai Đoan Mộc Ninh, “sau khi tự học buổi tối xong đợi tôi ở cửa, tôi đưa cậu về nhà.”

Có lẽ chỉ vì Đoan Mộc Ninh còn nhỏ, hoặc là Lâm Vi đã nói cậu ta mới chuyển trường, cần phải giúp đỡ cậu ta nhiều. Câu nói này của Chu Phóng nói ra cực kì tự nhiên, nhưng lại làm Đoan Mộc Ninh sửng ra rất lâu.

“Vậy... tan học tôi đợi anh nhé.”

Đoan Mộc Ninh vừa nói xong, Chu Phóng liền đưa tay ra vò vò tóc cậu, cười nói: “Cậu còn xấu hổ sao, việc nhỏ này mà phải suy nghĩ lâu như

vậy.” Nói xong liền quay người đi lên lầu.

Đoan Mộc Ninh cứ đứng ở chỗ cũ nhìn theo bóng lưng của hắn.

Sau đó rất lâu mới đưa tay ra vén vén mái tóc bị hắn ta vò loạn, khẽ nói: “Chu Phóng, có lẽ anh không biết rằng, không có ai có thể thân mật với tôi như vậy. Lần sau mà vò tóc tôi nữa, tôi sẽ không khách khí đâu.”

Nói như vậy, nhưng khóe miệng lại bất giác khẽ nhoẻn cười.

Buổi tối hôm đó, sau khi tự học xong, Lâm Vi và Ôn Đình đợi Chu Phóng ở cửa như thường lệ. Lâm Vi nhìn thấy Đoan Mộc Ninh đội mũ đứng ở một bên, liền đi tới che ô lên đầu cậu, cười nói: “Tiểu Ninh, cậu đợi ai à?”

Đoan Mộc Ninh “ừ” một tiếng.

Ôn Đình đi đến nhìn Đoan Mộc Ninh, Đoan Mộc Ninh cũng ngẩng đầu nhìn thẳng cô, ánh mắt của hai người đều rất lạnh lẽo, không khí trong mưa dường như lại hạ xuống thêm mấy độ. Lâm Vi không nhìn bọn họ, quay đầu lại nhìn cảnh mưa phía xa.

Ánh đèn đường của trường học phát ra ánh sáng mờ mờ, những hạt mưa tí tách tí tách, ánh đèn chiếu lên đường như đã trở thành màu vàng ánh. Trong mưa phùn mờ mờ, một nam sinh chạy vội về hướng này, ngay cả ô cũng không che.

Dáng vẻ ngông cuồng phóng khoáng đó, sao lại giống Chu Phóng đến vậy?

Lâm Vi đang muốn mở miệng hỏi, chỉ nhìn thấy người đó trong nháy mắt bằng như bay đến bên mấy người, cười không kịp thở: “Để các bé chờ lâu rồi, anh mới đến phòng họp lấy đồ.”

Đoan Mộc Ninh nói trước tiên, “không có gì, tôi cũng vừa mới xuống.”

Lâm Vi và Ôn Đình nhìn nhau một cái, ánh mắt nghi hoặc đều dồn vào Chu Phóng.

Chu Phóng cười giải thích: “Tiểu Ninh và chúng ta cùng đường, cùng về. Từ sau ba người đi sẽ đổi thành bốn người đi nhé, hai em không có ý kiến gì chứ?”

Ôn Đình mặt không biến sắc gật gật đầu, Lâm Vi cười với Đoan Mộc Ninh một cách thân thiết.

Chu Phóng tiếp tục nói: “Để tránh việc mọi người trong trường suốt ngày nói chúng ta là tình tay ba, Ôn Đình em không biết đấy thôi, cô em Chu Tân Tân, suốt ngày nói chúng ta là một đôi, Lâm Vi là người thứ ba.”

Lâm Vi cười không nói, Ôn Đình lại hừ một tiếng, “Chu Tân Tân à, đầu óc của bà cô đó không chỉ thiếu thần kinh.”

“Vậy còn thiếu cái gì?”

“Thiếu não.”

Thế là, ba người vốn dĩ từ nhỏ cùng lớn lên, quen với việc về nhà ăn cơm đều ba người, đột nhiên thêm vào người thứ tư. Không khí hài hòa đó dường như bị phá vỡ, dường như lại càng trở nên vi diệu.

Đoan Mộc Ninh không có xe riêng, Ôn Đình gần đây cũng không đạp xe.

Ôn Đình vì quen với việc để Chu Phóng chở cô, sau khi vào nhà xe liền tự động ngồi lên sau xe Chu Phóng.

Nhưng nghe Lâm Vi ho một tiếng, khẽ cười chỉ chỉ vào yên xe của mình, “Đình Đình, lại đây!”

Ôn Đình liếc xéo một cái, rồi lại đi đến ngồi sau xe của Lâm Vi, Lâm Vi quay đầu cười cười, liền đạp xe lên trước.

Chu Phóng vì đang cúi đầu điều chỉnh lại cặp xách, không nhìn thấy cảnh vừa rồi, vừa ngẩng đầu lên, liền phát hiện ra nhà xe chỉ còn lại hai người.

“Bọn họ... đi trước rồi.” Đoan Mộc Ninh giải thích.

“Ồ, cậu đợi một chút nhé, tôi sửa lại chút đồ.” Chu Phóng lấy ra từ trong bụng một cái cặp tài liệu, truyền đến tay Đoan Mộc Ninh, “cầm hộ tôi một chút.”

Đoan Mộc Ninh gật đầu, đưa tay ra.

Cặp tài liệu hẳn là đựng thứ gì quan trọng, luôn được hẩn ôm trong lòng bảo vệ. Cầm chiếc cặp tài liệu vẫn có hơi ấm cơ thể hẩn, trong đêm mưa lạnh lẽo, dường như trở nên nóng bỏng.

Chu Phóng kéo khóa cặp xách ra, cầm lấy cặp tài liệu đặt vào trong, rồi lại lôi chiếc áo mưa ra đưa cho Đoan Mộc Ninh.

“Mặc vào đi.”

Đoan Mộc Ninh sững lại, “còn anh...”

“Tôi không sao cả, cậu xem không phải tôi đã bị mưa dội ướt hết rồi sao? Bị dội nhiều hay dội ít cũng không có gì khác đúng không? Đừng nói vô ích nữa, nhanh lên đi.” Thấy Đoan Mộc Ninh không nói gì, Chu Phóng tiếp tục thở dài, “kính già yêu trẻ là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung

Hoa, đại lưu manh tôi đây chẳng dễ gì làm được chút việc tốt, cậu không để tôi được như ý nguyện sao.”

Đoan Mộc Ninh trầm ngâm trong chốc lát, rồi mới khẽ nói “ừ” một tiếng, mặc áo mưa vào người.

Ngẩng đầu nhìn lên, Chu Phóng nhoẻn miệng cười một cách lưu manh, nụ cười phóng khoáng mà ngông cuồng, ngọn tóc bị mưa dội ướt vẫn còn nhỏ giọt, nhưng hắn chẳng hề để ý một chút nào. Không biết có phải vì ánh đèn không mà Đoan Mộc Ninh đột nhiên cảm thấy nụ cười đó rất lóa mắt, lóa đến mức người ở phía trước đều mờ lung.

“Được rồi, đi nhé. Tôi đạp xe một đoạn đường, sau đó cậu nhảy lên, có biết không?”

Đoan Mộc Ninh nghĩ một chút, gật đầu.

Kết quả là Chu Phóng đạp hai bước, Đoan Mộc Ninh đã nhảy lên yên sau xe, nắm không vững trọng tâm, suýt nữa thì làm đổ xe. Chân cũng bị đạp vào, đau đến mức phải nhú mào.

Chu Phóng cười một cách lúng túng, lăm bắm một câu, “thật ngốc.”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu không nói, Chu Phóng liền dừng xe lại, dùng chân chống đất, quay đầu nói: “Lên đây đi, tôi đoán cậu không biết ngồi một bên, cậu trực tiếp vắt hai chân hai bên, giống như cưỡi ngựa vậy.”

Mưa rất to, Chu Phóng cũng không nhìn rõ có phải mặt Đoan Mộc Ninh có chút ửng đỏ hay không, nhưng cảm thấy bộ dạng đột nhiên ngoan ngoãn của cậu ta làm cho người ta rất muốn đùa. Thế là đùa nói: “Hay là muốn để tôi ôm cậu ngồi lên, cậu chưa ngồi xe đạp bao giờ à?”

Đoan Mộc Ninh lắc lắc đầu, sau đó lại gật gật đầu.

Chu Phóng không nhịn được cười phá lên, cậu nhóc này phân minh thế, trả lời câu hỏi đều phải tách ra, lắc đầu là để trả lời câu hỏi trước, không cần ôm, gật đầu là để biểu thị chưa ngồi xe đạp bao giờ.

Thật là đáng yêu quá đi thôi.

Thấy Đoan Mộc Ninh vắt chân ngồi lên xe đạp, Chu Phóng mới huýt sáo, “đi thôi, nhớ ôm chặt lấy lưng tôi, tôi đạp xe giống như lái máy bay đấy.”

Chu Phóng nói xong, thấy Đoan Mộc Ninh không có phản ứng gì, liền tăng nhanh tốc độ một cách ác ý, chỉ nghe thấy Đoan Mộc Ninh “á” lên một tiếng, vội đưa tay ra ôm chặt lấy lưng Chu Phóng. Cái cảm giác thành công khi trêu chọc được người ít tuổi một lần nữa lại căng đầy trong ngực Chu Phóng.

Cảm giác làm đại ca thật là dễ chịu.

Những bạn bè quanh mình đều nhỏ tuổi hơn mình, Chu Phóng từ nhỏ đã quen làm đại ca rồi, đúng như Ôn Đình nói, Chu Phóng luôn giống như một con gà mẹ, nhìn thấy gà con liền giang cánh ra ôm, cũng không hề hỏi người khác có bằng lòng chấp nhận sự che chở đó không.

Tốc độ đạp xe của Chu Phóng thực sự là rất đáng sợ, hai chân đạp xe giống như máy tự động vậy.

Nguồn: <https://www.luv-ebook.com>

Vì mưa, đa số học sinh đều đi chậm chậm, người đi trên các con phố ngoài trường học rất đông, Chu Phóng chở Đoan Mộc Ninh đi như con thoi giữa dòng người, lại có thể vèo qua từ khoảng giữa hai người chỉ cách nhau có nửa mét, những học sinh bị vượt qua ở phía sau mắng: “Lại là tay lưu manh Chu Thiếu à, đạp xe như là lái máy bay!”

“Chỉ có cậu có xe sao, Chu Phóng chết tiệt...”

Chu Phóng khẽ vênh vênh khóe miệng lên, cười thầm nói: “Thế nào, kĩ thuật của tôi không tồi đấy chứ.”

Đoan Mộc Ninh mặt không biểu lộ cảm xúc gì gật gật đầu, ngón tay đang nắm chặt lấy áo hắn nắm càng chặt hơn, đốt xương đều nổi cả lên.

Đạp xong con phố này, đến chỗ rẽ góc phố nhìn thấy Lâm Vi và Ôn Đình đang dừng lại chờ, xe của Lâm Vi dừng ở một bên, Ôn Đình cầm ô che, bức tranh ấy trông thật là hài hòa tuyệt diệu.

“Hai người thật là đủ chậm rồi đấy.” Lâm Vi oán trách nói.

Đoan Mộc Ninh há há miệng không nói, chỉ nhìn thấy sắc mặt của Ôn Đình cũng trắng bệch ra như vậy, hai người đối mắt nhìn nhau, không hện mà cùng giật giật khóe miệng cười phá lên.

Chu Phóng nói: “Mưa càng to, đạp càng nhanh.”

“Ừ.” Lâm Vi gật đầu, sau đó lại vỗ vỗ vào yên xe, “Ôn Đình lên đi.”

Ôn Đình liếc cậu ta một cái, “hai người đạp xe không thể chậm một chút sao? Cứ như là uống phải thuốc kích thích ấy.”

Lâm Vi và Chu Phóng nhìn nhau cười, Chu Phóng khẽ nói: “Đoạn đường vừa rồi nếu như đạp chậm thì đẩy xe đi, một con phố cũng phải đi hơn nửa tiếng, cho nên không bằng trực tiếp bắt lên.”

“Được rồi, chậm chút nhé, chú ý an toàn.” Ôn Đình ngắt lời Chu Phóng, quay người ngồi lên xe của Lâm Vi.

“Biết rồi, nữ vương bệ hạ.” Chu Phóng làm tư thế cúi chào, buồn cười đến mức cả Lâm Vi và Ôn Đình đều cười phá lên.

Đoan Mộc Ninh nhìn ba người rất hiểu ý nhau, cuối cùng cảm thấy mình không thể hòa nhập với họ. Thái độ của Chu Phóng đối với Lâm Vi và Ôn Đình làm trong lòng cậu cảm thấy có chút khó chịu. Khẽ nhíu mày lại, nắm chặt lấy vạt áo của Chu Phóng.

Nhà Ôn Đình cách trường học gần nhất, khoảng mười phút là đến rồi, Ôn Đình xuống xe đứng ở một bên, khách khí nói: “Cảm ơn Lâm Vi.”

Chu Phóng cười gian: “Sao lại phải cảm ơn? Hay là hôn cái vào mặt?”

Lập tức bị Ôn Đình và Lâm Vi nhất tề liếc xéo.

Một chiếc xe đột nhiên băng qua, đèn xe chói mắt chiếu vào một bóng người, chỉ nhìn thấy người đó không nhanh không chậm đi vào trong ngõ, mặc chiếc áo gió màu trắng vô cùng nổi bật trong màn mưa đêm.

Ôn Đình chau chau mày, “lại là anh ấy, trời mưa mà không mang ô.”

Chu Phóng cười nói: “Có thương thì đến đưa cho anh ta đi.”

Ôn Đình lại than thở, “Chu Phóng, anh có thể nói làm cho người ta ghét hơn tí nữa được không?”

Chu Phóng tiếp tục cười, “có thể, tấm lòng thơm của em đây đã động lòng với kẻ Tiêu Phàm kia rồi đúng không, động lòng rồi mà vẫn còn chưa dám hành động.”

Ôn Đình tức đến mức trợn mắt nhìn hằm một cái, quay đầu đi.

Lâm Vi nhìn theo bóng Ôn Đình, khẽ cười than một tiếng, “ôi, anh toàn nhổ lông hổ, làm hổ tức điên rồi.” Nói xong liền vẫy tay tạm biệt Đoan Mộc Ninh, không nhìn Chu Phóng, một mình đạp xe đi vào một con đường khác.

Đoan Mộc Ninh ngồi phía sau, cất tiếng hỏi khẽ: “Anh vừa nói đến Tiêu Phàm là ai?”

“Cậu mới đến trường trung học Nhân Xuyên không biết đó thôi, Tiêu Phàm là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của Lâm Vi, cậu ta gàn dở hết mức, lúc nào cũng muốn đứng đầu, tôi thấy cậu ta thật mệt.”

Đoan Mộc Ninh suy nghĩ một lát, đột nhiên nói: “Cái tên nghe rất quen, là người trên bảng điểm của khối lớp 10 chỉ kém Lâm Vi hai điểm phải không?”

Chu Phóng gật gật đầu, “không sai, chính là cậu ta đấy. Cậu ta rất nghiêm túc rất chăm chỉ, mỗi lần thi đều đạt điểm cao, không giống với tôi, thích tự do tự tại không gì trói buộc, cho nên thành tích rất tệ.”

“Thật sao?”

“Ừ, môn toán thi không đỗ, môn văn chỉ qua điểm 0.” Chu Phóng vẫn nói với giọng tự hào, “tôi chỉ biết viết một chút ít, một kẻ tú tài quên. Ghét bài văn tám trăm chữ như văn bát cổ[2]... càng ghét hơn các công thức toán học giống như ngôn ngữ của người ngoài hành tinh.”

[2] Bát cổ: chỉ một thể loại văn trong khoa cử thời Minh – Thanh, quy định phân đoạn rất nghiêm ngặt, hình thức cứng nhắc, gò bó tư tưởng. Hoặc ám chỉ cách nói chuyện rỗng tuếch, cứng nhắc.

Đoan Mộc Ninh khẽ cười, “có cần tôi dạy anh?”

Chu Phóng sững người, liền đó toét miệng ra cười một cách lưu manh, quay đầu ghé sát vào tai Đoan Mộc Ninh, hạ giọng nói: “Cậu bé, cậu thật là không biết lượng sức mình đấy? Tôi học hơn cậu đến mấy lớp, tôi có kém hơn nữa thì cũng không đến lượt cậu dạy nhé? Hay là... muốn mượn cơ để tiếp cận tôi đây?”

Thấy Đoan Mộc Ninh chau mày không nói, Chu Phóng liền cười một tiếng, chân chống đất, tiếp tục đạp về phía trước.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 5

Chương 5: Sính lễ lấy vợ

Còn một đoạn nữa là tới nhà Chu Phóng, nhưng Đoan Mộc Ninh vẫn không có ý xuống xe. Chu Phóng khẽ hỏi: “Nhà cậu ở đâu, đưa cậu đến cửa nhé.”

“Ừ, dừng ở đây.”

Chu Phóng chau mày, “làm sao vậy được? Mưa to như vậy cậu đi về một mình?”

“Không sao, nhà tôi ở gần đây.”

“Vậy được rồi, tôi thả cậu xuống ở trạm xe bus trước mặt, cậu tự đi về, đi đường cẩn thận chút.”

“Cảm ơn.”

Đoan Mộc Ninh nói chuyện vẫn rất khách khí, Chu Phóng bất giác chau chau mày, “sao lại phải xa cách như vậy, lúc nhỏ không phải chúng ta vẫn cùng chơi với nhau sao?”

Đoan Mộc Ninh thầm nói, lúc nhỏ những đứa trẻ bị anh trêu chọc quá nhiều, tôi chỉ là đứa mà anh căn bản không hề nhớ tới mà thôi.

Nhưng trên mặt vẫn nặn ra một nụ cười, “không phải là xa cách, tôi nói chuyện vẫn như vậy.”

Chu Phóng cười cười, “ồ vậy thì, giọng nói của cậu dường như không có độ ấm, tôi thường xuyên cảm thấy cậu như lớn lên từ hầm băng vậy.” Dừng xe lại, Chu Phóng giúp Đoan Mộc Ninh chỉnh lại áo mưa, vẫy tay tạm biệt, rồi lại tiếp tục lao như gió bão về phía trước.

Đoan Mộc Ninh đứng ở chỗ cũ nhìn bóng hắt dần dần tan biến vào trong màn mưa mờ lung. Rất lâu sau đó, mới khe khẽ vênh khöhe miệng lên, cười một cách khổ sở quay người đi, đi về phía ngược lại.

Thực ra đã sớm đến nhà rồi, nhưng chính mình cũng không biết vì sao, nắm lấy áo của anh ấy, quên mất thời gian, thậm chí không muốn xuống xe.

Bây giờ thì thảm rồi, lại phải đi ngược lại một đoạn.

Lúc vào nhà, cởi áo mưa ra ở mái hiên, quản gia đưa cho Đoan Mộc Ninh chiếc khăn mặt một cách quan tâm.

“Thiếu gia, phu nhân đang chờ cậu ở trên lầu.”

Đoan Mộc Ninh gật gật đầu, cầm lấy khăn mặt lau lau những giọt mưa trên ngọn tóc, đưa áo mưa sang một bên.

“Đây là...?”

“Của bạn, chú Chung giúp phơi một chút, ngày mai cháu trả anh ta.”

“Được rồi.”

Gian phòng lớn trong đêm mưa càng hiện lên vẻ lạnh lẽo bội phần. Lúc lên lầu, tiếng bước chân lệt xệt trong phòng vọng lại, Đoan Mộc Ninh luôn cảm thấy chỗ này thích hợp với việc quay phim kinh dị hơn, chứ không phải là nơi người ở.

Khe khẽ gõ cánh cửa trên lầu, sau đó tự mình đẩy cửa đi vào.

Người phụ nữ đứng ở trước cửa sổ, mái tóc uốn màu hạt dẻ chạm đến trên vai, mặc chiếc áo ngủ đơn giản, lộ ra cánh tay hao gầy tuyết trắng. Trong tay cầm điều thuốc, đốm thuốc hiện rõ một cách lạ thường.

Đoan Mộc Ninh chau chau mày, gọi một tiếng, “mẹ.”

Người phụ nữ quay đầu lại, nhìn thẳng vào Đoan Mộc Ninh, âm thanh lạnh lùng, “con về rồi?”

“Vâng.”

“Mưa to như vậy, con gọi điện về không để chú Chung đi đón, ai đưa con về vậy?”

“Bạn học.” Đoan Mộc Ninh đáp đơn giản, không muốn nói nhiều.

Người phụ nữ vứt đầu thuốc đã cháy hết xuống, khẽ thở dài, “thà ngồi xe đạp còn hơn để người đến đón?”

Đoan Mộc Ninh im lặng.

“Thật không hiểu con đang nghĩ gì, được rồi, đi tắm rửa rồi nhanh đi ngủ đi, mẹ phải đi công tác mấy ngày, con tự chăm sóc mình nhé.” Nói xong, lại châm một điều thuốc nữa.

Đoan Mộc Ninh lặng lẽ một hồi, rồi mới khẽ nói: “Mẹ, con đăng kí thi Olympic năm nay, muốn mời một gia sư phụ đạo môn toán.”

Người phụ nữ nhả một vòng khói, lạnh lùng đáp: “Tự mình quyết định.”

Đoan Mộc Ninh gật gật đầu, sau khi đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, nghĩ một chút rồi lại mở cửa ra lần nữa, nói khẽ: “Mẹ hút thuốc ít thôi, không tốt cho sức khỏe.”

Người phụ nữ dường như có chút kinh ngạc, ngón tay kẹp cây thuốc khẽ run run. Đoan Mộc Ninh cười cười, quay người đóng cửa lại.

Trở về phòng ngủ, ngồi trước bàn học cầm bức ảnh ở trên bàn lên.

Một đôi vợ chồng trẻ đang ôm một cậu bé trắng trẻo non nớt, đây chính là bức ảnh được gọi là hạnh phúc gia đình. Sau khi lớn lên rồi mới biết, người đàn ông trên đó chính là cha dượng. Mà bố đẻ, từ trước đến giờ lại không có một kí ức nào.

Sau này, ngay cả bố dượng cũng ly hôn với mẹ.

Sống cùng với mẹ bao năm như vậy, bên ba vất vả, hai mẹ con có thể xem như nương tựa vào nhau, nhưng vẫn không có những chủ đề chung để nói chuyện. Cho dù khi trời lạnh, nói một tiếng nhớ mặc thêm áo vào cũng cảm thấy ngại.

Có lẽ bởi vì trong gân cốt hai người đều quá đối lạnh nhạt? Cái gọi là tình thân “giọt máu đào hơn ao nước lã”, đều không cảm nhận được một chút nào.

Đoan Mộc Ninh khẽ cười, đảo mắt, nhìn que kẹo nổi bật trong hộp đựng bút. Bởi vì thời gian quá lâu rồi, giấy kẹo đều có chút phai màu, chỗ... bùn được bọc ở trong, cũng đã khô thành một cục, thậm chí đã nứt ra một cái miếng to.

Chu Phóng à...

Lúc nhỏ, rất nhiều trẻ con mắng hấn ta là đồ xấu xa, hấn thường lừa đám trẻ ăn bùn, ăn trứng gà sống, ăn lá cây, chưa bảo mọi người ăn phân, là có thể xem như còn có chút lương tâm rồi.

Cây kẹo này có lẽ là năm chuyển nhà đó, là “sính lễ” mà Chu Phóng đưa lúc nói muốn lấy mình làm Ấp Trại phụ nhân.

Đoan Mộc Ninh nắm lấy cây kẹo trong tay nghịch nghịch một hồi, rồi lại nhét trở lại.

Lúc đó đã năm tuổi rồi, nhưng những việc liên quan đến Chu Phóng kì thực luôn nhớ tới.

Không phải là trí nhớ của mình tốt thế nào, chỉ là, trong những năm tháng niên thiếu đơn điệu và cô đơn suốt ngày bị nhốt trong phòng đọc Đường thi, Chu Phóng là kí ức tươi mới nhất, và cũng là hoài niệm đáng nhớ nhất.

Cho nên mới nhớ sâu sắc đến vậy, mới cố chấp, mới khắc cốt ghi tâm đi nhớ.

Hồi nhỏ bọn trẻ trong khu phố rất đông, cùng chơi với mình chỉ có duy nhất Chu Phóng, Lâm Vi chẳng qua cũng chỉ bám đuôi Chu Phóng mà thôi.

Tuy rằng chơi với Chu Phóng, phần lớn là bị trêu chọc, nhưng với trí tuệ lúc đó, đều không biết là mình bị trêu chọc, bị bán đi vẫn còn giúp hăn ta đếm tiền là chuyện thường ngày, hăn làm không biết chán, còn bản thân mình dường như cũng cam tâm tình nguyện.

“Chu Phóng là người xấu, không được chơi với anh ta.” Lũ trẻ đều nói như vậy, vừa nói vừa ném bùn.

Đoan Mộc Ninh mỗi lần đều cãi lộn với chúng đến mức đỏ cả mặt, Lâm Vi cũng không hề giúp cậu, chỉ kéo cậu vào một góc, nói với bộ dạng nài nỉ, “Tiểu Ninh, đừng tranh cãi với bọn chúng nữa, bọn chúng không hiểu chuyện! Không cần phải nói chuyện với lũ con nít không biết gì!”

Đoan Mộc Ninh gật đầu, ngầm hiểu với Lâm Vi: Chu Phóng là người tốt.

Thế là tâm tình liền tốt lên.

Bây giờ nghĩ lại, cho dù hồi nhỏ bị hấn lừa lên lừa xuống bao lần, đồ dành bao nhiêu lần, đã ăn trứng sống, bùn cũng đã cầm lên. Nhưng mà, hấn ta vẫn có chỗ tốt.

Thời thơ ấu cô đơn, có hấn, cả khu phố nhỏ trở nên náo nhiệt hấn lên, bị ức hiếp cũng có thể tìm hấn để báo thù. Hấn tuy rằng hay lừa trẻ con, nhưng khi lũ trẻ khóc thì lại ôm lấy hôn khắp lượt, dùng giấy kẹo bọc bùn đưa cho làm quà.

Hấn còn dạy mọi người viết chữ.

Lúc đó, khu phố nhỏ chỉ có hấn là đi học, những đứa trẻ khác đều chưa đến tuổi, thế là Chu Phóng mỗi lần nghỉ học trở về, đều cực kỳ tự hào khoe khoang với lũ trẻ những chữ mà hấn học được.

Dưới bóng cây, Chu Phóng cầm chặt lấy viên phấn viết từng nét từng nét một.

“Gỗ thêm gỗ là thành rừng, cho nên này, Lâm Vi, cậu chính là hai miếng gỗ[1].”

[1] Chữ Lâm (林) trong tiếng Hán gồm hai chữ mộc (木) ghép lại, mộc cổ nghĩa là cây, gỗ (N.D)

“Đầu bát úp[2], thêm một chữ “đỉnh”, chính là chữ “Ninh”, chữ Ninh trong từ Tiểu Ninh, tròn xoe này, rất đẹp phải không?”

[2] Chữ Ninh (宁) được tạo thành bởi bộ Miên và chữ Đỉnh, bộ Miên được gọi là “ngọc cái đầu”, đồng âm với từ chỉ kiểu đầu bát úp hay cắt cho trẻ con. (N.D)

“Các em không biết thế nào là đầu bát úp phải không, dù sao thì các em nhớ viết thế nào là được rồi, nhớ lấy nhé.”

“Ôn Đình... hai chữ này khó coi lắm, anh không muốn viết.”

Lúc Chu Phóng nói, trông bộ dạng trông rất đáng ghét, dường như cái gì anh ấy cũng hiểu, dường như anh ấy là một cuốn từ điển sống. Bây giờ nghĩ lại, vẫn còn nhớ rõ mồn một bộ dạng giả vờ tài giỏi của hắn.

Những chữ viết ra cong cong vẹo vẹo, lúc đó lại cảm thấy rất thần kì, thăm ngưỡng mộ anh ấy. Thế là lúc trở về nhà, kéo lấy vạt áo của mẹ, hưng phấn nói: “Mẹ, mẹ sinh cho con một anh trai đi, có được không...”

Mẹ lạnh lùng hỏi: “Con muốn mẹ sinh một anh trai như thế nào?”

“Như Chu Phóng ấy.”

“Ồ, mười năm sau nhé, mẹ sẽ sinh cho con một anh trai.”

Có được lời hứa, thế là vui mừng cười lên, lúc đó còn nhỏ, không hiểu rằng mẹ chỉ đáp lấy lệ, chỉ biết, thực sự muốn có một anh trai như Chu Phóng, cả ngày cùng ăn cơm cùng ngủ, ở trên giường nghe anh ấy kể đủ các loại câu chuyện thần kì, nghe anh ấy dùng âm điệu quái dị để hát những bài hát không tên.

Kỳ vọng hồi năm tuổi không thể thành hiện thực.

Sau mười năm, một lần nữa tương ngộ cùng Chu Phóng, anh ấy lại hoàn toàn chẳng nhớ gì nữa cả.

Khóe miệng Đoàn Mộc Ninh khẽ nhếch ra một nụ cười lạnh nhạt, cầm cây kẹo bòn lên, quay người muốn ném vào sọt rác, nghĩ một lúc rồi lại thu về.

Mình vẫn luôn nhớ tới những điểm tốt của anh ấy thì thật là lỗ vốn, tôn kính anh ấy như anh trai vậy, không ngờ con người đó vẫn là một tay lưu manh, không nói đến việc trêu chọc mọi người ở khắp nơi, mà ngay cả khoảng kí ức quý giá nhất với mình... cũng không nhớ tới.

Không biết vì sao, trong lòng lại cảm thấy có chút buồn.

Nhưng trái lại vẫn còn may mắn, may mà không có một anh trai như anh ta, nếu không, chẳng phải từ nhỏ đến lớn đều phải chịu những giày vò vốn không thuộc về mình sao?

Chẳng trách Lâm Vi có sức chịu đựng tốt như vậy, đều là do Chu Phóng đào tạo ra, bị Chu Phóng giở trò, Lâm Vi mới có thể tôi luyện được vẻ cho dù trời có sập, mặt cũng không biến sắc như vậy.

Đoan Mộc Ninh lại kéo kéo dây kẹo bùn trong ống bút ra, khẽ nhoẻn cười, cầm lấy điện thoại nhắn tin cho Chu Phóng: “Tôi muốn mời anh làm gia sư.” Vẫn là một câu trần thuật lạnh lẽo bình thản.

Đang uống trà Chu Phóng đã thành công khi phun trà ra mặt bàn, bị sặc, ôm lấy ngực ho hồi lâu mới bình tĩnh lại.

“Cậu bé à, có phải là cậu bị ám đầu không? Mời gia sư lại đi mời tôi?”

“Anh học hơn tôi đến mấy lớp, đề nghị đó của tôi hẳn là không vấn đề gì chứ.”

Chu Phóng cười cười, cậu nhóc này lại còn dùng cách khích tướng, ồ, nhưng đáng tiếc là phép khích tướng lại là điểm yếu của bản thân, bách kích bách trúng.

“Được, tôi sẽ đích thân dạy cậu. Mà... các cậu đã thi giữa kỳ rồi chứ, cậu thi được bao nhiêu điểm?”

Đoan Mộc Ninh nghĩ ngợi, rồi thật thà đáp: “Môn toán điểm tuyệt đối, ngữ văn chín mươi lăm.”

Chu Phóng giật giật cơ miệng một lúc, thực sự không muốn thừa nhận là mình chột dạ. Cậu bé giỏi thế này thì cần dạy cái gì? Mình bây giờ quay lại đi làm bài thi toán lớp 5, chưa chắc đã được điểm tuyệt đối, quả thực là ở mình đã sản sinh ra một tinh thần chống đối kịch liệt đối với những công thức toán học như là chữ viết của người ngoài hành tinh kia.

“Thế này nhé, tôi sẽ giới thiệu bạn của tôi dạy cậu.”

“Tôi không thích người lạ dạy.”

“Vậy mời Lâm Vi dạy cậu, kết quả học tập của cậu ấy rất tốt.”

“Không muốn mời anh ấy, anh ấy quá bận rồi.”

“Vậy... cậu thích mời tôi sao?”

Đoan Mộc Ninh im lặng một lát, sau đó nhả một từ: “Ừ.”

Chu Phóng bật cười trước màn hình điện thoại, tiếp tục đùa cợt: “Thích thế nào?”

Không biết vì sao, Đoan Mộc Ninh lại cảm thấy tai mình nóng lên, thế là chuyển chủ đề: “Vậy anh đã đồng ý chưa, cuối tuần sau đến nhà tôi nhé.”

“Đến nhà cậu à, có cần phải mua quà tặng cậu không? Sô cô la nhé?”

Đoan Mộc Ninh nhìn hàng chữ đó, quyết định mình dù nhỏ nhưng cũng không thềm chấp người lớn, không để ý đến lời trêu chọc của anh ấy thì tốt hơn.

Thế là không nhắn tin lại nữa, đặt điện thoại lên bàn, quay người đi vào phòng tắm.

Nhưng Chu Phóng thì lại đọc đi đọc lại mấy dòng tin đó, sững người hồi lâu. Lại có người mời học sinh cá biệt vốn làm thầy cô đầu đầu đi làm gia sư sao? Mình mộng du sao, hay là trong não Đoan Mộc Ninh có tế bào thần kinh tạo phản?

* * *

Buổi sáng ngày hôm sau, sau tiết học cuối cùng, bụng Chu Phóng đói kêu o o, nằm bò lên bàn chờ chuông tan học.

Bạn cùng bàn chọc chọc vào cánh tay Chu Phóng, “cô giáo đang chăm chú nhìn cậu một cách dịu dàng đấy.”

Chu Phóng ngẩng đầu lên cười với cô giáo, rồi lại nằm bò xuống.

Chuông tan học kêu lên, cô giáo trẻ lạnh lùng nhìn Chu Phóng một cái, “đến phòng họp với tôi.”

Thế là Chu Phóng cúi đầu đi theo cô giáo đến phòng họp, chịu sự phê bình.

“Đã lớp 12 rồi mà còn như vậy, cậu có muốn thi đại học không!”

“Tôi biết là cậu ghét môn toán, nhưng môn toán chiếm điểm số cao như vậy trong kì thi đại học, cậu không muốn học cũng phải học, Chu Phóng à...” Thở dài một hơi, cô giáo liền vỗ vỗ vào vai Chu Phóng, chân thành nói, “cậu không hề có chút dự định nào cho tương lai của mình sao?”

Chu Phóng trầm ngâm một lát, cười nói: “Nói thực lòng, em không có lí tưởng cao xa gì, đếm từng ngày từng ngày qua thôi.”

“Cậu không hề nghĩ vì sao mình sống sao?!” Cô giáo tức giận rồi, đạo lý lớn lại được trưng ra.

Chu Phóng nhún vai, “để sống ạ.”

Thấy cô giáo sầm mặt lại, Chu Phóng nhoen miệng, cười một cách xán lạn vô cùng, “thưa cô, em cảm thấy người ta sống, chính là vì để sống. Những lí tưởng như vì tiền vì quyền vì đất nước mà sống, em không có... tính toán gì, để có được những cái đó mà khiến cho mình mệt mỏi làm gì? Ví dụ như hai bạn thành tích học tập tốt nhất năm lớp 10, Lâm Vi và Tiêu Phàm, cô không thấy, áp lực học tập của họ quá lớn, tính cách đều bị bẻ cong cực độ sao.”

Sắc mặt của cô giáo càng sa sầm xuống, Chu Phóng vẫn đùa cợt, “người có vị thế hơn nữa, sau khi chết đi, không phải cũng chỉ là một nắm tro sao? Mục đích của em là: có thể nuôi sống bản thân, có thể nuôi sống vợ con là được rồi...”

“Đừng có giở trò với tôi nữa, cậu bỏ một nửa tâm tư cho tờ Bách Xuyên dành cho việc học tập thì cũng không đến nỗi mỗi lần thi toán đều không đạt đâu!” Cô giáo nhìn Chu Phóng một cách phẫn nộ.

“Ồ...” Chu Phóng gật gật đầu, “lần sau em sẽ cố gắng thi đạt yêu cầu.”

Nhìn Chu Phóng trước mặt với bộ mặt nhờn nhờn vô lại, cô giáo bất đắc dĩ thở dài một tiếng, “được rồi, đi ăn cơm đi, thấy cậu cả tiết học đều ngồi bấm bụng.”

“Cảm ơn cô.” Chu Phóng cười khom lưng cúi chào, quay người rồi phi như bay ra khỏi phòng giáo viên.

Sau khi ra đến ngoài cổng trường, mới nhẹ nhõm thở một hơi, xoa xoa trán.

Vừa rồi tung hứng với cô giáo, cho dù ba hoa huyên thuyên, nhưng đó cũng là suy nghĩ thực lòng của mình.

Mấy năm nay đều sống qua ngày như vậy, mỗi lần nhìn thấy những từ văn nghệ mùi mẫn bi thương, gì mà ngày tháng trôi qua, năm tháng vội vã, gì mà uống phí niên hoa, lãng phí thanh xuân, Chu Phóng đều cảm thấy da đầu phát ngứa.

Có lẽ rất lâu sau này sẽ hối hận mình đã uống phí rồi lãng phí rồi, để quãng thời gian đẹp nhất trôi qua ngón tay?

Nhưng mà bây giờ... quả thật sống rất thoải mái.

Mặc dù thành tích môn toán vẫn luôn không tốt, nhưng ngữ văn chính trị lịch sử đều không tồi, còn như môn toán, cái môn khoa học quỷ quái mà một chuỗi kí hiệu ghép lại với nhau lại tạo thành một chuỗi kí hiệu khác, Chu Phóng từ nhỏ đã không thích rồi. Nhưng hứng thú đối với lịch sử thì lúc nào cũng nồng hậu, cho dù không hề có bản dịch nguyên tác “Sử ký”, nhưng đều xem hết một cách say sưa.

Nhớ đến tháng trước thi môn toán được 58 điểm đỏ chói, Chu Phóng lại cau mày nhăn mặt.

Đoan Mộc Ninh, cậu bé ngốc đó lại muốn mời “thiên tài” toán học này làm gia sư, cậu ta rốt cuộc muốn gì?

Mang theo nỗi nghi hoặc này, cuối tuần, Chu Phóng liền theo điểm hẹn đã hẹn trước, đến nhà Đoan Mộc Ninh, lại còn mang theo một hộp kẹo hoa quả to làm quà.

Sau khi Chu Phóng vào cổng lớn, nhìn thấy tòa biệt thự nhỏ ở phía xa hơn trăm mét, khe khẽ cười lên, trong lòng thầm than thở: Nhà Đoan Mộc Ninh thật to quá thể.

Nhìn thái độ lạnh nhạt cao ngạo của cậu ta với mọi người, hóa ra cậu ta là tiểu thiếu gia của gia đình giàu có, từ nhỏ đã quen tự cao tự đại rồi,

chả trách luyện thành đôi mắt mục trung vô nhân như thế. He he, còn có cả hoa viên trong nhà, còn trồng cả bưởi? Thật là biết hưởng thụ.

Mở cánh cửa lớn của sảnh chính, Chu Phóng cọ cọ bùn trên giày đá bóng ở hiên nhà, nhìn thấy Đoàn Mộc Ninh đứng trên cầu thang từ trên cao nhìn xuống. Cậu ta hôm nay mặc một chiếc áo trắng đơn giản, càng tôn lên làn da trắng nõn, đứng ở trên cầu thang, khí chất càng hiện rõ hơn, cái đó gọi là sự quý phái.

Chu Phóng thầm nghĩ, hành trợn với đậu phụ một xanh hai trắng rất đẹp mắt, Đoàn Mộc Ninh với mái tóc màu đen, áo sơ mi trắng, lại thêm đôi môi đỏ thắm, cũng rất đẹp.

“Anh lên đi.” Đoàn Mộc Ninh khe khẽ cười, “đến phòng đọc sách nhé.”

Nói xong liền một mình đi lên cầu thang, Chu Phóng lại cười một cách không bình thường, “cậu ở nhà một mình sao?”

“Ừ...” Đoàn Mộc Ninh quay lại, gật gật đầu, những sợi tóc đen nhánh cũng theo động tác đó mà lắc lư một hồi, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lẽo như cũ.

“Một mình à...” Chu Phóng tiếp tục cười.

“Mẹ tôi đi công tác rồi, chú Chung hôm nay cũng về nhà rồi.”

“Ồ... cho nên cậu một mình à.”

Đoàn Mộc Ninh chỉ cảm thấy tay đại lưu manh này cười một cách kỳ dị khó hiểu, thế là không để ý đến hắn ta nữa, tiếp tục đi lên lầu.

“Vậy tôi không khách khí nữa nhé.”

Không khách khí gì?

Đoan Mộc Ninh nghi hoặc quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Chu Phóng nhảy vọt như bay đến trên sô pha, nằm kên ra, nhấc chân lên, hai đùi lắc lư trên không trung, đồng thời lớn tiếng hỏi: “Tiểu Ninh, cậu nói thật với tôi đi, cậu tìm tôi đến là muốn dạy cậu cái gì?”

Đoan Mộc Ninh sững lại một lát, nghiêm túc nói: “Toán học.”

“Thành tích môn toán của tôi kém nhất, cậu nên bỏ ý nghĩ này đi vậy.” Nói xong liền cười một cách lưu manh, “trái lại, nếu như cậu mời tôi dạy cậu những cái khác, tôi sẽ rất vui.”

“Cái khác?”

“Ví dụ như tán tỉnh con gái thế nào, tôi có thể dạy cậu.”

Chu Phóng nói ra câu đó một cách vô thức, vốn dĩ chỉ muốn đùa cậu bé một chút, cho rằng tuổi cậu không hiểu được những việc này. Nhưng không ngờ thái độ của Đoan Mộc Ninh lại bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên, sau khi trầm ngâm một hồi lâu, mới bình thản nói rằng: “Cái đó không cần anh dạy.”

“Ồ? Lẽ nào cậu đã có kinh nghiệm?” Chu Phóng tuy cười một cách lưu manh, nhưng không hiểu vì sao trong lòng lại có chút không thoải mái. Cậu bé làm sao có kinh nghiệm được? Đến mình vẫn còn chưa tìm được bông hoa thích bãi cứt trâu này mà.

“Có đấy.” Đoan Mộc Ninh nhìn Chu Phóng, “hồi nhỏ không phải là đã theo đuổi anh sao.”

Vẻ mặt của Đoan Mộc Ninh vẫn bình thản như thể đang nói hồi nhỏ không phải đã ăn màn thầu sao.

Chu Phóng sững người một hồi lâu, sau đó mới ngượng ngập xoa xoa gáy, “cậu đang kể truyện cười “lạnh” à, thật sự là lạnh đấy...”

“Ừ, vậy bắt đầu vào học nhé, tôi vẫn còn giữ nhiều câu hỏi để hỏi anh đấy.” Đoan Mộc Ninh quay người đi vào phòng học trên lầu, Chu Phóng ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng dáng thanh mảnh hao gầy của cậu, bất giác cười lên.

Lưu manh trêu chọc người khác, ức chế nhất có phải là đã gặp phải người không tiếp nhận sự trêu chọc, trái lại còn đùa cợt lại mình không?

Tiếc là cậu bé Đoan Mộc Ninh này, kỹ thuật tệ quá rồi, lúc đùa cợt sắc mặt đều bình thản, câu chuyện vốn dĩ đáng cười bị cậu ta nói ra giống như hôm nay mua bát nước đậu, bình thản chẳng có gì kì lạ.

Người có thể làm được đến mức này, cũng rất thần kỳ.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 6

Chương 6: Gia sư

Sau khi cùng với Đoan Mộc Ninh lên thư phòng, Chu Phóng không tìm được kinh ngạc thốt lên.

Chỉ nhìn thấy trên chiếc giá sách cực lớn chiếm cả một mặt tường bày đầy các loại thư tịch. Đi đến xem kĩ, thấy các danh tác cổ kim đông tây, các loại tài liệu, từng quyển từng quyển dày như những viên gạch.

Đoan Mộc Ninh thật cẩn thận, nhiều sách thế này mà xếp ngay ngắn như vậy, thậm chí còn làm mục lục, ABCD giống như một thư viện nhỏ...

Lẽ nào mình đã coi thường cậu ta rồi?

Cũng có thể, cậu ta còn nhỏ vậy mà đã có thể viết tiểu thuyết, quả thực là hiếm thấy.

Chu Phóng quay đầu lại vừa muốn muốn khen đôi câu, nhưng chỉ nghe thấy Đoan Mộc Ninh đột nhiên nói rằng: “Kì thực, có rất nhiều sách trên giá sách tôi mua về nhưng chưa kịp xem.”

Chu Phóng vĩnh viễn khóe miệng lên, khe khẽ cười, “nếu như cậu có nói cậu xem hết rồi tôi cũng không tin, ở trước mặt tôi nên thật thà một chút thì tốt hơn.” Quay trở lại ngồi trên ghế, nhắc hai chân bắt chéo, tiện tay mở một tập thơ ra, ngẩng đầu nhướn nhướn mày, hỏi Đoan Mộc Ninh, “thích thơ à?”

“Ừ, còn thích từ hơn cả thơ.”

Nói đến những thứ mà mình có hứng thú này, Chu Phóng trở nên hào hứng, “tôi cũng rất thích từ, luôn luôn cảm thấy thơ đọc lên không đã như từ. Cậu thích từ của ai?”

“Ồ...” Chu Phóng vô cùng thích thú nhìn Đoan Mộc Ninh cười, cố ý cao giọng lên ở âm cuối, làm Đoan Mộc Ninh nghe thấy phải nhúu sâu cặp lông mày, “làm sao, có vấn đề gì à?”

“Không phải vì “Giang Thành Tử” chứ?” Giọng điệu của Chu Phóng vẫn bông lơn như cũ, nhìn thấy Đoan Mộc Ninh không đáp lại, liền mỉm cười đọc mấy câu: “Mười năm sinh tử mịt mù, gạt nhớ thương, vẫn tỏ vương, ngàn dặm năm mồ cô, khôn xiết nỗi thê lương[1]... Cậu bị bài từ này làm cảm động cho nên thích ông ta phải không?”

[1] Năm 1165, vợ của Tô Thức là Vương Phát từ trần mới 27 tuổi. Mười năm sau (Ất Mão 1175), Tô Thức đang làm “Tri Châu” ở Mật Châu (Sơn Đông), xa cách quê hương (Tứ Xuyên) mấy ngàn dặm. Đêm mơ thấy người vợ đã khuất, ông làm bài từ điệu vọng này. Tô Thức là người đầu tiên làm từ điệu vọng.

Đoan Mộc Ninh gật gật đầu một cách nghiêm túc.

Chu Phóng dựa vào ghế, ngón tay cái chống cằm, “cậu cũng thích Lục Du chứ? Đào hoa rụng, bến đìu hiu, lời thề còn đây, thư tình khó tỏ[2], bị tình yêu của ông ta đối với em họ làm cảm động?”

[2] Bài từ Thoa đầu phượng được Lục Du sáng tác trong một hoàn cảnh đặc biệt: ban đầu Lục Du lấy người em họ (con cậu) là Đường Uyển, hai người rất tâm đầu ý hợp, nhưng thân mẫu của Lục Du lại không ưa Đường Uyển, lại nghe thêm những lời gièm pha nên bà buộc hai người phải ly hôn. Về sau, Lục Du lấy Vương Thị, Đường Uyển cũng tái giá, lấy Triệu Sĩ Trình. Mấy năm sau, vào mùa xuân, hai người tình cờ cùng đi chơi vườn

Thấm, ngẫu nhiên gặp nhau. Đường Uyên lấy tình anh em họ, gửi rượu và dã vị mời Lục Du. Lục Du vô cùng thương cảm, vung bút đề lên bức tường trong vườn Thấm bài Thoa đầu phượng này. Đường Uyên sau khi đọc được bài này trong lòng rất đau khổ, làm một bài từ cũng theo điệu Thoa đầu phượng họa lại. Sau đó nàng đau buồn, lâm trọng bệnh mà qua đời.

Đoan Mộc Ninh tiếp tục gật gật đầu.

“Vậy thì có lẽ cậu cũng thích Tần Quán, “Tình mềm như nước, hèn đẹp như mơ.”

Đoan Mộc Ninh không kìm được hỏi rằng: “Sao anh lại biết vậy?”

Chu Phóng cười cười, giọng điệu đầy vẻ lên lớp: “Cậu mới bao tuổi rồi? Cả ngày xem những thứ ca tụng ái tình này, chả trách tiểu thuyết viết ra đầy vẻ chua xót.”

“Đây là lần đầu tiên tôi viết, không nắm chắc lắm.” Đoan Mộc Ninh chau mày, dường như không thoải mái lắm với lời phê bình của Chu Phóng.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

“Lần đầu tiên viết như vậy không tồi, nhưng nếu như cậu thực sự muốn viết, tôi kiến nghị cậu không nên xem sách vượt quá giới hạn. Nói về thơ từ, cậu cũng nên đọc tác phẩm thuộc các loại phong cách khác nhau, suốt ngày xem những cái này, cả người sẽ trở nên nề nếp nặng nề, có biết không?” Ngừng một hồi, gõ ngón tay nhẹ nhẹ lên bàn, tiếp tục cười nói, “nếu là con gái, mặt mày sầu muộn thì có thể nói là điềm đạm đáng yêu, còn cậu là con trai, suốt ngày dài mặt ra, một vẻ lạnh nhạt, nên nói cậu thế nào mới tốt?”

Đoan Mộc Ninh lạnh lùng đáp: “Tôi chỉ không thích cười mà thôi.”

“Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã giống như ông cụ non, vì sao mà cậu suốt ngày co mình trong những chỗ tối tăm? Hôm khác tôi đưa cậu ra ngoài viết nhé, cậu cũng nên phơi nắng một chút, cứ lạnh lẽo như vậy cẩn thận mà bị mốc.” Nhìn Đoàn Mộc Ninh không phản ứng gì, Chu Phóng liền quay người, đi đến bên cậu ta, khẽ nói, “nào, cười một cái.”

Đoàn Mộc Ninh nhìn hẳn ta, “không cười được.”

“Sợ ngứa sao?”

“Hả?”

Không chờ phản ứng lại, móng tay của Chu Phóng đột nhiên giơ đến nách Đoàn Mộc Ninh, gãi nhẹ nhẹ.

Đoàn Mộc Ninh cuối cùng cũng cười lên, nhưng cười trông còn khó coi hơn cả khóc, thân thể trong nháy mắt cứng đờ lại.

Chu Phóng bại trận, nhún nhún vai, “Cậu nhóc này sao mà kỳ cục thế? Cười thì có mất tí thịt nào đâu, ở tuổi này mà cứ lạnh lạnh nhạt nhạt chẳng có tí sức sống nào, cậu xem, nếu cậu già rồi thì sẽ thế nào, cơ mặt sẽ bị liệt chắc.”

Nhìn thấy Đoàn Mộc Ninh cúi đầu, sau một hồi rất lâu mới khe khẽ nói: “Những năm này... tôi đều sống rất buồn, không khoáng đạt như anh, lúc nào nơi nào cũng có thể cười lên.”

Nhìn bộ dạng cậu ta cúi đầu ngoan ngoãn, lòng Chu Phóng đột nhiên mềm lại, đưa tay ra vò vò tóc của Đoàn Mộc Ninh.

“Đừng quá áp chế bản thân, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, hơn nữa, dù trời có sập thì người bị đè xuống cũng là tôi, tôi cao hơn cậu một cái đầu mà.”

Đoan Mộc Ninh sững lại một lát, cuối cùng cũng khe khẽ bật cười, nhẹ nhàng nói: “Anh đã bao giờ nói với người khác như vậy chưa?”

“Chưa từng, lần đầu tiên cho cậu đấy.”

Đoan Mộc Ninh đỏ mặt, vội vã quay người đi, rút quyển sách giáo khoa khỏi ngăn kéo, “vậy bắt đầu học nhé, tôi có vài bài tập không biết làm.”

“Ồ, để xem tôi có biết làm không nhé, nếu không được thì sẽ gọi Lâm Vi...”

“Không cần gọi cậu ta.”

“Vì sao?” Thấy Đoan Mộc Ninh đột nhiên lạnh mặt, Chu Phóng chỉ cảm thấy không hiểu, “thành tích của Lâm Vi tốt hơn tôi mà.”

Đoan Mộc Ninh cũng cảm thấy mình có chút không bình thường, nhắc nhắc gọng kính, khe khẽ giải thích: “Anh ấy và Ôn Đình không phải là một đôi sao?”

“Ồ, cậu yên tâm, tôi trông hai em ấy cùng lớn lên, họ chỉ là bạn bè, có ‘chà rách cả da thì cũng không tóe ra lửa’ mà.”

“Vậy anh và Ôn Đình cũng vậy sao?”

“Tôi coi Ôn Đình như em gái, coi Lâm Vi như em trai, cậu cũng vậy.”

Nghe lời Chu Phóng xong, sắc mặt Đoan Mộc Ninh tối lại.

Luôn luôn cảm thấy tâm tình của mình rất kì quặc.

Ngày trước không phải là đã rất muốn có một anh trai như Chu Phóng sao? Nhưng bây giờ, nghe thấy anh ấy nói coi mình như em trai, một em

traí giống như Lâm Vi mà thôi, không hiểu vì sao lại cảm thấy có chút buồn phiền.

Lẽ nào bởi vì cái ý muốn độc chiếm của mình quá mạnh, không muốn đem người bạn quý giá nhất của mình chia sẻ với người khác?

Thật quá hẹp hòi rồi.

Đoan Mộc Ninh vẫn đang lạc thần, bị Chu Phóng vỗ vỗ nhẹ vào đầu, “này, bài tập tôi làm cho cậu rồi đấy, cậu thông minh như vậy, xem chút rồi sẽ hiểu.”

“Ừ.” Đoan Mộc Ninh đón lấy cuốn vở, nhìn cuốn nháp Chu Phóng tính toán bữa bọn, những con số giống như đám cỏ rối loạn bay khắp trời rợp khắp cả trang giấy.

“Hàm bậc 2 này nhất định phải học tốt, lớp 10 còn phải học bất đẳng thức, hồi cấp 2 tôi lười không học thuộc công thức, sau này lúc học bất đẳng thức thật là thê thảm.”

“Ừ.”

“Cậu có thể không suốt ngày ừ ừ ừ không, miệng là để ăn uống nói chuyện, cậu suốt ngày đóng chặt lại làm gì?”

Đoan Mộc Ninh khe khẽ cười, vẫn không nói chuyện.

Chu Phóng cười nói: “Lẽ nào miệng cậu không nói, là dành để hôn sao?”

Đoan Mộc Ninh há há miệng, cúi đầu xuống.

Tai có chút đỏ lên.

Chu Phóng nghĩ, cậu bé này lại xấu hổ rồi, có thể là tuổi nhỏ không biết thế nào là hôn môi.

Mình có phải là quá tệ không? Có cảm giác tội lỗi bởi đã “hủy hoại mầm non tương lai của tổ quốc”, đồng thời cũng có một cảm giác ‘ưu việt’ là “mầm non này chỉ mình mới có thể phá hủy”.

Cả một buổi chiều, hai người đều nhốt mình trong phòng học, Đoàn Mộc Ninh chăm chỉ làm bài tập toán, Chu Phóng thấy nhàm chán, liền đi loanh quanh phía trước giá sách. Thỉnh thoảng rút ra một vài cuốn sách mình hứng thú, tiện tay lật lật, rồi đặt vào chỗ cũ.

Đột nhiên nhìn thấy ở bên cạnh giá sách có cả một ô bỏ trống, Chu Phóng rất hiếu kì nói: “Ô này để trống để làm gì?”

Đoàn Mộc Ninh dường như không dám nhìn đối diện Chu Phóng, cúi đầu rời mắt đi, “tôi nói rồi anh sẽ cười.”

Chu Phóng cảm thấy vui vẻ, sán đến cười một cách lưu manh: “Nói đi mà, cậu không nói làm sao biết được là tôi sẽ cười cậu?”

Đoàn Mộc Ninh trầm ngâm rất lâu, lúc này mới như hạ quyết tâm, khẽ nói: “chỗ đó để trống là cho anh đấy.”

Chu Phóng không cười, trái lại nhìn Đoàn Mộc Ninh vô cùng nghiêm túc, “thế nào gọi là để cho tôi?”

“Tôi nghĩ, sau này nếu như anh có thể ra sách, thì sẽ mua đặt vào đó... còn có những cuốn sách của tác giả mà tôi thích, cũng sẽ đặt cùng.”

Chu Phóng sửng người, rồi nhìn Đoàn Mộc Ninh nói như thế việc đó là có thật, đột nhiên cảm thấy cậu bé này thật là một mầm non tốt, còn nhỏ như vậy mà đã biết suy nghĩ cho tương lai? Nào giống như mình, cả ngày chơi bời lêu lổng.

Chu Phóng vỗ vỗ vai Đoan Mộc Ninh, cười nói: “VẬY cậu phải nỗ lực, sau này nếu như cậu ra sách, cho tôi vài cuốn, kí tên, tôi đem đi bán kiếm tiền nuôi cả nhà.”

Đoan Mộc Ninh khẽ cười, “không chừng tương lai anh sẽ trở thành một nhà văn tên tuổi đấy, đến lúc đó những cuốn sách có kí tên tôi anh sẽ không cần phải quan tâm nữa.”

Chu Phóng thở dài một hơi, “làm sao thế được, tôi nổi tiếng rồi thì sẽ vẫn thu thập hết sách của cậu thôi.”

“Thật không?” Vẻ mặt Đoan Mộc Ninh dường như hứng khởi lên trong nháy mắt, ánh mắt đen sáng bị chiếc kính che mất, khe khẽ cong lên, cười trông đặc biệt đáng yêu.

Nhìn Đoan Mộc Ninh với ý nghĩ trong sáng như vậy, Chu Phóng thực sự không nỡ dội cho cậu ta một gáo nước lạnh.

Kì thực, với tính cách cao ngạo lạnh lùng của cậu ta, cho dù tương lai có thành danh, thì hẳn cũng đầy rẫy kẻ thù ghét? Làm gì có chuyện dễ như vậy, muốn ra sách là có thể ra sách? Từ xưa những người có tài mà không gặp thời nhiều lắm.

Ngẩng đầu nhìn lên ô trống ở bên phải giá sách đó, cho dù trống không, nhưng không có một hạt bụi nào, xem ra mỗi ngày cậu ta đều lau giá sách.

Có lẽ rất lâu sau này, không chừng cậu ta sẽ thực sự trở thành một nhà văn có danh tiếng?

Chu Phóng thở dài một hơi, ghìm lại chút khó chịu không tên đó. Luôn cảm thấy những cậu bé này là những chú chim bồ câu non mà mình trông thấy trưởng thành, bây giờ những cậu bé đã lớn lên rồi, muốn bay đi

rồi, Chu Phóng đột nhiên cảm thấy không thoải mái, muốn tiến chúng bay đi, nhưng lại muốn ăn chặt chúng xuống đôi cánh để không thể cựa quậy.

Ôn Đình nói mình ở đâu cũng như gà mẹ kéo gà con vào đôi cánh, thực sự cũng rất hình tượng.

* * *

Đến tối, Chu Phóng muốn mời Đoan Mộc Ninh ra tiệm ăn bình dân ở bên ngoài ăn cơm, nhưng lại bị đối phương từ chối. Chu Phóng rất không thoải mái nhìn Đoan Mộc Ninh, không ngờ câu tiếp theo lại là: “Chúng ta tự nấu nhé.”

Chu Phóng sững một hồi rất lâu, sau đó mới cất tiếng được, nhìn Đoan Mộc Ninh với vẻ mặt nghiêm túc: “Cậu... biết nấu cơm?”

“Ừ.”

“Biết thật à?”

Đoan Mộc Ninh đáp lời Chu Phóng bằng động tác buộc tạp dề mà cậu ta đã thành thạo.

Nhìn dáng người nhỏ nhắn của cậu buộc chiếc tạp dề to đó, đứng trong bếp tất bật trước trước sau sau, khoe miệng Chu Phóng bất giác vênh vênh lên. Thật là đáng yêu, giống như là một cậu bé bản Cute trong truyện tranh đang làm bánh ga tô vậy.

Ánh mắt trêu chọc lượn vòng vây lấy Đoan Mộc Ninh, đối phương lại đột nhiên quay đầu, bình thản nói: “Anh đến giúp đi.”

“Ồ.” Bị cậu nhóc ra lệnh, tâm tình Chu Phóng rất phức tạp.

Ở trong bếp làm người giúp việc cho Đoan Mộc Ninh, nhìn cậu ta chăm chú thái rau, vặn lửa, cho dầu, cho gia vị lúc xào rau, động tác gọn

gàng ngăn nắp, đầu vào đấy, Chu Phóng không ngăn được có chút hổ thẹn trong lòng. Mình lớn hơn cậu ta ba tuổi, nhưng chỉ biết nấu mì, còn Đoàn Mộc Ninh lại có thể nấu được bữa ăn ngon thế này.

“Ai dạy cậu nấu ăn vậy?” Chu Phóng đột nhiên rất muốn biết câu chuyện đằng sau Đoàn Mộc Ninh.

Đoàn Mộc Ninh khẽ nói: “Tự học.”

“Cậu mấy tuổi thì học nấu ăn vậy?”

“Mười tuổi, lúc tiểu học.”

Giọng nói của Chu Phóng bị kẹt lại trong cổ họng không nói ra được, chỉ cảm thấy Đoàn Mộc Ninh như vậy làm người khác thương xót vô cùng.

Cậu bé còn nhỏ như vậy, lại biết tự học nấu ăn? Ở tuổi này, không đi chơi, ngược lại cả ngày bó buộc ở nhà đọc sách, cậu ta không cảm thấy tẻ nhạt sao?

Cho dù là quan tâm đến sự nghiệp học hành như Lâm Vi, lúc cuối tuần vẫn thỉnh thoảng đạp xe đi xả hơi, gặp ngày đẹp trời vẫn cùng đi leo núi. Nhưng mà Đoàn Mộc Ninh, cậu ta chỉ lặng lẽ suốt ngày.

Xét đến cùng cậu ta không có hứng thú đi chơi, hay là cậu ta thực sự rất thích đọc sách, hoặc là... không có ai đi cùng cậu ta?

Trong đầu đột nhiên lướt qua một cảnh tượng hồi nhỏ ở khu nhà, lúc một đám trẻ con chơi nhảy dây âm ỉ, có một đứa trẻ co mình trong một góc, mắt nhìn tha thiết sợi dây, nhưng không đến chơi. Chu Phóng đi đến kéo cậu ta ra chơi, cậu ta liền mừng rỡ đi đến, nhưng tiếc là ngốc chết đi được, nhảy hai cái đã bị dây chun cuốn vào chân ngã lăn ra đất.

“Cậu thật là ngốc! Ngay cả cái này cũng không biết.”

Chu Phóng vừa kéo vừa mắng cậu ta vậy, kết quả là mắt cậu nhóc đó đột nhiên đỏ lên. Trong mơ hồ nghe thấy tiếng của Lâm Vi, vừa dỗ dành cậu bé đó, vừa mắng Chu Phóng: “Anh đừng có suốt ngày bắt nạt Tiểu Ninh!!”

Nhưng đứa trẻ cúi đầu dụi dụi mắt đó lại đột nhiên ngẩng đầu lên lau lau nước mắt trên mặt, bàn tay nhỏ nhắn kéo kéo vạt áo của Chu Phóng, “anh dạy em, em sẽ học rất nhanh, thật đấy.”

“Nghĩ gì vậy? Mà lại cười như thế?” Ý nghĩ đột nhiên bị một tiếng nói lạnh lùng trong vắt ngắt đoạn, Chu Phóng ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy Đoan Mộc Ninh đã cởi tạp dề ra, bưng hai đĩa thức ăn đưa cho Chu Phóng, Chu Phóng đón lấy từ trong tay, bưng lên bàn ăn.

Trong lòng lại có nỗi thương xót không tên, luôn cảm thấy cậu bé trước mặt sống quá áp chế.

Hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm tối, lúc Đoan Mộc Ninh ăn cơm khuôn mặt cũng bình thản, vẻ mặt lúc gặm xương và ăn cơm không có chút khác biệt. Chu Phóng nhìn chăm chăm cậu ta, sau một hồi lâu cuối cùng cũng không nhịn được hỏi: “Lúc nhỏ... có phải là cậu hay khóc lắm không?”

“Lúc nhỏ có ai không khóc?”

“Tôi nói là bị người khác mắng đôi câu đã khóc? Thuộc loại phát triển về tuyến lệ ấy.”

“Không nhớ nữa.”

Đang nói thì bị chặn họng, Chu Phóng ngượng ngập xoa xoa mũi, “Tiểu Ninh à, dường như hồi trước tôi suốt ngày bắt nạt cậu.”

“Phải, cho nên sao?”

“Sau này sẽ không bắt nạt nữa.” Chu Phóng hạ kết luận, gấp cho Đoàn Mộc Ninh một miếng cá to như là nịnh nọt, cười xán lạn vô cùng. Đoàn Mộc Ninh rất không giữ thể diện cho người khác bỏ ra, “tôi không ăn cá.”

“Vậy cậu nấu cá làm gì?”

“Không phải là anh thích ăn sao?”

“Ai bảo vậy?”

Đoàn Mộc Ninh cúi đầu ăn cơm, không nói gì nữa. Chu Phóng chỉ có thể đầu hàng, bất đắc dĩ nói: “Thật sợ cậu đấy, hơi một tí là lạnh mặt lại.” Nói xong liền gấp miếng cá lại, cắn từng miếng thật to thật to, nhưng lại không nhìn thấy trên mặt Đoàn Mộc Ninh đang lộ ra nụ cười khe khẽ.

* * *

Buổi tối trở về nhà, Chu Phóng cầm cuốn tiểu thuyết mà Đoàn Mộc Ninh viết, mở máy tính ra, đánh máy lại từ đầu.

Vốn dĩ muốn nhân tiện giúp cậu ta sửa chữ viết sai và dấu câu, nhưng đọc đến hơn một nửa mà không có một chữ viết sai nào, bản thảo viết tay của cậu ta từng chữ từng câu từng nét từng nét một, quả là giống như một bản in.

Cậu bé này, có phải là đã quá kĩ lưỡng không?

Chu Phóng than một tiếng, dụi dụi huyệt thái dương, tiếp tục đánh máy lại.

Dùng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đã gõ hết cuốn tiểu thuyết vào file word, sau đó tìm người biên tập của tòa báo mà mình quen xem xem có thể xuất bản được bản thảo quá hạn không? Biên tập nói: số chữ quá ít.

Chu Phóng dùng công cụ thống kê xem, quả nhiên, mới có năm vạn chữ.

Bởi vì xem quá chăm chú nên lúc đầu cảm thấy rất dài, hơn nữa là bản thảo viết tay nên một cuốn trông dày như vậy.

Chu Phóng thở dài một hơi, xuất bản tiểu thuyết năm vạn chữ là không thể rồi, nghĩ đến vẻ mặt của Đoan Mộc Ninh, liền nhanh trí nghĩ: hay là... in ra tặng cho cậu ta?

Thế là, lại dùng hết thời gian một buổi tối, sắp chữ đầu vào đấy.

Tất cả chuẩn bị đầu vào đó rồi, nhưng lại thiếu trang bìa, Chu Phóng vốn dĩ muốn lên mạng tìm một bản đẹp mắt để dùng trực tiếp, không ngờ lúc đó đột nhiên nhận được tin nhắn của Lâm Vi: “Ngày mai là sinh nhật của Tiểu Ninh, chúng ta cùng đón sinh nhật với cậu ấy nhé?”

Chu Phóng không nhịn được cười thành tiếng.

Thật là ngẫu nhiên, vốn dĩ chỉ muốn in ra làm kỉ niệm, không ngờ đúng lúc mèo mù vớ cá rán, chó ngáp phải ruồi.

Chu Phóng đáp lại câu: “Được rồi, em chuẩn bị bánh ga tô, anh chuẩn bị quà tặng.”

Sau khi gửi tin nhắn đi, liền xóa đi nút down bức ảnh kia, tự mình vẽ, xong việc thì đã khuya.

Nhìn bìa sách theo “phái trừu tượng” vẽ đầy trứng gà, Chu Phóng cười thỏa mãn, vốn dĩ muốn đánh một hàng chữ to ở phía trên, viết lên mấy chữ “Tác giả Đoan Mộc Ninh”, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại thôi, dù sao tấm bìa đẹp như vậy viết lên vài chữ đó thì thật tàn nhẫn, Đoan Mộc Ninh sẽ không vui.

Thế là liền để trống, không viết tên sách.

Tối ngày hôm sau, lúc Đoan Mộc Ninh được Lâm Vi hện ra, trên mặt chất đầy vẻ kinh ngạc, “mừng sinh nhật?”

Lâm Vi cười một cách rất thân thiết, vỗ lên vai Đoan Mộc Ninh, “Tiểu Ninh có phải là rất xúc động không? Ha ha, anh tra ra hôm nay là sinh nhật của em.”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu nhắc nhắc kính, lúc ngẩng đầu lên liền khe khẽ cười, “cảm ơn anh.”

Hai người đến địa điểm đã hẹn, Chu Phóng đã sớm đợi ở đó, vừa nhìn thấy Đoan Mộc Ninh liền tiến sát lại, cười nói: “Đoán xem tôi tặng cậu quà gì nào?”

Đoan Mộc Ninh nhìn ngón tay đang nắm chặt của hắn ta, “không phải lại là bùn đấy chứ.”

Chu Phóng đột nhiên rút ra một quyển sách từ trong lòng đưa cho Đoan Mộc Ninh, “tặng đại tác gia tương lai một cuốn sách.”

Đoan Mộc Ninh kinh ngạc đón lấy, sờ sờ bìa sách vẽ rất nhiều trứng gà, mở ra xem, thì lại là câu chuyện do mình viết. Những tình tiết quen thuộc, bây giờ đã biến thành những chữ in.

Mi mắt đột nhiên có chút nóng lên, hai vai khẽ run lên.

“Cảm ơn anh...”

Chu Phóng cười nói: “Đừng khách sáo, quà tặng sinh nhật đó, có thích không?”

Đoan Mộc Ninh đột nhiên tiến đến ôm chặt lấy Chu Phóng, cả người đều chạm vào lòng Chu Phóng, nói khẽ: “Thực sự cảm ơn anh...”

Lâm Vi đứng bên cạnh, nhìn cảnh đó cười.

Nhưng Chu Phóng lại có chút căng thẳng xoa xoa gáy, nhìn Đoan Mộc Ninh đang kích động trong lòng, chân tay có chút lúng túng.

Vốn dĩ tưởng rằng cậu bé này chỉ biết làm mặt lạnh, trời sập xuống vẫn giữ được vẻ trấn tĩnh, sao lại trở nên kích động thế này? Nhào đến ôm chặt lấy mình? Sau một hồi lâu, thấy cậu ta không có ý buông ra, Chu Phóng ho một tiếng, bụng cũng phối hợp kêu o o.

Đoan Mộc Ninh lúc này mới buông Chu Phóng ra, vẻ mặt có chút không tự nhiên, “xin lỗi, tôi quá kích động rồi, xin lỗi...”

“Được rồi, ăn bánh ga tô đi, đói chết đi được.” Chu Phóng chuyển ánh mắt, nhìn Lâm Vi, quát to, “châm nến lên! Cười đủ chưa?”

Lâm Vi thông thả bật bật lửa, châm nến lên.

Chu Phóng phối hợp tắt đèn, dưới ánh nến mập mờ, in rõ khuôn mặt trắng trẻo của Đoan Mộc Ninh, không biết vì sao, trên mặt lại mang theo chút ngượng ngùng phơn phớt đỏ.

Là quá kích động sao.

Chu Phóng trầm nghĩ.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh

www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 7

Chương 7: Độ lưu manh với Chu Phóng

Đêm đó Đoan Mộc Ninh lại ngồi sau xe đạp của Chu Phóng về nhà.

Trên đường đi, ngón tay nắm lấy áo của anh ta không biết có phải vì quá chặt hay không mà lòng bàn tay có một lớp mồ hôi.

Hôm nay lúc nhận được sách thật xúc động, lại có thể nhào đến ôm lấy anh ấy một cách bất thường? Bây giờ nghĩ lại, Đoan Mộc Ninh đều cảm thấy mình như bị điên rồi. Không kìm được mặt lại nóng bỏng lên.

Kì thực hai năm trước, ngẫu nhiên gửi bản thảo đến một tạp chí nhỏ, được chọn đăng, lúc đó vẫn còn dùng bút danh Tiểu Ninh. Tuy rằng ngày đó tòa báo vô lại đó cứ lần lữa nợ khoản tiền nhuận bút đầu tiên của cậu, kéo mãi kéo mãi kéo đến đứt luôn.

Nhưng Đoan Mộc Ninh không hề để ý đến tiền, chỉ nâng quyển tạp chí đó lên, nhìn tác phẩm của mình được in thành sách, trong lòng vô cùng vui thích.

Cho dù bị lừa, vẫn cảm thấy có thể in ra là một việc tốt.

Lúc đó liền ảo tưởng, tương lai có thể chính thức ra sách, thậm chí vì điều này mà không ngừng nỗ lực, những năm này liên tục viết mấy truyện, dài có ngắn có, cùng khóa lại trong ngăn kéo, trở thành một bảo bối quý giá.

Có lẽ vì quá cao ngạo, lúc nhỏ, luôn cảm thấy mình viết ra còn hay hơn những tác giả kia.

Nhưng mộng tưởng ra sách mãi vẫn không thực hiện được, sau này gửi bản thảo cho tạp chí cũng như hòn đá chìm trong biển lớn.

Từ trước đến giờ mẹ cũng không quá hỏi cách nghĩ của mình, cho dù nửa đêm bò dậy trên bàn học viết tiểu thuyết, sau khi bà phát hiện ra cũng chỉ nói một câu, “đi nghỉ sớm đi”, đã không hỏi mình viết gì, cũng không quản sẽ ảnh hưởng gì đến việc học hành.

Không ngờ, Chu Phóng không chỉ không cười suy nghĩ ấu trĩ như ‘cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga’ của mình, thậm chí còn tự tay làm một cuốn sách, làm quà tặng trong ngày sinh nhật.

Trang giấy bên trong cuốn sách có nét chữ phóng khoáng của anh ấy: “Trên thế gian không có việc khó, chỉ e lòng người không bền.”

Ngẩng đầu nhìn Chu Phóng đang ra sức đạp xe, Đoan Mộc Ninh bất giác khe khẽ cười. Có người bạn như vậy, có thể xem như là phúc ba đời, Đoan Mộc Ninh nghĩ.

Sau khi trở về, cẩn thận đặt cuốn sách mà Chu Phóng tặng vào ô trống bên phải giá sách đó.

Đây là cuốn sách đầu tiên chỉ thuộc về bản thân mình.

Cho dù quả trứng gà trên bìa sách, sẽ làm mình nhớ đến những việc cũ không tốt lắm thời thơ ấu, nhưng dù sao thì đó cũng là những thứ mà Chu Phóng tự tay vẽ ra... Không biết có phải đó là ý nghĩa của bức tranh trứng gà mà De Vinci vẽ ra không, là ngầm ý tự mình bắt đầu từ đầu, từ từ luyện tập, không được nôn nóng không?

Nghĩ như vậy, Đoan Mộc Ninh lấy ra một chiếc bút bi màu trắng từ trong ống đựng bút, mở ra cuốn sổ nhật kí trắng tinh, chậm chậm viết.

Hồi tưởng lại những năm tháng đồng niên luôn bị Chu Phóng trêu ghẹo, vừa viết, vừa mỉm cười, trong ngày mùa đông lạnh lẽo, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

* * *

Buổi sớm hôm sau, Đoan Mộc Ninh sắp xếp xong cặp xách ra ngoài cửa.

Mùa đông rồi, thời tiết trở nên đặc biệt lạnh lẽo, cuộn chặt áo khoác chậm chậm bước lên phía trước, chợt nghe thấy một trận cười, quay đầu lại, chỉ nhìn thấy ba người Chu Phóng, Lâm Vi, Ôn Đình đứng lúc ấy đang đi đến.

Đoan Mộc Ninh vội vã kéo mũ xuống che đầu, nghe thấy Chu Phóng qua đường lớn tiếng nói với Lâm Vi: “Á, gió rít thổi loạn cả tóc anh rồi! Khí lạnh làm da đầu phát tê!”

“Xin anh buổi sáng sớm đừng mệt mỏi nữa, bữa sáng của em vẫn còn trong dạ dày này.” Giọng Ôn Đình có chút lạnh lùng.

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên, chỉ thấy Chu Phóng vẫn chưa ngồi trên xe đạp, mà đứng thẳng lên, hai chân đạp xe ngay ngắn, hông thì nguẩy nguẩy trên không trung, một tư thế rất nghịch ngợm ngang tàng, thật làm người khác trông thấy ngứa mắt.

Đoan Mộc Ninh nhét tay vào túi quần, nhìn bóng mấy người Chu Phóng đi xa rồi, mới gỡ mũ xuống, chậm chậm đi về phía trước.

Bộ dạng thật giống như kẻ trộm.

Lần trước khi Chu Phóng đến nhà, cố ý chỉ cho anh ta một con đường khác, nếu không, anh ta sẽ dễ dàng phát hiện ra mỗi lần mình ngồi xe đều ngồi quá đoạn đường. Doan Mộc Ninh chau chau mày, không biết nên giải thích thế nào cảm xúc kì lạ này của mình, rất muốn ở lại cùng Chu Phóng, cho dù chẳng làm gì cả, chỉ yên tĩnh ngồi đọc sách, cũng cảm thấy rất vui.

Xét đến cùng là thế nào?

Lại thích cùng ngồi với anh ấy đến vậy, thậm chí nhìn thấy Ôn Đình ngồi sau xe anh ấy, trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

Có lẽ... chỉ là vì mới chuyển trường đến đây, quen quá ít bạn mà thôi, nảy sinh cảm giác thân thiết và dựa dẫm kì lạ vào anh ấy.

Doan Mộc Ninh thở nhẹ một hơi, tiếp tục đi về phía trước.

Buổi chiều hôm đó là tiết làm văn mà Chu Phóng ghét nhất. Cậu bạn cùng bàn ghé sát tai cười nói: “Cậu có tin không, bài văn của cậu chắc chắn sẽ trở thành văn đọc mẫu đấy.”

Chu Phóng thông tay, “không có cách nào khác, người có tài là như vậy đấy.”

Bị cậu bạn cùng bàn nhìn khinh bỉ một cái, “đi đi đi, lần nào cũng bị trở thành tài liệu phản diện, cậu vẫn còn đặc ý à.”

“Đúng vậy, có tài quá mà, có tài lắm đấy.” Chu Phóng ngoắc ngoắc ngón tay với bộ dạng thách thức, “có bản lĩnh thì cậu viết tài liệu phản diện ra cho tớ xem nào.”

“Cậu thật là đồ mặt dày.” Cậu bạn cùng bàn liếc hắn ta một cái, sau đó lại như đột nhiên nghĩ đến điều gì, ghé tai Chu Phóng nói khẽ, “cậu có nghe thấy một tin đồn không, về người đẹp họ Hà ấy.”

Chu Phóng ngược mắt lên nhìn Hà Tiểu Tuyết với mái tóc thẳng ngời chéo phía trước mình, nhếch nhếch khóe miệng, “có gì liên quan đến tớ à?”

“Có người nói cô ấy thích cậu.”

“Cô ấy thích tớ, tớ có thể làm gì? Chẳng lẽ lại nhảy xuống sông Hoàng Hà?”

Cậu bạn cùng bàn lườm lườm một cái, “đó là tớ chưa nói, ai thích loại vô tâm vô can như cậu, thì chắc chắn là đen đủi cả tám đời.”

Chu Phóng cười không đáp. Cho đến khi sắp vào giờ học, mới đột nhiên ấn chặt bụng đi ra ngoài tìm cô giáo xin nghỉ.

Cô giáo ngữ văn cau mày, “Cậu lại đau bụng à? Bụng cậu xét đến cùng là bị làm sao?”

“Ăn phải thức ăn hư ạ.”

“Đi đi đi đi.”

Nhìn thấy Chu Phóng biến mất tăm mất dạng trong nháy mắt, cô giáo vô cùng bất đắc dĩ, nhưng mà, cậu ta đi cũng tốt, dù sao thì cũng phải cầm bài văn của cậu ta làm “gương” để cho các học sinh khác tránh, cậu ta không ở đây, có thể tha hồ phê bình, thuận tiện dọa các học sinh khác, có thể đạt được tác dụng giết gà dọa khỉ rồi.

Chuông vào học rống lên, cô giáo ngữ văn mang nụ cười hiền từ, thông thả đi vào lớp học.

Chu Phóng một mình đi đến phòng họp của tờ Bách Xuyên, cầm lấy mấy bài thi mà cô giáo phát làm bữa cho xong. Làm xong sớm rồi về nhà sớm vậy, chết sớm thì đầu thai sớm mà.

Làm xong đứng vào lúc tập thể dục theo đài lúc bốn giờ chiều, Chu Phóng dụi dụi đôi mắt mỏi nhừ, ra khỏi cửa đi dạo, vô thức đi vào nhà vệ sinh.

Đột nhiên, trong nhà vệ sinh vọng lại một hồi cãi cọ.

“Mày là đồ nhãi thối tha, từ đâu mà dám đến càn quấy thế này?”

Chu Phóng không kìm được cười lên, lưu manh ở đâu thế, lại có thể hạ lưu như vậy, thật là làm bại hoại danh xưng lưu manh của ta.

“Cút đi.”

Âm thanh lạnh lẽo, sao mà lại quen thuộc đến vậy.

Chu Phóng chau chau mày, chăm chú nghe động tĩnh bên trong.

“Thằng nhãi mày muốn chết à? Tên của mày giống như bọn Nhật lùn, eo lả như con gái, thật là người khác buồn nôn, mẹ kiếp mày muốn ăn đập à?”

Nói rồi nắm tay như sắp vung ra.

Chu Phóng đương nhiên trong thời khắc then chốt này, lắc người một cái là biến thành một đại anh hùng, dùng tay ngăn quả đấm của tên kia lại.

Đáng tiếc là người anh hùng này đừng nói đến mặt mày chính trực, trái lại nụ cười thậm chí lưu manh hơn cả kẻ xấu, huýt sáo một tiếng, tiến đến gần giọng nói: “Mày nói cái gì? Nói lại một lần nữa xem nào.”

Người kia nhìn thấy đàn anh lớp cao hơn tự dưng xuất hiện ở đây, rõ ràng là có chút sợ, nhưng vẫn tỏ vẻ là một tay lưu manh thích thể diện, liền gần giọng nói: “Đoan Mộc Ninh, cái tên khó nghe thế này, eo lả như con gái, tao thực sự ghét nó, làm sao? Liên quan gì đến mày à?”

Chu Phóng nắm chặt quả đấm, nắm chặt đến mức sắc mặt của đối phương biến sắc rõ rệt, rồi mới chậm rãi nói: “Ừ, thời Xuân Thu, có Khổng Tử, Khổng Tử đó, còn có đệ tử tên là Đao Mộc Tứ, hậu thế đều lấy họ là Đao Mộc, mà nói lại một lần nữa đây là tên của bọn Nhật lùn xem nào, nào, nói đi.”

Quả đấm đã bị ghì chặt như sắp vỡ, tên kia mặc dù không xin tha, trái lại còn có chút dũng khí “chưa thấy quan tài chưa rơi lệ”.

“Ồ, chỉ mà có văn hóa chắc!”

“Tao có văn hóa hơn mà.”

Thấy đối phương đau đến mức nghiến răng nghiến lợi, Chu Phóng lúc này mới buông tay ra cười cười, “tao nói cho mà biết, mà đừng có tùy tiện chế nhạo tên và ngoại hình của người khác, đó chính là cái bố mẹ cho, biết không?”

“Ồ.”

“Mày họ gì?”

“Họ Vương...”

“Ồ, mẹ mày nên lấy cho mày cái tên Vương Bát Đản[1], mày cũng được đấy, nhóc con, tùy tiện nói những lời ác mồm ác miệng, đả kích vào nhân thân của người khác, sau này sẽ sống thế nào...”

[1] Vương Bát Đản: một câu chửi trong tiếng Trung Quốc (N.D)

Kéo dài âm điệu cuối câu ra, phóng khoáng hất hất tóc, đi đến kéo chặt vai Đao Mộc Ninh, chậm chậm bước ra khỏi nhà vệ sinh. Lúc đến cửa, lại quay đầu hỏi: “Dám đọ lưu manh với ta, thì cũng phải xem mình nặng mấy lượng chứ.” Kèm theo đó là một nụ cười lưu manh.

Đi vào trong hành lang, Chu Phóng buông Đoan Mộc Ninh ra, từ lúc bắt đầu đến kết thúc, Đoan Mộc Ninh đều đứng ở bên cạnh xem cảnh đó với vẻ mặt bình thản. Chu Phóng vò vò tóc cậu, cười nói: “Có thể xem như tôi cứu cậu đấy, không cảm ơn một câu à.”

“Cám ơn.”

“Cậu... thật là không biết điều.” Chu Phóng bất đắc dĩ buông tay, “người đó là ai? Coi cậu không vừa mắt là đánh cậu, lại còn thất đức chạy vào nhà vệ sinh đánh?”

“Bạn học, hắn ta luôn không vừa mắt với tôi, vì tôi giỏi hơn hắn.”

Chu Phóng chế nhạo một tiếng, “Đám trẻ con các cậu thật là ấu trĩ.”

“Tôi không phải là trẻ con, anh không phải mỗi lần đều ra giọng người lớn giáo huấn tôi.” Đoan Mộc Ninh có chút không vui, vẻ mặt xỉ xuống.

©STENT

“Cậu có biết, người uống rượu say thích nói câu gì không?” Chu Phóng cười với ý vị sâu xa, tiến đến sát tai Đoan Mộc Ninh nói: “Tôi không say, tôi tuyệt đối không say! Tôi không thể say được! Cũng vậy, trẻ con thích nói nhất chính là câu, tôi không phải là trẻ con! Tôi tuyệt đối không phải là trẻ con.”

Đoan Mộc Ninh chau chau mày, không để ý đến hắn ta nữa.

Chu Phóng nhún vai, “rõ ràng là một đứa trẻ con.”

“Tôi mười lăm tuổi rồi.”

“Gì? Mười lăm tuổi cũng vẫn là trẻ con, vẫn trong phạm vi bảo vệ của luật bảo vệ trẻ vị thành niên.”

“Anh luôn coi tôi là trẻ con sao?”

Bị Đoan Mộc Ninh nhìn thẳng, Chu Phóng bất giác cười, “vậy cậu đưa ra bằng chứng xem nào, cậu có chỗ nào không phải là trẻ con.”

“Bằng chứng gì?”

“Thôi không nói nữa, thảo luận chủ đề này với cậu, tôi rất có cảm giác tội lỗi.” Chu Phóng ném ra một câu nói rồi xua xua tay.

Đoan Mộc Ninh trầm ngâm một hồi, rồi mới hỏi: “Vì sao anh lại ở đây, không đi tập thể thao sao?”

“Ồ, tiết vừa rồi tôi không học, đi dạo lung tung khắp nơi.”

“Vì sao không đi?”

“Cô giáo đem bài văn của tôi làm tài liệu phản diện đọc cho cả lớp, da mặt tôi cho dù dày, nhưng cũng không chịu được mấy mươi con mắt của cả lớp chiếu vào. Hơn nữa, tôi đi rồi, cô giáo càng không phải lo.” Chu Phóng nhún nhún vai một cách vô tư, đột nhiên cười tinh quái, “còn cậu, sao lại quan tâm đến tôi như vậy?”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu không nói.

Chu Phóng than một tiếng, vỗ vỗ lên vai Đoan Mộc Ninh, thành khẩn nói: “Cậu bé, mặt phải dày lên, gan phải to lên, như thế mới theo đuổi được con gái, bộ mặt lạnh lẽo thế này của cậu, nếu có người theo đuổi cậu thì cũng bị dọa cho chạy mất đấy.”

Đoan Mộc Ninh khẽ nói: “Có lẽ kinh nghiệm của anh rất phong phú, đã từng theo đuổi rất nhiều nữ sinh sao?”

“Không, tại hạ kiến thức lí luận nhiều hơn kinh nghiệm thực tế, lượng tích lũy đủ mới có thể đạt đến sự nhảy vọt về chất.”

Đoan Mộc Ninh gật gật đầu, “vậy thì hãy tích lũy thêm vậy.”

“Ha ha, tôi không muốn yêu đương, quả là lãng phí thanh xuân. Không bằng cứ tìm một đối tượng kết hôn là xong, sau này sinh con trai, để cậu làm bố nuôi, muốn không?”

Đoan Mộc Ninh đáp lại lạnh lẽo: “Không muốn.”

Im lặng một hồi lâu, Chu Phóng đột nhiên nói với ý vị sâu xa rằng: “Cậu... chẳng phải là thích Tô Thức sao?”

“Ừ?”

“Tô Thức bằng tuổi cậu bây giờ, đã lấy vợ rồi đấy.”

Vẻ mặt Đoan Mộc Ninh vẫn nghi ngờ như cũ, Chu Phóng lại cười to lên: “Ha ha ha, hóa ra cậu thật sự không phải là trẻ con rồi, ôi dào, xem ra tôi giải thích sai rồi, ừ... Tiểu Ninh đã trưởng thành rồi, có thể kết hôn sinh con rồi...”

Đã hiểu điều hắn nói có ý gì, mặt Đoan Mộc Ninh đỏ lên trong nháy mắt.

“Hay là cậu sinh con trai, để tôi làm bố nuôi nhé.” Chu Phóng cảm thấy vẻ mặt đang đỏ bừng lên của Đoan Mộc Ninh rất có thú vị, liền tiếp tục trêu chọc cậu ta.

Đoan Mộc Ninh cuối cùng không thể nhẫn nhịn nổi, quay người đi, không thèm để ý đến những lời vớ vẩn mà kẻ đại lưu manh này nói!

Nhưng nguyên nhân đỏ mặt xét đến cùng là do tức giận, hay vì lí do nào khác?

Đoan Mộc Ninh cố ý không nghĩ ngợi, chỉ cảm thấy tim mình không hiểu vì sao lại đập rất nhanh, tai cũng có chút nóng.

* * *

Sau đó mấy ngày, Chu Phóng không hề nhìn thấy Đoàn Mộc Ninh, trong lòng nghĩ, có lẽ là mình nói hơi quá rồi, chọc tức cậu bé rồi?

Mình thật là, rõ ràng biết rằng Tiểu Ninh hay xấu hổ, tính tình cao ngạo, vậy mà vẫn còn nói những lời vớ vẩn đó đi chọc tức cậu ta. Nhưng kì lạ là lại chính là muốn đùa cậu, muốn nhìn thấy cậu tức giận đỏ cả mặt lên. Luôn luôn cảm thấy Tiểu Ninh như vậy đặc biệt dễ thương, so với bộ dạng ông cụ non vốn vẫn lạnh lùng sống động và tươi mới hơn nhiều.

Cuối tuần này vừa đúng dịp nghỉ, Chu Phóng và Lâm Vi liền hẹn đạp xe đi ngắm biển.

Ôn Đình đến, không ngờ Hà Tiểu Tuyết cũng bất ngờ xuất hiện.

Chu Phóng nhìn cô ta một cái, cuối cùng cũng giả vờ cười với cô ta, rồi thuận theo ném hai đường kiếm mắt cho Lâm Vi và Ôn Đình.

Lâm Vi vẫn cười một cách ôn hòa như cũ, nói chuyện đông chuyện tây với Hà Tiểu Tuyết, từ các chủ đề họ nói có thể nghe ra hai người quen nhau trong lớp bồi dưỡng học sinh giỏi toán tuần trước.

Ôn Đình vẫn luôn lạnh mặt, ngồi sau xe Lâm Vi, đeo phone nghe nhạc, bộ dạng như việc không liên quan đến mình.

Đến bờ biển, đột nhiên gió nổi lên.

Lâm Vi vội vã cầm lấy chiếc áo khoác cuộn mình vào đó, giống như một con rùa co lại. Ôn Đình cũng mang theo áo phòng bị, chỉ trách Chu Phóng thần kinh, ngày đại hàn lại ngắm biển gì chứ. Chỉ còn lại một kẻ đông cứng đến mức hai răng va vào nhau cầm cập, Chu Phóng than một hơi, đưa áo khoác cho cô ta, “Người đẹp, mặc vào này.”

Hà Tiểu Tuyết vội vàng mặc áo vào.

Lâm Vi và Ôn Đình tiến sát vào nhau không biết đang ngẫm mưu tính đại kế gì, Chu Phóng đang muốn hỏi thì chỉ thấy bọn họ cùng đi về một hướng khác.

“Đứng lại.” Chu Phóng hét lên.

Lâm Vi quay đầu lại cười, “em và Đình Đình đi mua chút cà phê nóng cho anh mà.”

“Ồ, đi đi.” Hiểu được ánh mắt của Lâm Vi, Chu Phóng liền xua xua tay rộng lượng.

Chờ sau khi hai người đi xa rồi, Chu Phóng mới quay đầu lại nói với Hà Tiểu Tuyết: “Cậu có chuyện muốn nói với tớ sao?”

“Ừ, tớ muốn giải thích cho cậu vấn đề tin đồn.”

“Ồ, nói nghe xem nào.”

“Vài ngày trước có người viết một bức thư tình, là viết cho cậu, nhưng lại đặt nhầm chỗ, đặt vào trong ngăn kéo của tớ, hôm đó tớ không để ý, bị Tân Tân phát hiện ra.”

Chu Phóng chau mày, “thế là, cả lớp đều biết?”

Hà Tiểu Tuyết bất đắc dĩ nói: “Buổi sáng sớm, bạn ấy nói một câu ‘gửi riêng Chu Phóng, thư này là gì đây Tiểu Tuyết?’ kết quả là, giọng của bạn ấy quá to, ngay cả người đeo cặp sách đi qua cũng nghe thấy.”

Nghe Hà Tiểu Tuyết nhại giọng điệu của Chu Tân Tân rất giống, Chu Phóng khẽ cười, “thế là, có người hiểu nhầm thành cậu thương thầm nhớ trộm tớ?”

“Ừ.”

“Vậy cậu giải thích với tớ như vậy, là có ý gì?”

“Tớ hi vọng cậu sẽ không hiểu nhầm.”

“Tớ cảm thấy như thế này càng giống với lạy ông tôi ở bụi này, giấu đầu hở đuôi đấy?”

Hà Tiểu Tuyết bất đắc dĩ than một tiếng, “Chu Phóng, da mặt cậu thật là dày. Tớ sẽ không thích loại con trai như cậu, cậu yên tâm.”

“Vậy cậu thích loại nào?”

“Như Tiểu Ninh ấy.” Hà Tiểu Tuyết chớp chớp mắt, đã thành công khi nhìn thấy Chu Phóng há to miệng, cằm suýt nữa thì rơi xuống.

Sau một hồi lâu, Chu Phóng mới nghiêm túc nói: “Này, đừng có đùa, tớ đem Tiểu Ninh vào thờ Bách Xuyên, chứ không phải là đi vào hang sói.”

Hà Tiểu Tuyết nhẹ nhàng gạt sợi tóc dài bên tai, cười nói: “Cậu việc gì phải căng thẳng như vậy, tớ chỉ nói thôi, cậu bé Tiểu Ninh đó còn nhỏ quá, tớ lại không nuôi thú cưng.”

“Nuôi thú cưng?”

“Cậu không biết sao? Các bạn trong tờ báo đều nói, Tiểu Ninh rất đáng yêu, muốn nuôi một con thú cưng như vậy, sạch sẽ trắng trẻo, không phải là loại cả ngày quần lầy quần chân cậu, mà là yên tĩnh nằm trên ghế sofa, cậu cần phải đùa cợt mới động đậy... giống như là con mèo Ba Tư tuyết trắng quý phái ấy.”

Đột nhiên nghĩ đến bộ dạng Đoan Mộc Ninh bị chọc đến tức giận, Chu Phóng bất giác cười lên, “các cậu thôi cái ý nghĩ đó đi nhé, thú cưng như vậy, khi cần người sẽ rất đáng sợ đấy.” Trên miệng nói như vậy, nhưng

trong lòng lại nghĩ, hạt mạ non Tiểu Ninh này, mình một mình hủy hoại là đủ rồi, người khác, hãy thu móng vuốt sói lại đi, đừng có đụng vào.

Lúc còn rất nhỏ, cậu bé này đặc biệt nghe lời mình, không ức hiếp một chút thì thực là có lỗi với sự nương tựa và tín nhiệm của cậu ấy.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 8

Chương 8: Sự cố

Tuần tiếp theo đúng vào “tuần lễ nghệ thuật” của học sinh trường trung học Nhân Xuyên.

Mỗi học kì sau khi kì thi giữa kì kết thúc, trường đều sắp xếp thời gian một tuần để các học sinh được xả hơi, tuy nói rằng xả hơi, nhưng cũng không có quá nhiều tiết mục văn nghệ, trái lại là các hoạt động như các cuộc thi toán lí hóa, thi viết văn,...

Chu Phóng nhét hai tay vào túi quần lắc lư đi trong khuôn viên trường, ngó đông ngó tây, thuần túy chỉ đi ngó nghiêng linh tinh một cách nhàm chán.

Lâm Vi và Hà Tiểu Tuyết thì tham gia cuộc thi toán lí hóa, loại như Chu Phóng thành tích môn toán ngập nghề đường biên đồ trượt đường nhiên là không đi bên đó, thế là đi đến sân thi thư pháp.

Nhìn thấy rất nhiều học sinh cầm bút chăm chú viết chữ, Chu Phóng đi đến, thấy trên bàn đã bày sẵn giấy mực bút nghiên, thế là không khách khí cầm bút lên, xắn tay áo lên, múa bút viết một bài từ.

“Sông không chảy về đông, sóng cuộn cuộn chảy, cuốn trôi bao người thiên cổ phong lưu!”

Lời viết thảo phóng khoáng, từng từ từng chữ đều cuồng ngạo hiện ra, đặc biệt là hai chữ “phong lưu” càng như hiện rõ linh khí, ngông cuồng như

thể muốn nhảy ra khỏi tờ giấy trên chọc mọi người.

Chu Phóng hài lòng nhìn nét chữ cuồng thảo của mình, trong lòng nghĩ, nếu như Chu Phóng này sinh ở thời cổ đại, chắc chắn sẽ là một tú tài có tài mà không gặp thời, từ xưa tài tử xứng với giai nhân, nhưng tài tử mà giai nhân thích đều là những tài tử nhà giàu, tú tài đập nồi bán sắt cả ngày húp cháo như mình, có lẽ chẳng có giai nhân nào muốn cả.

Chỉ có thể nói miệng phong lưu thôi, còn thực sự muốn phong lưu, thì phải kiếm tiền trước đã.

Cổ nhân nói, làm thuê thì nhọc nhằn thân xác, cả ngày bổ củi khuân vác không chịu nổi liền đến Vương phủ rửa chân cho người.

May mà sinh vào thời hiện tại, làm thuê chí ít cũng có thể tìm được đường sống, cho dù làm ông già ở ngoài cửa hiệu McDonald's, được lũ trẻ ôm lấy ôm để, chí ít cũng có thể nuôi cả nhà sống tạm qua ngày.

Chu Phóng lắc lắc đầu cười cười, vứt đi ý nghĩ kì quặc này, đưa tác phẩm đã viết xong cho giáo viên.

Nhìn mọi người xung quanh đều viết lên tên người tên lớp, Chu Phóng mới biết, cuộc thi thư pháp lần này đã chọn trước người tham gia rồi, vốn dĩ cứ tưởng như một sạp hàng bên đường muốn viết là viết.

Chu Phóng nhún nhún vai, nhét tờ giấy vào trong túi áo.

“Đã đăng kí trước rồi, vậy sao chiếc bàn này lại để trống đây?” Chu Phóng hỏi một nữ sinh bên cạnh, nhận được câu trả lời là, “vốn dĩ ở đây có một nam sinh, sau khi cuộc thi bắt đầu, có điện thoại nên chạy đi nghe rồi.”

Chu Phóng tò mò hỏi: “Ai?”

“Dường như tên là gì gì Ninh đó.”

Nữ sinh rõ ràng là không muốn đáp lời Chu Phóng, hất mái tóc bay bay bỏ đi.

Chu Phóng sững lại, đặt bút lông xuống, quay người rồi đi ra khỏi vòng vây.

Nói đến gì gì Ninh, lập tức nghĩ đến Đoan Mộc Ninh. Chu Phóng mới nhớ ra, dường như rất lâu rồi không thấy cậu ta. Từ lần trước chọc ghẹo cậu ấy ở cầu thang, sau khi nói cậu ta trưởng thành rồi có thể sinh con, cậu bé đó liền không để ý đến mình nữa.

Có lẽ là xấu hổ sao, hay là thực sự giận dữ? Thời gian này cậu ta cố ý trốn tránh mình, hộp báo văn học cũng không đến, bữa tối cũng không cùng ăn, sau khi tan học cũng không đợi. Quả là một cậu bé, mỗi việc đó mà cũng giận dữ sao?

Chu Phóng than một tiếng bất đắc dĩ, đi bộ vào phòng họp của tờ Bách Xuyên.

Ánh nắng buổi trưa rất ấm áp, ngày đông lạnh lẽo, được ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, Chu Phóng cực kỳ muốn ngủ đông. Thế là, nằm trên sofa thư thái duỗi tứ chi, nhắm mắt ngủ, sau phút chốc liền thư thái chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng liền trở về thời nhỏ, một đám trẻ con bụi bặm trắng trẻo đáng yêu, để mặc mình véo véo ôm ôm, thời gian đó thật là rất thoải mái.

Không biết đã ngủ bao lâu rồi, đột nhiên bị một hồi chuông làm tỉnh dậy.

Chu Phóng chau chau mày, bình thường ghét nhất là bị người khác làm đứt mộng đẹp, lúc nghe điện thoại nói với giọng thật là khó chịu.

“Ai đấy?”

“Là... là tôi.”

Đoan Mộc Ninh dường như rất căng thẳng, hơi thở truyền qua ống nghe rất gấp gáp, có lẽ đã dồn hết sức mới giữ được trấn tĩnh, giọng nói nghe lại có chút run run.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Chu Phóng hoàn toàn tỉnh ngủ, một dự cảm bất an tràn đến, bật dậy ngồi, trầm giọng nói: “Tiểu Ninh? Cậu làm sao vậy? Đừng nôn nóng, chậm chậm nói nào.”

“Tôi bây giờ đang ở bệnh viện... mẹ mẹ mẹ tôi, mẹ bị tai nạn rồi...”

“Cậu đợi đó, tôi sẽ đến ngay.”

Chu Phóng tắt điện thoại, cầm lấy áo khoác, phi như bay ra ngoài. Trên đường đi đạp xe như gió bão, tim đập dồn dập như phi tốc, trong đầu tiếng nói run rẩy của Đoan Mộc Ninh vang lên từng lời từng lời.

Với tính cách của cậu ta, bình thường luôn lãnh đạm với bất cứ việc gì, không muốn cười, nói chuyện cũng không có chút ấm áp, hôm nay lại bất thường như vậy, giọng nói thậm chí còn như sắp khóc, chắc chắn là đã có sự cố gì đặc biệt nghiêm trọng.

Mẹ của cậu ta? Lần trước lúc đến nhà cậu không hề nhìn thấy. Bị tai nạn rồi sao?

Chu Phóng nhíu nhíu mày, hai chân đạp xe một cách điên cuồng, lúc đến bệnh viện liền tiện tay vứt xe xông vào.

Đoan Mộc Ninh một mình ngồi ở dãy hành lang dài hun hút trước cửa phòng phẫu thuật.

Sắc trời đã muộn, ánh chiều tà từ cửa sổ rắc vào, chiếu lên khuôn mặt trắng nhợt của cậu, đôi môi vốn dĩ đỏ thắm bây giờ bị cắn đến mức hằn ra

vết răng sâu, ngón tay nắm chặt lấy vạt áo, dựa vào bức tường khẽ run lên.

Dáng vẻ đó, làm Chu Phóng đột nhiên vô cùng xót xa.

Vội vã đi đến nhẹ nhàng ôm lấy vai của cậu, dịu dàng nói: “Đừng sợ, nói với tôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Đoan Mộc Ninh có chút trống rỗng, ngẩng đầu lên nhìn Chu Phóng hồi lâu, chớp chớp mắt, lúc này mới tìm lại được điểm nhìn, “Mẹ tôi... hồi trước bà đi công tác ở vùng khác, hôm nay trở về, trên đường đụng vào một chiếc xe khác, chú Chung đã... đã...”

Thấy Đoan Mộc Ninh lại run lên, Chu Phóng vội vã ôm chặt cậu, ấn đầu của cậu vào trước ngực.

“Đừng sợ, đừng sợ, mẹ của cậu sẽ không sao đâu.” Dù miệng nói an ủi, nhưng trong lòng lại rất bất an, chú Chung có lẽ là người quản gia mà lần trước Tiểu Ninh nói, vụ đụng xe có lẽ là rất nghiêm trọng, lái xe đã chết rồi, mẹ của cậu chưa chắc đã cứu được.

Nghĩ như vậy, càng ôm chặt cậu ta vào lòng hơn một chút, ôm cả người Đoan Mộc Ninh cuộn vào lòng. Chỉ ít cũng để cho cậu ta có một điểm tựa trong lúc khó khăn nhất.

Đoan Mộc Ninh cũng ôm lại Chu Phóng, ngón tay nắm chặt, nắm đến nhúu cả áo.

Sau một hồi rất lâu, đèn của phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt, Đoan Mộc Ninh đứng tại chỗ đông cứng không động đậy, Chu Phóng liền buông cậu ta ra, đi lên trước hỏi thăm sự tình.

Bác sĩ nói: “Xin lỗi. Vì mất máu quá nhiều, vùng đầu cũng bị đâm quá mạnh. Cho nên...”

“Ông nói bà ấy đã chết rồi sao?”

Chu Phóng quay đầu, chỉ nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu của Đoan Mộc Ninh trân trân nhìn bác sĩ.

“Rất xin lỗi.” Vị bác sĩ nhìn quen cái chết rồi, đối diện với cậu bé bị mất người thân trong giây phút đó, trong lòng cũng bất giác nhói lên nỗi xót xa, khẽ khàng than một tiếng, nói với cậu bé lớn tuổi Chu Phóng, “nén đau thương lại nhé, hãy an táng mẹ của các cậu cho tốt.”

Bác sĩ tưởng rằng Chu Phóng là anh trai của Đoan Mộc Ninh, Chu Phóng cũng không giải thích, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu.

Đoan Mộc Ninh đứng ngây ra chỗ cũ, chờ bác sĩ đi xa rồi, thân thể mới run lên kịch liệt. Chu Phóng chỉ có thể khe khẽ ôm lấy cậu, không ngừng vỗ nhẹ nhẹ vào sau lưng cậu. “Tiểu Ninh, muốn khóc thì hãy khóc đi.”

Đoan Mộc Ninh cuối cùng không khóc, chỉ vùi đầu vào trước ngực Chu Phóng, mở to mắt không để nước mắt rơi xuống. Hai môi không ngừng run rẩy, giọng nói nặng nề vọng lên trước ngực Chu Phóng.

“Tình cảm của tôi với mẹ không phải là quá tốt, mấy năm nay bà đều không quan tâm gì đến tôi, bà thường xuyên đi công tác, số lần chúng tôi gặp mặt đều rất ít. Nhưng bất kể thế nào, bà cũng là mẹ tôi, là người thân duy nhất của tôi.”

“Tôi chưa từng nhìn thấy bố, mấy năm nay luôn sống cùng với mẹ, bây giờ, bà cũng rời xa tôi rồi, bỏ lại một mình tôi...”

Đoan Mộc Ninh tiếp tục nói, Chu Phóng ôm cậu càng chặt hơn, không ngừng vỗ nhẹ lên sau lưng cậu.

Lúc này mới phát hiện ra cậu ta quả thực rất gầy, ôm vào trong lòng xương đều đâm vào tay. Nghĩ đến việc ngoài ý muốn của cậu ta, Chu Phóng lại từng hồi đau xót, đưa tay ra xoa xoa lên đầu Đoan Mộc Ninh, thì thầm ghé sát vào tai cậu nói: “Đừng sợ, có anh đây.”

Thân thể Đoan Mộc Ninh khe khẽ run lên, theo đó đưa tay ra, ôm chặt lấy lưng Chu Phóng.

Trong ánh đèn trắng nhợt của bệnh viện, trong hành lang lạnh lẽo của đêm đông.

Hai cậu thiếu niên ôm chặt lấy nhau, có lẽ trong nháy mắt đó, sau rất nhiều năm hồi tưởng lại, vẫn cảm thấy ấm áp vô cùng.

* * *

Bởi vì không có thân thích gì, lễ tang của mẹ Đoan Mộc Ninh đặc biệt đơn giản.

Dùng số tiền mà bà để lại mua một nấm mộ ở ngoại thành, Đoan Mộc Ninh ôm hộp tro cốt của mẹ, tự mình chôn bà. Lâm Vi và Ôn Đình cũng đến, chỉ vỗ vỗ vào vai cậu, không nói gì. Rất nhiều khi, lời nói an ủi chỉ càng làm người ta tổn thương hơn.

Tang lễ chỉ có vài đứa trẻ hiện rõ vẻ cực kì lạnh lẽo. Cảnh tượng cũng đau xót hơn trong mưa, nước mưa rả rích rả rích, từng đợt từng đợt xối vào ba chữ trên bia mộ: “Đoan Mộc Thanh”

Tên của mẹ rất ít khi được người khác nhắc đến, chỉ có lúc nhỏ cần phải có tên phụ huynh vào bảng điểm mới nhìn thấy.

Chữ của mẹ rất đẹp, mặc dù là con gái, nhưng chữ viết ra không hề có chút mềm mại, trái lại thể khái phóng khoáng, mang vẻ mạnh mẽ mà thoải mái.

Bà có thói quen uốn tóc xoắn, lộn tóc đến ngang vai, theo từng bước đi mà nảy lên nảy xuống, mỗi lần ngồi trên sô pha đều thẳng lưng, dáng vẻ rất nghiêm túc.

Chữ “Thanh” trong tên cũng rất thanh đậm lạnh nhạt, giống như là một đời bà vậy.

Rất ít khi giao lưu với người khác, thường một mình đứng hút thuốc bên cửa sổ, cô đơn mà cao ngạo.

Họ Đoan Mộc này không hề phổ biến, tên của mình cũng vì vậy mà có rất nhiều người chú ý, không biết lúc đầu bà lấy tên mình là Ninh, có phải vì hy vọng mình một đời bình an hay không?

Vì mưa, nước mắt trên mặt Đoan Mộc Ninh bị trôi đi rất nhanh.

Trừ Chu Phóng đang ở gần ra, không có bất kì ai quan sát, Đoan Mộc Ninh kiên cường cuối cùng đã khóc. Trước bia mộ của người thân duy nhất, mượn cơn mưa lớn xối nhòa, bật khóc không thành tiếng.

Đôi vai vì được tay Chu Phóng ôm lấy, những cơn run lên nhè nhẹ không bị người khác nhìn thấy, nhưng Chu Phóng lại cảm nhận rõ ràng.

Chu Phóng nghĩ, nếu không phải là có Lâm Vi và Ôn Đình ở đó, mình nhất định sẽ ôm Đoan Mộc Ninh vào lòng, để cậu ta khóc một hồi, mà bây giờ, chỉ có thể nắm chặt cánh tay, để cho cậu ta có một chút ấm áp và nương tựa.

Đoan Mộc Ninh đang gồng mình lên, nước mắt đang rơi trong phút chốc liền bị khống chế lại. Chu Phóng quay đầu nhìn khuôn mặt bị nước mưa dội ướt đầm dề, đưa tay ra, nhẹ nhàng vò vò tóc cậu, thuận tay xoa xoa mặt cậu, lau đi nước mưa lẫn cùng nước mắt.

Lâm Vi và Ôn Đình rời đi trước, Chu Phóng đưa Đoan Mộc Ninh về nhà, lúc sắp về đến nhà, nhìn thấy một chiếc xe màu đen dừng trước cửa nhà. Nhìn thấy hai người đi đến gần, cửa xe đột nhiên mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi tuần tú bước xuống.

Người đàn ông đó đi giày da kiểu Tây, phong cách công sở điển hình, trên cánh tay lại cuốn một dải băng đen, dường như mới truy điệu ở đâu về.

Ông ta tỉ mỉ quan sát Đoan Mộc Ninh, ánh mắt kiểm tìm làm cho Đoan Mộc Ninh chau mày, sau một hồi lâu, mới nghe thấy ông ta thấp giọng hỏi:

“Cậu là Đoan Mộc Ninh sao?”

Đoan Mộc Ninh không trả lời.

“Là Tiểu Ninh có phải không?” Người đàn ông kia tiếp tục hỏi.

Chu Phóng đứng chắn trước người Đoan Mộc Ninh, nhướn mày nói: “Xin hỏi ông là?”

“Tôi là bố của Đoan Mộc Ninh, tôi đến đón cậu ấy về...”

“Ồ, ông là người cha mà Tiểu Ninh chưa từng nhìn thấy mặt à, chờ mẹ cậu qua đời rồi mới đến đón con trai à?” Ý vị châm biếm trong lời nói rất rõ ràng, ánh mắt cũng kèm theo sự thách thức.

Người đàn ông dường như bị đâm đau nhói bởi những lời Chu Phóng nói, sắc mặt trầm xuống, quay về phía Đoan Mộc Ninh, dịu dàng nói: “Năm đó lúc ly hôn với mẹ con, không hề biết mẹ con đang mang thai... bố liên tục tìm mẹ, không ngờ... bố...” ông ta dường như rất áy náy, liên tục cúi đầu, lúc nói chuyện từng chữ từng câu rất nghiêm túc, “Tiểu Ninh, thật xin lỗi, sau này sống cùng với bố được không? Để bố chăm sóc cho con...”

“Tôi không quen biết ông.”

Đoan Mộc Ninh lạnh lùng nói câu đó, quay đầu đi vào trong, nhưng bị người đàn ông kia ngăn lại: “Tiểu Ninh, bố là bố của con...”

“Tôi không có bố.”

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu nhìn ông ta, vẻ mặt bướng bỉnh lạnh lùng cao ngạo viết đầy sự xa cách.

Người đàn ông xa lạ đó, nhíu hai đầu mày lại với vẻ tận cùng đau khổ. Đoan Mộc Ninh không biết ông ta và mẹ xét đến cùng có uẩn khúc gì, thậm chí không biết ông ta có phải là cha đẻ thật của mình không. Cậu chỉ biết, cậu không thích người đàn ông xa lạ này, không thích sống cùng với một người vừa xuất hiện một cách không rõ, càng không thể gọi ông ta là bố.

Ánh mắt nhìn ông ta có chút lạnh lùng, bởi vì ông ta là người lớn nên mới nhẫn nhịn không lên cơn, hạ giọng nói: “Xin ông rời xa ra.”

Người đàn ông đứng sững ở chỗ cũ, bị con trai cự tuyệt một cách lạnh lùng, mặt đỏ lên.

Sau một hồi lâu mới khe khẽ buột ra tiếng kêu: “Tiểu Ninh, tính cách của con... thật là giống với tính mẹ con.” Ngừng một hồi, rồi lại tiếp tục nói: “Xin lỗi, bố không hoàn thành trách nhiệm của một người cha, nhưng sau này, bố đảm bảo nhất định sẽ chăm sóc tốt cho con.”

“Chú này, chú có hiểu không? Cậu ấy không thích sự quan tâm của chú.” Chu Phóng hai tay nhét túi quần, ngông ngạo nhìn người đàn ông kia, khóe miệng vẽn ra nụ cười thách thức, “hơn nữa, bây giờ có lẽ chú đã kết hôn rồi?”

“Ồ...”

“Tiểu Ninh không cần mẹ kế, chú đi đi, nếu những lời vuốt đuôi mà có tác dụng thì tướng quân không cần sống nữa.”

Người đàn ông còn muốn giải thích, nhưng lại bị Đoan Mộc Ninh ngắt đoạn lạnh lùng: “Những năm này tôi đều không có cha, sau này cũng không cần. Hơn nữa, tôi cũng không muốn làm nhiều loạn cuộc sống của ông, ông còn có gia đình ông nữa.”

Nói xong liền quay đầu đi vào nhà.

Chu Phóng làm tư thế “Mời” với người đàn ông, rồi cùng với Đoan Mộc Ninh đi vào.

Hai người ngồi ở lan can, cách cửa sổ nhìn người đàn ông kia, ông ta luôn cúi đầu, mái tóc rủ xuống bị gió thổi phất phơ, hiện rõ vẻ đáng thương. Ông vẫn đứng bất động ở chỗ cũ, không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Mãi đến khi trời tối, dường như điện thoại kêu lên, mới vội vàng đi vào trong xe, lái xe rời đi.

Nhìn Đoan Mộc Ninh với bộ dạng gồng mình lên giả vờ như không có chuyện gì, Chu Phóng nắm chặt lấy tay cậu.

Chờ cho chiếc xe biến mất khỏi tầm nhìn, Chu Phóng mới khẽ than một tiếng, vỗ vỗ vào vai Đoan Mộc Ninh, hỏi rằng: “Cậu thật sự không muốn nhận cha sao?”

“Ừ.” Đoan Mộc Ninh đáp rất quả quyết.

Lúc nhỏ bò lên trước ngực cha dưỡng gọi cha, dưỡng cười rạo rỡ véo má cậu, lúc đó, luôn cảm thấy mẹ không thích mình, nhưng cha lại rất thích.

Sau này cha không biết vì sao mà biến mất, trước khi đi còn hôn hôn lên má cậu, không nói gì cả.

Sau đó, lớn lên rồi, mới biết ông ta là cha dượng, cha đẻ lại chưa từng xuất hiện.

Đối với những việc này, từ trước đến giờ mẹ không hề nói, Đoan Mộc Ninh cũng không muốn hỏi những vấn đề làm người khác căng thẳng như “cha con là ai”. Đi họp phụ huynh hồi nhỏ, mẹ luôn rất bận, không có cách nào đến họp, cô giáo luôn nghi ngờ hỏi: “Cha mẹ em đều không ở nhà?”

Đoan Mộc Ninh rất oan ức gật gật đầu.

Bởi vì rất ngoan, không nghịch ngợm đánh nhau, thành tích lại rất tốt, cô giáo cũng không ép phải đưa phụ huynh đến. Chỉ là trong lúc họp phụ huynh tuyên dương Đoan Mộc Ninh mấy lần, nhưng mẹ không hề có cơ hội nghe được.

Dường như vẫn luôn một mình lớn lên, nhưng ít nhất cũng có một người thân.

Bây giờ, thực sự chỉ còn lại một mình.

Đoan Mộc Ninh nhìn theo chiếc xe biến mất ở đầu phố dưới lầu khe khẽ cười.

Bố? Cậu chưa bao giờ cần.

“Vậy sau này cậu định sẽ thế nào...”

Bị tiếng nói của Chu Phóng kéo lại thần trí, Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu nhìn anh ta, sau đó liền sững lại, không hề nói tiếp.

Đoan Mộc Ninh mới mười lăm tuổi, đột nhiên mất đi người thân duy nhất, những ngày tháng sau này của cậu sẽ sống thế nào, Chu Phóng trong lòng hoang mang. Chỉ nói một nửa, lại cảm thấy như mắc trong cổ họng, mắc lại một cách sống sượng.

Tuy rằng nghe cậu ta nói, mẹ cậu để lại cho cậu một khoản tiền sinh hoạt rất lớn, đủ để cậu học hết đại học, tốt nghiệp tìm được việc làm. Nhưng mà, vốn dĩ là một đứa trẻ cô độc đáng thương, bây giờ lại mất mẹ, chỉ có thể càng cô đơn hơn, khóa mình trong phòng đọc sách, lâu dần có thể sẽ buồn sầu mà sinh bệnh.

Nhìn đôi vai hao gầy của cậu, bóng lưng mỏng manh, Chu Phóng chỉ cảm thấy từng hồi đau đớn trong tim, một luồng máu nóng chực xông lên đỉnh đầu.

“Tiểu Ninh, từ nay cậu sống cùng tôi nhé.”

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 9

Phần thứ hai

Cùng nhau bước đi

Chu Phóng mười tám tuổi, đã sớm trút bỏ vẻ ngây thơ con trẻ, bắp thịt trước ngực cũng đã dần nổi lên rõ ràng, Đoan Mộc Ninh nhìn thấy rõ ràng trước mặt mình cả một phiến da thịt đang đung đưa, đột nhiên tim nhảy lên loạn nhịp. Hơi nhích nhích người muốn giăng ra khỏi vòng tay hắn, nhưng lại bị hắn theo phản xạ ôm chặt hơn.

Những năm tháng cùng nhau bước đi đó, trong cuộc đời của họ, là những hồi ức tươi đẹp nhất.

Chương 9: Bữa tối

Trong tình cảnh đó, Chu Phóng đã buột miệng nói ra lời nói mang hào khí vạn trượng ấy, cũng không nghĩ liệu có hối hận hay không, càng không hề nghĩ đến việc hai người ở cùng nhau có hợp hay không. Lúc đó chỉ biết rằng mình rất muốn bảo vệ Đoan Mộc Ninh. Rất muốn để cậu bé này không phải cô đơn nữa, cho cậu ấy một chỗ dựa, đem đến nụ cười nhiều hơn cho cậu ấy.

Tuy rằng mình chưa chắc đã có năng lực ấy, nhưng chí ít, Chu Phóng lớn hơn cậu ta ba tuổi, tình nguyện muốn ở bên cậu ta.

Nghe thấy câu nói này, thân thể Đoan Mộc Ninh run lên, cả khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc: “Anh nói gì?” Từng từ từng câu xiết qua kẽ răng, giọng

nói lạc cả đi.

Chu Phóng nhìn thấy ánh mắt của cậu thậm chí có chút dờ dẫm, liền vỗ vỗ vào đầu cậu, cười nói: “Tôi nói, để cậu một mình tôi không yên tâm, sau này sống cùng với tôi nhé. Không cần lo lắng bố mẹ tôi, tôi cũng sống một mình mà.”

“Một mình?” Đoan Mộc Ninh không thể nào tưởng tượng nổi, một người phóng khoáng rộng rãi như Chu Phóng mà lại không có một gia đình ấm áp sao?

Chu Phóng khe khẽ cười giải thích: “Hồi đó bố mẹ tôi kết hôn theo ý phụ huynh, không có tình cảm gì. Vì tôi, hai người luôn luôn cố gắng không ly hôn, sợ tôi không có gia đình ấm áp tâm lý sẽ bị tổn thương. Tôi thực sự không chịu nổi, liền nói với họ, ly hôn đi, hai người mau ly hôn đi, con sẽ không vì hai người ly hôn mà không yêu hai người, sẽ không vì không có một gia đình viên mãn mà tâm hồn méo mó, hai người không cần phải vì con mà chịu thiệt thòi về mình.”

Thấy Đoan Mộc Ninh chăm chú nghe, Chu Phóng liền thở phào một hơi, tiếp tục nói: “Sau đó bọn họ liền vui vẻ ly hôn, bố tôi lấy một người phụ nữ mà ông ấy thích, mẹ tôi cũng cải giá rồi, tính ra, lúc đó đúng lúc tôi vào học lớp 9, cùng tuổi với cậu bây giờ.”

Đoan Mộc Ninh kinh ngạc nói: “Anh thực sự đã khuyên bố mẹ anh ly hôn sao?”

“Đúng vậy, thấy họ cả ngày mặt ủ mày chau khó chịu chết đi được. Lúc họ ly hôn, tranh quyền nuôi tôi, súng môi kiếm lưỡi ở tòa án thực sự là không dễ coi, tôi liền nói, con đã không thích có mẹ kế, thì cũng không thích có bố dượng, con sống cùng bố hay mẹ thì chắc chắn cũng sẽ phá vỡ sự hòa thuận trong gia mới của hai người. Bọn họ liền không tranh giành nữa, ngầm thỏa thuận với nhau để ngôi nhà cũ lại cho tôi, mỗi người phụ

trách sinh hoạt phí cho tôi một nửa. Sau đó, bọn họ liền chuyển đi, để cho tôi sống một mình ở đó, mỗi kì lễ tết lại đến thăm tôi, thể hiện sự quan tâm một chút.”

Chu Phóng nói rất thoải mái, dường như sự ly dị của cha mẹ lại giống như một sự giải thoát vậy. Như thế anh ta đối mặt với vấn đề gì cũng có thể rộng lượng phóng khoáng như vậy. Đoan Mộc Ninh nghe đến ngây người, sau đó rất lâu mới cúi đầu xuống, khẽ nói: “Anh sống một mình, không cảm thấy cô đơn sao?”

“Không, trái lại thấy rất tự do, muốn làm gì thì làm đó, không có ai quản thật là tốt.”

“Anh đã quen sống một mình rồi, tôi chuyển đến chắc chắn sẽ làm phiền anh.” Đoan Mộc Ninh kéo căng thân thể, gồng mình lên, không muốn trước mặt anh ta biểu thị sự yếu ớt của bản thân mình, kìm nén nỗi xúc động muốn sống cùng anh ta xuống đáy lòng.

©S.T.E.N.T

“Đừng lo, cậu dọn đến ở với tôi nhé, chúng ta cùng làm bạn, không tốt sao?”

Âm thanh dịu dàng vọng bên tai, Đoan Mộc Ninh khe khẽ cúi đầu, nắm chặt hai nắm tay.

Chu Phóng thích một mình tự do tự tại, nhưng hiện giờ Đoan Mộc Ninh đã mất đi người thân rồi, quả thực không nhẫn tâm ném cậu ta vào một cái nhà to như vậy. Có lẽ cùng cậu ta sống một khoảng thời gian, để cậu ta bước ra khỏi bóng tối mất người thân, sau khi tâm tình tốt lên thì tách ra sẽ tốt hơn.

Thời gian khó khăn nhất của cậu ấy, là một anh trai, sao lại có thể dứt tay bàng quan không nghe không hỏi đây?

Nhìn Đoàn Mộc Ninh cố gắng làm ra vẻ kiên cường, Chu Phóng nhẹ nhàng dùng tay ôm lấy vai cậu, giọng dịu dàng: “Dọn đến nhé, được không?”

Từ trước đến giờ không hề dùng giọng nói dịu dàng như thế này để nói với người khác, Đoàn Mộc Ninh nghe xong, trong lòng run rẩy, ngẩng đầu nhìn lên, thấy đôi mắt đen sáng của Chu Phóng tràn đầy sự nghiêm túc, chăm chú nhìn mình như đang chờ đáp án.

Bất giác, khẽ gật đầu đồng ý, khẽ khàng nhìn chăm chú đối phương, trong lòng lại có sự bình tĩnh mà trước đây chưa từng có.

Lúc ấy, điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí kì lạ này, Đoàn Mộc Ninh vội vã rời ánh mắt, ấn điện thoại.

“Tiểu Ninh, hôm nay em đến nhà anh ở nhé? Anh đã nấu ăn xong rồi, đến ăn cơm tối trước.” Là Lâm Vi gọi đến.

Đoàn Mộc Ninh muốn từ chối, nhưng Chu Phóng đã cướp lấy điện thoại, “này, vậy thêm một đôi đũa nữa nhé, anh cũng đến ăn chút đây.”

“Chu Phóng? Anh làm gì thế?”

“Tiểu Ninh bằng lòng ở cùng với anh rồi, nhà cậu coi như thôi nhé, một em gái một em trai còn không đủ, lại thêm Tiểu Ninh nữa, nhiều người như vậy thì loạn mất.”

“Thật không? Vậy anh từ nhỏ đã bắt nạt cậu ấy, bây giờ cậu ấy lại ở cùng anh, anh há không phải...”

Chu Phóng chau chau mày ngắt lời Lâm Vi, “bởi vì thích nên mới bắt nạt, hiểu không? Vì sao cậu không nghĩ, sao anh lại không bắt nạt cậu? Bởi vì không thích cậu đó.”

“Anh cú đi.” Lâm Vi tức giận. Chu Phóng mặt dày tiếp tục nói: “Hai bọn anh chờ đến chỗ em ăn cơm, em nấu thêm chút đồ ngon nữa đi, đừng có cho toàn ớt nhé, như vậy nhé, bye bye.”

Nói xong liền gác điện thoại, quay đầu lại nhưng lại thấy Đoan Mộc Ninh cúi đầu xuống, nắm chặt hai nắm tay ở bên cạnh.

Chu Phóng khẽ than một tiếng: “Sao vậy? Rất ghét tôi, không muốn sống cùng tôi sao?”

Đoan Mộc Ninh trầm lặng trong chốc lát, đột nhiên khẽ hỏi: “Câu anh nói vừa rồi là thật sao?”

Chu Phóng sững người: “Câu nào?”

“Bởi vì thích nên mới bắt nạt.”

Chu Phóng cười gượng hai tiếng, cậu bé này quá thuần khiết thật cũng không dễ xử lý, một câu nói đùa tùy tiện với Lâm Vi mà cậu ta cũng tưởng thật, nhưng thực tế thì lại có cảm giác cười trên lưng cọp, đâm lao thì phải theo lao rồi.

“Thì, tôi rất thích cậu.” Sợ rằng cậu bé hiểu nhầm, lại nói thêm một câu, “tôi xem cậu như em trai, cậu cũng xem tôi như người thân nhé, dù sao chúng ta đều là con trai một.”

“...” Đoan Mộc Ninh không nói gì.

Chu Phóng vò vò mái tóc cậu ta, cười nói: “Sau này có tôi che chở cậu, ai dám bắt nạt cậu, cậu cứ nói tên tôi, có biết không?”

“Tên của anh có tác dụng không?”

“Đương nhiên là có tác dụng, tiếng xấu đồn xa, cậu nói tên tôi nếu không dọa chết người thì chí ít cũng làm người ta cảm thấy thối mà chết.”

Đoan Mộc Ninh bị chọc đến mức cuối cùng cũng nhoẻn ra một nụ cười.

Nhìn thấy nụ cười của cậu, Chu Phóng lại nổi lên cơn đau xót một hồi, chỉ khẽ khàng vuốt vuốt tóc cậu, ôm chặt lấy vai cậu.

“Đi đi, đi ăn chực cơm của Lâm Vi.”

Nhưng Đoan Mộc Ninh không có phản ứng gì, chỉ nhìn đăm đăm Chu Phóng.

Chu Phóng cũng nhìn cậu ta, dò đoán tâm tư kì quặc của cậu bé này.

Rất lâu sau đó, Đoan Mộc Ninh mới cúi đầu, “ừ” một tiếng. Đi hai bước, rồi lại quay đầu lại, nói một cách chân thành: “Cảm ơn.”

Chu Phóng lại đưa tay ra xoa xoa đầu, “cảm ơn gì, sau này chúng ta là anh em rồi, người trong nhà không nói khách sáo với nhau.”

* * *

Nhà Lâm Vi ở phía đông nam thành phố, trong một tiểu khu không to, tiểu khu có bóng cây xanh mát, khung cảnh tươi đẹp. Lúc này sắc trời đã muộn, đèn đường đều đã sáng rồi, hình dạng kì quái giống như cây xương rồng uốn khúc.

Tuy không thực sự muốn đến nhà Lâm Vi ăn cơm, nhưng bị Chu Phóng ôm lấy vai kéo đi, Đoan Mộc Ninh rất bất đắc dĩ.

Bởi vì cảm giác mẹ qua đời mà được mọi người che chở, không dễ chịu đựng.

Giống như là da bị rách, lộ ra vết thương sâu nhất, để cho người ta quan sát, sau đó, khử độc, đắp thuốc, băng bó lại, một đám người vây lấy, cho dù biết rằng họ không hề có ác ý gì, nhưng lòng tự tôn mạnh mẽ của

mình làm Đoan Mộc Ninh cảm thấy những thứ thuốc kia trái lại đã biến thành muối làm vết thương xót xa hơn.

Có lẽ mình thích hợp với việc một mình ở trong ngôi nhà rộng lớn kia, một mình chống chọi qua ngày. Mà không phải kéo nỗi đau khổ ra, để cho mọi người đồng tình thương xót.

Vốn dĩ, tối nay Lâm Vi mời đến nhà cậu ấy ở, mình sẽ không thể nhận lời. Nhưng vì sao đổi thành Chu Phóng lại nhận lời đây?

Đoan Mộc Ninh suy nghĩ trăm bề mà không thể nào giải đáp, rõ ràng là lúc chuyển đến trường trung học Nhân Xuyên, liên hệ với Lâm Vi đầu tiên, hồi nhỏ Lâm Vi cũng rất tốt với cậu, Chu Phóng ngoài đùa cợt ra thì là bắt nạt, thậm chí còn không nhớ ra mình là ai.

Nhưng mà, bản thân lại luôn muốn một cách kì lạ đến gần Chu Phóng hơn chút nữa.

Sự khác biệt trong tình cảm đối với bọn họ có phải là đã cách quá xa không?

“Đến rồi, sắp đến rồi.” Lời nói của Chu Phóng cắt đứt dòng suy nghĩ của Đoan Mộc Ninh, ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy anh ta đứng trước cửa khẽ cười.

Anh ta đến nhà Lâm Vi cũng như về nhà mình vậy, quen nhà quen đường.

Đoan Mộc Ninh tiến lên phía trước đứng cùng với Chu Phóng, rất nhanh có người ra mở cửa.

Cậu con trai đứng trước cửa, cao gần như Đoan Mộc Ninh, vừa đứng đến ngực Chu Phóng, móng tay Chu Phóng liền đặt lên đầu đối phương

theo thói quen, đồng thời vò vò một cái theo chiều kim đồng hồ, cảm thấy không đủ, lại lò vò lại theo chiều ngược kim đồng hồ.

Đoan Mộc Ninh không hiểu sao cảm thấy trong lòng đau nhói, trong thoáng chốc chợt cảm thấy động tác đó thật là tức mắt, quay mắt đi một cách thiếu tự nhiên, nhìn vào trong phòng, chỉ nhìn thấy một nữ sinh tết tóc bím một cách tự nhiên, khe khẽ cười với cậu.

“Tiểu Kiệt, cơm nấu xong chưa?” Chu Phóng cười với cậu bé, rất tự nhiên thu tay lại, như thể xoa đầu cậu bé quen rồi.

“Nói bao nhiêu lần rồi, đừng có gọi tôi là Tiểu Kiệt.” Nam sinh giương mắt nhìn, lại quay lại nhìn Đoan Mộc Ninh, lập tức chuyển thành nụ cười ngọt ngào, “hoan nghênh hoan nghênh, nhanh nhanh vào đi, bên ngoài lạnh.” Nói xong liền nắm chặt lấy tay Đoan Mộc Ninh.

Đoan Mộc Ninh rất không quen chạm vào người lạ, liền căng cứng người lại, miễn cưỡng bị Lâm Kiệt kéo vào.

Chu Phóng đi phía sau vào phòng.

Quả nhiên như Chu Phóng nói, Lâm Vi có em trai, còn có cả em gái, cha mẹ ở nơi khác chưa về. Em cậu ta đang lên tiểu học, em gái Lâm Hạ học ở trường trung học Bình Dương, trường học xa, hai người đều ở trường, cuối tuần mới về nhà.

Trên bàn ăn, thức ăn rất phong phú, Lâm Vi lại là một đầu bếp giỏi.

Một đám người vây lấy bàn ăn, Lâm Vi vẫn luôn cười thân thiết, dáng điệu như một huynh trưởng gấp cho Đoan Mộc Ninh đang ngồi đối diện. Đũa của Chu Phóng phi loạn trên bàn, lúc thì ném cho Lâm Vi một miếng xương sườn, lúc thì lại gấp cho Lâm Kiệt một miếng đậu phụ.

Đương nhiên, nhiều nhất vẫn là gặp cho Đoan Mộc Ninh đang ngồi bên cạnh.

Bát của Đoan Mộc Ninh đắp cao một đồng, nhìn thấy, trong lòng cũng ấm áp lên.

Sau khi kết thúc bữa ăn, Lâm Vi liền nhẹ nhàng kéo Đoan Mộc Ninh sang một bên, thấp giọng hỏi: “Cậu thực sự đã quyết định sống cùng Chu Phóng sao?”

Đoan Mộc Ninh gật đầu.

Lâm Vi do dự trong giây lát, rồi mới nhẹ nhàng nói: “Kì thực... Chu Phóng... thói quen sống của anh ta rất tệ. Anh sợ em không chịu nổi anh ta, không bằng đến nhà anh ở mấy hôm, giường của anh...”

“Không có gì, cảm ơn.”

Bị Đoan Mộc Ninh lạnh lùng cắt lời, Lâm Vi sững lại, liền đó cúi đầu cười: “Vậy hãy chịu khó thích nghi với anh ta nhé.”

“Ừ.”

Dùng ánh mắt tiễn Đoan Mộc Ninh ra cửa, Lâm Vi lại buông tiếng than thở, không biết một Đoan Mộc Ninh sạch sẽ như vậy khi thấy hang sói của Chu Phóng sẽ phản ứng thế nào.

* * *

Tám giờ tối, Chu Phóng và Đoan Mộc Ninh cùng về nhà.

Đêm mùa đông rất lạnh, gió thổi qua mặt từng trận từng trận đau rát, hai người đội mũ chậm chậm đi về phía trước, Chu Phóng rất tự nhiên nắm lấy tay Đoan Mộc Ninh.

Để khỏi lúng túng, Chu Phóng cố ý tìm các loại chủ đề kì lạ không ngừng cùng Đoan Mộc Ninh trò chuyện.

Ví dụ như lúc nhỏ, cầm lấy phấn vẽ hoa lên mặt bạn cùng bàn, bị lôi đi đến trước mặt phụ huynh xin lỗi. Ví dụ như lúc đánh cầu, trong lúc không để ý ném cầu vào giỏ của mình, bị mọi người chê cười. Ví dụ như có thời gian say mê xem tiểu thuyết trinh thám, làm bài toán chứng minh giống như đang suy lý một vụ án, bị cô giáo mắng cho một trận thê thảm.

Đoan Mộc Ninh nghe một cách lặng lẽ, thỉnh thoảng đáp ừ ừ một tiếng.

Không phải là không muốn nói, chỉ là quá thích nghe anh ấy cười, kể mấy chuyện đó thôi, bị gió đêm mùa đông thổi đến mức lạc cả tiếng cười, thấm qua không khí truyền đến bên tai, nhưng lại có một cảm giác ấm áp thấm vào đáy tim mình.

Đêm đầu tiên khi mẹ qua đời.

Gió đông lạnh lẽo buốt xương, con phố vắng lạnh, đèn đường mờ ảo, hai bóng người bị kéo dài ra.

Những sắc màu tươi mới nhất này, sẽ đều lưu vào trong kí ức.

Nhà Chu Phóng thực ra rất gần nhà của Đoan Mộc Ninh, căng ra hết cỡ cũng chỉ cách hai trăm mét. Chỉ là Đoan Mộc Ninh mỗi lần đều ngồi đến trạm xe bus giữa nhà của hai người rồi mới xuống xe. Đi qua con phố có nhà của Đoan Mộc Ninh, Chu Phóng đột nhiên hỏi: “Sao tôi lại cảm thấy con phố này rất quen nhỉ?”

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên, nhìn thấy nụ cười cực kỳ sâu sắc của anh ta, bất giác tai đỏ lên trong phút chốc.

“Anh có ý gì?”

“Tiểu Ninh, cậu muốn giấu tôi cũng không dễ vậy đâu. Có lẽ cậu không biết, tôi thích nhất là tiểu thuyết trinh thám, hơn nữa, địa hình ở đây tôi còn rõ hơn cậu nhiều.”

“Tôi... cảm thấy xuống xe ở phía trước thuận tiện hơn.” Lạnh mặt lại giải thích, thầm nắm chặt nắm tay lại.

“Ồ... thuận tiện.” Âm thanh kéo dài ra, âm cuối vuốt cao lên, thể hiện rõ ràng là không tinh, nhưng lại không tiếp tục đi tra vấn tiếp, bởi vì nhìn thấy đôi tai đỏ lựng lên của cậu.

Chu Phóng không hiểu tâm tư của Đoan Mộc Ninh, nhưng cũng lười không đi nghĩ.

Dù sao thì trong mắt mình, cậu ta vẫn là một cậu bé, mình lại là con trai một, luôn hi vọng có em trai em gái để bắt nạt, Lâm Vi và Ôn Đình đương nhiên là lựa chọn tốt nhất, bây giờ có thêm Đoan Mộc Ninh, cũng coi cậu ta là em trai một cách rất tự nhiên.

Nhưng luôn cảm thấy cảm giác đối với Đoan Mộc Ninh có chút gì không giống.

Lúc bắt nạt Lâm Vi và Ôn Đình, bản thân không hề có cảm giác áy náy, thời gian lâu rồi cũng không có cảm giác thành công.

Nhưng từ khi gặp Đoan Mộc Ninh, mỗi lần nhìn thấy cậu ta tức đến đỏ mặt, hoặc là xấu hổ đến đỏ tai, đều cảm thấy đặc biệt đáng yêu, cảm thấy tim mình như có sợi tơ nhẹ nhàng chạm vào vậy, ấm áp, mềm mại, ngứa ngứa.

Loại bắt nạt đó thăng hoa đến một loại cảnh giới mới, làm cho Chu Phóng vui không biết chán.

Nhưng tình hình bây giờ không giống vậy, Tiểu Ninh mới mất đi người thân, tâm tư chắc chắn còn mẫn cảm, về sau còn phải chú ý lời nói hành động, quan tâm nhiều hơn đến cậu ta mới phải.

Một cậu bé làm người ta yêu thương như vậy, không nên để cậu phải vất vả gánh nặng cuộc sống quá sớm. Mình dù sao cũng đã mười tám tuổi rồi, đã có chút đáng đáp của người trưởng thành rồi.

Nghĩ như vậy, Chu Phóng liền hào sảng vỗ vỗ lên vai Đoan Mộc Ninh, cười nói: “Về sau chúng ta cùng sống với nhau, cậu có tâm sự gì thì nói với tôi, đừng để tôi phải trinh thám, yên tâm cùng tôi qua ngày, được không?”

Đoan Mộc Ninh sững người lại, ngẩng đầu lên nhìn nụ cười rạng rỡ vô cùng dưới ánh đèn vàng mờ ảo, liền bất giác gật đầu đáp một tiếng:

“Được.”

Lúc đó, không có ai nghiên cứu sâu sắc ý nghĩa của câu nói này, cả hai đều tưởng rằng hai người chỉ là những người bạn đồng cam khổ, chung hoạn nạn. Không hề nghĩ rằng, những ngày lấy kết bạn làm lí do, lại giống như một cơn gió nhẹ, ấm áp, thổi gợn sóng mặt nước hồ xuân.

Vào tuổi đó, trong sáng, nhưng cũng hiểm nguy.

Nhưng mà loại tình cảm vào độ tuổi thuần khiết đó, cũng là khắc cốt ghi tâm nhất.

Đoan Mộc Ninh vốn dĩ muốn đi ra thu dọn hành lý một chút, kết quả lại bị Chu Phóng ngăn lại.

“Chỉ đem mình cậu đi là được rồi mà.”

“Nhưng không có quần áo mặc.”

“Ngày mai cuối tuần không phải đi học, chúng ta cùng ngủ nướng trên giường.”

“Buổi trưa cũng phải dọn dẹp chứ?”

Chu Phóng không ngừng khuyên bảo, có lúc hăn giờ trò lưu manh, thật là cả vú lấp miệng em ngang ngược bá đạo, nhưng Đoan Mộc Ninh không hề cảm thấy có chút gì không thoải mái, bởi vì biết rằng anh ta thực sự nghĩ cho mình.

Nhưng mà, không mang theo gì cả, chỉ mang bản thân mình đến ngủ, cứ cảm thấy có chút quái dị...

Đến nhà Chu Phóng, Đoan Mộc Ninh không kìm được sự kinh ngạc.

Chu Phóng sống trong một căn nhà góc, diện tích không nhỏ, phía trong còn có hoa viên. Bây giờ trời tối, nhìn không rõ ở trong trồng những gì, chỉ lờ mờ nhìn thấy đám cây lá, những bóng dáng xen nhau lộn xộn dưới ánh đèn đường hắt vào, hiện ra um tùm đáng sợ.

Nhưng càng đáng sợ hơn là, lúc đi qua tiểu hoa viên, lại có một vật thể không rõ là gì nhào đến.

Đoan Mộc Ninh vốn nhỏ bé, người lại gầy, bị động vật kia nhào đến, đứng không vững ngã luôn xuống đất, bộ mặt trắng nhợt kéo lấy tay Chu Phóng, “là thứ gì vậy?” Hàm răng run rẩy.

“Chó đó.”

Chu Phóng khe khẽ vênh khéo môi lên, nhìn thấy Đoan Mộc Ninh ngây ra vì bị chó nhào đến trên đất, lại cảm thấy đáng điệu với bộ mặt trắng nhợt của cậu ta vừa đáng thương vừa đáng yêu, thế là vội vã ôm lấy chú chó lớn trên người cậu ta ôm đi, tiện thể xoạc chân, “lui ra một bên, đừng có bắt nạt bạn ta.”

“Gâu gâu!”

Vừa nghe thấy tiếng gọi, Đoan Mộc Ninh mới yên tâm trở lại, mượn ánh đèn quan sát kĩ càng cái đồng tròn tròn mờ ảo kia, quả nhiên là một con chó lớn hung dữ.

Chu Phóng cười vỗ vỗ cái đầu của chú chó lớn vừa bị mắng một cách oan ức đó, nói với Đoan Mộc Ninh: “Tên nó là Trứng Ngốc, cha tôi tặng cho tôi, đừng sợ, nó không cắn đâu.” Nói rồi kéo tay Đoan Mộc Ninh sờ sờ đuôi chó, kết quả là con chó thè lưỡi ra liếm liếm, Đoan Mộc Ninh rút tay lại như bị điện giật.

“Cậu có thích thú cưng không?” Chu Phóng nhìn vẻ mặt Đoan Mộc Ninh vẫn trắng nhợt như cũ một cách hồ nghi, sau đó chỉ lắc đầu nhẹ nhẹ không nói gì.

Chu Phóng liền đá con chó một nhát vào trong chuồng, sau đó mới phưỡn phưỡn tay, kéo Đoan Mộc Ninh vào nhà.

Sau khi bật đèn lên, mới phát hiện ra sắc mặt của Đoan Mộc Ninh rất bất thường, ngón tay nắm chặt, cả người khẽ run lên, cố gắng cắn cắn môi khắc chế. Chu Phóng chau chau mày, kéo lấy vai cậu ta, hỏi nhỏ: “Sao vậy, cậu rất sợ chó?”

“Tôi... hồi nhỏ... bị... từng bị cắn.” Lúc nói ra những từ đó răng vẫn run run.

Có lẽ đó là một hồi ức không hề vui vẻ gì. Người từng bị một loại động vật nào đó đuổi cắn, sẽ nảy sinh phản xạ tâm lý sợ hãi, một năm bị cắn, mười năm sợ dây gầu.

Hóa ra là vậy.

Chu Phóng gật gật đầu với vẻ đã hiểu ra, suy nghĩ từ sau sẽ bắt Trứng Ngốc ở trong ổ, không được chạy ra dọa Tiểu Ninh.

Nhìn sắc mặt cậu ta đã tốt hơn nhiều, liền tò mò hỏi: “Cậu... bị cắn ở đâu?”

Mặt Đoan Mộc Ninh lại biến sắc, gương mặt vốn dĩ trắng trong, dần dần bị nhuộm bởi một tầng đỏ mỏng, rất đẹp. Chu Phóng chăm chăm nhìn cậu chờ đáp án của cậu, sau một hồi rất lâu, mới nghe thấy cậu ậm ừ lúng búng nói một cách miễn cưỡng: “Ồ... mờ.”

Chu Phóng xoa xoa đầu Đoan Mộc Ninh, cười lưu manh: “Vẫn tốt, bị cắn phía sau, không phải là phía trước.”

Mặt Đoan Mộc Ninh càng đỏ hơn, giống như là say rượu, làn da nõn nà ửng lên trông đặc biệt đáng yêu.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 10

Chương 10: Ổ chó của Chu Phóng

Đoan Mộc Ninh không để ý Chu Phóng, cúi đầu một mình đi vào phòng khách.

Chu Phóng ho một tiếng, thu tay lại, nhìn phía sau tấm lưng thẳng của Đoan Mộc Ninh, biết rằng mình đùa quá đà rồi. Ồ, cái miệng đê tiện này toàn nói những lời khốn nạn, một cậu bé trong sáng như Tiểu Ninh, sao có thể hơi một tí là bôi đen đầu cậu?

Mình thật là đùa cợt đến thành quen rồi, không phân biệt đối tượng gì cả.

Nguyên rửa mình một hồi, Chu Phóng mới vội vã sải bước theo Đoan Mộc Ninh, đột nhiên nhìn thấy cậu dừng lại trước cửa phòng ngủ, cả khuôn mặt thất kinh.

Nhìn theo ánh mắt của cậu, Chu Phóng chỉ nhìn thấy đồng chăn đệm bừa bộn, và trong đồng đồ lộn xộn và gối ôm đó, ngồi giữa giường là một con gấu cực lớn, trong tay con gấu còn mắc một chiếc quần lót đu đưa.

“Cái đó... tôi vẫn chưa dọn dẹp, xin lỗi.”

Chu Phóng nói xong, vội vã nhảy vào phòng ngủ, chân tay luống cuống đem hết chăn đệm, quần lót, bít tất cuộn thành một đồng nhét vào gầm giường, chỉ còn lại ga giường.

Đoan Mộc Ninh nhìn tấm ga giường đó, sắc mặt càng tệ hơn.

Chiếc ga giường màu đỏ sậm, so với phòng cưới, phòng ngủ này còn nóng bỏng hơn, so với ổ chó, phòng ngủ này còn lộn xộn hơn.

Ánh mắt Đoan Mộc Ninh ngừng lại khi nhìn những tạp vật trong căn phòng lộn xộn, sau một hồi rất lâu, mới khẽ thở một hơi.

“Anh đi ra đi, tôi dọn dẹp cho.”

“He he, hôm nay đã muộn rồi, có dọn dẹp cũng không rõ, đợi hôm khác vậy.” Chu Phóng mặt dày lại không hề cảm thấy hổ thẹn, xoay người đá đá một đồ chơi nhỏ lăn ra từ gầm giường, quay đầu lại nhìn Đoan Mộc Ninh cười nói, “những thứ này luôn muốn vứt đi, nhưng lại ngại sắp xếp, dồn lại một đống rồi biến thành một bãi rác.” Sợ Đoan Mộc Ninh không hiểu, vội giải thích nói: “Khi bố mẹ tôi dọn đi, lúc lục tầng hầm, tôi liền nhân tiện gom lại hết những đồ chơi hồi bé.”

Đoan Mộc Ninh liếc nhìn mẫu gỗ xếp hình bị gãy, búp bê bị xé rách, bản đồ rách nát, quả thật là hợp với phong cách có tính hủy diệt của Chu Phóng. Bây giờ mới hiểu rõ ý của Lâm Vi, quả thực, thói quen sinh hoạt của Chu Phóng rất tệ.

Sau một hồi lâu, Đoan Mộc Ninh mới rời ánh mắt đi, hỏi rằng: “Vậy, hôm nay ngủ ở đâu?”

Chu Phóng cười tươi rói, “vẫn còn một phòng ngủ nữa, chúng ta ngủ bên đó, giường rất to rất mềm, bình thường tôi ngủ ở đó. Nói xong, thấy Đoan Mộc Ninh không đáp lời, liền bổ sung thêm, “ngủ cùng nhau, chúng ta ngủ cùng nhau.”

Đoan Mộc Ninh sững người một hồi lâu, cuối cùng, gạt đầu một cách dứt khoát.

Sau khi quyết định, liền bị Chu Phóng đẩy đi tắm rửa, vừa rồi bị gió thổi đến mức ngay cả tóc cũng lạnh buốt, nên tắm nước nóng để làm ấm thân thể. Nhưng không hề có bất kỳ một hành lí gì, sau khi tắm xong không thể mặc quần áo bẩn cũ lên người được, cũng không thể trần truồng đi ra. Nhưng lại xấu hổ khi nói với Chu Phóng điều này, chỉ có thể đứng yên tại chỗ không động đậy gì.

Chu Phóng bất đắc dĩ gõ gõ lên đầu Đoan Mộc Ninh, “đi đi, phòng tắm ở bên kia.”

Vẫn không động đậy, đành phải trực tiếp đẩy cậu ta vào, sau đó ở ngoài cửa cười nói: “cậu yên tâm tắm đi, tôi tìm quần áo cho cậu.”

Nghe xong lời anh ta nói, Đoan Mộc Ninh chợt cảm thấy một luồng hơi ấm áp lan tỏa.

Chỉ là anh ta muốn mình nhanh chóng tắm nước nóng để không cảm lạnh thôi, thực ra có lúc Chu Phóng rất dịu dàng...

Bị suy nghĩ đó làm giật mình, Đoan Mộc Ninh vội vàng mở vòi hoa sen, chuyên tâm chuẩn bị tắm.

Ở trong phòng tắm tắm rửa thân thể, sự bận rộn và mệt mỏi của một ngày dần dần bị xối đi. Nhưng nỗi buồn trong lòng, ở trong không gian hẹp dài này, lại càng lớn lên một cách rõ ràng.

Mẹ đã đi rồi, chính vào ngày hôm qua, mùi vị nhức mũi trong bệnh viện, tấm khăn trải giường trắng như tuyết che lên thi thể, vừa mới yên tĩnh một chút đã lại vút qua trong đầu óc. Mẹ tuy rằng rất ít nói chuyện với mình, nhưng khi trời lạnh luôn mua một đồng áo khoác dày, nhờ chú Chung đưa cho mình. Tuy rằng rất ít khi biểu hiện sự quan tâm, nhưng luôn kịp thời cho thêm đậu phộng trước khi hết trong cà phê mà mình yêu thích.

Đoan Mộc Ninh không biết mẹ làm công việc gì, mẹ từ trước đến giờ cũng không muốn nói điều này.

Cho đến khi mẹ đi rồi, trừ cái tên Đoan Mộc Thanh ra, những thứ khác thậm chí chẳng biết gì cả, ngay cả “bố đẻ” cũng không hiểu vì sao lại xuất hiện, cũng không biết phải cư xử thế nào.

Đoan Mộc Ninh ngâm cả người vào trong bồn tắm, nước nóng ngập ướt làn da, ấm nóng dễ chịu.

Ấm áp... lúc ở với mẹ rất ít khi cảm thấy điều này.

Mẹ chưa bao giờ giống như những người mẹ khác, xoa xoa đầu con, véo véo khuôn mặt của con, lúc còn nhỏ, ngay cả ôm vài cái cũng là điều xa xỉ. Nhìn những đứa trẻ khác quấn lấy mẹ mè nheo, Đoan Mộc Ninh cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.

Sau này dần dần lớn lên, quen với một mình ở trong căn phòng trống, viết những câu chuyện mình thích. Nhân vật trong những câu chuyện đó, mỗi người còn bi thảm hơn bản thân mình. Có lúc, Đoan Mộc Ninh thậm chí sợ hãi, loại tâm lý đó của mình có phải đã lệch lạc không?

Trong phòng tắm nghĩ đến những việc vặt đó, không biết đã nửa tiếng đồng hồ rồi.

Đoan Mộc Ninh không biết, Chu Phóng liên tục đứng ở ngoài cửa, dựa vào tường chờ cậu ta bước ra.

Chu Phóng biết rằng, Đoan Mộc Ninh cần yên tĩnh một mình, cậu bé bất đắc dĩ mới khóc trước mặt mình, cho cậu ta chút thời gian, để cậu trong phòng tắm khóc một trận, sau đó rửa mặt sạch sẽ, rồi lại kiên cường tiếp, xuất hiện trước mặt mình như không hề có chuyện gì.

Để cho cậu ta một chút kiêu ngạo và tự tôn mà cậu muốn.

Đương nhiên, để tránh việc cậu ta khóc quá, Chu Phóng liền đứng ngoài cửa, chuẩn bị những cứu trợ kịp thời.

Chu Phóng không ngờ rằng, Đoan Mộc Ninh chỉ dầm mình trong bồn tắm mà không hề khóc. Đoan Mộc Ninh kiên cường và ngoan cường hơn hẳn tưởng tượng nhiều, tuy rằng trong mắt Chu Phóng, cậu chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Cuối cùng, Chu Phóng cũng không đợi được nữa, khe khẽ gõ gõ cửa, “Tiểu Ninh, tôi đến đưa quần áo cho cậu.”

Sau một hồi lâu, phía trong vọng ra một vài tiếng đập nước lộp bộp, sau đó cửa hé mở ra, một cánh tay xinh đẹp trắng nõn đưa ra.

Chu Phóng cười cười, để áo ngủ đặt lên trên, “có cần tôi vào giúp...”

“Cảm ơn.” Những tiếng sau bị tiếng đóng cửa của Đoan Mộc Ninh chặn lại, Chu Phóng xoa xoa mũi, đem những câu nói đùa kiểu như “để tôi xem vết bị cắn trên mông cậu có để lại sẹo không”, nuốt vào trong miệng.

Sau khi Đoan Mộc Ninh tắm xong đi ra, Chu Phóng lại cảm thấy một vẻ đẹp kinh ngạc lóa sáng trước mắt mình.

Mặc dù mình luôn cảm thấy cậu ta là một cậu bé, nhưng cái thân thể thanh thoát bị hơi nước bao vây lấy của cậu thiếu niên, ở dưới ánh đèn đường như đã ánh xạ ra một luồng sáng mỏng, những sợi tóc mềm mại rớt xuống vài giọt nước, áo tắm quá rộng nên bộ ngực trắng nõn của cậu lộ ra, hé mở một nét phong tình đặc biệt.

Chu Phóng nhìn ra chỗ khác một cách thiếu tự nhiên, nhưng chỉ nghe thấy Đoan Mộc Ninh cúi đầu nhẹ nhàng đáp: “Quần áo anh đưa cho tôi không đầy đủ...”

“Á?”

“Không đưa quần lót.”

“Ồ!” Chu Phóng chợt ngộ ra, “xin lỗi, tôi chỉ để ý tìm áo ngủ, vậy cậu mặc của tôi trước?” Nghĩ rồi, lại nói bổ sung, “có lẽ hơi to.”

Đoan Mộc Ninh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu.

Chu Phóng cười xoa xoa đầu cậu, tóc vừa mới gội xong, cảm giác suôn mềm như tơ lụa khi chạm vào thật là kì diệu.

“Tôi tìm cho cậu một chiếc mới nhé.”

“Ừ...”

Thực ra căn bản là không tìm thấy quần mới, Chu Phóng lật tìm trong tủ nhìn thấy một chiếc quần lót màu trắng còn mới, lừa cậu ta nói “mới mua, chưa mặc đâu.” Đoan Mộc Ninh không hề nghi ngờ gì liền thay vào.

Thấy Đoan Mộc Ninh dễ bị lừa như vậy, Chu Phóng liền xoa xoa mũi, hắng một tiếng, bỗng nhiên có một cảm giác tội lỗi ập đến.

Nói cũ thể nào cậu ta cũng không mặc, lời nói dối thiện ý thì có thể tha thứ. Chu Phóng tự giải thoát cho mình như vậy, nhưng trong lòng vẫn có một cảm giác tội lỗi kì lạ.

Như vậy là thế nào? Lẽ nào kẻ lưu manh lại đột nhiên biết mềm lòng?

Đoan Mộc Ninh ngồi trên chiếc giường lớn mềm mại của Chu Phóng, nhìn Chu Phóng đang ôm con gấu cực to, nhìn một hồi lâu cảm thấy con gấu đó thực sự xấu, liền để nó nằm trên giường.

Một mình buồn tẻ, nhồm dậy đi quanh nhà, dừng lại ở trước bàn viết của Chu Phóng, nhìn thấy bức ảnh toàn gia đình hạnh phúc nổi bật trên bàn. Nhẹ nhàng cầm lên, nhắc lên nhìn kĩ, trong bức ảnh có ba người, mỗi người đều cười rất vui vẻ.

Đó là người thân ruột thịt của Chu Phóng, cha mẹ anh ta, cho dù đã ly hôn rồi, nhưng có thể nhận ra họ vẫn rất quan tâm Chu Phóng, Chu Phóng vẫn rất yêu thương họ. Ba người tuy rằng ở ba nơi, nhưng không hề cảm thấy xa cách chút nào, bởi vì trong lòng luôn nghĩ đến nhau.

Nhìn bức ảnh này, có lẽ là chụp cách đây không lâu, trong tay Chu Phóng còn cầm giấy khen trong cuộc thi viết văn gần đây.

Một nhà ba người, bức tranh tuyệt mỹ.

Còn mình thì có lẽ cả đời không thể trải nghiệm được.

Người cha không biết từ đâu xuất hiện đó, bây giờ thậm chí còn không nhớ mặt ông ta, còn mẹ vừa mới qua đời, dường như từ trước đến giờ không hề nhìn kỹ mặt bà, bây giờ bà không còn nữa, thậm chí có chút hối hận, cảm giác lạnh giá đó trong lòng, khi một mình ngồi, dần dần choán lấy, dâng lên ngập tràn thân thể.

Đột nhiên bị một cánh tay ấm áp ôm chặt, người thấy mùi vị quen thuộc trên thân thể Chu Phóng, Đoan Mộc Ninh không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng đặt tấm ảnh lại chỗ cũ, “xin lỗi, tôi không cố ý đụng vào đồ đạc của anh...”

Cảm thấy mình thất lễ, khẩu khí cứng cỏi nói ra hai chữ “xin lỗi”, toàn thân dường như càng trở nên lạnh lẽo.

Chu Phóng chỉ nhẹ nhàng rút cánh tay về, nói dịu dàng: “Đã chuyển đến đây cùng sống rồi, không cần phải giữ khoảng cách xa lạ như vậy, tôi không trách cậu, cậu xin lỗi gì chứ.”

Thuận tay nhét tấm ảnh vào chỗ sâu trong ngăn kéo, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cậu ta, “Tiểu Ninh, tôi muốn nói với cậu, từ bây giờ trở đi, tôi là người thân của cậu. Cậu có điều gì đều có thể nói với tôi, có tức giận gì thì

có thể xả với tôi, trước mặt tôi, cậu không cần phải đè nén mình, chịu oan ức về mình, có biết không?”

Nghe thấy âm thanh dịu dàng của Chu Phóng, mi mắt Đoan Mộc Ninh đột nhiên nóng lên, quay người ôm chặt lấy Chu Chu Phóng, vùi đầu vào ngực anh ta.

“Cảm ơn anh... thật sự...”, âm thanh nghẹn ngào, dường như đã đi đến đường biên của sự sụp đổ.

Chu Phóng thở dài một tiếng, khe khẽ xoa xoa lên tóc cậu, khẽ nói: “Khóc đi, khóc to lên.”

Nước mắt tràn mi chỉ trong nháy mắt, từng giọt từng giọt rã trên ngực Chu Phóng, rất nhanh ướt đầm áo ngủ.

©'STENT'

Nhưng cơn khóc của cậu ta, từ đầu đến cuối không hề có âm thanh nào, khóc không thành tiếng, bờ vai nhẹ nhàng run lên, làm cho tim Chu Phóng thắt chặt từng hồi, nỗi thương xót và đau khổ tràn ra, làm cho Chu Phóng bất giác càng ôm chặt cánh tay hơn.

Buổi tối hôm đó, Chu Phóng không xem đấu bóng như thường lệ, cho dù trận đấu bóng đó là trận quyết chiến tranh chức quán quân mà hẳn mong đợi rất lâu.

Hai người cùng ngủ trên chiếc giường to, liên tục không ngừng nói đủ mọi chuyện, Chu Phóng luôn nhẹ nhàng ôm lên vai của Đoan Mộc Ninh, lúc đầu thân thể Đoan Mộc Ninh gồng lên, sau đó dần dần thích ứng, mới thư giãn trở lại.

Chu Phóng lúc đầu đếm tỉ mỉ những tiểu thuyết trinh thám mình đã từng xem, những câu chuyện thú vị, để Đoan Mộc Ninh tạm thời quên đi sự

thực đau khổ trước mắt, dần dần, cơn buồn ngủ ập đến, chìm sâu vào giấc ngủ.

Bởi vì cảm thấy lạnh, rất tự nhiên chui vào lòng Chu Phóng, ôm chặt.

Chiều cao hai người hơn kém nhau một cái đầu, đầu của Đoan Mộc Ninh vừa vịn vào ngực Chu Phóng, Chu Phóng khe khẽ duỗi tay ra, vò nhẹ những sợi tóc tơ suôn suôn mềm mại, rồi tự nhiên khép chặt vòng ôm.

Đoan Mộc Ninh dường như đã mơ thấy điều gì không tốt, vòng tay ôm chặt lưng Chu Phóng, giống như ôm một chiếc phao cứu tinh.

Bị cậu ôm đến phát đau, Chu Phóng chỉ nhú nhú mày, nhẹ nhàng vỗ sau lưng cậu ta an ủi.

Rất muộn mới ngủ, rất sớm đã tỉnh dậy.

Lúc tỉnh lại, Chu Phóng thậm chí còn giật mình, bản thân mình lười như lợn, thật là chưa từng bao giờ vào lúc cuối tuần lại có thể tỉnh dậy vào lúc 6 giờ sáng tờ mờ. Quay đầu lại, Đoan Mộc Ninh đang cắn chặt lấy môi dưới, hai tay nắm lấy cổ áo phóng, nếu không phải là cậu ta đang ngủ, thì tư thế này thật giống như là đang tóm lấy người khác đánh cho một trận.

Có lẽ bị tình cảm của Đoan Mộc Ninh lan truyền, nên mới tỉnh dậy. Chu Phóng nhẹ nhàng gỡ tay cậu ra, sau đó dùng ngón tay lướt qua môi cậu, giải cứu môi dưới khỏi hàm răng, sau đó mới nhắm mắt lại, ôm chặt lấy cậu tiếp tục ngủ.

Kì thực Chu Phóng rất sợ lạnh, ngày đông trải đệm điện đều chẳng ích gì, thế là mẹ liền mua cho cậu một con gấu cực to, để cậu ôm lấy ngủ. Chu Phóng ôm con gấu đó ngủ đến mấy năm liền, con gấu đáng thương bị Chu Phóng vò vò nhéo nhéo, lớp bông ở đầu đều bị biến dạng.

Đêm qua ôm Đoan Mộc Ninh ngủ, lúc đầu cảm thấy thân thể cậu thiếu niên này cứng rắn lạnh băng, nhưng chờ sau khi cậu ta thoải mái rồi, lại dần dần trở nên ấm áp, rồi sau đó, thậm chí trở thành một nguồn phát ấm, đặc biệt dễ chịu khi ôm ngủ.

Chu Phóng lại mở một mắt ra nhìn Đoan Mộc Ninh, nhìn cậu ngủ rất say, còn mình đột nhiên tỉnh dậy, bây giờ là ngày đông hàn không muốn rời bỏ chiếc chăn ấm áp, liền yên tâm tiếp tục ôm lấy cậu, tiếp tục ngủ lười trên giường.

Bởi vì đã quen với thời gian làm việc và nghỉ ngơi khi đi học, mãi đến bảy giờ Đoan Mộc Ninh mới tỉnh lại.

Cảm giác mình bị một thân thể ấm áp ôm lấy, mở to mắt ra, nhìn thấy Chu Phóng mở rộng bộ ngực màu mật ra.

Chu Phóng mười tám tuổi, vẻ ngây thơ của một đứa trẻ đã dần dần nhạt đi, các bắp thịt ở trước ngực đã dần dần nổi lên, Đoan Mộc Ninh nhìn thấy trước mặt cả một phiến ngực rõ ràng, đột nhiên trong phút chốc tim đập loạn lên.

Khẽ khàng cựa quậy muốn vùng ra khỏi vòng ôm của hắn, nhưng bị hắn ôm chặt lấy theo phản xạ.

Thân thể Đoan Mộc Ninh trong phút chốc cứng lại, ngẩng đầu nhìn đôi mắt của Chu Phóng vẫn đang nhắm chặt, bộ dạng như đang ngủ rất say, mới thở phào một hơi.

Nhẹ nhàng đưa tay ra, cẩn thận từng tí một đặt lên gương mặt rất nét của hắn, sờ sờ, rồi lại co lại.

“Cậu tìm gì trên mặt tôi thế?”

Trên đỉnh đầu đột nhiên vọng xuống giọng nói của Chu Phóng, Đoan Mộc Ninh sửng lại, mặt bất giác nóng lên, nhưng lại giả vờ như không có chuyện gì. Cúi đầu lạnh lùng đáp: “Xin lỗi, làm anh tỉnh dậy rồi, tôi sờ nhầm chỗ.”

“Vậy cậu vốn muốn sờ chỗ nào?”

“Đầu.” Đoan Mộc Ninh nhả ra một chữ, sau đó liền mím chặt môi, nhúu nhúu mày, “không đủ tới, anh tỉnh dậy rồi à.”

Chu Phóng cuối cùng cũng cười lên, tay tự nhiên đặt lên sờ sờ đầu Đoan Mộc Ninh, “chờ cậu sau này cao bằng tôi, lúc đó lại xoa đầu tôi.”

“Tôi không cao được như anh.”

“Vậy thì càng tốt.”

Đã quen với chiều cao của cậu ta ngang ngực mình, tùy ý duỗi tay ra là có thể vò vò tóc cậu, Chu Phóng không hề nghĩ đến nếu như chiều cao của Đoan Mộc Ninh mà cao bằng mình thì bộ dạng sẽ thế nào...

Dù sao mình sau này chắc chắn sẽ cao hơn cậu ta, nếu như cậu ta cao hơn, thì thật là mất mặt.

“Anh không dậy sao?” Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu hỏi.

Chu Phóng buông cậu ta ra, ngồi dậy vặn hông lười biếng, động tác mệt mỏi lười biếng làm áo ngủ hoàn toàn mở ra, Đoan Mộc Ninh rời ánh mắt ra chỗ khác một cách thiếu tự nhiên, vẻ ngượng ngập đó lại bị Chu Phóng phát hiện.

“Sao vậy?”

“Không có gì.”

Chu Phóng cười lưu manh, “không dám nhìn sao? Bắp thịt của tôi phát triển hơn cậu, cậu bây giờ vẫn chưa đến giai đoạn trưởng thành, thân thể vẫn còn mềm.” Nói xong liền như chứng minh, đưa tay lần tìm trong áo, sờ sờ lên vùng bụng bằng phẳng của Đoan Mộc Ninh.

Nào biết mặt Đoan Mộc Ninh lại biến sắc, đột nhiên dùng sức hất tay của Chu Phóng ra.

Không khí liền trở nên căng thẳng, Đoan Mộc Ninh cúi đầu không nói gì, Chu Phóng nghi hoặc nhìn cậu, sau một hồi lâu mới vò rối tung tóc mình lên, khe khẽ nói: “Xin lỗi. Nếu như cậu không thích tiếp xúc thân mật, lần sau tôi sẽ chú ý hơn.”

Nói xong liền đứng dậy, quang minh chính đại thay quần áo trước mặt Đoan Mộc Ninh.

Đoan Mộc Ninh nắm chặt lấy ga giường, bản thân mình không thích tiếp xúc thân mật với người khác, nhưng vừa rồi, bàn tay ấm áp của anh ấy đưa vào sờ lên thân thể của mình, đột nhiên cảm thấy như điện giật nên hất tay anh ấy ra, tuyệt đối không phải vì nguyên nhân này, mà vì... bản thân mình lại rất thích cảm giác ấy, rất thích anh ấy chạm vào.

Bởi vì quá ngượng ngùng, mới đột nhiên hất tay anh ấy ra.

“Tôi đi nấu bữa sáng trước, cậu đi rửa mặt, quần áo phơi ở ban công, cậu tự mình kéo vào mặc nhé.”

Ngược lại, bộ dạng Chu Phóng như không có gì, quay đầu lại cười cười, rồi quay người đi.

Đoan Mộc Ninh nắm chặt lấy chăn trải giường, hồi tưởng lại giây phút bàn tay ấm áp của anh ấy chạm vào vùng bụng dưới của mình, cảm giác giống như điện giật, tim đập chòng chành, nhưng lại có chút đốn đau.

Mình rất cuộc là sao vậy, sao lại trở nên kì dị như vậy?

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 11

Chương 11: Mâu thuẫn

Vệ sinh cá nhân xong, thay lên bộ quần áo đã giặt sạch sẽ, Đoan Mộc Ninh đi đến nhà bếp, đứng ở ngoài cửa nhìn Chu Phóng đang cuốn tạp dề nấu ăn sáng, bộ dạng thật tức cười. Mũ đội lệch, tạp dề lại thắt chặt đến khó coi, nhìn bộ dạng anh ta cau cau mày lặt lặt trứng, Đoan Mộc Ninh không nhịn được khẽ cười lên.

“Để tôi làm cho.”

Nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng phía sau, Chu Phóng quay đầu lại cười, lùi lại một bước.

Lúc Đoan Mộc Ninh nấu ăn, vẻ mặt rất chăm chú, lật trứng rán trong chảo, cơ mặt căng ra cẩn thận từng tí một, trong mắt Chu Phóng, bộ dạng này hiện lên đặc biệt đáng yêu. Hắn dựa vào tường vắn vắn hông một cách lười biếng, quay người ra khỏi nhà bếp, lục ra một đồng thức ăn cho chó trong tủ, đi đến chăm sóc cho chú chó to đang bị lạnh nhạt bỏ rơi ở một góc.

Chú chó to lớn sau khi nhìn thấy chủ vẫy vẫy đuôi chạy đến, cọ cọ vào lòng Chu Phóng, thè lưỡi ra liếm liếm tay Chu Phóng, nhưng lại bị Chu Phóng tát cho một cái tát vào mặt, “đừng có liếm, tao không phải là cục xương.” Nói rồi liền trộn đều thức ăn trong đĩa, đưa đến trước mặt chú chó, vỗ vỗ vào đầu nó, “Trứng Ngốc, ngoan, ăn cơm đi.”

Chú chó nhìn thấy đồ ăn hai mắt lập tức sáng lên, vùi đầu ăn, Chu Phóng quay người trở về phòng khách, chỉ thấy Đoan Mộc Ninh đã bày sẵn đồ ăn sáng. Sau khi nhìn thấy Chu Phóng mỉm cười, “làm xong rồi, mau ăn đi.”

Chu Phóng nhìn chăm chăm nụ cười của cậu ta, không thể rời mắt ra được, sau một hồi lâu, Đoan Mộc Ninh mới nghi ngoắc ngắc đầu lên nhìn hẳn, “ăn đi, không thích à?”

“Thích, rất thích.”

Chu Phóng ho một tiếng, xoa xoa lên mũi rồi ngồi xuống, vừa ăn trứng mà cậu ta rán xong, uống cốc sữa đang vừa độ ấm, nhìn Đoan Mộc Ninh phía đối diện, yên lặng ăn, cảm thấy sự ấm áp từ trước đến nay chưa từng có.

Cuộc sống một ngày đã bắt đầu với bầu không khí ấm áp như vậy.

Lúc trưa, Chu Phóng đạp xe chở Đoan Mộc Ninh đến nhà cậu thu dọn hành lý, không ngờ, lại một lần nữa nhìn thấy chiếc xe đó dừng ở cửa.

Người đàn ông đó liên tục nhìn họ chăm chú, Đoan Mộc Ninh cúi đầu không nhìn ông ta, Chu Phóng liền thân nhiên ôm chặt vai Đoan Mộc Ninh, lúc đi qua trước mặt người đàn ông còn ném cho ông ta một cái lườm, “này chú, Tiểu Ninh bây giờ sống cùng với cháu, chú hãy nhanh nhanh về nhà chăm sóc vợ con đi.”

Người đàn ông há há miệng, không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn theo bóng của hai đứa trẻ đang dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

Sau khi hai người lên lầu, người đàn ông mới lái xe rời đi.

Vì nhìn thấy cha đẻ, trong phút chốc, tâm tình của Đoan Mộc Ninh bị rơi xuống đáy vực. Lúc Chu Phóng giúp cậu ta thu dọn lại hành lý, liền cố

ý tìm những câu chuyện cười thô tục, Đoan Mộc Ninh nghe xong rồi, tâm tình mới dần dần tốt hơn.

Sau khi xếp đầy một va li quần áo, Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên nhìn giá sách lớn chiếm cứ một bên tường, Chu Phóng cười nói: “cậu không có ý định dọn cái này đi đấy chứ?”

Không ngờ Đoan Mộc Ninh chỉ mỉm cười, đi đến trước giá sách, cầm lấy quyển sách lạc lõng giữa ô trống phía bên phải, cẩn thận lau lau, sau đó bỏ vào trong va li.

“Đem quyển này đi là được rồi.”

Chu Phóng nhìn một cái, trên bìa sách là một đồng trứng gà to sặc sỡ, đó có thể coi là kiệt tác của bản thân, không ngờ Đoan Mộc Ninh lại thích nó như vậy. Bất giác không kiềm chế được đưa tay xoa đầu cậu, dịu dàng nói, “nếu cậu thích, tôi sẽ in mấy quyển cho cậu nữa.”

“Một quyển mới thể hiện sự trân quý, in nhiều làm gì.”

“Đáng tiếc, tôi lại không chỉ in một cuốn.”

Mặt Đoan Mộc Ninh biến sắc, “lẽ nào anh cũng tặng cho người khác nữa?”

“Tức giận gì vậy, cậu là tác giả, chưa được cho phép, tôi làm sao dám tặng cho người khác.” Chu Phóng nhún nhún vai, bộ dạng không quan tâm hăng một tiếng, “hơn nữa, viết lại không ra sao cả, nhưng tôi cũng bằng lòng xem.”

Đã hiểu ý của hắn, Đoan Mộc Ninh khe khẽ cười lên, lại dường như xấu hổ, lúng túng cúi đầu, “anh thích câu chuyện đó sao?”

“Không thích.”

“Vì sao?” Ngẩng đầu nhìn hẳn ta chăm chú, muốn nghe bình luận của hẳn.

“Câu chuyện buồn quá, không thích hợp với cậu.” Chu Phóng cũng thu nụ cười trên gheo lại, chăm chú nhìn Đoàn Mộc Ninh, khẽ nói, “bi kịch mà cậu viết, luôn có cảm giác như cố ý sắp đặt vậy, nhân vật chính không cần phải chết, cậu lại cứ bắt người ta phải chết bi thảm, hơn nữa lại còn thêm vào đó rất nhiều thiên tai nhân họa không đâu.” Thấy sắc mặt Đoàn Mộc Ninh không dễ coi, Chu Phóng thở dài một tiếng, khẽ khàng vỗ lên vai cậu ta, “Tiểu Ninh, nhớ lấy, viết văn không phải là trút hết ra.”

Thân thể Đoàn Mộc Ninh khẽ run lên, vội vàng đưa ánh mắt lên tìm vài cuốn sách nổi tiếng trên giá, “tôi muốn đem theo mấy quyển sách đi xem, anh thấy nên đem theo quyển nào thì tốt?”

Cố ý chuyển chủ đề, nhưng lại bị Chu Phóng bóc tách tiếp, “để các nhân vật trong truyện phải sống bi thảm như vậy, để biểu thị sự bất mãn của cậu với hiện thực sao?” Thấy Đoàn Mộc Ninh muốn trốn tránh vấn đề, Chu Phóng dứt khoát kéo cậu ta lại, để cậu ta đối diện với mình, nhắc nhở cậu ta lên, nghiêm túc nói: “cậu không hề có tình yêu với tác phẩm của mình, như vậy, người xem sẽ có thể yêu sao?”

“Trong tiểu thuyết của cậu, khắp nơi đều tràn ngập bi thảm, bất đắc dĩ, chua xót, đau khổ, tai nạn quái dị, bi kịch không rõ từ đâu. Lúc tôi xem luôn có cảm giác như trong cổ họng bị mắc một cái xương cá, nhổ ra không được nuốt vào cũng chẳng xong, vô cùng khó chịu.”

“Tiểu Ninh, cậu rốt cuộc có gì bất mãn vậy?”

Đoàn Mộc Ninh yên lặng nghe, sau một hồi lâu mới khẽ nói: “Có lúc nhìn mọi người bằng tuổi cả ngày suốt ngày cười vui vẻ, tôi... thậm chí rất muốn đi hủy hoại sự vui thích của họ. Hồi nhỏ ao ước sự yêu thương của cha mẹ, sự ấm áp của gia đình, căm ghét việc cô giáo nghi ngờ tôi nói dối

mỗi lần họp phụ huynh, nói với tôi đi, tôi như vậy có phải là bị biến thái tâm lý rồi không.”

Ngẩng đầu lên, nhìn Chu Phóng một cách nghiêm túc, ánh mắt trầm tĩnh như nước, che giấu đi những đợt sóng trong sâu thẳm nội tâm.

Bị chấn động bởi giọng nói tràn đầy sự tin tưởng vào mình, Chu Phóng bất giác kéo cậu ta lại ôm chặt vào lòng.

Thân thể hao gầy làm người ta càng thêm thương xót, cậu bé này, từ nhỏ đã quật cường, bị đè nén nhiều năm, ngày ngày sống hẳn là rất khổ tâm. Đặt cảm lên vai anh ta, bên tai nghe tiếng nói thì thầm: “Tâm lý của cậu không bị biến thái, không cần phải hạ thấp mình như vậy.”

Đoan Mộc Ninh đưa tay ra ôm lấy Chu Phóng, “tôi tự biết mình, luôn cảm thấy thần kinh của mình có chút vấn đề...”

“Cậu bé ngốc nghếch, cậu chỉ quá kìm nén bản thân thôi, như vậy làm tâm tình xấu đi, chỉ nhìn thấy mặt phản cảm của mọi thứ xung quanh. Cậu còn nhỏ, có thể sống vui vẻ hơn, hiểu không? Sau này có tâm sự gì hãy nói với tôi, nói ra sẽ dễ chịu hơn nhiều, có vấn đề gì đừng ngại hỏi tôi, không được giấu trong lòng, càng không được nghĩ này nghĩ nọ, nghe không?” Giọng điệu đầy vẻ trang nghiêm giáo huấn trẻ con của một huynh trưởng.

“Ừ, điều gì cũng có thể nói với anh sao?”

Chu Phóng gật gật đầu.

Đoan Mộc Ninh do dự hồi lâu, lúc này mới ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Vậy cảm giác thích một người là như thế nào, nói cho tôi biết.”

Nhìn đôi con ngươi sáng như sao của cậu ta, Chu Phóng lại cảm thấy hơi thở có chút loạn nhịp, “... cậu còn nhỏ, có một vài vấn đề không thích hợp thảo luận.”

Sự thất vọng phủ ngập khuôn mặt của Đoàn Mộc Ninh, “vậy mà nói có chuyện gì cũng có thể hỏi anh.”

“Ặc, phàm là việc gì cũng luôn có ngoại lệ mà, vấn đề này lớn lên rồi tự nhiên sẽ hiểu.” Chu Phóng cười gượng rồi chuyển chủ đề, “này cậu không phải là muốn chọn sách sao? Tôi giúp cậu chọn vài cuốn, so với sử kí, tôi còn thích Tư Trị Thông Giám hơn, đem theo cuốn có bản phiên dịch bạch thoại này đi nhé, dù sao thì trình độ của cậu bây giờ thì vẫn chưa thể hiểu được cổ văn đâu.”

Đoàn Mộc Ninh nhắc nhắc gọng kính, lạnh nhạt nói: “Tùy anh.”

“Sao lại nói là tùy tôi, không phải là cậu cần xem sao?”

“Tôi đã nói là tôi cần xem lúc nào vậy?”

“...”

Chu Phóng bất đắc dĩ nhét sách trở lại, Đoàn Mộc Ninh không biết vì sao mình lại gây chuyện như vậy, cho dù một đứa trẻ gây chuyện rất đáng yêu, nhưng mà, thực sự không biết đồ nó như thế nào.

Thế là kéo cậu ta đi đến hiệu Mac Donald gần đó.

Kết quả là Đoàn Mộc Ninh ngẩng đầu nhìn cửa hiệu, lạnh lùng nói: “Tôi không ăn đồ ăn rác.”

Chu Phóng tức đến mức vò rối tung cả tóc, “được, cậu thật là không dễ hầu hạ, vậy nói với tôi, cậu rốt cuộc muốn ăn gì?”

Đoàn Mộc Ninh chỉ chỉ cửa hàng mỳ bên cạnh, làm Chu Phóng giật nảy cả mình.

Cứ tưởng là cậu ta đòi ăn đồ Tây cơ, mới đầu lo lắng túi tiền của mình, không ngờ cậu ta lại thích ăn món mỳ bò đó.

Chu Phóng chống trán, thực sự không thể hiểu tâm tư của cậu bé này.

Đưa cậu ta đến hiệu mỳ bò, Đoan Mộc Ninh bưng bát mỳ, lúc ăn bát mỳ cảm khẽ động đậy, tìm kiếm từng sợi từng sợi chăm chú nuốt hết, không hề cắn đứt một sợi.

Chu Phóng nhìn thấy đứa trẻ trước mặt bị bát mỳ nóng hổi xông đỏ cả hai má, đột nhiên cảm thấy động lòng.

Cậu ta hỏi thích một người là cảm giác thế nào? Lẽ nào cậu ta có người để thích rồi sao?

Nghĩ đến đây, lại cảm thấy lòng mình có chút khó chịu nổi lên.

* * *

Buổi trưa mặt trời xuất hiện, không khí trở nên ấm áp hơn.

Chu Phóng một tay kéo chiếc va li to của Đoan Mộc Ninh, một tay đẩy xe đạp, bộ dạng như một nô lệ diễn hình.

Đoan Mộc Ninh không để ý gì cả, tay nhét vào túi quần, chỉ quan tâm đến mình cúi đầu đi trên đường.

Chu Phóng thấy mái tóc mềm mượt của cậu ta lóe lên những tia sáng dưới nắng mặt trời, trong lòng thầm nghĩ, cậu bé này quả thực không dễ hầu hạ, nhưng sao mình lại thích quan tâm đến cậu ta như vậy?

Đoan Mộc Ninh dường như có linh cảm, đột nhiên quay đầu lại: “Có cần tôi giúp anh không?”

Nghe xem cậu ta nói gì kìa, rõ ràng là va li của mình...

“Không cần, giúp cậu kéo va li là phúc phận mà kiếp trước phải tôi tu luyện rất lâu mới đạt được, đừng có cướp đi sự hưởng thụ của tôi.” Chu

Phóng nhếch nhếch miệng ném ra một cái cười gian ranh mãnh. Đoan Mộc Ninh lại chăm chú nhìn hẳn ta, khẽ nói: “Tôi cũng cảm thấy, có thể có một người bạn như anh, thật là tốt.”

Bị ánh mắt nghiêm túc của cậu ta nhìn như thể sống lưng nổi da gà, Chu Phóng cười mĩa mai: “Tôi cũng thế.”

“Tôi nói thật đấy.”

“Ừ, thật mà.”

Đoan Mộc Ninh nghiêm túc nhìn Chu Phóng một cái, rồi lại quay đầu đi tiếp.

Chu Phóng bất giác cười lên, nghe thấy cậu ta cuối cùng cũng đặt ranh giới coi mình là bạn tốt, còn cảm thấy “thật là tốt”, trong lòng cảm thấy cực kỳ thoải mái. Nếu như không phải là hai tay đều có đồ rồi, Chu Phóng còn rất muốn đưa tay ra, vò cho mái tóc mỏng xinh đẹp của cậu ta rối tung lên.

Hai người mới về đến nhà, vừa mở cửa, chú chó to liền lập tức xông đến phía Đoan Mộc Ninh.

Mặt Đoan Mộc Ninh lập tức biến sắc, vội vã trốn vào một bên, nhưng dường như con chó đó chưa ăn bữa trưa nên quá đói, mũi không ngừng hướng về phía người Đoan Mộc Ninh cọ cọ, còn bất ngờ thè lưỡi ra liếm lấy tay Đoan Mộc Ninh, Đoan Mộc Ninh mất bình tĩnh tránh ra, con chó lại tiến lên phía trước, đuổi Đoan Mộc Ninh chạy trong sân.

“Tránh ra!” Mặt Đoan Mộc Ninh đỏ lên, cầm lấy một cành cây đánh nó, con chó dường như bị chọc giận, mở to miệng không ngừng sủa “gâu gâu.”

Chu Phóng vội vàng đặt va li xuống, đi đến dắt con chó vào một bên buộc lại, sau đó mới đi đến khẽ vỗ lên vai Đoan Mộc Ninh, an ủi cậu ta vừa

mới bị dọa cho một trận thất kinh.

“Nó không cắn người, cậu đừng đánh nó, đánh nó sẽ làm nó tức giận đấy.”

“Anh cũng nhìn thấy nó đuổi tôi trước mà! Con chó chết tiệt, khó coi như vậy mà còn thè lưỡi ra liếm, thật buồn nôn.” Cau mày lại, ra sức kìm lại không để mình run lên, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy mặt Chu Phóng đột nhiên biến sắc.

Đoan Mộc Ninh chân tay bối rối nhìn Chu Phóng, nhưng người kia thì không để ý đến cậu ta, đi đến bên dịu dàng xoa xoa đầu con chó, cầm đến cho nó một đĩa thức ăn, “xin lỗi, ra ngoài mà quên không để lại thức ăn cho mày, ngoan nào, đói lắm rồi phải không.”

Chu Phóng không để ý đến mình, trái lại còn đi quan tâm đến tên đầu sỏ kia, làm cho Đoan Mộc Ninh có chút hoang mang, “không phải là tôi sai, là nó đột nhiên nhào đến, tôi rất sợ chó, nên mới...”

“Nó trông khó coi, nhưng nó ở cùng tôi 5 năm rồi.” Chu Phóng vừa vuốt đuôi chó, vừa khẽ nói, “tuy rằng chỉ là một con chó xấu xí, nhưng tôi có cảm tình với nó, cậu hiểu không?”

Đoan Mộc Ninh rất oan ức: “Nhưng mà tôi rất ghét nó, nó toàn thè lưỡi ra liếm, anh không cảm thấy ghê sao?”

Bởi vì lúc nhỏ từng bị cắn, vừa nhìn thấy chó là không hiểu vì sao sợ hãi, lại là một con chó to như vậy, hung hãn như vậy, suốt ngày thè lưỡi ra với mình, liếm đi liếm lại, cứ nhìn thấy nó tim như bị mọc lông...

Chu Phóng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Đoan Mộc Ninh một cái.

Bị nhìn bởi ánh mắt mang theo sự trách móc, Đoan Mộc Ninh cảm thấy trong lòng đau đớn.

Nhìn thấy bức tranh chủ nhân và thú cưng thân mật đến tức mắt trước mặt, Đoan Mộc Ninh cúi đầu, khẽ nói: “Vừa rồi tôi nói quá rồi, rất xin lỗi.” Giọng điệu đanh cứng, nói xong liền quay người đi, quay về phòng khóa mạnh cửa lại.

Chu Phóng nhìn theo bóng lưng của cậu ta bị cửa ngăn lại, chau mày bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Cậu Đoan Mộc Ninh này, yêu ghét phân minh, bướng bỉnh kiêu ngạo, không hiểu nhân tình thế thái, không biết nói gần nói xa.

Người như vậy, rất khó tồn tại.

Cái tính cách ngang bướng lạnh lẽo khó mà hòa hợp, bản thân mình vì xem cậu ta là em trai, mới bao dung với cậu ta như vậy, nếu như là người ngoài, chắc chắn sẽ vì tính cách này mà ghét cậu, thậm chí căm hận cậu.

Nhẹ nhàng xoa xoa đầu chú chó, Chu Phóng dịu dàng nói: “Trứng Ngốc, tao đưa mày đi chỗ khác trước đã được không? Tiểu Ninh không thích mày, mày quấn lấy cậu ta, cậu ta sẽ sợ hãi, hiểu không?”

Con chó không hiểu lời của chủ nhân, nhưng dường như cảm thấy niềm triêu của sự ly biệt, ra sức cọ cọ vào lòng Chu Phóng, gâu gâu gâu, sủa lên một cách đáng thương.

Chu Phóng bất đắc dĩ vuốt lông cho nó, quay người rồi mở cửa đi vào phòng, nhìn thấy Đoan Mộc Ninh ngồi thẳng trên ghế sofa, Chu Phóng mới nhẹ nhàng nói: “Tôi ra ngoài một lát, sẽ về ngay, cậu ở nhà đợi tôi.”

Đoan Mộc Ninh không trả lời.

Chu Phóng liền thở dài, đóng cửa lại, dắt con chó đến nhà Lâm Vi.

Lâm Vi đang ăn táo, sau khi nghe thấy tiếng gõ cửa, vội vàng nhồm người mở cửa, nhìn thấy Chu Phóng dắt theo con chó lớn của hắn đứng ở ngoài cửa, Lâm Vi chau mày nói: “Anh... làm gì?” Nhìn Chu Phóng một cách hồ nghi, rồi lại nhìn nhìn chú chó dữ dằn kia, tiếp tục nói: “Đưa nó đến... chỗ em?”

Chu Phóng bất đắc dĩ gật gật đầu, “Tiểu Ninh không quen với cách thân mật của nó, em nuôi Trứng Ngốc mấy ngày được không, nhờ em đấy.”

Lâm Vi xoa xoa đầu con chó, sau đó lại thu tay lại, “em cũng không thích chó, nhưng mà Lâm Kiệt thích, giao cho nó vậy.”

“Cảm ơn nhé.” Chu Phóng vỗ vai, đưa dây thừng cho Lâm Vi để cậu ta dắt, con chó rất không bằng lòng không ngừng sủa lên gâu gâu, Chu Phóng xoa xoa nó mấy lượt, nó mới yên lặng trở lại, “anh đi rồi, chăm sóc nó tốt nhé.”

“Vâng.” Lâm Vi gật đầu, chờ sau khi Chu Phóng đi hai bước như nghĩ ra việc gì, gọi hắn ta lại, “anh và Tiểu Ninh không mâu thuẫn đấy chứ?”

“Vẫn tốt.” Chu Phóng tiếp tục xuống lầu.

“Anh nên chiều cậu ấy một chút, Tiểu Ninh vừa mới mất đi người thân, tâm tình vốn dĩ đã không tốt, cái nết nóng nảy anh cũng nên hạ hỏa chút.”

Chu Phóng không quay đầu lại, “biết rồi, cái nết của anh còn không to bằng cậu ta.”

Lâm Vi sững lại, phát hiện ra bóng dáng Chu Phóng thoáng cái đã biến mất dưới lầu.

Sau khi Chu Phóng về nhà, chợt nhìn thấy Đoan Mộc Ninh không ở trong nhà nữa.

Híp híp mắt lại, ném mạnh cái gối ôm trên ghế sofa xuống, vừa mới thay quần áo, quay người ra khỏi cửa.

Rảo bước nhanh đến nhà cậu ta, quả nhiên phát hiện ra cửa mở, Chu Phóng đi vào, nhìn thấy Đoan Mộc Ninh ngồi ngây ra trên ghế sofa, không nói một lời kéo cậu ta đi ra.

“Cậu có ý gì đấy? Muốn làm tôi áy náy phải không?” Chu Phóng nghiêm khắc nhìn cậu ta, nhưng cậu ta chỉ cúi đầu.

“Không phải.”

“Con chó tôi đã đưa đi rồi, tôi đã nói, cậu có gì bất mãn đều có thể nói với tôi, cậu sao lại bỏ đi một mình? Không phải đã nói cậu ở nhà đợi tôi sao, sao lại không nghe lời!” Càng về sau, giọng nói càng mang sự giận dữ rõ nét.

“Tôi quay về để tìm đồ.” Đoan Mộc Ninh vẫn bình thản lạnh nhạt như cũ.

“Đừng có mượn cớ! Cậu không phải là vì tức giận mà bỏ đi sao? Tức lên thì không nói một tiếng chạy về, cậu muốn tôi phải thế nào, muốn tôi đến đem lễ vật xin lỗi phải không?!”

Đoan Mộc Ninh sững ra nhìn Chu Phóng đang to tiếng với mình.

Chu Phóng như thế này cậu chưa hề nhìn thấy.

Trong phút chốc đột nhiên cảm thấy như xa lạ.

Vốn vẫn tưởng rằng anh ấy sẽ luôn giống như một anh trai cả, dịu dàng nói với mình, thêu dệt rất nhiều câu chuyện kì lạ để giải sầu cho mình, trong lúc mình cảm thấy lạnh nhẹ nhàng ôm lấy vai mình. Thỉnh thoảng

còn vênh vênh môi lên một cách nham hiểm, trêu chọc mình, kể cho mình những câu chuyện cười làm mình đỏ mặt.

Mà bây giờ, Chu Phóng với sự phẫn nộ tràn lên trên mặt đang quá to, làm cho Đoan Mộc Ninh đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Sợ bị anh ấy ghét sao? Bởi vì đã mắng con thú cưng mà anh ấy thích nhất?

Nhưng anh ấy rõ ràng biết rằng, mình hồi nhỏ đã từng bị cắn, sợ chó như một phản xạ có điều kiện, lúc đang bị con chó to như vậy đuổi, cắn lấy quần áo, trong lòng hoảng loạn nói năng có chút tùy tiện. Anh ấy không thể hiểu sao? Bởi vì đưa con chó đi mà cảm thấy oan ức sao?

Ánh mắt Đoan Mộc Ninh đột nhiên tối lại, khẽ nói: “Nếu như anh không nỡ bỏ nó, vậy tôi...”

“Đừng có nói với tôi rằng cậu sẽ chuyển về. Tiểu Ninh, tôi tức giận không phải là vì đưa con chó đi, mà là vì cách xử lý của cậu!”

Đoan Mộc Ninh sững lại, “tôi về nhà lấy đồ thật.”

“Cậu cảm thấy tôi sẽ tin sao? Buổi trưa vừa mới dọn nhà đến, trời đã tối rồi, cậu còn chạy về lấy đồ?”

Đoan Mộc Ninh khẽ khẽ vê vê túi quần, trong đó có một cây kẹo bòn, bởi vì căng thẳng, sợ sau khi bị anh ta phát hiện sẽ không có cách nào giải thích rõ ràng, lòng bàn tay ứa ra một lớp mồ hôi.

Sau một hồi rất lâu, Đoan Mộc Ninh mới cúi đầu, khẽ nói: “Tin hay không tùy anh.”

Bị ngữ khí lạnh lùng của cậu ta đâm vào lòng đau nhói, Chu Phóng giọng gay gắt nói: “Thái độ này của cậu là gì thế!?”

“Tôi vốn dĩ như vậy rồi, anh không biết sao?”

“Cậu!” Chu Phóng giơ tay lên.

“Muốn đánh sao?” Đoan Mộc Ninh gỡ gỡ kính, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Chu Phóng, “anh cũng không chịu được tôi, đúng không?”

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 12

Chương 12: Thân thể

Trời tối dần, ánh đèn trên con phố vào khoảnh khắc này đột nhiên bật sáng, sáng chói đến mức làm lóa mắt. Dưới ánh sáng hoàng hôn mờ tối, sắc mặt Đoan Mộc Ninh nhợt nhạt, đôi mắt lại đen sâu thẳm như không đáy.

Trong lòng Chu Phóng quận lên từng hồi đau đớn, nắm chặt lấy năm tay, thu tay lại. Thở một hơi sâu để mình bình tĩnh trở lại, Chu Phóng gằn giọng nói: “Hãy đi về nhà trước đã, ở ngoài lạnh.” Nói rồi liền kéo áo khoác ra, ôm chặt lấy Đoan Mộc Ninh đang mặc phong phanh, sau đó dắt tay cậu về, nhưng lại bị cậu dùng sức hất mạnh ra.

“Anh có ghét tôi không?” Đoan Mộc Ninh nắm chặt ngón tay trong túi quần, giọng nói lạnh lùng, đôi vai dường như khẽ run lên.

Chu Phóng quay đầu, dịu dàng xoa xoa đầu cậu, hạ giọng nói: “Nói linh tinh gì thế, sao tôi lại ghét cậu.” Sững lại một lát, rồi lại thở dài một hơi, nhẹ nhàng ôm lấy cậu ta, “quanh đây trị an không tốt lắm, cậu muộn như vậy một mình chạy đi, tôi chỉ quá lo cho cậu thôi, biết không?”

Cảm thấy cái thân thể trong lòng mình cứng lại, Chu Phóng tưởng rằng cậu ta lại ghét tiếp xúc thân mật, vội vàng buông ra, cách chiếc áo khoác kéo tay cậu ta, “về nhà thôi, không cãi nhau nữa.”

Im lặng cả chặng đường về, sau khi về nhà bật đèn lên, lúc này mới phát hiện ra sắc mặt của Đoan Mộc Ninh vẫn rất nhợt nhạt. Chu Phóng vỗ vỗ vai cậu, cười nói: “Cậu hãy đi tắm trước đi, tôi làm đồ ăn tối.”

“Không cần, tôi không đói.”

Chu Phóng cũng không nói gì, chỉ nhìn sâu vào Đoan Mộc Ninh, sau một hồi lâu giằng co, Đoan Mộc Ninh mới khẽ nói: “VẬY... tôi đi tắm trước.”

Nhìn phía sau tấm lưng rất thẳng của cậu ta đi vào phòng tắm, Chu Phóng chỉ cảm thấy trong lòng có một nỗi chán nản không biết từ đâu.

Ngồi trên ghế sofa bật ti vi lên, những tin tức vào tai này lại chui ra tai kia, không lọt một chút vào đầu. Dựa trên ghế sofa thở sâu, đảo mắt, chợt phát hiện ra bên cạnh có thứ gì như là một mảnh giấy, chau mày nhặt lên, ở trên viết “tôi về nhà lấy ít đồ, buổi tối sẽ quay lại.”

Là chữ viết của Đoan Mộc Ninh.

©ST.E.NT

Chu Phóng sững người lại, chỉ cảm thấy trong nháy mắt đầu óc trở nên trống rỗng, chỉ có hàng chữ thanh tú trước mắt không ngừng nhòa to lên.

Lẽ nào... mình lại trách nhầm cậu ta sao?

Thật là đáng chết!

Vì sao vừa mới thấy cậu ta không ở nhà đã kích động tức giận như vậy, ngay cả mẫu giấy nổi bật đặt ở đây cũng không nhìn thấy, liền vội vàng xông đi. Lại còn nổi giận với cậu ta?

Hôm nay thật là một ngày tình cảm khó có thể khống chế, hoặc là đã quá quan tâm đến cậu ta, lúc nào cũng cẩn thận từng tí một trong tiếp xúc với cậu ta, kết quả lại là làm tổn thương cậu ta... Chu Phóng vò loạn cả tóc lên một cách bất lực, đi đến trước phòng tắm, khe khẽ gõ gõ cửa.

“Tiểu Ninh, tắm xong chưa?”

Tiếng nước phía trong ngừng lại, truyền ra tiếng nói lạnh nhạt của Đoan Mộc Ninh: “Chưa tắm xong.”

“Vậy cậu tắm xong thì đến phòng ngủ, tôi có lời muốn nói với cậu.”

Sau một lát, Đoan Mộc Ninh mặc áo ngủ đi ra, đi vào phòng ngủ, cúi đầu đứng trước mặt Chu Phóng, “nói đi.”

Chu Phóng thở dài một hơi, bảo cậu ta ngồi lên trên giường, rồi rút từ trong ngăn kéo ra chiếc máy sấy, “tôi giúp cậu sấy tóc đã.”

“Để tôi tự làm...”

“Đừng có động đây.” Chu Phóng ấn vai cậu xuống, bật máy sấy tóc lên, dùng tay thay lược, từng sợi từng sợi sấy nhẹ nhàng.

Đoan Mộc Ninh toàn thân cứng lại, không dám động đây, cũng không nói gì, để mặc cho làn gió nóng thổi vào tóc mình, cảm nhận ngón tay của hắn nhẹ nhàng luồn vào tóc mình, chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm xúc không nói được thành lời.

Chờ cho tóc được sấy khô, Chu Phóng dùng ngón tay vuốt lại cho chỉnh tề, sau đó cúi người xuống nhẹ nhàng ôm lấy cậu, dịu dàng nói: “Việc của ngày hôm nay, tôi xin lỗi cậu.”

Đoan Mộc Ninh nắm chặt ga giường, nhưng không hề đẩy vòng ôm ấm áp của Chu Phóng ra.

“Là tôi hiểu nhầm cậu, xin lỗi.”

Giọng nói của hắn rất nghiêm túc, mang theo sự áy náy sâu sắc, Đoan Mộc Ninh cảm thấy được thành ý của hắn, gật gật đầu, khẽ nói: “Không có gì, tôi cũng không để ý.”

“Xin lỗi, tôi không nên quát cậu.” Chu Phóng nói xong liền buông cậu ta ra, ngồi ở một bên, nhẹ nhàng kéo tay cậu, “càng không nên thô bạo với cậu như vậy.” Vò vò cánh cổ tay sưng đỏ của Đoan Mộc Ninh, dịu dàng nói, “đau không?”

Lúc mình kéo cậu ấy từ nhà về mạnh tay xiết đỏ, cậu ta lại nén chịu không kêu, nghĩ đến đây, Chu Phóng vừa áy náy cộng thêm thương xót một hồi, “để tôi bôi thuốc cho cậu.”

Đoan Mộc Ninh không phản ứng gì, Chu Phóng nghi hoặc nhắc đầu cậu ta lên, chỉ nhìn thấy má cậu ửng đỏ nhè nhẹ.

Nhìn Chu Phóng một cái, liền bối rối nhìn ra chỗ khác: “Không đau, không có gì.”

Chu Phóng dùng mu bàn tay áp lên má Đoan Mộc Ninh, chỉ cảm thấy nóng đến phát sợ, “mặt lại đỏ như vậy, có phát sốt không? Tôi đi lấy chút thuốc cho cậu.”

Đoan Mộc Ninh khẽ mấp máy miệng, không nói, nhìn bóng hắt ta vội vã, trong lòng cảm xúc lẫn lộn.

Có chết cũng không thừa nhận mình đỏ mặt vì quá dỗi dịu dàng của anh ấy... từ lúc anh ấy bắt đầu sấy tóc cho mình, tim liên tục đập loạn nhịp, sau đó lúc kéo cổ tay mình nhẹ nhàng xoa xoa, càng cảm thấy từng luồng từng luồng khí nóng xông lên mặt.

Căn bản chẳng phải là phát sốt gì...

Nhìn Chu Phóng vội vã cầm thuốc hạ sốt lại, Đoan Mộc Ninh cúi mắt xuống, vờ thuốc trong lòng tay, dưới ánh mắt chăm chú ấm áp của Chu Phóng, gắng sức uống.

Chu Phóng cười vỗ vỗ lên đầu Đoan Mộc Ninh, “như vậy mới ngoan.”

Thấy Đoan Mộc Ninh dường như tức giận, Chu Phóng vội vàng chuyển chủ đề, “lần sau tôi sẽ không tùy tiện nổi nóng với cậu nữa, nhưng mà, cậu cũng không được dùng cái giọng điệu đó để nói với tôi, có biết không?”

“Ừ.”

“Vậy nói với tôi, cậu đi lấy thứ gì vậy? Sao cứ dứt khoát phải đi vào thời gian này.”

“Không có gì...”

“Không nói sao? Tôi sẽ lục người cậu đấy.” Chu Phóng cười ranh mãnh đưa tay ra trước mặt cậu ta, nhưng nhìn thấy toàn thân Đoan Mộc Ninh cứng lại, theo đó tay liền nắm chặt lấy ga giường, làm ra vẻ bình thản, lạnh lùng đáp: “Anh lục đi.”

Chu Phóng sững lại, cuối cùng tay đặt khẽ trên vai của Đoan Mộc Ninh, “được rồi, tôi đùa thôi, cậu không muốn nói thì không nói, nhưng mà, cậu hãy nhớ giấu cái đó cho kỹ nhé.”

Đoan Mộc Ninh đột nhiên như nhớ đến điều gì, vội vàng quay người đi vào phòng tắm, đi được hai bước, lại quay đầu lại: “Tôi...”

“Đi vệ sinh phải không, đi đi.” Chu Phóng cười dịu dàng, đối diện với lưng cậu ta, xoa xoa mũi với ý vị sâu sắc.

Cậu bé ngốc không biết đã cầm thứ gì, chắc chắn là để quên trong túi quần không lấy ra rồi.

Thấy cậu ta rõ ràng là rất bối rối, nhưng lại cố làm ra vẻ trấn tĩnh, Chu Phóng chỉ cảm thấy trong lòng mình giống như có một làn gió mát thổi qua, dễ chịu dịu dàng.

Buổi tối, hai người cùng dựa vào sofa xem tivi, đôi bóng yêu thích cuối cùng đã vào cầu, Chu Phóng cười tươi rói, vỗ bàn còn chưa đủ, lại còn giơ chân gác lên trên bàn.

Đoan Mộc Ninh ở bên cạnh ngồi lặng yên trong chốc lát, cuối cùng không thể chịu được, “chân của anh có thể đặt xuống không.”

“Á?” Chu Phóng vốn dĩ chìm vào trong niềm vui thích vì đôi bóng tấn công, bị Đoan Mộc Ninh đột nhiên buột ra lời nói đó liền giật mình, “vì sao vậy?”

“Bàn là dùng để ăn cơm, sao anh lại gác chân lên.” Đoan Mộc Ninh lạnh mặt chau mày.

“Đúng đúng đúng, nghe cậu vậy.” Chu Phóng còn đưa chân đến trước mặt Đoan Mộc Ninh lắc lắc điên cuồng, lúc này mới thu lại, cười xấu xa nói, “đến đây, đến đây một chút, cậu ngồi xa như vậy, lẽ nào từ trường không để cho những thứ đồng tính sát nhau sao?”

Đoan Mộc Ninh vẫn không động đậy, Chu Phóng dày mặt ngồi gần lại, nhưng thấy Đoan Mộc Ninh cứng người lại.

“Cậu rất ghét gần gũi với người khác sao?”

“Tôi...”

“Vậy sau này làm sao lấy vợ được đây, đáng vẻ lạnh như băng của cậu sẽ dọa cho người khác chạy mất dép đấy.”

“Tôi đi ngủ trước đây.” Đoan Mộc Ninh lạnh mặt đi vào phòng ngủ, Chu Phóng chỉ cảm thấy kì lạ, đành gãi gãi đầu tiếp tục xem tivi.

Đoan Mộc Ninh nằm trên giường, tâm tình phức tạp. Không biết vì sao, bản thân đặc biệt phản cảm với các loại ngôn từ như lấy vợ, con trai,

tương lai mà hăn đề cập. Tuy biết rằng sau này trưởng thành thì sẽ lấy vợ sinh con, Chu Phóng bây giờ nói những vấn đề này là bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, nhưng trong lòng không thoải mái.

Trong khi dần dần tiếp xúc, ý muốn độc chiếm đối với Chu Phóng ngày càng mạnh mẽ, thậm chí Lâm Vi tốt bụng nhắc mình việc thói quen sinh hoạt của Chu Phóng không tốt, thái độ cũng lạnh nhạt ngắt lời cậu ta, thấy Ôn Đình thân mật với Chu Phóng trong lòng càng thêm khó chịu.

Nếu như chỉ coi anh ấy là bạn, ham muốn độc chiếm này cũng thật đáng sợ.

Đoan Mộc Ninh có chút sợ hãi nắm chặt nắm tay, nghe thấy bước chân của Chu Phóng, vội vã nhắm mắt lại, sau một hồi, cảm thấy bàn tay quen thuộc đặt trên đầu mình xoa xoa, sau đó, một thân thể ấm áp chui vào trong chăn, ôm chặt lấy mình.

“Cậu bé này, lại nhanh ngủ như vậy, giống như chú heo con ấy.” Chu Phóng thì thầm sau lưng.

Cảm thấy hơi thở ấm áp mà anh ta phả ra sau cổ mình, tim Đoan Mộc Ninh đập loạn nhịp, tấm lưng căng cứng cuối cùng cũng làm cho Chu Phóng phát hiện ra có gì không đúng. “Cậu vẫn chưa ngủ sao?” Chu Phóng hỏi.

Đoan Mộc Ninh gật gật đầu, khẽ nói: “Ngày mai tôi quét dọn sạch sẽ phòng ngủ kia của anh, sau này... ngủ riêng nhé.”

Chu Phóng trầm ngâm trong chốc lát, sau đó gật gật đầu, “ừ, cậu thích ngủ một mình, thì theo ý cậu vậy.”

Nói xong, tưởng rằng Đoan Mộc Ninh ghét tiếp xúc thân mật, liền buông vòng ôm ra, một mình nằm bên cạnh, quay lưng lại phía Đoan Mộc Ninh, ôm lấy con gấu to, nhắm mắt lại yên tâm ngủ tiếp.

Đoan Mộc Ninh cũng quay lưng lại phía Chu Phóng, tuy rằng mình nói ra yêu cầu, nhưng anh ta đột nhiên buông vòng ôm, vẫn cảm thấy trong lòng có chút gì hụt hẫng.

* * *

Buổi sớm ngày hôm sau, Đoan Mộc Ninh dậy rất sớm, đội mũ đầu bếp quần tạp dề, cầm lấy cái chổi quét dọn phòng ngủ của Chu Phóng.

Lúc Chu Phóng tỉnh dậy, nhìn thấy cảnh tượng này trước mặt, Đoan Mộc Ninh đang lúc bận rộn ra ra vào vào, kì lạ là, cậu ta tuy rằng đang quét dọn cái ổ chó bữa bộn này, nhưng thân thể cậu ta lại vô cùng sạch sẽ. Trên trán rịn ra mồ hôi, bị ánh mặt trời soi vào, làn da trắng nõn giống như là phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Sau khi nhìn thấy Chu Phóng, tự nhiên nhoẻn cười: “Bây giờ anh mới dậy à, đã 10 giờ rồi.”

Trong lòng Chu Phóng chợt cảm thấy ấm áp, đột nhiên có một cảm giác kì lạ tràn vào trong tim.

Đón cậu ta đến đây quả thật là quá thông minh.

Cuộc sống của hai người như thế này thực sự rất tốt, Tiểu Ninh lại biết nấu cơm dọn dẹp, vừa vặn bù lại cho sự lười biếng của mình, rốt cuộc là ai quan tâm đến ai đây? Mặc dù quan tâm đến cậu ta mới đón cậu ta đến đây, bây giờ nhìn lại, hóa ra là mình nhận được một món hời lớn.

“Đi rửa mặt đi, bữa sáng tôi để trong tủ lạnh đó, anh hâm nóng lên rồi ăn.” Đoan Mộc Ninh ngược mắt nhìn Chu Phóng, rồi tiếp tục cúi húi quét dọn.

Nhìn Đoan Mộc Ninh chăm chú dọn dẹp căn phòng, Chu Phóng toét miệng cười, quay người vào nhà bếp, mở tủ lạnh ra, không tìm được sự

kinh ngạc.

Tủ lạnh vốn dĩ nhét đầy mì gói và bia, bây giờ lại đầy rau quả tươi mới, màu xanh tươi làm lòng người khoan khoái lên rất nhiều, những gói mì kia không biết cậu ta đã nhét đi đâu rồi, còn bia thì được xếp vào ngăn bên cánh tủ, đặt chỉnh tề ngăn nắp.

Cậu bé này thật là giỏi.

Chu Phóng thầm khen trong lòng, thuận tay cầm lấy chiếc bánh mì bơ sữa mà cậu đã chuẩn bị xong, đặt vào lò vi sóng ở bên cạnh, lúc này mới quay người đi vào phòng tắm.

Vừa vào phòng tắm lại còn kinh ngạc hơn nữa, những chiếc khăn mặt vốn dĩ mắc lung tung, giờ được cậu giặt sạch sẽ, mắc lên chỉnh tề ngăn nắp, sữa tắm dầu gội đầu trên chậu rửa tay, cũng được sắp xếp lại theo thứ tự cao thấp.

Cái nhà này thật không giống nó nữa rồi...

Chu Phóng cười cảm thán một tiếng, Tiểu Ninh làm việc thật là có hiệu quả, chỉ hai tiếng đồng hồ mà làm cho ổ chó trở thành khách sạn. Nghĩ đến lúc cậu ta quần tạp dề đội mũ, tiến trước lùi sau, chăm chăm lau nhà, vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, Chu Phóng cảm thấy cảm xúc trong lòng đặc biệt thoải mái.

Chờ Chu Phóng ăn hết bữa sáng, Đoan Mộc Ninh cũng dọn dẹp xong, đem rác đi đổ, quay lại nhà vệ sinh thay quần áo, rửa sạch tay rồi mới ngồi đối diện với Chu Phóng.

“Cậu vất vả quá.” Đoan Mộc Ninh tự nhiên đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đôi má có chút hồng nhuận của Đoan Mộc Ninh.

Đoan Mộc Ninh sững lại, dịch dịch người ra, cúi đầu yên lặng uống sữa.

“Sao vậy? Mệt quá phải không?”

“Vẫn tốt.”

Chu Phóng chỉnh lại cơ thể, đi quanh Đoan Mộc Ninh nhìn căn phòng ngủ đã quét dọn sạch sẽ chỉnh tề, cười nói: “Sau này tôi ngủ ở đây nhé, cậu ngủ ở trên giường của tôi.”

“Không sao, tôi ngủ ở đây.”

“Như vậy sao được, căn phòng này điều hòa...” Lữ miện nói rồi, vội vàng dừng lại, “Giường của tôi mềm, xương của cậu lại cứng, rất hợp đấy.”

Đoan Mộc Ninh nhìn Chu Phóng một cái, cúi đầu nói: “Tùy vậy, lát nữa tôi ra ngoài mua một tấm ga giường.”

“Hả? Mua gì mà mua, giặt sạch sẽ là được rồi.”

“Tôi không thích ga giường màu đỏ đậm như vậy.”

“Ha ha, tôi nói, da của cậu vốn dĩ màu trắng mà, ngủ ở trên tấm ga giường màu đỏ, làm tôn nhau lên, nhìn lên rất có sức hút, lại không thích...”

“Nói hồ đồ gì thế.” Đoan Mộc Ninh lạnh mặt ngắt trò đùa của Chu Phóng, đặt cốc xuống, nhồm người dậy mặc áo khoác đi ra ngoài cửa.

Chu Phóng cũng đứng dậy, uống một hơi hết sữa bò, “tôi đi với cậu?”

“Không cần.” Đoan Mộc Ninh sững người lại, rồi lại nói, “tối qua anh không xem hết bóng đá, buổi chiều nay phát lại.”

Chu Phóng sững người, rồi mới nghĩ ra câu cảm ơn, chợt phát hiện ra Đoan Mộc Ninh quay người bỏ đi với vẻ mặt kì lạ.

Nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát, vẫn chưa rõ cậu ta có tâm tư gì, Chu Phóng đành phải dọn đồ ăn trước lại, rồi nằm trên ghế xem trận đấu.

Đoan Mộc Ninh chọn một tấm ga giường màu trắng ở siêu thị, nhân tiện mua một ít hoa quả, lúc ra khỏi cửa, ánh mặt trời có chút nhức mắt, chớp chớp mắt, chợt phát hiện ra chiếc xe quen thuộc đi đến.

Đoan Mộc Ninh quay người bỏ đi, sau đó bước chân cuối cùng vẫn không thẳng được người đàn ông đã trưởng thành.

“Tiểu Ninh, con đừng chạy, bố muốn nói chuyện với con.”

Nhìn thấy người đàn ông chặn trước mặt, Đoan Mộc Ninh quay đầu đi, lạnh lùng nói: “Nói gì? Nói việc dĩ vãng của ông với mẹ tôi sao?”

Người đàn ông ngậy ra, nhẹ nhàng nói: “Con bình tĩnh một chút, chúng ta đến quán cà phê đối diện, được không?”

Cánh tay liền ấn chặt lấy vai Đoan Mộc Ninh, để cậu không thể nào chạy thoát.

Ngồi trong quán cà phê rồi, nghe thấy một âm thanh thanh nhã, Đoan Mộc Ninh cúi mắt xuống, khuấy khuấy cốc cà phê trước mặt im lặng không nói. Người đàn ông trước mặt cũng trầm lặng, sau một hồi rất lâu mới đột nhiên nói: “Con uống cà phê, không cho thêm đường sao?”

“Tôi thích vị đắng.” Đoan Mộc Ninh lạnh lùng đáp.

Người đàn ông sững lại, thở nhẹ nhàng, “đều là bố không tốt, làm bố, nhưng từ trước đến giờ đều không tròn...”

“Tôi không thích nghe những điều như vậy.” Đoan Mộc Ninh ngắt lời ông ta, “nếu như ông đến để xin lỗi, tôi chấp nhận, hơn nữa tha thứ, được chưa?”

“Bố...” Người đàn ông căng thẳng xoa xoa đầu, động tác phảng phất vẻ mê hoặc, nhưng dưới con mắt Đoan Mộc Ninh lại cảm thấy có chút ngốc. Đáng chết, người đàn ông này lại là cha đẻ của mình?

“Tiểu Ninh, con bình tĩnh chút nghe bố nói xong có được không?”

Đoan Mộc Ninh thu ánh mắt lại, cúi đầu tiếp tục khuấy cà phê.

“Kì thực, năm đó bố và mẹ con không hề vì yêu thương mà kết hôn, hôn nhân của bố mẹ... nói thế nào đây, kì thực là...”. Người đàn ông vụng về tìm từ thích hợp, cuối cùng ừ rừ than một tiếng, “bố và Thanh Nhi cùng lớn lên, hơn nữa còn môn đăng hộ đối, hai bên gia đình làm mối rồi mới kết hôn. Lúc đó mẹ con mới 20 tuổi, vừa mới đến độ tuổi được phép đã bị bố mẹ bắt vào giáo đường, sợ rằng sau này lớn lên sẽ có biến cố...”

Như vậy không phải là giống như bố mẹ của Chu Phóng sao, đều do phụ huynh làm chủ chuyện hôn nhân? Có lẽ những người thời đó, hôn nhân do gia đình làm mối rất nhiều. Đoan Mộc Ninh gật gật đầu, biểu thị ý có thể lí giải được.

“Nhưng mà, bố và mẹ con luôn tôn trọng nhau như khách, sau khi kết hôn bố không hề động vào mẹ, cho nên lúc đầu ly hôn, bố không hề biết mẹ đã có thai...”

Như là một tiếng sấm nổ ngang tai, Đoan Mộc Ninh chỉ cảm thấy trước mặt là một cơn choáng váng. Sau một hồi rất lâu, mới tìm thấy đầu mối, nắm chặt lấy chiếc cốc để sự run rẩy của mình không hiện quá rõ ràng, “ông nói có ý gì? Là muốn nói với tôi, mẹ tôi đã vượt quá giới hạn mà sinh ra tôi sao?!”

Người đàn ông có chút hoảng loạn, giơ tay lên muốn vỗ về Đoàn Mộc Ninh, bị Đoàn Mộc Ninh trừng mắt một cách dữ dội, liền căng thẳng thu tay về, cúi đầu uống một hớp cà phê, khẽ nói: “Bố, bố không có ý đó, con hiểu nhầm rồi.”

“Vậy bố đẻ của tôi là ai?”

“Là bố...” người đàn ông nuốt nuốt nước bọt, căng thẳng cười nói: “Năm đó bị người ta tính toán, sau khi uống rượu mới... mới có quan hệ với mẹ con...” dường như cảm thấy nói những lời này với một cậu bé không tốt lắm, người đàn ông chau chau mày, cúi xuống ho một tiếng, “cho nên, khi ly hôn, bố không biết mẹ con đã mang thai, từ đó luôn không biết mình có một đứa con trai lưu lạc bên ngoài, mãi cho đến gần đây... mới biết.”

Người đàn ông nắm chặt lấy tay Đoàn Mộc Ninh, nghiêm túc nói: “Bố không xa xỉ cầu xin sự tha thứ của con, chỉ muốn đem con đi, chăm sóc tốt cho con.”

Đoàn Mộc Ninh trầm lặng, cà phê trong cốc đã uống hết rồi, cậu vẫn còn dùng thìa khuấy khuấy.

Người đàn ông ấn chặt tay của Đoàn Mộc Ninh, cảm thấy chút nóng ấm, Đoàn Mộc Ninh giống như chạm vào điện cơ tay lại.

“Cho nên nói, mẹ tôi năm 21 tuổi sinh tôi sao?” Đoàn Mộc Ninh lạnh lùng hỏi, không đợi người đàn ông đáp lại, liền tiếp tục nói, “ông hôm nay tìm tôi, là muốn nói với tôi, tôi sinh ra là do một sơ suất, là một cơn sơ suất, là một trò cười bị người ta tính kế? Cha mẹ của tôi không biết sự tình, càng không muốn tôi sinh ra trên thế giới này, đúng không?”

“Mẹ tôi bởi vì không biết, cho nên đã lỡ mất thời gian phá thai, đành phải trong lúc bất đắc dĩ sinh ra tôi. Bố tôi những năm đó không hề biết gì,

bây giờ phát hiện ra rồi, mới nhặt tôi về như nhặt một phế vật, đến biểu thị sự áy náy và nhân từ của ông ta, đúng không?”

“Ông không hề muốn có một đứa con trai như tôi đây, bởi vì đó là sản vật sau khi ông say rượu cưỡng bức mẹ tôi, là quá khứ mà ông không muốn nhắc đến, là nỗi nhục của ông, đúng không?”

Nghe những lời chất vấn này, nắm tay bên thân người đàn ông dần dần nắm chặt, ngón tay hiện rõ vẻ xanh trắng.

“Xin lỗi, Tiểu Ninh, ân oán của bố mẹ làm ảnh hưởng đến con, bố rất xin lỗi, hi vọng... con có thể cho bố một cơ hội bù đắp được không?”

Đoan Mộc Ninh hít một hơi sâu, bình tĩnh nói với người đàn ông: “Không cần thiết, tôi cần cha nhất là lúc ấu thơ, giờ đã sớm qua đi rồi.”

“Tiểu Ninh...”

“Bây giờ cuộc sống của tôi rất tốt, ông hãy yên tâm. Hãy giống như trước đây, coi như tôi không tồn tại.”

Giọng nói đột nhiên lạnh lẽo đến chói tai, người đàn ông trầm lặng trong khoảnh khắc, khẽ nói: “Cậu bé mà con đang sống cùng, tên là Chu Phóng phải không?”

“Ông đã tra ra anh ấy?” Sắc mặt Đoan Mộc Ninh lạnh lùng, “Không được làm những việc tổn thương anh ấy...”

“Đương nhiên là không rồi, bố chỉ muốn tìm hiểu một chút về người anh gần gũi với con thôi, bố muốn nói, Chu Phóng cũng chỉ là một đứa trẻ, không có năng lực chăm sóc con, bố không yên tâm để con ở lại.” Thấy Đoan Mộc Ninh không nói gì, người đàn ông nói dè dặt từng tí một, “Tiểu Ninh, nghe lời, đi cùng với bố được không?”

“Sao tôi lại phải nghe lời ông?”

“...”

“Ông chỉ trong lúc không biết gì sinh ra tôi mà thôi.” Đoan Mộc Ninh cười lạnh lùng, đứng lên, cúi người chào người đàn ông kia một cách lễ độ, “tôi phải về rồi, tạm biệt ông.”

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 13

Chương 13: Phát sinh hiểu lầm

Ánh mắt người đàn ông liên tục tìm theo bóng lưng gầy mảnh của Đoan Mộc Ninh, cho đến khi cậu hoàn toàn biến mất ở đầu phố, lúc này mới thở ra một hơi rất dài.

“Có lẽ, cả đời này sẽ không có cơ hội nghe con gọi một tiếng “bố”, đứa bé này còn bướng bỉnh hơn cả Thanh Nhi.” Buồn bã xoa nhẹ lên trán, mở điện thoại ra, bấm số điện thoại quen thuộc, khẽ nói, “Là tôi, gọi thư kí Cổ đến nghe điện thoại.”

Đầu dây điện thoại chuyển sang đường gọi nội bộ, truyền đến giọng nói trầm thấp của một người đàn ông: “Sao vậy, không lay chuyển được con trai ông, muốn tôi ra tay sao?”

“... Thằng bé quá bướng bỉnh, phải cần nhiều thời gian hơn, việc công ty bên đó cậu tạm thời trông nom giúp tôi, nhóm mã số sách đó đã cầm rồi chứ?”

“Đương nhiên. Con trai ông bên đó, chắc chắn là không cần tôi ra tay chứ?”

“Không cần, tôi sẽ khuyên nó trở về.”

“Dựa vào ông? Ha ha...”

“Cậu cười cái gì?”

“Ông khuyên nó làm gì? Cứ trối về là được.”

“Nó rất bướng bỉnh, ép buộc trối nó về, sợ rằng nó sẽ hận tôi... con trai tôi... nó rất đáng sợ, trừng to mắt nhìn tôi đến mức tim phát sợ.”

“Thật không chịu được, gốc như ông sao lại sinh ra một đứa con khó chịu như vậy. Cha con ông tiếp tục quần nhau đi, đừng có để chết người rồi mới cần tôi giúp dọn xác đưa tang.” Nói xong, đầu dây bên kia liền ngắt máy. Người đàn ông sững lại, và cũng tức giận ngắt điện thoại.

Gì mà kẻ gốc sinh ra một đứa con khó chịu? Sao lại có thể nói với ông chủ như vậy, thật là không thể chịu được.

* * *

Đoan Mộc Ninh lặng lẽ trở về nhà, cúi đầu đi trên đường, trong đầu trống rỗng.

Bên tai luôn vọng lại những sự thực mà cha cậu nói.

Không hề giống như những đứa trẻ khác, không hề ra đời trong sự mong đợi của cha mẹ, trong sự chúc phúc của bạn bè thân thiết.

Sự ra đời của mình, là cha mẹ không muốn nhìn thấy, bọn họ chẳng qua chỉ là bị người ta âm mưu tính kế, trong tình huống mất lý trí sau khi say rượu mà nảy sinh sai lầm mà thôi, là một lần sơ suất, một sự sỉ nhục.

Thảo nào bố luôn không hề tìm mình, bởi vì ông ta căn bản không hề biết. Thảo nào mẹ lại luôn lạnh nhạt với mình như vậy, hóa ra mẹ căn bản không hề muốn sinh ra mình.

Ha ha, thật là đáng cười, thật rất muốn cười. Nhưng các cơ trên mặt lại cứng lên không thể nào cười được.

Chống chểnh đi trên con phố lớn, chỉ cảm thấy mọi người vội vã bước qua mình, lúc đến bên cạnh mình thì đều bước cách xa ra, như thể bỏ mình cô lập.

Cũng đúng, đứa trẻ mà ngay cả bố mẹ cũng không thích.

Lạnh lùng nhếch nhếch khóe miệng, chỉ cảm thấy tâm can bị xé rách đau đớn.

“Này, Tiểu Ninh, lâu rồi không gặp cậu!” Dường như nghe thấy một giọng nói quen thuộc, bị một cánh tay nắm lấy, Đoan Mộc Ninh vùng vằng hất ra.

Nhìn Đoan Mộc Ninh cứ thế vui đầu đi về phía trước, Chu Tân Tân nghi hoặc gãi gãi đầu, vội vàng cầm lấy điện thoại bấm số của Chu Phóng. Chu Phóng ở đầu bên kia dường như đang xem đấu bóng, tiếng cổ vũ kịch liệt trong ti vi truyền qua điện thoại, rung chấn đến mức da đầu phát tê.

“Đại ca, anh tắt ti vi đi đã, ồn chết mất.”

“Ồ.” Chu Phóng đáp một tiếng, vặn ti vi nhỏ xuống, lúc này mới hỏi, “em gọi điện đến làm gì?”

“Gần đây anh có nhìn thấy Tiểu Ninh không? Có biết cậu ta có chuyện gì không?”

“Tiểu Ninh?”

Khoảng ấn đường của Chu Phóng giật giật lên, vội vã tắt ti vi, trầm giọng xuống, “em nói rõ xem, có chuyện gì vậy?”

“Em vừa nhìn thấy cậu ấy trên phố, đi như mất hồn mất phách ấy, gọi cậu ấy, cậu ấy không để ý... không biết đã xảy ra chuyện gì rồi, muốn hỏi anh có biết không? Anh không phải là huynh đệ tốt của cậu ta sao?”

“Em nhìn thấy ở đâu?!”

Bị giật mình vì giọng hét to của Chu Phóng, Chu Tân Tân dường như cũng cảm thấy tính nghiêm trọng của sự việc, vội vàng nghiêm túc đáp lại: “Phố đi bộ ở Thành Đông, cậu ta rẽ vào con ngõ nhỏ ở trước tiệm cà phê.”

“Em về đi nhé, anh đi tìm cậu ta.”

Nói rồi liền gác điện thoại.

Chu Tân Tân ồ lên một tiếng, quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy Đoàn Mộc Ninh như thế mộng du, đi vào một cái sân lớn.

Sau phút chốc, Chu Phóng lướt xe như gió bão đến, Chu Tân Tân nhìn thấy tốc độ bàn đạp dưới chân anh ta, thực sự nghi ngờ sao chiếc xe đó vẫn chưa bị đạp nát. Vừa mới muốn nhướn lên chào, không ngờ Chu Phóng quen đường quen lối trực tiếp rẽ vào con ngõ đó, và cũng rẽ vào cánh cửa đó.

Chu Tân Tân lại không hiểu gãi gãi đầu, quay người đi.

Chu Phóng đi vào nhà, trên mặt tràn đầy sự lo âu, nhìn thấy cửa của thư phòng trên lầu mở ra, vội vàng chạy lên lầu.

Đoàn Mộc Ninh đang ngồi ngây ra, ôm chặt lấy đùi, cầm cúi xuống trên đầu gối, bộ dạng của một người đơn độc ấy như đâm vào làm trái tim Chu Phóng đau đớn.

Nhẹ nhàng đi đến, ngồi bên người cậu ta, ôm chặt lấy vai cậu ta, “Tiểu Ninh, sao vậy?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, cảm thấy trên vai là một bàn tay ấm áp, Đoàn Mộc Ninh nhắm mắt lại, quay đầu nhào vào lòng Chu Phóng ôm chặt lấy hắn.

Chu Phóng nhẹ nhàng vỗ về xoa xoa đầu Đoan Mộc Ninh, dịu dàng nói: “Đừng sợ, rốt cuộc là sao? Nói với tôi.”

Đoan Mộc Ninh im lặng hồi lâu, lúc này mới buông Chu Phóng ra, ngồi xa ra một chút.

“Tôi nhìn thấy ông ta rồi.”

“Ông ta?” Chu Phóng sững người, hỏi một cách không chắc chắn, “bố của cậu?”

Đoan Mộc Ninh cắn cắn môi, “đúng, ông ta nói với tôi... năm đó chỉ vì bị người ta hãm hại, uống rượu say rồi, mới... mới có sự tồn tại của tôi. Hai người họ đều không biết, lúc ly hôn cũng không biết mẹ tôi mang bầu... sự ra đời của tôi chỉ là một sự ngộ nhận.”

Một giọng nói bình tĩnh không gợn sóng, nhưng không thể nào che giấu được bờ vai đang run lên.

Chu Phóng trầm lặng chờ cậu ta nói xong, lúc này mới đi ra, ngồi trước mặt cậu, vò vò tóc cậu cười, “cậu bé này, không có ai có thể lựa chọn sự ra đời của mình, đây lại không phải là điều mà cậu có thể kiểm soát, đừng quá để ý đến những sự việc mà mình không thể nào thay đổi, nhé!” Giọng nói dịu dàng như dỗ dành một đứa trẻ làm cho mắt Đoan Mộc Ninh có chút cay cay.

“Tôi không để ý tôi sinh ra thế nào, chỉ là... có chút buồn.” Đoan Mộc Ninh khẽ nói, “lúc mẹ tôi còn rất trẻ đã sinh ra tôi, đem tôi vào thành phố này... bà hẳn đã rất đau khổ, lúc mẹ còn, tôi chưa hề quan tâm tốt đến bà.”

“Bây giờ...” Đoan Mộc Ninh cắn cắn môi, không nói gì nữa.

“Buồn không, đến đây, khóc một trận đi.” Chu Phóng nói xong liền mở rộng đôi vai ôm lấy cậu, nhưng bị Đoan Mộc Ninh tránh đi.

“Tôi không muốn khóc.”

Cánh tay Chu Phóng thay đổi phương hướng, nhẹ nhàng ấn nhẹ lên vai Đoan Mộc Ninh, nghiêm túc nói: “Cậu không có cách nào lựa chọn sự ra đời của mình, nhưng cậu có thể lựa chọn tương lai cho mình, đúng không? Sau này có tôi đây, cậu làm theo là có thể sống vui vẻ được rồi, mẹ cậu cũng hi vọng cậu vui vẻ, không cho phép cậu nghĩ linh tinh, có nghe thấy không?”

Đoan Mộc Ninh ngược mắt nhìn hắn ta một cái, cuối cùng khẽ gật gật đầu.

“Mẹ tôi cũng không còn nữa, sự việc đã qua, tôi cũng không muốn kì kèo, chỉ là muốn ông ta đừng xuất hiện nữa.” Nói xong, liền nắm chặt lấy tay, nhồm người dậy nói với Chu Phóng, “đi về thôi.”

“Được, đi về.” Chu Phóng kéo dài âm thanh ra, lười biếng nói: “Này, khăn trải giường đâu?”

“Á?” Đoan Mộc Ninh vô cùng lúng túng.

Chu Phóng nhún vai một cách bất đắc dĩ, “từ sau sẽ không dám để cậu ra ngoài một mình nữa, Chu Tân Tân vừa rồi nhìn thấy cậu đi như mất hồn ở trên đường đấy.” Rồi lấy ngón tay dí dí vào trán Đoan Mộc Ninh, “bị con buôn lừa thì làm thế nào, cậu trắng trẻo thư sinh thế này, bán đi cũng kiếm được một đồng tiền đấy.”

“Bán?” Đoan Mộc Ninh mở to mắt, không hiểu nhìn Chu Phóng.

©S'TEN'T

Chu Phóng sững người, nghĩ đến việc một cậu bé trong sáng sẽ không biết được hàm ý sâu xa của từ này, đành phải thở dài một hơi, cười nói: “đi về đi, lúc đi qua siêu thị nhân tiện mua một chiếc ga trải giường.”

“Ồ”. Đoan Mộc Ninh ngoan ngoãn gật đầu, rồi lại đột nhiên ngẩng đầu lên nói, “tôi nhớ ra rồi, có lẽ để quên ga giường ở tiệm cà phê!”

Chu Phóng thở dài một cách bất đắc dĩ, cậu bé này có lúc chậm phản ứng đến mức đáng yêu.

* * *

Hai ngày cuối tuần, qua thật là dài.

Chuyển nhà, bị chó cắn, hiểu lầm cãi nhau, làm lạnh, dọn phòng, gặp lại ông ấy, biết việc của bố mẹ...

Đầu óc Đoan Mộc Ninh rối như một đám tơ vò, tìm không ra đầu mối, bây giờ chỉ cảm thấy rất mệt.

Đi phía sau Chu Phóng, bị anh ấy kéo ống tay áo, nhìn tấm lưng không thật rộng nhưng rất thẳng của anh ấy, đột nhiên cảm thấy đặc biệt yên tâm.

Đoan Mộc Ninh biết, cho dù sự ra đời của mình là một sự nhầm lẫn, cho dù không có ai chịu được tính cách của mình, không có ai bằng lòng sống cùng mình thì... Chu Phóng chính là người duy nhất, là một sự tồn tại khác.

Sẵn lòng bao dung với cậu, đi cùng cậu, luôn lo lắng cho cậu, và cũng là người được cậu luôn nhớ đến.

Khoảng thời gian khó khăn đó, có anh ấy ở bên mình, mỗi lần buồn phiền, đều có thể có một chỗ dựa.

Không giống với cuộc sống một mình nữa.

Có một kẻ tên là đại lưu manh Chu Phóng, bước vào trong tim, điền kín những chỗ trống, sẽ không còn cô đơn nữa.

Buổi tối sau khi trải ga giường xong, hai người còn sắp xếp xong cặp sách rồi đi ngủ sớm.

Chu Phóng vốn dĩ muốn Đoàn Mộc Ninh nghỉ thêm mấy ngày, ở nhà nghỉ ngơi, nhưng lại bị Đoàn Mộc Ninh từ chối, bởi vì cậu biết nếu như mình xin nghỉ ở nhà, Chu Phóng chắc chắn sẽ không yên tâm, cũng sẽ xin nghỉ theo.

Anh ấy bây giờ lớp 12 rồi, việc học rất căng thẳng, không thể gây thêm phiền phức cho anh ấy nữa.

Chu Phóng cũng biết tâm tư của Đoàn Mộc Ninh, đành phải nghe theo cậu, không kìm được cảm thán, Đoàn Mộc Ninh thật là hiểu lòng người.

Buổi sáng sớm ngày hôm sau, Đoàn Mộc Ninh dậy sớm, chạy đến phòng ngủ của Chu Phóng gọi hấn dậy. Bởi vì đồng hồ báo thức của Chu Phóng kêu đến mấy bận, lão trư đó vẫn nhắm mắt bịt tai, ngủ cực kỳ ngon lành.

“Chu Phóng, dậy thôi, muộn rồi đấy.”

Đoàn Mộc Ninh ngồi bên giường lắc lắc thân thể Chu phóng, nhưng lại bị đối phương chau mày nhăn mặt kéo bừa một cái.

“Á...”

Thân thể mất thăng bằng, ngã vào lòng hấn, bị hấn tưởng là chiếc gối ôm ôm chặt lấy, lại còn vỗ vỗ mông, “đừng có làm ồn, cái đồng hồ chết tiệt.” Vừa nói, vừa vỗ vỗ vào mông Đoàn Mộc Ninh.

Đoàn Mộc Ninh đỏ cả mặt, vùng vẫy một hồi lâu, chẳng dễ gì giãy được ra, lại bị hấn ôm chặt vào lòng, nhắc người đè xuống dưới, hơi thở nóng hổi phả ra trên mặt.

Toàn thân Đoan Mộc Ninh cứng lại.

Chu Phóng dường như cảm thấy không đúng, vội vàng mở to mắt ra.

Nhìn thấy cái “gối ôm kiêm đồng hồ báo thức” mà mình đề lên, lại có mắt có mũi, mặt lại đỏ lựng lên, đang phần nộ trừng mắt nhìn mình. Chu Phóng toét miệng cười, “sao lại là cậu chứ?”

“Tôi... tôi đến gọi anh dậy.” Đoan Mộc Ninh có chút lúng túng, ra sức đẩy Chu Phóng ra, xuống giường chỉnh sửa lại quần áo bị Chu Phóng vò loạn lên, hai má đỏ hồng, ngay cả đầu cũng không quay lại nói, “tôi đi chuẩn bị bữa sáng, anh nhanh mặc quần áo vào đi, sắp muộn rồi đấy.” Lúc nói xong chữ cuối cùng, người đã biến mất khỏi tầm mắt.

Chu Phóng lúng túng gãi gãi đầu, cúi đầu nhìn áo ngủ của mình hoàn toàn mở ra, để lộ một khoảng ngực lớn.

Chờ Chu Phóng vệ sinh cá nhân xong, Đoan Mộc Ninh đã chuẩn bị xong bữa sáng, hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm, Đoan Mộc Ninh luôn cúi đầu không nói, trái lại Chu Phóng không kìm được hỏi: “Tâm trạng của cậu thế nào? Có lên lớp được không?”

“Không vấn đề gì.”

“Vậy thì tốt, đừng có cố quá nhé, có nghe thấy không?”

“Ừ.”

Bộ dạng Đoan Mộc Ninh vừa như để ý vừa như không, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, sau khi ăn xong liền lau sạch miệng, nhồm người đi vào phòng ngủ của Chu Phóng.

Chu Phóng cười ranh mãnh: “Này, cậu căng thẳng gì thế, đi sai rồi, bên kia mới là phòng ngủ của cậu.”

Nhưng Đoan Mộc Ninh chỉ lạnh lùng nói: “Tôi dọn ổ lợn cho anh.”

Chu Phóng cắn một nhát đứt miếng bánh mì, nhìn cậu ta đi vào ”ổ lợn” của mình, cầm lấy chăn rũ rũ, sau đó nhanh chóng xếp gọn gàng tề chỉnh, đặt trên giường, lại còn tốt bụng nhặt con gấu to bị đá xuống dưới, ôm lấy vỏ vỏ, đặt trước mặt, để cho con gấu dựa vào chõng chăn đã xếp gọn gàng.

Bánh mì trong miệng Chu Phóng không biết có mùi vị gì, nhưng cảm thấy đặc biệt ngọt ngào trong tim.

Hai người dọn dẹp xong xuôi, sợ bạn học nhìn thấy, Đoan Mộc Ninh cố ý để chiếc băng đen quần trên áo len, phía ngoài khoác đồng phục trường.

Truy điệu mẹ, một mình mình biết là được rồi, không cần phải các bạn nói này nói nọ đồng cảm xót thương, thậm chí còn bị cái kẻ ghét mình chế giễu.

Hai người mặc đồng phục trường giống hệt nhau, Chu Phóng vừa đẩy lấy xe, vừa cười nói: “Giống như là song sinh nhỉ?”

Đoan Mộc Ninh ném cho hắn một ánh mắt lạnh lẽo, “giống.”

Chu Phóng xoa xoa mũi, “nào, chuẩn bị xuất phát.”

Đoan Mộc Ninh đi đến bên chiếc xe, ngồi sau yên xe.

“Đi thôi!” Âm thanh vừa rơi xuống đã đạp xe như vũ bão ra khỏi sân, Đoan Mộc Ninh lại một lần nữa nắm chặt lấy quần áo của Chu Phóng.

“Quân bất kiến, Hoàng Hà chi thủy, thiên thượng lai...”

Chu Phóng vừa đạp xe vừa đọc thơ, Đoan Mộc Ninh nhìn lưng Chu Phóng, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường.

Chu Phóng đột nhiên quay đầu cười cười, “đúng rồi, tôi thường đọc thuộc bài khóa trên đường, cậu phải quen đấy, chúng ta cấp ba rồi, những thứ phải học thuộc thật là nhiều.”

Đoan Mộc Ninh sợ đến mức kéo kéo áo Chu Phóng, “anh nhìn đằng trước đi!!”

Chu Phóng nhún vai, “Kỹ thuật của tôi rất tốt, không nắm tay lái cũng có thể đạp, cậu có tin không!” Nói xong, còn cố ý làm thực nghiệm buông tay lái ra, hai chân đạp trên bàn đạp, tay nhét vào túi, nhưng vẫn có thể giữ xe thăng bằng.

Sắc mặt Đoan Mộc Ninh trắng nhợt thảm hại, nhìn dòng người đang di chuyển trên đường, ôm chặt lấy hông Chu Phóng, thân thể lắc lư mạnh vì động tác kích động kia, Chu Phóng vội vã nắm chặt lấy tay lái, “cậu không sao đấy chứ?”

Đoan Mộc Ninh nghiến nghiến răng, “không sao...”

Chu Phóng tưởng rằng cậu ta chỉ sợ một chút, không chú ý lắm, tiếp tục đạp lên phía trước.

“Chu Phóng, cậu lại khoe tay lái lụa của mình à?” Đột nhiên có tiếng nói thanh thanh vui tai vọng lại, Đoan Mộc Ninh quay đầu, chỉ nhìn thấy một nữ sinh đang đạp chiếc xe đạp trắng, rất nhanh đuổi đến, đạp ngang vai Chu Phóng.

“Vị này là?” Nữ sinh nghi hoặc nhìn Đoan Mộc Ninh.

Chu Phóng nắm chặt lấy tay lái, cười nói: “Em tớ đó.”

“Từ lúc nào cậu có thêm một cậu em nữa thế? Ở đâu thế, nứt ra từ hòn đá à?” Nữ sinh cười tươi rói, “cậu nhận đến bảy tám cô em gái không đủ, bây giờ còn đổi sang nhận thêm một em trai nữa sao?”

Vốn không muốn nói chuyện, Đoan Mộc Ninh lại bị những lời nói này đâm đau nhói, ngón tay đột nhiên nắm chặt lại.

“Nhận gì mà nhận, em họ tớ không được sao? Được rồi thì cậu đừng gieo quẻ nữa, đừng có quên hôm nay phải thu bài tập toán trên lớp đấy.”

Nữ sinh kinh hoàng thất sắc, “chết rồi suýt nữa thì tớ quên mất, cảm ơn nhé! Tớ đi trước đây.” Nói rồi liền tăng tốc đạp lên phía trước.

Nhìn thấy nữ sinh đã đi xa, Đoan Mộc Ninh mới hỏi: “Cô ta là...”

“Haizz, Chu Phóng! Sao hôm nay cậu lại đi sớm vậy, mặt trời mọc đằng Tây sao?” Một nam sinh với bộ mặt cười tinh quái đạp xe đến bên cạnh Chu Phóng.

“Ồ tớ cũng phải thỉnh thoảng không đi muộn một lần chứ, để cho cậu mỗi ngày khỏi phải lau bàn, Tiểu Tuấn Kiệt, có nhớ tớ không?” Chu Phóng cũng cười ranh mãnh đáp lại.

“Ồ, một ngày không thấy như là ba thu, hai ngày không thấy, nhớ cậu đến mức tim tớ tan nát rồi.” Người này chính là bạn cùng bàn với Chu Phóng Tiểu Tuấn Kiệt, một tay nắm tay lái, tay kia đưa ra vỗ vỗ lên vai Chu Phóng, “người anh em, cậu đi trước đi, bài tập chưa làm xong còn phải đến sớm copy đấy, chút nữa gặp lại nhé.”

“Bye.”

Lưu Tuấn Kiệt vừa mới đi xa, lại là Chu Tân Tân, Hà Tiểu Tuyết, một đám người của câu lạc bộ văn học.

Chu Phóng biết thật là nhiều người, tới tới lui lui, suốt chặng đường chào không ngừng nghỉ, Đoan Mộc Ninh ngồi phía sau cúi đầu, cuối cùng nắm chặt lấy áo hần ta.

Cho tới khi kiểm tra xe vào trường rồi, Chu Phóng mới đẩy xe đi, nhẹ nhàng cách lớp áo nằm lấy tay Đoan Mộc Ninh.

“Cậu đừng để ý, những người mới chào tôi đều là bạn học với tôi, bọn họ chỉ hiểu kì quan hệ của chúng ta thôi, chứ không có ác ý gì.”

“Ừ.”

“Tôi nói cậu là em họ, là để họ không đoán loạn lên, cậu không có ý kiến gì chứ?”

“Không.”

“Vậy thì tốt, lên lớp đi, bữa trưa cùng ăn cơm nhé.”

“Ừ.”

Chu Phóng đưa tay ra vò vò tóc Đoan Mộc Ninh, cười tươi rói, “đi đi, đừng có nhớ tôi nhé.”

Đoan Mộc Ninh không để ý đến hắn, quay người đi vào lầu học của khối cấp 2.

Nhìn bóng của cậu ta, Chu Phóng không nhịn được thở dài, kì thực vừa rồi mình mới cảm thấy sự thay đổi trong tình cảm của Đoan Mộc Ninh.

Mỗi lần mình và các bạn đùa nghịch với nhau, ngón tay Đoan Mộc Ninh đều nắm chặt hơn, dường như có một ý muốn chiếm hữu kì lạ. Có lẽ là cậu ta quá cô đơn, bây giờ chỉ có mình là bạn, cho nên sợ mất đi mà thôi?

Nghĩ như vậy, tâm tình mới nhẹ nhõm một chút, quay người đi lên lầu.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 14

Chương 14: Quan hệ phức tạp

Chu Phóng gặp Lâm Vi và Ôn Đình ở hành lang, Lâm Vi cười hỏi: “Sao hôm nay lại đến sớm thế?”

Ôn Đình lạnh lùng nói: “Còn phải hỏi? Anh ấy lười như con heo ấy, có thể dậy sớm như vậy, chắc chắn là có người gọi.”

“Vậy từ sau không cần em gọi điện thoại đến gọi anh dậy nữa chứ?” Lâm Vi cong mắt cười. “Tiểu Ninh gọi anh dậy, đúng không?”

Nhớ lại quang cảnh buổi sáng ôm Đoan Mộc Ninh vào lòng vò vò véo véo, Chu Phóng lại cảm thấy có chút không tự nhiên, xoa xoa mũi, hạ giọng nói: “Là cậu ấy gọi anh, từ sau không phiền đến em nữa, có vui không?”

Lâm Vi cười gật gật đầu: “Đương nhiên, cuối cùng đã được giải thoát rồi.”

Nhìn thấy bóng Chu Phóng mất hút ở cuối hành lang, Ôn Đình hắng một tiếng, “có mới nói cũ, thật là cái đồ chỉ thấy người mới cười không nghe người cũ khóc.”

“Đình Đình, quân tử không quan tâm đến thị phi của người đời đâu.” Lâm Vi nhìn Ôn Đình một cách nghiêm khắc, bị Ôn Đình ném cho một cái lườm, “cậu là quân tử, tớ là tiểu nhân, tớ nói xấu anh ấy không liên quan đến cậu.”

“VẬY tớ cũng làm tiểu nhân một lần, đồ khốn Chu Phóng thật là có mới nới cũ, mới hai ngày mà chúng ta đã thành quá khứ rồi, Đình Đình, chúng ta có cần chúc mừng một chút vì đã thoát khỏi bàn tay ma quỷ của hắn không?”

“Đương nhiên”. Đình Đình vênh vênh khoe môi lên cười, đột nhiên nói, “cậu Đoan Mộc Ninh đó, cậu thấy thế nào?”

“CÓ ý gì vậy?”

“Cậu bé đó không đơn giản, tớ cảm thấy ánh mắt của cậu ta nhìn tớ có vẻ không vừa ý.”

“Nghĩa là thế nào?”

“Cậu ta ghét tớ.” Ôn Đình nghĩ ngợi, nghiêm túc nói, “Tớ là con gái, còn nhạy cảm hơn các cậu, mũi của tớ, có thể ngửi ra... mùi vị của bom tàng hình.”

Lâm Vi cười nói: “Cậu nói chuyện luôn luôn sâu xa như vậy, không đi học triết học thật là lãng phí tài nguyên đấy.”

Ôn Đình tiếp tục nói một cách sâu sắc, “trước đây ba người chúng ta, là hình tam giác, cậu biết đấy, trong hình học, hình tam giác là vững nhất. Vậy mà sau khi Đoan Mộc Ninh xuất hiện đã trở thành hình bình hành.”

Lâm Vi gật đầu, “không sai, hình bình hành bốn cạnh, chỉ cần trọng tâm của một cạnh kề bên không vững là có thể thay đổi hình dạng luôn, thậm chí còn bị hòa thành một đường thẳng.” Ngừng một lát, cười đáp, “Cậu muốn biểu đạt ý là...?”

“Quan hệ bền vững của chúng ta và Chu Phóng, không thể trở lại được nữa, thế giới của anh ấy đã xuất hiện một tiêu điểm mới. Bây giờ nhé, anh

ấy cùng với Đoan Mộc Ninh trở thành đường thẳng rồi, đã vứt bỏ đi hai cạnh còn lại của hình bình hành bốn cạnh, chính là cậu và tớ đi rồi...”

Lâm Vi bình thản nhìn Ôn Đình một cái, “cậu đồ kị.”

Ôn Đình mở to mắt, “nói hồ đồ gì thế?”

“Không phải sao? Chu Phóng vốn dĩ luôn là bạn tốt nhất của chúng ta, bây giờ anh ấy vì quá quan tâm đến Tiểu Ninh, hoàn toàn không để ý đến cậu, cho nên cậu đồ kị.” Lâm Vi nói, liền cười khe khẽ với Ôn Đình, “Đình Đình hãy mở rộng trái tim ra một chút, tớ thì cảm thấy chẳng sao cả, sau Chu Phóng thì sẽ có bạn khác mà, chúng ta không thể lúc nào cũng là những chú gà con nấp dưới đôi cánh của anh ấy được, đúng không?”

Nhìn bộ mặt bình thản của cậu ta, Ôn Đình tức đến mức nắm chặt năm tay. Sao lại là tớ đồ kị? Tớ chỉ cảm thấy Chu Phóng tốt với Đoan Mộc Ninh quá đôi thôi... được rồi, kì thực cũng có một chút đồ kị, núp dưới đôi cánh của gà mẹ nhiều năm như vậy luôn chỉ có hai chú gà con, bây giờ lại chen vào một đứa nữa, hơn nữa bởi vì cái đứa mới đến đó, mà đuổi hai đứa trước đây đi, như vậy chắc chắn là có chút không thoải mái, như thế mới không hổ với sự “thương yêu” nhiều năm của Chu Phóng mà.

“Bạn Ôn Đình, mới sáng sớm đã làm gì ở hành lang vậy?” một cậu học đi qua tò mò dừng lại hỏi.

“Ồ, tớ đang học thuộc bài khóa.”

“Sao mà lại nộ khí đầy mặt thế kia, tớ tưởng là cậu đang chém người đấy.”

“Đọc đến mấy lần nhưng lại không nhớ được, tớ như vậy với mình đấy, vô cùng phần nộ.” Ôn Đình khe khẽ cười, hất hất mái tóc, quay người đi vào trong lớp.

Mới vào lớp học, đã cảm thấy tiếng rung của điện thoại trong túi, mở ra, là tin nhắn của Lâm Vi.

“Cho dù sau này thay đổi thế nào, trong lòng tớ, cậu và Chu Phóng, đều là những người bạn có thể tâm giao tốt nhất ^_^”

Ôn Đình sững lại, trả lời tin nhắn rằng: “Còn Tiểu Ninh thì sao?”

“Không hiểu vì sao, tớ luôn cảm thấy cậu ấy có chút bài xích đối với tớ.”

“Tớ cứ nghĩ là cậu trì trệ lắm cơ, hóa ra cậu cũng “cảm thấy” cái thứ đó...”

“Trong lòng tớ đương nhiên là biết chứ, nhưng tớ không có cách nào nói ra, nếu không Chu Phóng sẽ cảm thấy khó.”

“Nói thế nghĩa là thế nào?”

“Khi Chu Phóng đưa chú chó mà anh ấy yêu nhất đến chỗ tớ, tớ liền biết, sự quan tâm của anh ấy với Đoan Mộc Ninh vượt xa hơn sự tưởng tượng của tớ nhiều. Anh ấy biết rõ là tớ cũng ghét chó, nhưng lại đưa chó đến chỗ tớ. Nói thực lòng, lúc đó tớ cảm thấy có chút buồn, đành phải mượn cớ nói em trai tớ thích. Chu Phóng cũng không nghĩ gì, em trai tớ học tạm trú ở trường, làm gì có thời gian quan tâm đến chó đây.”

“Em trai em gái cậu hôm nay có lẽ đã quay trở lại trường rồi phải không, vậy cậu nhét Trứng Ngốc ở đâu vậy?”

“Nhét vào trong phòng của em trai tớ, tớ rất sợ nó, màu lông và thể tích của con chó đó, đều vượt xa phạm vi tớ có thể tiếp nhận.”

“Được, buổi tối đi về tớ đến dắt đi cho, tớ không sợ chó.”

“He he, cảm ơn Đình Đình ^_^”

“Tớ biết mà, cậu nói nhiều những lời thừa thãi như thế này là để tớ dắt con chó đó đi phải không?”

“Bị cậu phát hiện rồi...”

“Bạn Lâm Vi, hãy giải thích bài tập thứ 3 một chút.” Cô giáo cuối cùng cũng không thể chịu đựng được, gọi Lâm Vi cứ cúi đầu mỉm cười suốt từ nãy đến giờ đứng lên trả lời câu hỏi.

“Vâng, trong câu hỏi này, những thứ đã biết là, sự giải tập của bất đẳng thức hàm bậc 2, và...”

Lâm Vi với bộ mặt như không có gì, phân tích một cách rõ ràng mạch lạc đề toán.

Nhưng tâm tình của Đình Đình thì lại phức tạp, còn có một cảm giác mất mát trống rỗng kì lạ.

Cảm giác Chu Phóng quá quan tâm đến Đoan Mộc Ninh, đặt Đoan Mộc Ninh vào vị trí thứ nhất, thực sự chỉ vì Đoan Mộc Ninh vừa mới mất đi người thân, cần anh ấy quan tâm sao? Cùng là bạn bè, hơn nữa Lâm Vi và mình lớn lên cùng anh ấy bao nhiêu năm rồi, còn Đoan Mộc Ninh mới biết anh ấy mấy ngày, sao lại chiếm toàn bộ trái tim anh ấy rồi.

Dù sao thì cũng phải phân tách thứ tự trước sau chứ.

“Bạn Ôn Đình, hãy giải thích bài tập số 4.”

“Dạ...đây là đề bài ứng dụng, cần phải dùng nhóm bất đẳng thức để giải quyết...”

Chờ Ôn Đình giải đáp xong với vẻ mặt không biến sắc, cô giáo mới nhắc nhắc gọng kính một cách xâu sa.

“Hai bạn, buổi trưa sau khi tan học đến phòng làm việc của tôi.”

Lâm Vi quay đầu nhìn Ôn Đình nháy nháy mắt, bị Ôn Đình lườm trả lại một cái.

Buổi trưa sau khi tan học, cô giáo kéo hai người đến phòng họp, truyền thụ một đồng tư tưởng học sinh trung học không được phép yêu sớm. Sau khi Lâm Vi và Ôn Đình thề đến mười lần không có cảm giác gì với đối phương, chỉ là bạn bè lâu năm mới được cô giáo giải phóng.

Hai người ở ngoài cửa mắt to nhìn mắt nhỏ, Ôn Đình bất đắc dĩ than một tiếng, đưa cho Lâm Vi chiếc điện thoại phải khó khăn lắm mới lấy được từ tay cô giáo, “lần sau nhắn tin cậu có thể không vừa nhắn vừa cười được không, mỗi lần đều bị cô giáo phát hiện bắt được, làm cho tớ cũng bị liên lụy.”

“Hic...”

“Không thèm để ý đến cậu nữa.” Ôn Đình lườm cậu ta một cái, rồi quay người đi mất.

Lâm Vi oan ức xoa xoa cằm, xem ra vẫn chưa đủ bản lĩnh, lần sau mà nhắn trộm tin, điều bộ về mặt nhất định phải nghiêm túc. Đang nghĩ đến, điện thoại lại vang lên tiếng chuông quen thuộc của nhóm bạn thân, mở máy ra, quả nhiên là giọng của Chu Phóng.

“Nhóc con, thật là xin lỗi, anh quên mất là cậu sợ chó. Vậy tối nay về anh sẽ dắt chó đi, hai hôm nay nó không dọa cậu chết khiếp chứ?”

“Không, em nhét chó vào trong phòng của em trai rồi, nhưng mà, sao em lại không nghe thấy một chút thành khẩn nào trong lời xin lỗi của anh nhỉ?”

Chu Phóng cười lưu manh đáp: “Anh với em thì cần gì, còn phải xin lỗi chân thành nữa sao? Đừng có mà phù phiếm như thế, mời đi ăn được chưa, em thích ăn lẩu cay, buổi tối đi nhé?”

Lâm Vi khẽ cười, “được ạ, còn nữa, Đình Đình nói cậu ấy có thể dắt chó đi, cậu ấy thích con chó của anh, yên tâm đi.”

“Thật không? Vậy thì quá tốt rồi.”

Chu Phóng ở đầu điện thoại kia rõ ràng là thở phào một hơi, Lâm Vi im lặng trong chốc lát, hỏi khẽ: “Chu Phóng, giữa anh và Tiểu Ninh...”

“À, Tiểu Ninh đến tìm anh rồi, tạm biệt đã nhé, anh đi ăn cùng với cậu ta đã.”

Điện thoại ngắt, Lâm Vi sửng người, nhét điện thoại vào trong túi, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Quả nhiên, ngày mà ba người cùng đi, đã trở thành quá khứ rồi.

* * *

Chu Phóng và Đoan Mộc Ninh cùng ăn ở quán ăn ngoài trường, nhìn Đoan Mộc Ninh với khuôn mặt bình tĩnh, lúc này Chu Phóng mới yên tâm trở lại.

“Thích ăn gì, tự chọn nhé, tôi mời.”

“Ừ.” Đoan Mộc Ninh cúi đầu chăm chú chọn đồ ăn, ánh mặt trời rọi qua cửa sổ chiếu lên khuôn mặt trắng non tơ của cậu, vô cùng xinh đẹp.

Chu Phóng trong lòng cảm động, đột nhiên nói: “Da của cậu tự nhiên đã đẹp thế này rồi sao?”

“À... có lẽ vậy.” Đoan Mộc Ninh nhẹ nhàng xoa xoa mặt, “Tôi từ trước đến giờ đều không dùng các loại kem dưỡng da, ghét những mùi vị đó.”

“Như vậy không được, bây giờ là mùa đông, cậu chí ít cũng phải thoa một chút kem dưỡng ẩm chứ, da bị gió thổi tới mức nứt nẻ thì không tốt rồi.”

“Anh thì sao?”

“Tôi không giống cậu, da mặt tôi dày lắm, gió không động tới được.”

Đoan Mộc Ninh lắc lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Anh không xoa, sao lại bắt tôi xoa.”

Chu Phóng bất đắc dĩ, “được rồi, ăn cơm đã, đói chưa?”

“Ừ.”

Hai người lặng lẽ ăn cơm, Chu Phóng thỉnh thoảng ngược mắt lên nhìn Đoan Mộc Ninh, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của cậu, Đoan Mộc Ninh liền lúng túng rời mắt đi.

Ăn rất lâu mới xong bữa, Chu Phóng ăn rất ngon miệng, nhưng Đoan Mộc Ninh trong không khí kì lạ này lại có chút không biết đến mùi vị thức ăn.

Buổi trưa lại là buổi họp thường lệ của tờ Bách Xuyên, sự xuất hiện của Đoan Mộc Ninh làm các hội viên đều cảm thấy bất ngờ.

“Lâu rồi không gặp!” “Cậu đi đâu đấy?” “Hay là bạn học quá?” Với các câu hỏi quan tâm như vậy, Đoan Mộc Ninh chỉ khẽ cười không đáp, bị Chu Phóng ngăn lại hết, “được rồi, không ồn ào nữa, cậu ta mấy hôm nay sống cùng với tôi.”

“Á? Đại ca, anh sống cùng Tiểu Ninh sao?” Chu Tân Tân kinh ngạc há to miệng.

“Ừ, bọn anh cùng nghiên cứu một chút vấn đề phong cách của báo trường chúng ta.” Chu Phóng nói dối mà mặt không biến sắc, trái lại Đoan Mộc Ninh cúi đầu xuống một cách thiếu tự nhiên.

“Vậy kết quả nghiên cứu thế nào rồi?” Chu Tân Tân hỏi.

“Chưa có kết quả, còn phải tiếp tục nghiên cứu.” Chu Phóng cười xấu xa, cầm lấy quyển sách gỗ gỗ lên đầu Chu Tân Tân, “đi duyệt bản thảo của em đi.”

Sau khi xác định chủ đề của số lần này, một đám người liền bắt đầu phân công công việc, Chu Phóng cố ý ôm đồm hết bộ phận mà Đoan Mộc Ninh phụ trách, chờ cho mọi người việc ai người nấy đi làm rồi, Đoan Mộc Ninh nói: “Anh không nhất thiết phải làm vậy, có nhớ lời tôi đã nói không? Tôi muốn giúp đỡ anh một chút...”

“Đồ ngốc... tôi không nói là sẽ không để cậu giúp, vậy thì, chủ đề của số lần sau cậu quyết định, được không?”

“Ừ.” Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu cười cười, nhìn tài liệu mà Chu Phóng đưa cho, “Ấm áp.”

“Cậu thích chủ đề này không?”

Đoan Mộc Ninh nhìn đề án một cách kỹ lưỡng, “ngày đông lạnh lẽo, luôn có những thứ làm cho người ta cảm thấy ấm áp, tôi cảm thấy chủ đề này không tệ.”

“Ha ha, vậy thì, cậu viết nhé, được không?”

Đoan Mộc Ninh chau chau mày, “tôi... dường như chưa từng viết qua loại văn chương làm cho người khác cảm thấy dễ chịu ấm áp.”

Chu Phóng cười nói: “Luôn có cái đầu tiên mà, cậu liên tục viết bi kịch, đã đến lúc thay đổi phong cách rồi, tin tôi đi, viết những câu chuyện nhẹ nhõm đó, tâm tình của cậu cũng sẽ trở nên vui vẻ lên.”

“Nhưng mà... không có tài liệu thực tế để viết.”

“Thật không?” Chu Phóng như nghĩ tới điều gì, vênh khéo môi lên cười một cách lưu manh, đột nhiên tiến đến, ôm chặt lấy Đoan Mộc Ninh, sau đó mới buông tay.

“Cảm thấy thế nào?”

Đoan Mộc Ninh sửng lại, “nghĩa là thế nào...”

“Sự ấm áp, có lúc chỉ là một cảm giác trong nháy mắt, ví dụ như một sự thăm hỏi thân thiết, một cái ôm giản đơn, một lời chúc chân thành, cậu có cảm thấy không?” Chu Phóng nắm chặt tay Đoan Mộc Ninh, đặt ngón tay lạnh băng của cậu trong lòng bàn tay mình vụn vụn, làm cho ngón tay của cậu ấm lên, rồi lúc này mới buông cậu ra, cười nói, “cảm thấy thế nào, bạn Đoan Mộc Ninh?”

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên đăm đăm nhìn Chu Phóng, sau một hồi lâu mới cúi đầu xuống, nói khẽ: “Cảm thấy một chút.”

“Hả?”

“Lại cảm nhận thêm một chút nữa được không?” Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Chu Phóng, ánh sáng của gọng kính mắt chiếu làm mắt Chu Phóng có chút lóa.

“Vậy... cậu muốn cảm nhận thế nào?” Chu Phóng cười lưu manh hỏi.

Đoan Mộc Ninh tiến lên phía trước, ôm chặt lấy Chu Phóng, cánh tay ôm chặt lấy hông hắn, vùi đầu vào ngực hắn, thân thể hai người dán vào

nhau khít khao không có chút khe hở nào.

Chu Phóng đột nhiên hỏi: “Này? Không phải là cậu ghét tiếp xúc thân mật sao...”

“Đừng nói gì.” Đoàn Mộc Ninh lạnh lùng ngắt lời hẳn, càng ôm chặt hơn, “anh để tôi cảm nhận thấy.”

Cảm giác “cười trên lưng hổ” chẳng dễ chịu gì. Nhưng mà được cậu ta ôm chặt, không biết vì sao, Chu Phóng lại cảm thấy có một cảm giác thỏa mãn kì lạ. Vòng ôm xiết chặt đến mức không có một khe hở nào. Dạt dào, thỏa mãn, ấm áp, dễ chịu,... thân thể hai người lại có thể khớp nhau như vậy, độ cao của Đoàn Mộc Ninh, vừa đủ để mình ôm một cách thoải mái.

Chu Phóng đưa tay ra ôm lại cậu, nhẹ nhàng xoa lên mái tóc mềm mại của cậu.

Không qua biết bao lâu rồi, đột nhiên Đoàn Mộc Ninh mới như điện giật đẩy Chu Phóng ra, sau đó, nhắc nhắc gọng kính với vẻ mặt lạnh lùng, “cảm ơn sự phối hợp của anh, tôi biết phải viết thế nào rồi.”

“Á?” Chu Phóng sững người, sau khi phản ứng trở lại, tức đến mức vò rối tinh tóc của Đoàn Mộc Ninh, “Nhóc con, lợi dụng tôi để làm tài liệu hả?”

Đoàn Mộc Ninh chỉ cúi đầu cười cười, không hề đáp lại.

Thời gian bữa tối, Chu Phóng đều hẹn Lâm Vi và Ôn Đình. Bốn người đến một gian phòng bao nhỏ ở tiệm lẩu gần trường học. Lâm Vi thích ăn cay, Chu Phóng lại ghét ớt, thế là liền gọi lẩu yên ương, một nửa lẩu cay một nửa lẩu hải sản.

Lâm Vi và Ôn Đình ngồi cạnh nhau, Chu Phóng rất tự nhiên ngồi bên cạnh Đoàn Mộc Ninh.

Gọi rất nhiều các loại rau và thịt, chờ cho nồi lẩu sôi lên, Lâm Vi liền cho thịt dê vào nước lẩu cay, Chu Phóng đương nhiên là cho vào lẩu hải sản.

Ôn Đình mở to mắt nhìn Chu Phóng và Đoan Mộc Ninh cùng nhúng lẩu hải sản, rồi lại nhìn Lâm Vi đang ung dung tự tại nhúng lẩu cay, bữu bữu môi, nhét thịt vào chỗ bên Lâm Vi.

Đoan Mộc Ninh nhìn Ôn Đình cười cười, Ôn Đình cũng đáp lại bằng một nụ cười tươi rói.

Chu Phóng gõ gõ bàn, “Đình Đình không phải là em không ăn được cay sao?”

“Hôm nay em muốn thử ăn cay một chút, làm ấm người một chút không được sao?”

“Ồ? Vậy em thử đi.” Chu Phóng từ bên Lâm Vi gấp một miếng thịt dê ớt cay, nhìn thấy ở trên nước thịt đỏ đến rợn người, chau chau mày, muốn cho vào bên lẩu hải sản rửa rửa, nhưng bị đũa của Đoan Mộc Ninh ngăn lại, “anh đừng làm cay canh của tôi, tôi không ăn cay đâu.”

Chu Phóng khe khẽ cười, “được, biết rồi.”

Nói rồi liền vớt miếng thịt dê cay trở lại, tiện tay gấp miếng không cay vào trong bát của Đoan Mộc Ninh.

©STE.NT

Lâm Vi và Ôn Đình ngơ ngác nhìn nhau, sau một hồi lâu, Lâm Vi đẩy cho Ôn Đình một bát nước, “nhúng vào cái này rửa một chút đi, nhiều ớt thế này cậu không ăn nổi đâu.”

“Hai đứa mắt liếc mày đưa gì thế, ngay trước mặt anh?” Chu Phóng đột nhiên nhiều lời.

Lâm Vi khẽ khẽ cười, “thế nào là mắt liếc mày đưa? Từ ngữ không thể loạn dùng, em và Đình Đình hôm nay mới bị cô giáo giáo huấn cho một hồi, nói là hai đứa không được yêu sớm.”

“Ặc ặc ặc...” Chu Phóng bị sặc, Đoan Mộc Ninh liền đưa cốc nước một cách quan tâm, Chu Phóng đón lấy uống hai ngụm, lúc này mới cười nói, “trí tưởng tượng của cô giáo các em thật là phong phú, hai em mà yêu sớm thì yêu từ hồi mẫu giáo mới gọi là sớm.” Nói rồi liền nhìn Ôn Đình cười một cách lưu manh, “Đình Đình, Lâm Vi thực sự rất tốt, tuy rằng hơi ngố, nhưng còn tốt hơn cái tay Tiêu Phàm lạnh lùng kia, em đã suy nghĩ chưa?”

“Ăn của anh đi, nói linh tinh nhiều thế.” Ôn Đình lườm hắn ta một cái, lại nói, “đại ca anh còn chưa tìm bạn gái, bọn em là tiểu bối sao dám tranh lên trước.”

Chu Phóng thở dài một hơi, “anh à, anh phải sau khi lên đại học mới tìm, hoa ở trường trung học Nhân Xuyên đều có độc đấy.”

Đoan Mộc Ninh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Chu Phóng nói: “Sau khi lên đại học gì cơ?”

Chu Phóng ho một tiếng, xoa xoa mũi, “đùa thôi, trước mắt vẫn chưa có dự định gì.”

“Ồ.” Đoan Mộc Ninh cúi đầu, từ trong nồi lẩu lôi ra một viên cá, gấp vào bát của Chu Phóng, “cho anh.”

“Ồ, cảm ơn.” Chu Phóng cúi đầu ăn viên cá, Đoan Mộc Ninh tiếp tục gấp cho hắn, chớp mắt đã đem hết viên cá gấp vào bát của Chu Phóng.

Sao lại không để cho tôi một cái, Ôn Đình nghĩ nhưng lại không nói ra, ẩm ỨC đến mức rửa thịt dê vào trong nước lẩu cay, vừa liếc nhìn bát của Chu Phóng chất đầy viên cá.

Ngước mắt lên đúng lúc bắt gặp ánh mắt khẽ cười của Đoan Mộc Ninh, Đoan Mộc Ninh hỏi nhẹ nhàng: “Chị Đình có cần không, ở đây còn có viên thịt bò.” Nói rồi liền đẩy sang bên Đình Đình.

“Không cho em ấy, em ấy không thích ăn thịt, con gái mà, ăn rau giảm béo.” Bị Chu Phóng ngăn lại, đổ hết vào trong nồi lẩu hải sản, cười nham nhở với Ôn Đình nói, “ăn nhiều rau xanh một chút, thanh nhiệt giải độc, đẹp da bổ dưỡng, con gái như em ấy, mới có mười sáu tuổi, bộ mặt đã sáu mươi rồi, có biết không?”

“Anh...!”

“Nhìn xem, tuổi mãn kinh đó, thật là dễ nổi đóa. Đến đây, ăn rau xanh, hạ hỏa nào.” Chu Phóng lại gắp một cọng rau xanh sang bên.

Ôn Đình cúi đầu ra sức gặm rau xanh, Lâm Vi ngồi bên cạnh ăn thịt dê như không có việc gì, Chu Phóng và Đoan Mộc Ninh gắp thức ăn cho nhau một cách dễ sợ.

Dường như có một vài thứ dần dần biến đổi trong cục diện kì lạ của bữa ăn.

Trên đường trở về nhà, Ôn Đình ngồi sau xe Lâm Vi, nói khẽ: “Cậu có cảm thấy không, Chu Phóng đối với Tiểu Ninh rất đặc biệt? Nâng trong lòng tay yêu chiều bảo vệ, có phải là có chút quá không...”

“Có thể là từ nhỏ Chu Phòng đã thích quan tâm người khác một cách tùy tiện rồi, Tiểu Ninh lại đúng trong lúc cần anh ấy quan tâm, cuối cùng bây giờ cũng đã được như sở nguyện.” Lâm Vi bình thản nói.

“Chỉ là như vậy?”

“Có lẽ vậy.”

Thấy bộ dạng Lâm Vi không muốn tiếp tục thảo luận, Ôn Đình đành phải mím chặt môi, khe khẽ thở dài.

Bởi vì Đoan Mộc Ninh có việc sau khi tan học, Chu Phóng đương nhiên là đợi cậu ta cùng về, lệch thời gian với Lâm Vi và Ôn Đình. Trên đường về nhà, Đoan Mộc Ninh nhẹ nhàng ôm lấy hông Chu Phóng, Chu Phóng cười hỏi: “Ăn no chưa? Tôi thấy cậu chỉ toàn quan tâm gấp thức ăn cho tôi.”

“Ừ, no rồi.”

“Tiệm ăn đồ ăn không tệ, lại rẻ nữa, nếu cậu thích lần sau lại đưa cậu đến, thế nào?”

“Không gọi bọn họ nữa sao?”

“Ha ha, chỉ có chúng ta thôi, cậu không cảm thấy rất giống yêu đương vùng trộm à?”

Thân thể Đoan Mộc Ninh đột nhiên chao đảo, Chu Phóng vội vã dùng sức giữ chặt xe, “này, tôi đùa thôi, cậu kích động như vậy làm gì?”

“Không có gì.” Giọng Đoan Mộc Ninh có chút run run.

Cảm thấy cánh tay ôm mình càng chặt hơn, Chu Phóng cũng cảm thấy không thoải mái, quay lại, thấy sắc mặt cậu ta rất bình thường, liền không để ý nhiều nữa, tiếp tục đạp xe về phía trước.

Thấy anh ta có vẻ không nghi ngờ, Đoan Mộc Ninh mới thở phào một hơi.

Buổi sáng lúc anh ấy buông tay lái ra, xe rung lên mạnh mẽ, va vào mặt trong của đui, vừa rồi lại chạm vào nữa, chắc chắn là sưng rồi,... nhưng mà bị thương ở chỗ đó, tuyệt đối không thể để anh ấy giúp, Đoàn Mộc Ninh nghiêng nghiêng răng, cố gắng chịu đựng không nói, ngón tay ôm lấy hông Chu Phóng càng chặt hơn.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 15

Chương 15: Vết thương ở đùi

Sau khi về nhà buổi tối, Đoan Mộc Ninh liền đi vào nhà tắm, luôn cảm thấy tư thế của cậu ta có chút kì lạ, Chu Phóng trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều. Hôm nay cô giáo cũng cho rất nhiều bài tập toán, Chu Phóng có chút chán nản cầm lấy cặp sách, trải ra một đồng những đề thi trong phòng học bắt đầu làm.

Nhưng Đoan Mộc Ninh tắm hơi lâu thì phải? Nhìn đồng hồ trên tường, đã nửa giờ đồng hồ rồi, Chu Phóng đặt bút xuống, nhồm người đi đến trước cửa phòng tắm, gõ gõ cửa, “Tiểu Ninh, cậu đã tắm xong chưa?”

Ở trong vọng ra tiếng nước chảy rào rào, động tác của Đoan Mộc Ninh dường như có chút rối loạn, giọng nói trầm trầm, “ồ, sắp tắm xong rồi, anh cần tắm sao?”

Chu Phóng nhú nhú mày, “cậu sao vậy?”

“Không có gì.” Giọng nói có chút kì lạ.

“Mở cửa ra, tôi muốn đi vệ sinh.”

“Anh chờ một chút, tôi sắp tắm xong rồi.”

“Không mở cửa thì tôi xông vào đấy, tôi mắc lắm rồi.”

“Xong ngay đây.”

“Không mở phải không? Tôi có chìa khóa phòng tắm đấy.” Kì thực là không có, uy hiếp thì đương nhiên phải khoa trương một chút, Chu Phóng tiếp tục mặt không biến sắc gõ cửa.

Cánh cửa cuối cùng cũng mở ra, Đoan Mộc Ninh đi ra, cúi đầu đứng trước Chu Phóng.

“Xong rồi, anh vào đi.”

Đoan Mộc Ninh nghiêng người tránh ra một bước, Chu Phóng nhìn chăm chăm cậu ta, sắc mặt bình thường, nhưng tay có chút nắm chặt lại, cậu bé này rốt cục là sao vậy?

Không rời mắt khỏi cậu, nhưng chỉ cảm thấy đuôi cậu dường như đứng không vững.

Chu Phóng khe khẽ cười, “được rồi, cậu vào phòng ngủ trước đi nhé, tôi tắm qua một chút.”

Nói rồi đi vào nhà vệ sinh, mở to vòi hoa sen ra tắm.

Nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm vọng lại, Đoan Mộc Ninh mới thở phào một hơi, chậm chậm đi đến phòng ngủ, đóng cửa lại, lục tìm hòm thuốc, mở áo ngủ ra, nhả mỳ bôi lên.

Chu Phóng kì thực không hề tắm, mở to vòi hoa sen ra chỉ là cách che mắt, nghe thấy bước chân của Đoan Mộc Ninh đi xa rồi mới nhẹ nhàng vặn nắm cửa, cẩn thận từng tí một đi đến phòng ngủ, mở cửa ra, nhìn thấy một cảnh tượng rõ ràng.

Đoan Mộc Ninh cởi áo tắm ra, chỉ mặc chiếc quần lót, ngồi trên giường, trong tay cầm hộp thuốc, bôi vào phía bên trong của đùi, vừa bôi vừa thổi, động tác vụng về làm cho vết tấy đỏ càng hiện rõ ở chỗ bị thương.

“Cậu ngốc thế?”

Vì trong phòng tắm có tiếng nước, Đoan Mộc Ninh tưởng rằng Chu Phóng vẫn đang tắm, phòng ngủ đột nhiên vọng lên tiếng của Chu Phóng làm cậu giật nảy mình, ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy Chu Phóng đang đứng ở cửa nhìn trừng trừng cậu.

“Không phải là anh đang tắm sao?” Đoan Mộc Ninh vừa tìm áo che thân thể, tìm một hồi không thấy liền kéo chiếc chăn quấn lấy người.

“Tôi tắm xong rồi.” Chu Phóng tiếp tục nói dối không chớp mắt.

“Mời anh đi ra một lúc.” Mặt Đoan Mộc Ninh liền biến sắc, giọng nói có chút run run.

Chu Phóng liền đi đến, kéo tuột cái chăn mà Đoan Mộc Ninh đang túm lấy, “để tôi xem.”

“Không được!” Đoan Mộc Ninh đột nhiên phản kháng như kinh hãi, Chu Phóng liền dừng lại, lúc này mới nhớ ra việc cậu ta ghét đụng chạm thân mật liền nói một cách bất đắc dĩ, “chân của cậu bị thương lúc nào vậy? Sao cậu lại không nói với tôi, cậu nhóc này...”

“Tôi không sao! Anh đi ra đi, tôi tự bôi thuốc.”

“Còn nói là không sao!” Chu Phóng lạnh mặt lại, ngồi bên cạnh Đoan Mộc Ninh, chỉ vào phần sưng đỏ ở mắt trong của đùi cậu, “nhìn này, sưng như thế này, chẳng lẽ đến mức dập nát thì mới xem là có sao.” Nói rồi liền giở lấy hộp thuốc trong tay Đoan Mộc Ninh, “tôi giúp cậu.”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu, thân thể hơi run lên. Toàn thân lộ thể trước mặt hắn, làm cho Đoan Mộc Ninh cảm thấy cực kì xấu hổ.

“Chỉ ít... cũng để tôi mặc quần áo vào đã.”

Đoan Mộc Ninh lí nhí nói, bộ dạng tội nghiệp đáng thương, trong đầu Chu Phóng liền nổ bùng một tiếng, bây giờ mới phát hiện ra, thân thể cậu ta đang hoàn toàn ở trần...

Lớp da trắng như tuyết ở thân trên, hai đốm màu đỏ nhạt trước ngực, bụng dưới bằng phẳng nhẵn nhụi, đôi chân thon dài xinh đẹp, thậm chí có thể ngửi được mùi vị thanh thanh toát ra từ làn da, mùi hương thân thể xanh non mà chỉ thiếu niên mới có.

Thân thể trắng nõn nhẵn nhụi có một sức hấp dẫn tuyệt diệu, Chu Phóng lúng túng xoa mũi, không nỡ nhìn cái thân thể xinh đẹp như vậy lại bị cái khăn rách nát che mất.

“Mặc vào thì làm sao mà bơi được.” Chu Phóng cười nói.

Đoan Mộc Ninh cúi đầu không nói.

Chu Phóng biết đã đạt được thỏa thuận ngầm, liền bóp ra một đồng thuốc, ngồi xổm trước người Đoan Mộc Ninh, khẽ khàng tách hai đùi của cậu ta ra, đưa tay xoa vào chỗ cậu bị thương.

Mặt trong của đùi lộ ra một đường đỏ rõ ràng, nhìn kĩ, có lẽ là hậu quả của xe đạp, chợt nhớ đến cảnh cậu ta chao đảo người ở trên xe, Chu Phóng ngẩng đầu lên nói: “Buổi sáng bị thương có phải không?”

Đoan Mộc Ninh khe khẽ gật đầu.

Chu Phóng trong lòng tự trách, động tác càng dịu dàng hơn, ngón tay nhẹ nhẹ lướt qua chỗ bị thương, hơi thở của Đoan Mộc Ninh chợt trở nên gấp gáp hơn.

“Tôi...” Giọng nói có chút run rẩy rõ ràng.

“Làm sao vậy?” Chu Phóng cũng cảm thấy giọng nói của mình có chút khàn khàn, thoa xong thuốc, từ hai đùi trần trụi đưa mắt nhìn lên, ngẩng đầu liền nhìn thấy bộ mặt của Đoan Mộc Ninh đỏ lựng, “Tiểu Ninh, cậu sao vậy, không thoải mái sao?” Nói rồi liền áp tay vào trên trán cậu.

“Anh... anh đi ra trước đi.” Đoan Mộc Ninh dường như cố gắng nhẫn nhịn điều gì.

Ánh mắt Chu Phóng đảo xuống, nhìn thấy bộ phận ở giữa hai đùi của cậu ta đột nhiên trương to lên, giật nảy mình một cái, “Tiểu Ninh cậu...”

“Anh đi ra đi!” Thân thể Đoan Mộc Ninh run rẩy kịch liệt, “đi ra đi ra! Không được nhìn...” muốn cầm lấy thứ gì đó che đi, nhưng chân đã bị Chu Phóng kéo sang một bên rồi, Đoan Mộc Ninh chỉ cúi đầu ra sức cắn chặt môi.

Bởi vì sự va chạm của anh ta mà dẫn đến phản ứng của thân thể, thật là đáng hổ thẹn...

Bản thân mình lại... vì anh ta mà xuất hiện loại phản ứng như vậy, quả thực là quá ghê tởm. Đoan Mộc Ninh nắm chặt hai tay, trong lòng không ngừng tự trách mình, thậm chí hận mình là đồ bỏ đi.

Nhưng Chu Phóng lại dường như không hiểu ý của Đoan Mộc Ninh, ngồi lại bên cạnh Đoan Mộc Ninh cười ranh mãnh, “đồ ngốc, cậu sợ gì chứ, đây là phản ứng sinh lí bình thường mà.”

Vốn tưởng rằng Đoan Mộc Ninh không hiểu những kiến thức này, Chu Phóng rất vui vẻ nói với cậu ta những kiến thức giáo dục phổ cập về khoa học sinh lí, “nam giới mà, loại tình huống này bình thường đến mức không thể bình thường hơn nữa. Buổi sáng khi tỉnh dậy có thể thỉnh thoảng xuất hiện, cấp hai các cậu đã học giờ sinh lí chưa? Đúng rồi, cậu có biết làm thế nào không?”

Ôm nửa người Đoan Mộc Ninh vào lòng, cảm nhận được sự run rẩy của cậu ta, tâm địa xấu xa của Chu Phóng nổi lên, dịu dàng nói bên tai cậu ta: “Hay là... tôi dạy cậu?”

Nói rồi liền dùng tay phải phủ lên trên, toàn thân Đoan Mộc Ninh cứng lại. Tay trái của Chu Phóng nhẹ nhàng ôm chặt lấy vai cậu ta vỗ về, tay phải linh hoạt đi sâu vào trong quần thám hiểm.

Hơi thở của Đoan Mộc Ninh càng gấp gáp.

“Tôi...”

“Đừng nói gì, hãy cảm nhận đi.” Ngón tay thon dài của Chu Phóng nắm chặt lấy dục vọng xanh non của cậu thiếu niên, nhẹ nhàng vỗ về xoa nắn.

Chu Phóng kì thực cũng không hề có kinh nghiệm gì, hoàn toàn dựa vào vài “tài liệu”.

Nhưng về phương diện này, Đoan Mộc Ninh lại hoàn toàn xa lạ, bản thân rất ít khi làm thế này, sự va chạm nhẹ nhàng của ngón tay Chu Phóng, làm cho toàn thân như bị điện giật, một khoái cảm xa lạ mà mãnh liệt từng đợt từng đợt như sóng tràn lên đỉnh đầu, Đoan Mộc Ninh chỉ há miệng to thở dốc.

Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng đẹp trai của Chu Phóng gần ngay trước mắt, Đoan Mộc Ninh khe khẽ nhắm mắt lại, dựa vào lòng anh ta.

“Ừ...” hơi thở dần dần không thể nào khống chế, những tiếng rên rỉ ngọt ngào cũng buột phát ra khỏi miệng, “a... ừ...” Đoan Mộc Ninh nắm chặt lấy ga giường, cảm thấy trong người từng trận từng trận khoái cảm trào lên, làm cho người ta cảm thấy hoảng loạn, sợ hãi, nhưng lại ngọt ngào.

“Có dễ chịu không?” Giọng nói của Chu Phóng trở nên trầm xuống, khe khẽ cười, tăng tốc động tác.

“A...” nghe thấy âm thanh mê hoặc của anh ta, đầu Doan Mộc Ninh như bùng nổ, rất nhanh liền trút hết ra lòng tay Chu Phóng.

Nhìn rõ động tác của Chu Phóng, sắc mặt Doan Mộc Ninh đột nhiên biến đổi, đẩy mạnh hấn ta ra, lạnh lùng nói: “Anh đi đi, tôi muốn ngủ sớm một chút.” Rồi nằm thẳng người kéo chăn lên che thân thể, quay lưng lại phía Chu Phóng.

Chu Phóng cười cười ngồi bên giường, xoa xoa tóc Doan Mộc Ninh, “đừng sợ, điều này rất bình thường, nam giới đều...”

“Đủ rồi! Tôi không phải là đồ ngốc, tôi đã học qua sinh lí học.”

Chu Phóng sững người, “À... ra vậy, vậy thì tốt...”

“Đi ra.”

“Có cần ăn bữa đêm không, tôi...”

“Tôi bảo anh đi ra!”

“Được, được, tôi đi ra... cậu ngủ sớm nhé.”

Bị Doan Mộc Ninh gào đi ra, Chu Phóng ngoảnh cổ lại, ho một tiếng, lại còn xoa xoa mũi.

Mặc dù biết Doan Mộc Ninh vì xấu hổ mà nổi giận, nhưng điều kì lạ là, nhìn bộ dạng Tiểu Ninh mặt đỏ lựng lên, hai mắt mê đi trong màn sương đắm chìm vào tình dục, bản thân mình không hiểu sao cũng có cảm giác ghệt thờ như vậy...

Mặt lại nóng lên dữ dội.

Nhớ đến nụ cười dịu dàng của anh ta, nhớ lại dư vị của cảm giác khoái lạc mà ngón tay anh ta mang đến, Đoàn Mộc Ninh chỉ cảm thấy toàn thân nóng bỏng lên.

Vùi mặt vào gối, xấu hổ đến mức hai tai đều đỏ cả lên.

Chu Phóng trở về phòng học với tâm trạng kì lạ, nhìn thấy trong bài tập toán ngay cả kí hiệu cũng không nhận ra rõ ràng, chỉ cảm thấy trong đầu là một phiền hỗn loạn, trước mắt cứ thấp thoáng ánh mắt vừa tức giận vừa xấu hổ của Đoàn Mộc Ninh.

Thôi rồi!

Tẩu hỏa nhập ma rồi sao?

Chu Phóng đập mạnh vào đầu, ra sức uống nước lạnh, lúc này mới nhận ra rõ ràng trên bài thi là dấu nhỏ hơn và dấu lớn hơn, vừa rồi hoa mắt tưởng là kí hiệu ngoặc tên sách.

Buổi tối 10 giờ, Chu Phóng cuối cùng cũng đã làm xong bài tập một cách cầu thả, dự định sẽ xem sách ngữ văn một chút, nhưng lại nhận được tin nhắn của Chu Tân Tân: “Tối nay giáo viên coi tự học điểm danh, lại tóm anh đấy.”

“Không sao, anh ở nhà làm xong bài tập rồi.”

“Ồ, hiếm thấy đấy, hóa ra ở nhà ngoan ngoãn làm bài tập? Không làm gì khác sao?”

Nghĩ đến việc hoang đường lúc nãy, Chu Phóng liền khe khẽ cười, nói: “Cũng có làm một chút việc khác, làm cậu em họ nổi giận.”

“Tiểu Ninh bây giờ đang ở với anh sao?” Chu Tân Tân tiếp tục gieo quẻ, Chu Phóng định trả lời tin nhắn thì nghe thấy một hồi gõ cửa, vội vàng

đặt điện thoại xuống.

Ở ngoài cửa vang lên giọng nói cố sức trấn tĩnh của Đoan Mộc Ninh,

“Anh... anh đã ngủ chưa?”

“Chưa đâu, vào đi.”

“Không, cặp sách của tôi anh đem ra đi, tôi đột nhiên nhớ ra có mấy bài tập hôm nay chưa làm xong.”

“Ồ, được.”

Chu Phóng cầm cặp sách, đi ra phòng học đưa cho cậu.

Đoan Mộc Ninh đón lấy, “cảm ơn”. Rồi quay người đi.

“Tiểu Ninh, viết ở trong phòng học đi, phòng ngủ điện hơi yếu, sẽ làm hại mắt cậu đấy.”

Đoan Mộc Ninh dừng bước chân.

“Vừa rồi..., xin lỗi, lần sau sẽ không làm việc đó với cậu nữa.” Cảm thấy mình càng nói càng hồ đồ, Chu Phóng có chút căng thẳng, “ý của tôi là, tôi sẽ không tùy tiện đụng vào cậu nữa...”

“Ừ.” Đoan Mộc Ninh gạt đầu cắt ngang sự giải thích của hắn, vòng qua Chu Phóng đi vào phòng học. Ngồi trên ghế rồi, sau một hồi lâu lại nhẹ nhàng nói, “hôm nay cảm ơn anh đã dạy tôi... tôi nghĩ, anh có thể dạy tôi thêm những thứ khác được không?”

“Á?” Chu Phóng ngạc nhiên há to miệng.

“À... tôi nói là lần trước anh dạy tôi hàm số bậc 2, tôi có vài chỗ không hiểu.”

Chu Phóng thở phào một hơi, “vậy không vấn đề gì, bây giờ tôi dạy cậu.”

Đoan Mộc Ninh nghiêm túc gật gật đầu, nghiêm túc đáp: “Cảm ơn anh.”

Ánh mắt lại liên tục nhìn chăm chăm vào bàn học, không hề nhìn Chu Phóng một lần nào nữa.

Chu Phóng cầm vở bài tập của Đoan Mộc Ninh, tìm thấy đề mục mà Đoan Mộc Ninh khoanh tròn.

Điều bậc mình là, ba hoa khoác lác một hồi nhưng trong năm câu đó mình lại không biết làm hai câu? Đưa lời giải ba câu đã biết cho Đoan Mộc Ninh, còn lại hai câu không biết, liền nói: “Cái này không phải là trọng tâm, không biết cũng không vấn đề gì, cậu xem bài khác đi nhé.”

Đoan Mộc Ninh cầm lấy tờ bài giải của Chu Phóng, nhẹ nhàng nói: “Chữ của anh viết quá to rồi.”

Kì thực là lộn xộn không thể chịu được. Dùng cách nói quá uyển chuyển nên Chu Phóng không hiểu liền cười nói: “He he, không có cách nào khác, tôi phóng khoáng quen rồi.”

“Lúc thi, cô giáo nhìn thấy thể chữ cuồng thảo của anh, không chừng sẽ trừ điểm đấy.” Đoan Mộc Ninh vừa viết vừa nói, như thể trong lúc không để ý buột miệng nói ra.

“Ồ, có lẽ là vậy.”

“Toán học chính là nhìn các bước giải đề, cô giáo đều dựa theo các bước mà cho điểm, anh viết lộn xộn quá, không tìm ra chỗ cho điểm đâu.”

“Ừ.”

“Lần sau viết ngay ngắn một chút nhé.”

“Được.”

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu, nhìn Chu Phóng một cái, rồi lại cúi đầu, “có thể cho tôi xem tờ thi toán của anh không?”

Chu Phóng ngoan ngoãn cầm tờ thi ra, cho dù điểm số 50 làm hắn có chút mất mặt.

“Đề lựa chọn đề điền số của anh hầu như đúng hết.” Đoan Mộc Ninh khe khẽ cười, giơ tờ giấy thi trong tay lên, “còn những câu cần viết lời giải thì đều bị 0 hết.”

Chu Phóng cười ngượng ngập xoa xoa mũi, “bài tập lớn thì không biết làm mà.”

“Nhưng đề bài này và đề lựa chọn thực ra là cùng loại đấy.” Đoan Mộc Ninh nhìn bài thi, chọn ra một câu hàm số rất quen thuộc, cầm lấy tờ giấy nháp tính toán.

Nhìn dáng điệu chăm chú của Đoan Mộc Ninh, Chu Phóng có chút cảm động từ đáy lòng.

Cậu bé này, mới đầu tìm mình làm gia sư toán, kì thực là phép kích tướng trá hình sao? Là để làm cho mình nảy sinh hứng thú với toán học, học tốt môn toán sao? Nếu không, thành tích môn toán của cậu ta tốt như vậy, cần gì mình dạy...

Một lát sau, Đoan Mộc Ninh liền làm xong đề bài, đưa vở cho Chu Phóng.

“Anh xem, các bước của đề chứng minh nhất định phải viết rõ ràng, chứng minh ra một điểm thì có thể được điểm tương ứng, cô giáo của

chúng tôi luôn nói như vậy.”

“Ừ.” Chu Phóng cười ngời sát lại, cầm lấy vở của Đoan Mộc Ninh, “nhưng mà, cậu viết sai rồi đó.”

Đoan Mộc Ninh đỏ mặt, “Đề toán cấp ba của các anh, tôi chưa từng nhìn thấy!”

“Ha ha...” Chu Phóng bất giác cười lên.

“Anh tự viết đi nhé, tôi đi làm văn.”

“Hả? Làm văn? Đề gì vậy?” Chu Phóng tiến lại một cách hiếu kì, chỉ nhìn thấy vở làm văn của Đoan Mộc Ninh viết một hàng chữ bút bi, “cô giáo của em”

“Ha ha ha ha.” Chu Phóng không nhịn được cười to thành tiếng, “cô giáo của các cậu thật là, bảo các cậu viết về cô ta chắc? Làm đom quá đấy.”

Đoan Mộc Ninh gật đầu, “tôi cũng không muốn viết về cô ấy, viết xấu thì thế nào cũng bị mắng, viết tốt thì lại không viết được.”

Chu Phóng nghĩ ngợi, liền vỗ bàn nói: “như thế này, đoạn 1 cậu sẽ khen thật lực cô ấy trước, khen đến mức quả thực là một thánh mẫu tái thế, đoạn 2 thì viết ví dụ kinh điển, ví dụ có học sinh hỏi cô ta những vấn đề vô cùng ngu ngốc nhưng cô ta đều nhẫn nại giải đáp, ví dụ như lúc cô bị cảm đến phát sốt mà vẫn khắc phục đi dạy, cuối cùng sẽ tổng kết một câu trần thuật là: cô giáo của chúng em, thật là một cô giáo vĩ đại nhất thế giới, em yêu cô giáo của em.”

Đoan Mộc Ninh khẽ cười lên, “hồi trước anh cũng viết như vậy sao?”

“Hà, tôi không hề giả dối như vậy. Cô giáo ngữ văn của chúng tôi hồi đó đặc biệt gầy, tôi dùng phép so sánh bộ xương gầy như que củi bị cô giáo

đánh dấu chéo, tôi quá thẳng thắn.”

“Tôi cũng không thể giả dối được.” Đoan Mộc Ninh nhếch nhếch khóe miệng khẽ cười, xòe vở bài tập ra trước mặt Chu Phóng, Chu Phóng tiến lại xem, thấy nét bút đỏ gạch thảm hại đến mức không muốn nhìn.

Chu Phóng chăm chú nhìn Đoan Mộc Ninh, sau một hồi lâu mới đưa tay ra vò vò tóc cậu, “nhóc con được lắm, rất có tinh thần hi sinh không sợ chết của đại ca đây.”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu như không có việc gì lấy lại cuốn vở viết văn, “bình thường viết văn viết ra suy nghĩ thật sự của mình thì không sao, lúc thi tôi lại ép mình viết theo khuôn mẫu, có câu nói là, thức thời mới là tuần kiệt, đúng không?”

Chu Phóng sững lại, hóa ra, hóa ra cậu nhóc này lại đang vòng vo lên lớp với mình sao? Là ngầm nói lúc thi mình nên theo quy củ một chút sao?

Chu Phóng không nhịn được phá cười lên, nhìn Đoan Mộc Ninh đang nghiêm túc như một ông cụ non, đang lên lớp một cách chính đáng cho mình, chỉ cảm thấy cậu ta đặc biệt đáng yêu, vô cùng muốn nhéo nhéo lên khuôn mặt thon thon của cậu.

Tay đưa ra nhưng trong đầu chợt lướt qua bộ dạng đỏ bừng nhuộm màu tình dục của cậu, run run rồi vội vàng thu tay lại.

Đoan Mộc Ninh dường như cũng cảm thấy có gì không đúng, bối rối chuyển ánh mắt nhìn sang chỗ khác, cầm chặt cán bút cúi đầu, “anh nhanh làm bài tập đi, đã 10 giờ rồi.”

Chu Phóng ừ một tiếng, ngồi đối diện với Đoan Mộc Ninh, bắt đầu làm một bài thi khác.

Trong bầu không khí kì lạ, hai người đều có chút thiếu tự nhiên, thậm chí còn cảm thấy khó thở. Cố gắng viết xong bài tập một cách chẳng dễ gì, Đoan Mộc Ninh đi ngủ rồi, Chu Phóng lúc này mới trở về phòng ngủ.

Điều hòa trong phòng ngủ hỏng rồi, Chu Phóng run run trèo lên giường, ôm lấy con gấu to mà vẫn cảm thấy lạnh. Nhắm mắt lại một hồi lâu nhưng cũng không ngủ được, lại nghe thấy bước chân nhè nhẹ đi đến phòng ngủ. Chu Phóng nín thở, chỉ nghe thấy tiếng Đoan Mộc Ninh đẩy cửa ra, đi đến trước giường mình, “anh đã ngủ chưa?” Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại làm tim người khác như tan chảy.

“Chưa, sao vậy?”

“Tôi không ngủ được.”

Hai người cùng im lặng, Chu Phóng suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Việc hôm nay, cậu đừng có nghĩ linh tinh đấy...”

“Ừ.”

“Được rồi, đi ngủ đi.”

Không ngờ Đoan Mộc Ninh không hề đi ra, trái lại lại trèo lên giường, nằm đối diện với Chu Phóng.

Người thấy mùi cơ thể của cậu ta, Chu Phóng chỉ cảm thấy hơi thở khó khăn, vừa muốn đuổi cậu ta đi, Đoan Mộc Ninh đột nhiên đưa tay ra, chạm chạm vào phần dưới người Chu Phóng.

“Cậu làm gì vậy?!” Chu Phóng hít mạnh một hơi, Đoan Mộc Ninh lại ngẩng đầu lên, vô tội đáp: “Cái mà anh dạy tôi, tôi thử một chút...”

“Buông tay ra!”

Bị Chu Phóng hét lên nghiêm khắc, Đoàn Mộc Ninh giật mình, vội vàng thu tay lại.

Sắc mặt Chu Phóng biến đổi, cuối cùng cũng hiểu ra thế nào là gây nghiệp chướng thì không thể tha thứ, hít một hơi sâu, nén chặt giọng nói: “Tiểu Ninh, đi ngủ đi, ngoan.”

Đoàn Mộc Ninh cúi đầu, sau một hồi lâu, mới khẽ nói như oan ức: “Anh ghét tôi chạm vào anh sao?”

“Tôi...”

“Xin lỗi đã làm phiền.” Sắc mặt Đoàn Mộc Ninh đột nhiên lạnh đanh, quay người xuống giường như không có việc gì, “ngủ sớm đi nhé, mai phải dậy sớm rồi.”

Âm thanh bình thản không một gợn sóng, biến mất rất nhanh, nhưng con tim Chu Phóng thì lại bị khuấy động đập loạn nhịp, một đêm khó ngủ.

Chương 16: Nụ hôn

Sáng sớm, Đoàn Mộc Ninh gọi Chu Phóng dậy, Chu Phóng lại tưởng cậu ta là con gấu liền kéo vào lòng ôm, lúc mở mắt ra, nhìn thấy Đoàn Mộc Ninh cũng đang mở to mắt, Chu Phóng liền buông cậu ta ra như điện giật, nhồm người ngồi dậy.

“Từ sau đừng gọi tôi như vậy nhé.” Chu Phóng nói nhỏ.

Đoàn Mộc Ninh chỉ gật gật đầu, không nói gì.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Chu Phóng đẩy xe ra như thường lệ, Đoàn Mộc Ninh liền phát hiện ra chỗ sau xe đã được lắp thêm một cái đệm mềm.

“Cái này...”

“Tối qua làm đấy, lên đi, chân của cậu bị thương vẫn chưa khỏi mà.” Chu Phóng không quay đầu lại, đương nhiên là không muốn để cậu ta nhìn thấy biểu hiện thiếu tự nhiên của mình. Có trời biết, tối qua luôn không ngủ được, nửa đêm bò dậy, chui vào nhà xe như là tên trộm buộc cái đồ này vào sau xe, không biết có phải là nỡ bị lừa đá rồi không.

@STE'NT

Không thể không thừa nhận, đó là vì quan tâm đến Đoàn Mộc Ninh. Sợ rằng buổi sáng dậy muộn sẽ không kịp làm, cho nên mới nửa đêm ba giờ bò dậy như bị thần kinh.

Đoàn Mộc Ninh trầm ngâm một hồi, Chu Phóng lại nói: “Cậu ngồi ngang nhé, tôi đạp chậm chút.”

“Ừ.”

Nghiêng người ngồi, chiếc đệm mềm mại dưới mông làm Đoàn Mộc Ninh cảm thấy tâm tình phức tạp, ngẩng đầu nhìn gáy Chu Phóng, Đoàn Mộc Ninh nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy hằn.

Hai người không nói suốt một chặng đường, nhưng mỗi người đều có tâm tư của mình.

Tối qua sau khi Đoàn Mộc Ninh đi về cũng không ngủ.

Xông vào phòng anh ta một lúc, thậm chí còn dùng tay chạm vào anh ta, bản thân như vậy, làm cho Đoàn Mộc Ninh tận đáy lòng thầm khinh bỉ phỉ nhổ mình, nhưng hơn thế nữa là nỗi buồn vì bị anh ta cự tuyệt.

Hóa ra, chỉ là mình thích đến gần và chạm vào anh ấy, còn anh ấy thì không hề thích. Chỉ có một mình mình không bình thường.

Nghĩ như vậy, tâm tình càng trở nên hụt hẫng, cả một ngày mặt căng như sợi chỉ, cảm thấy ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn mình đều mang theo chút châm biếm.

Lúc tập thể dục giữa giờ, đi đến khu lớp 12 tìm Chu Phóng, mượn có đưa kế hoạch chủ đề của kì báo tiếp theo, kì thực là trong lòng vô cùng muốn gặp anh ấy. Lúc đi qua phòng vệ sinh, nghe thấy hai cậu con trai đang nói chuyện.

Vì là thời gian thể dục giữa giờ, mọi người đều xuống thao trường, ở lại có lẽ là những học sinh trực nhật, Đoan Mộc Ninh muốn đi ra, nhưng chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Ồ, mấy người các cậu đi xem phim mà không gọi đại ca tôi đây, thật là được lắm?”

Đoan Mộc Ninh dừng bước chân, dựng tai lên nghe.

“He he, nhà cậu không phải còn có một tiểu đệ nữa sao.” Dường như là cậu bạn cùng bàn lúc sáng chào Chu Phóng, “nhỡ bị cậu bé đó nhìn thấy, có phải là đã đầu độc đóa hoa của Tổ quốc rồi không, tớ thật không gánh vác nổi tội danh to lớn đó.”

“Cũng đúng, không thể để cho cậu ấy nhìn thấy được.” Chu Phóng dường như thở dài một hơi.

“Ồ, cậu Đoan Mộc Ninh đó 15 tuổi rồi, chứ không phải là 5 tuổi, kì thực không cần thiết phải trốn tránh, nếu như 15 tuổi ngay cả “bắn súng tay” cũng không biết, vậy thì quá ngây thơ rồi, cái đó gọi là ngây ngô.”

“Được rồi, không nói nữa.”

“Cậu ta thực sự không hiểu chứ? Tớ đây lúc 13 tuổi đã biết rồi, do bố dạy tôi, nhưng con trai mà, bản thân mình cũng nên chủ động tìm hiểu

chút...”

“Rửa cây cột của cậu đi, nói gì mà lảm thế.”

“Hay là cậu dạy cậu ta đi, cậu ta bây giờ không phải đang sống cùng cậu sao? Thành tích học tập tốt, kiến thức sinh lí cũng không thể kém, nếu không sẽ là con mọt sách đấy...”

Đoan Mộc Ninh đột nhiên quay người chạy đi, không nghe những lời phía sau nữa, cũng không muốn nghe.

Nắm chặt nắm tay, chỉ cần thấy toàn thân lạnh buốt.

Họ đang chê cười mình sao? Cười mình giống như một kẻ ngốc? Hôm qua lúc Chu Phóng dạy mình tâm tư của anh ấy thế nào? Trêu trọc mình sao?

Không sai, mười lăm tuổi rồi mà vẫn còn mơ hồ vấn đề này.

Bố không dạy? Mình căn bản không có bố, ai sẽ dạy mình những cái này? Mẹ thì lại càng không thể nói với mình những vấn đề này.

Từ nhỏ đã một mình lớn lên, lần đầu tiên khi thân thể thay đổi sợ đến chết, trốn ở trên giường nhìn mình một cách buồn bã xem có phải bị bệnh rồi không, mấy ngày không ngủ. Sau đó tiếp xúc với những kiến thức sinh lí, mới biết đó đều là những phản ứng bình thường của con trai.

Nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Biết rằng mình không sao, mình bình thường, nên yên tâm thôi.

Không hề giống như những bạn nam khác hứng khởi nồng nhiệt, không hề tò mò đi xem loan cả lên những cuốn sách và phim người lớn, không cả ngày nói những vấn đề đó. Bản thân mình không phải là không biết, chỉ là không muốn đi nghiên cứu, như thế gọi là ngây ngô sao?

Cả ngày, tâm tình của Đoàn Mộc Ninh đều như rơi vào đáy hang, lúc đi học lạc thần những mấy lần, bị cô giáo gọi lên trả lời câu hỏi, hỏi một đằng trả lời một nẻo làm cả lớp cười ầm lên. Bên tai luôn vang lên giọng nói giễu cợt của cậu bạn cùng bàn Chu Phóng, hơn nữa... Chu Phóng còn không phản bác lại.

Buổi trưa sau khi tan học cũng không đợi Chu Phóng, một mình đi đến quán ăn ngoài trường ăn qua loa một bát mì.

Mãi cho đến lúc tối, Chu Phóng cuối cùng cũng không nhịn được, trực tiếp đến lầu học chặn Đoàn Mộc Ninh lại.

“Cậu sao vậy? Điện thoại không nhận, cả ngày không thấy tăm hơi đâu.” Chu Phóng dường như có chút giận dữ, mặt mũi sầm lại.

Đoàn Mộc Ninh nhìn hắn một cái, rồi lại cúi đầu, “không sao, đưa chìa khóa cho tôi, tôi đi về trước, anh lên phòng tự học đi.”

Chu Phóng rút chìa khóa từ trong túi ra đưa cho cậu ta, muốn xoa đầu cậu, nhưng lại bị tránh.

Chu Phóng thu tay về, hạ giọng nói: “Tối nay giờ tự học có thi lịch sử, không thể về trước đi cùng cậu, cậu về một mình trên đường...”

“Biết rồi.” Đoàn Mộc Ninh lạnh lùng ngắt lời hắn, quay người đi.

Nhìn thấy bóng dáng của cậu ta đã đi xa rồi, tâm tình Chu Phóng tự nhiên có nỗi phiền muộn không biết từ đâu, túm túm lấy đầu, quay người đi vào lầu học.

Sau khi Đoàn Mộc Ninh về nhà, ngồi ở trong phòng ngủ của Chu Phóng, nghĩ một chút, rồi cắn răng lục gầm giường của Chu Phóng.

Quả nhiên, có rất nhiều tạp chí vẽ các loại phụ nữ nở nang.

Trong tay bê những tập sách đó, trong lòng lại đau đớn dữ dội, nhưng lại không tìm ra lí do thích hợp.

Nam sinh ở tuổi này, có hứng thú với những thứ này là rất bình thường, như sao mình lại thấy buồn như vậy? Nghĩ đến bộ dạng Chu Phóng thích thú xem những tạp chí loại này, trong lòng không hiểu sao thấy đau nhói từng hồi.

Chu Phóng đang làm bài, trong lòng luôn cảm thấy bất an. Lúc nói chuyện với Lưu Tuấn Kiệt vào giờ thể dục giữa giờ, dường như có nghe thấy một hồi bước chân hoảng loạn. Cả ngày Đoàn Mộc Ninh đều không để ý đến mình, lẽ nào cậu ấy lại nghe thấy?

Nhăn mày cau mặt làm xong đề thi lịch sử, nộp bài trước khi hết giờ, cầm lấy cặp sách vội đạp xe về nhà.

Lúc vào nhà nhìn thấy từ khe cửa phòng mình truyền lại ánh đèn yếu ớt, Chu Phóng vội vàng đi lên trước, mở cửa ra, chỉ thấy Đoàn Mộc Ninh cúi đầu trên giường, bên cạnh rải đầy một đồng tạp chí, Chu Phóng giật nảy mình, vội vã đi tới đứng trước mặt cậu ta, “cậu đang làm gì vậy?”

“Không làm gì, học kiến thức sinh lí mà thôi.” Giọng nói của Đoàn Mộc Ninh lạnh lùng, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen sáng nhìn chằm chằm vào Chu Phóng, “anh cảm thấy tôi ngốc sao? Mười lăm tuổi rồi mà vẫn còn chưa hiểu những thứ này...”

“Ồ ngốc, cậu nói năng linh tinh gì thế.” Trong lòng Chu Phóng chợt bừng tỉnh, hóa ra, hóa ra là cái miệng chết tiệt của tay Lưu Tuấn Kiệt đó, những lời nói ra đó đã bị cậu ta nghe thấy.

Ngồi bên người cậu ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai cậu, “đừng xem nữa, những thứ này... hơi nặng, haizz, nếu cậu muốn biết, tôi sẽ tìm cái khác...” Chu Phóng chăm chú nhìn vào bộ ngực lớn của cô gái trong tạp chí, có chút căng thẳng xoa xoa mũi.

Đều là những tạp chí chết tiệt mà tay bạn cùng bàn Lưu Tuấn Kiệt cuồn tình sắc nhét cho mình...

“Đặt xuống, nghe lời đi.” Cướp lấy cuốn tạp chí trong tay cậu ta, cuộn những thứ đang rải ra trên giường đó lại, ném vào gầm giường, “đi, nếu cậu muốn xem, tôi tìm cái khác đưa cho cậu.”

Trong phòng ngủ có bàn viết, trên bàn có đặt máy tính. Trước đây mình đã ngấm trên giường, tắt đèn đi để xem phim “Cảnh sát và nghi phạm” một cách không biết chán, sau này để Đoan Mộc Ninh ngủ, đã rất lâu không chạm vào máy tính. Chu Phóng để Đoan Mộc Ninh ngồi bên giường, thuận tay bật máy tính, từ trong thư mục có một đồng phim, tìm ra một bộ phim hoạt hình.

Đoan Mộc Ninh nhoẻn nhoẻn miệng cười, yên lặng ngồi xem, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn màn hình. Chu Phóng cười hi hi ngồi bên cạnh, ôm lấy vai Đoan Mộc Ninh, “phàm là sự vật thì luôn có quá trình mâu thuẫn tiến triển, cậu còn nhỏ, không nên xem những thứ ở mức độ quá cao, sẽ mắc ói đấy.”

“Ồ.” Đoan Mộc Ninh gật đầu, rời ánh mắt đi, nhìn đôi nam nữ chính trong màn hình bắt đầu hôn.

Trước đây thấy miệng mọi người trong phim truyền hình sát vào nhau, Đoan Mộc Ninh không có hứng thú xem những tình tiết đó, nhìn thấy liền đổi kênh. Nhưng ngồi cùng với Chu Phóng, thấy hai người trong phim hoạt hình hôn nhau sâu sắc, Đoan Mộc Ninh đột nhiên cảm thấy tim nhảy lên dữ dội.

Chu Phóng cười híp mắt, xem đến mức say sưa, chốc chốc lại bình luận với Đoan Mộc Ninh, “Bộ phim này rất trong sáng, chỉ có hôn thôi, cậu tạm thời biết cái này trước là tốt rồi.”

Toàn thân Đoan Mộc Ninh cứng lại, tay nắm chặt ga giường, bình thản nói: “Học thế nào, anh dạy tôi nhé?”

“Á... cái này...” Chu Phóng có chút khó xử, nghĩ đến cảnh tối qua “dạy” cậu ta “tự sướng”, hơi thở có chút khó khăn.

Hôn thì dạy thế nào? Nụ hôn đầu tiên của mình vẫn còn lưu lại ở đây...

Đoan Mộc Ninh quay đầu lại nhìn Chu Phóng, thân thể đột nhiên áp sát lại, tay đưa ra nhẹ nhàng ôm lấy hông Chu Phóng, ngẩng đầu lên nhìn anh ta, nghiêm túc hỏi: “Anh đã hôn người khác bao giờ chưa?”

“Chưa...” Tay Chu Phóng không biết đặt ở đâu, nhìn thấy ánh mắt đen lóng lánh của Đoan Mộc Ninh gần ngay trước mắt, đôi má trắng nõn nà, đôi môi hồng nhuận khe khẽ mở ra, thân thể không hiểu vì sao nóng lên, “haizz, Tiểu Ninh, cái này... chỉ có thể ngẫm hiểu chứ không thể nói bằng lời, cậu... cậu tự mình nghiền ngẫm đi, tôi về phòng làm bài tập trước.”

Chu Phóng muốn trốn chạy, nhưng tay Đoan Mộc Ninh lại không buông ra, sát cả người lại, gỡ kính ra, nghiêm túc nói: “Anh không muốn thử một chút sao?”

“Không được...”

“Ghét tôi như vậy sao?”

“Tiểu Ninh!” Chu Phóng rất bất đắc dĩ, cậu bé này lúc nào cũng làm khó mình hơn nữa còn có một vẻ mê hoặc thâm kín, đáng chết, mình sao có thể trở thành kẻ dậu đổ bìm leo lợi dụng trẻ con đây?

Đoan Mộc Ninh tiến sát lại, môi áp lên môi Chu Phóng, nhắm mắt lại, lông mi mướt dài nhẹ nhàng rung lên, giống như cánh bướm cọ cọ lên mặt Chu Phóng.

“Thử đi, hôn tôi...” Áp vào môi Chu Phóng, Đoan Mộc Ninh khẽ nói.

Đầu Chu Phóng nổ tung thành một khối hỗn loạn.

Nhìn đôi môi đỏ thắm he hé mở ra trước mặt, chỉ cảm thấy lí trí trong đầu đột nhiên sụp đổ.

Bất giác đưa tay ra nâng chặt lấy đầu cậu bé, ghé sát môi lại.

Hai người trong máy tính vẫn đang hôn nhau mãnh liệt, những âm thanh ư ử a a làm người ta buồn chán, Chu Phóng thuận tay tắt màn hình, đưa tay về, rất tự nhiên đặt trên hông cậu ta, ôm chặt lấy.

Đôi môi thanh non của cậu thiếu niên khe khẽ run lên, dư vị dịu dàng làm động sột tơ lòng người, làm cho máu nóng của Chu Phóng dồn lên não, vứt bỏ hoàn toàn lí trí.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy đôi môi của cậu ta ra, luồn vào trong, Đoan Mộc Ninh mở to mắt, đầu lưỡi bối rối trốn đi, nhưng lại bị lưỡi của Chu Phóng bắt lấy, quấn quýt lấy nhau trong khoang miệng.

Khoang miệng ấm áp ướt át, mùi vị ngọt ngào đến kì diệu...

Chu Phóng nhắm chặt mắt lại như mê đi, đặt tay sau gáy cậu ta, kéo cậu gần lại hôn sâu hơn.

Đoan Mộc Ninh nắm chặt lấy áo Chu Phóng, toàn thân khe khẽ run lên, mở to miệng một cách si mê cùng phối hợp với anh ta. Sau một hồi lâu, dường như đã quen với nụ hôn của anh ta, Đoan Mộc Ninh nhắm mắt lại, dựa sát vào lòng Chu Phóng, để mặc cho anh ta dịu dàng xâm chiếm khoang miệng mình.

“Ừ...”

Tiếng rên ngọt ngào tràn ra nơi khoe môi dường như mang theo dư vị mê hoặc, đầu óc Chu Phóng như vang lên một tiếng sét, buông mạnh Đoan Mộc Ninh ra.

Vừa rồi đầu óc mình giống như là bị vi rút xâm nhập vậy, toàn bộ trình tự tất cả đều đảo lộn hết cả. Chờ lúc phản ứng trở lại thì đã hôn cậu bé ngây thơ rồi. Nghiêng mắt nhìn, chỉ thấy sắc mặt Đoan Mộc Ninh nhuộm sắc hồng nhàn nhạt, đôi môi bị mình hôn càng đỏ tươi đến lạ thường, đôi mắt đen nhánh cũng bị phủ lên một làn hơi mê hoặc.

Chu Phóng nhồm người lên, hít thở sâu.

“Xin lỗi...”

Ánh mắt Đoan Mộc Ninh mờ đi, thở hắt ra, “Không có gì... là tôi yêu cầu mà.”

Bị Đoan Mộc Ninh mượn lí do “anh đi tắm đi” đuổi Chu Phóng ra khỏi phòng ngủ, Chu Phóng chỉ cảm thấy tim đập mạnh như trống, kịch liệt như sắp vỡ khỏi lồng ngực rồi.

Nụ hôn vừa rồi, cảm giác ngọt ngào dịu dàng mà chỉ thiếu niên mới có, làm lòng người trở nên bằng bình.

Nhưng mà, sau khi lí trí trở về rồi, Chu Phóng bấm mạnh đùi mình, trong nháy mắt sự xấu hổ và tự trách dâng đầy trong lồng ngực.

Cậu ta không hiểu, nhưng mình sao lại không hiểu? Biết rõ rằng như vậy không đúng, sao lại không tìm được đi hôn?!

Tiểu Ninh là một cậu bé, hơn nữa lại trong sáng như vậy...

Đây không phải là lưu manh bình thường!

Đây quả thực là quá cầm thú rồi!

Chu Phóng thăm phỉ nhổ mình như vậy, mở vòi nước trong phòng tắm ra xối mạnh lên khắp người, nhưng lại cảm thấy cầm vòi hoa sen rất chán, liền mở vòi nước nóng trong bồn tắm ra, nằm vào đó.

Khấp thân thể được nước ấm áp bao bọc, đầu óc lại nhớ đến khoang miệng ướt át mềm mại, và đầu lưỡi bôi rồi kia, khuôn mặt đỏ hồng, đôi mắt mờ hơi nước của cậu thiếu niên...

Đôi môi ấy... đôi mắt ấy...

Nghĩ mãi nghĩ mãi, thân thể lại nóng lên rạo rực. Chu Phóng xót xa nắm chặt lấy hạ bộ đang dần dựng lên của mình, giống như tự mình thỏa hiệp vãn vò mạnh nó.

Sau khi từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Đoàn Mộc Ninh đang đứng trước cửa chờ tắm, Chu Phóng có chút căng thẳng.

“Tiểu Ninh, sau này chờ cậu có bạn gái rồi, sẽ lại...”

“Khi chưa có thì sao?”

“Hic...”

Đoàn Mộc Ninh đẩy đẩy gọng kính, bình thản nói: “Dù sao cũng đều là con trai, hôn một chút sẽ không thế nào, lại vừa có thể luyện tập cho nhau mà.” Nói rồi, liền kiễng chân lên, nhẹ nhàng hôn lên môi Chu Phóng, sau đó cúi đầu như không có chuyện gì, đi vào phòng tắm.

Chu Phóng đứng ngây tại chỗ.

Đoàn Mộc Ninh trong khoảng nháy mắt đó đóng cửa lại, hai chân như mềm nhũn trên nền đất.

Dựa vào cửa, há miệng to thở từng hơi, cả người đều khẽ run lên.

Sao mình lại có thể dễ tiện thế này? Dùng cái cớ về căn bản không thể chấp nhận được để chế ước Chu Phóng.

Luyện tập cho nhau? Thật đáng cười..

Nếu như Chu Phóng biết, đây chỉ là cái cớ mà mình tìm ra để gần anh ấy hơn, anh ấy có cảm thấy buồn nôn không?

Tuy rằng lúc hôn vừa rồi, bộ dạng của anh ấy rất mê mẩn, nhưng chỉ bởi vì đó là lần đầu, cảm thấy tươi mới mà thôi? Nếu như sau này có bạn gái rồi, chắc chắn sẽ cảm thấy con gái tốt hơn nhiều một cậu con trai cứng rắn như mình, từ đó sẽ ghét mình chẳng?

Nhưng luôn không thể nào kiềm chế được ham muốn gần gũi anh ấy.

Ý nghĩ muốn được độc chiếm anh ấy ngày càng cuồng nhiệt, thậm chí đã phá vỡ phòng tuyến lí trí rồi.

Hôm nay lúc được anh ấy hôn, cái cảm giác tim đập kịch liệt đó, cái cảm giác thỏa mãn vừa đáng sợ lại vừa ngọt ngào đó...

Thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ “nếu cứ mãi như thế này thì thật tốt.”

Chu Phóng chưa từng hôn người khác, đối với anh ấy, hôn mình chỉ là một thể nghiệm bất ngờ mà thôi...

Nhưng mình thì lại muốn mãi dài lâu như thế, thậm chí muốn lợi dụng điểm này để trói anh ấy bên mình, để trong mắt anh ấy không còn ai khác, càng không cần phải xem những tạp chí linh tinh và phim người lớn kia!

Mình đáng sợ thế này sao! Mình lại có thể nảy sinh loại ý nghĩ nhơ bẩn này với Chu Phóng, người luôn quan tâm che chở cho mình một cách trong sáng sao!

Thật quá ghê tởm phải không?

Chìm đắm vào việc kì cọ thân thể mình, khi nghĩ đến lần cuối cùng nhìn thấy mẹ, bộ dạng bà đứng bên cửa sổ hút thuốc, lại nghĩ, nếu như mẹ vẫn còn bây giờ, chí ít có thể bàn bạc với mẹ... dù sao cho dù mẹ còn, những sự việc thế này cũng không thể nói ra.

Mình phải làm thế nào đây? Không có bất kì ai có thể cho mình ý kiến... cái ý nghĩ muốn bá chiếm anh ấy mạnh mẽ đến mức sớm chiếm đoạt mình rồi. Mình thân cô thế cô, xét đến cùng nên làm thế nào?

Vừa ôm mạnh lấy bộ phận dựng đứng lên đó của mình, tưởng tượng đến cảm giác khoái lạc mà bàn tay ấm áp của Chu Phóng vuốt ve mình lúc đó, vừa thầm không ngừng mắng chửi bản thân sao mà vô si...

Cuối cùng cũng phóng được ra. Nhìn toàn thân thể trong chiếc gương trong phòng tắm, phản chiếu ra bóng người mà thân hình đang tràn lên sắc đỏ nhục nhã, đôi mắt như mê đi.

Thân thể nóng lên, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo như một phiến băng.

Rửa sạch thứ ô uế trong tay, mặc quần áo lên người, lúc ra khỏi cửa với bộ dạng như không có việc gì. Đoan Mộc Ninh nhẹ bước qua phòng ngủ của Chu Phóng, nói khẽ với Chu Phóng đang vùi đầu làm bài tập làm văn: “Anh có cần tôi tìm bạn gái cho anh không?”

“Á?” Chu Phóng đánh rơi chiếc bút bi, trên quyển vở trượt ra một đường gạch ngoằn ngoèo.

“Tôi nghe nói rất nhiều người trước khi tốt nghiệp đều muốn thử cảm giác yêu đương, anh cũng tìm một bạn gái đi.” Cúi đầu, nắm chặt vạt áo, “nếu không... tôi...” tôi sẽ không khống chế được cái ý nghĩ đáng sợ muốn độc chiếm anh.

Chu Phóng quay người, đi đến nhẹ nhàng xoa xoa tóc Đoan Mộc Ninh, “đừng nghĩ linh tinh, tôi không có ý định đó.” Cũng không biết vì sao

lại giải thích với cậu ta như vậy, nhìn bộ dạng cậu ta cúi đầu chột cảm thấy vô cùng thương xót.

“Nếu như có nữ sinh theo đuổi anh, anh đồng ý đi, thử xem nhé.”
Đoan Mộc Ninh bình thản nói xong, quay người bỏ đi.

Dùng ánh mắt tiễn bóng dáng cậu ta, tay Chu Phóng cứng lại trong không trung, trong lòng bất an.

Rốt cục là thế nào đây?

Cậu ta đột nhiên nói đến bạn gái, trong lòng mình lại có chút không thoải mái. Đã quen việc hai người sống với nhau rồi, cảm thấy người khác sẽ phá vỡ đi loại hòa hợp này, bạn gái, chỉ càng giống như một tồn tại thừa mà thôi.

Lẽ nào mình muốn chăm sóc cậu ta cả đời?

Cậu ta rồi cũng sẽ lớn lên...

Nghĩ đến đây, trong lòng lại bắt đầu buồn chán.

Chương 17: Đêm bình yên

Sắp đến Giáng sinh, trời càng trở nên lạnh giá. Phương Nam không có tuyết, hơi nước lạnh lẽo ẩm ướt âm u trong không khí làm người ta không thể kìm được phải cuộn chặt quần áo lại. Những con phố trong thành phố nhỏ này không hề rộng rãi, trong dòng người chen chúc, không khí ngày lễ càng trở nên nồng nhiệt hơn.

Nhìn từng cây noel xinh đẹp trên đường phố, Đoan Mộc Ninh nghĩ ngợi một chút, lấy ra chiếc thẻ mà mẹ để lại, đến ngân hàng rút một khoản tiền.

Mười lăm tuổi, ngay cả chứng minh thư còn chưa có, chỉ có thể dựa vào chiếc thẻ này để sống.

Mua hoa tươi và trái cây, một mình đi đến trước mộ mẹ. Nhưng lại bất ngờ nhìn thấy người đàn ông đó.

Đoan Mộc Ninh biết mình không thể trốn tránh, đành phải đứng như chôn chân ở đó, nhìn ông ta với vẻ mặt không để lộ một chút tình cảm.

Người đàn ông dường như vừa mới khóc, khoe mắt có chút đỏ hoe, sau khi nhìn thấy Đoan Mộc Ninh, căng thẳng xoa xoa mũi: “Tiểu Ninh, con cũng đến à...”

Đoan Mộc Ninh gật đầu.

“Mẹ con... ra đi đã ba tuần rồi nhỉ?”

“Ừ.”

“Con... vẫn không muốn đi cùng bố sao?”

“Đúng.”

Không khí trầm mặc một cách căng thẳng, một lát sau, người đàn ông nhếch nhếch khoe miệng lên, tay nhét vào trong túi áo lần ra một bức danh thiếp: “Địa chỉ của bố, có gì cần con nhất định phải tìm bố.”

Đoan Mộc Ninh đón lấy, nắm chặt lấy, nhét vào túi áo. Sau phút giây im lặng, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Ông có biết thích một người thì sẽ có những cảm giác gì không?”

Người đàn ông sững lại, sau một hồi lâu, căng thẳng nói: “Không biết.” Ngừng lại một chút, lại nhẹ nhàng giải thích, “bố chưa từng thích một ai, đối với mẹ con... cũng chỉ xem như một người bạn.” Giọng nói dường

như có chút bị ai, “có lẽ... rất không thích cảm giác mà tim mình bị người khác chiếm giữ, cho nên luôn ngăn cản mình đi thích một người khác.”

“Rất bị ai phải không?” Người đàn ông cười cười, “hơn ba mươi tuổi rồi, không biết thế nào là thích một người, thậm chí đối diện với con trai của mình, cũng không biết phải đối xử như thế nào.” Người đàn ông đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai Đoan Mộc Ninh, “con có thể hỏi... bố, bố rất vui, lần sau có vấn đề gì lúc nào cũng có thể đi tìm bố.” Nói đến những chữ cuối cùng giọng có chút run lên.

“Cảm giác tim mình bị người khác chiếm cứ?” Đoan Mộc Ninh khe khẽ nhắc lại, “đó chính là thích sao?”

“Ừ, rất quan tâm một người, nóng ruột nóng gan, chính là thích đó.” Người đàn ông nghiêng nghiêng đầu nhìn Đoan Mộc Ninh, nghi hoặc nói, “con hỏi điều này làm gì?”

“Ồ, chỉ muốn biết ông có từng thích mẹ tôi không.” Không hề để lộ, dùng giọng điệu bình thản giấu kín làn sóng trong lòng mình, Đoan Mộc Ninh cúi người xuống đặt hoa trước mộ mẹ, “tôi muốn nói riêng với mẹ vài lời.”

“Ồ... vậy bố đi trước.” Người đàn ông vẫy vẫy tay, “tạm biệt.”

Ủ rũ đi ra từ nấm mộ, mở điện thoại ra bấm số máy quen thuộc, sau khi nghe thấy giọng nói trầm đục của đối phương, mới thoải mái thở một hơi, oan ức nói: “Con trai tôi hỏi tôi đã từng thích mẹ nó chưa, cậu nói xem, có phải nó đã đỡ đi một chút phòng bị với tôi không?”

Đối phương trầm lặng trong chốc lát, “ông trả lời thế nào?”

“Tôi nói, tôi chưa từng thích một người, cũng sẽ không đi thích. Nó dường như có chút không vui.”

“Thật sao?” Giọng nói nghe lười biếng, sau đó lại khẽ thở dài, “về đón giáng sinh đi, tôi chuẩn bị quà rồi.”

“Không được, tôi muốn tiếp tục ở đây, Tiểu Ninh nó...”

“Giang Sơn.” Giọng nói bên kia chợt trầm lắng lại, ngắt lời ông ta.

Người đàn ông lặng người, cúi đầu, “sao vậy?”

“Lần họp tác giả cuối năm này, ông không tham gia sao?”

“À... quên mất.”

Đối phương dường như đã sớm liệu đến, cười bất đắc dĩ, “về đón giáng sinh đi, con trai ông sẽ không chạy đâu. Chờ đến mùa xuân thời tiết tốt hơn một chút thì lại giải quyết, năm tới đúng vào lúc nó tốt nghiệp cấp hai, nếu không nghe lời, cứ trối về đây.”

“Ừ, cậu nói cũng đúng, vậy ngày mai tôi về.”

“Được, nhanh nhanh về nhé.” Sau cùng, còn thêm một câu, “tôi đợi ông.”

Đoan Mộc Ninh đứng trước năm mộ, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của người phụ nữ trước bia mộ, trong kí ức bà đều rất ít khi lộ nụ cười.

“Mẹ, con dường như... đang thích một người.” Vốn tưởng rằng nói ra rồi sẽ tốt hơn một chút, sau khi nói xong, lại cảm thấy tâm tình trở nên hụt hẫng, “con không biết phải làm thế nào...”

Tuổi còn quá nhỏ, không có kinh nghiệm, gặp phải việc thế này hoàn toàn không biết làm gì, bên cạnh lại không có người để nói chuyện, nói với năm mộ lạnh lẽo rồi, nói xong, tâm tình vẫn không hề tốt hơn một chút nào.

Quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông đang đứng phía xa vẫy tay về phía mình.

“Tiểu Ninh... bố đưa con về nhé?”

Nhận ra trời đã tối, Đoan Mộc Ninh quay người đi về hướng ngược lại, “không cần, tôi tự mình về.”

Người đàn ông lái xe đến chặn Đoan Mộc Ninh lại, hạ cửa sổ xuống, mỉm cười, “lên đây đi, nhìn thời tiết có vẻ như sắp mưa rồi.”

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên nhìn trời, lặng lẽ trong chốc lát, dưới ánh mắt tha thiết của người đàn ông, cuối cùng đã lên xe.

Trên xe rất ấm, mở nhạc thư giãn. Người đàn ông khởi động xe, đưa người ra giúp Đoan Mộc Ninh thắt dây an toàn, khẽ nói: “Bố... ngày mai sẽ đi rồi.”

“Ồ.”

“Bố để cho con thời gian suy nghĩ nhiều hơn một chút, chờ sau khi con tốt nghiệp cấp hai, sẽ đến đón con.” Bàn tay đang nắm chặt tay lái của người đàn ông có chút trắng bệch, “bố biết con ghét bố, nhưng dù nói gì thì bố cũng là bố của con.” Ông ta dừng lại một chút, rồi lại như nghĩ ra điều gì, “cậu Chu Phóng đó, cậu ta bây giờ lớp 12, năm sau tốt nghiệp chắc chắn sẽ đi đến vùng khác lên đại học. Cậu ta dù sao cũng là người ngoài, không thể cứ chăm sóc con mãi...”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu xuống, trong đầu kêu ong ong.

Lớp 12, đúng rồi, anh ấy sẽ tốt nghiệp, sau đó sẽ đi học đại học ở bên ngoài, sau đó nữa? Đi làm, tìm bạn gái, lấy vợ sinh con. Mình đối với anh ấy là gì đây? Em trai sao?

Cứ tưởng rằng có thể cứ mãi ở bên cạnh anh ấy như thế này, lại không để ý đến một sự thực quan trọng, nhớ đến thời gian mình và anh ấy ở bên nhau chỉ còn lại nửa năm, cảm xúc của Đoan Mộc Ninh càng thêm hụt hẫng, nắm chặt ngón tay nói: “Đối với tôi, ông mới là người ngoài. Chỉ cần anh ấy không đuổi tôi đi, tôi sẽ không đi.”

“Ồ...” Người đàn ông dừng lại, “con rất thích ở cùng cậu ấy sao?”

“Đúng.” Mặt Đoan Mộc Ninh trở nên nhợt nhạt, “tôi thích sống cùng anh ấy. Đối với tôi, ông chỉ là người ngoài, không cần phải khuyên tôi quay về nữa.”

Người đàn ông cười ngượng ngập, “vậy con có gì cần cứ liên lạc với bố, danh thiếp đưa cho con... đừng vứt đi nhé?”

“Vứt rồi.”

Người đàn ông căng thẳng xoa xoa tai, nhét tay vào trong túi, cầm lấy một tấm danh thiếp khác đưa ra, “lần này đừng vứt, đừng có thái độ như vậy với bố, được không?”

Đoan Mộc Ninh im lặng đón lấy, cầm gần lại nhìn tấm danh thiếp một cái.

“Ông tên là Giang Sơn?”

Như thế phát hiện ra giữa cha con phát sinh đoạn đối thoại như thế này quá đỗi kì dị, khóe miệng người đàn ông có chút run run.

“Ừ... bố tên là Giang Sơn. Bố của bố... cũng chính là ông nội của con, đặt tên cho bố, nghe gì mà to tát, hi hi...”

“Công ty xuất bản?”

“Đúng vậy, thành lập cùng với một người bạn, lẫn lộn nhiều năm, trong giới cũng có thể gọi là có chút danh tiếng.”

“Ồ.” Đoan Mộc Ninh không mấy hứng thú, nhét danh thiếp vào trong túi áo, lúc quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ có chút sững lại.

Người đàn ông nhìn cậu con trai chột im lặng trong giây lát, nhìn theo ánh mắt của cậu ta, chỉ nhìn thấy trên con phố đối diện, Chu Phóng đang đi cùng với một đám nữ sinh, cười vô cùng tươi rói.

“Con muốn đến tìm cậu ta không?” Người đàn ông hỏi.

Đoan Mộc Ninh lắc lắc đầu, lạnh lùng nói: “Phiền ông dừng lại ở đầu phố trước mặt.”

“Được...”

“Cảm ơn.”

Chờ Đoan Mộc Ninh xuống xe, người đàn ông lúc này mới lau lau những giọt mồ hôi lạnh trên trán, nhìn con trai không hề quay đầu lại, bất giác không kìm nổi nỗi hăng hụt trống rỗng trong lòng.

Đoan Mộc Ninh xuống xe ở con phố đi bộ, sờ sờ chút tiền còn lại trong túi áo, đi vào một cửa hàng.

Nhìn trong tủ trưng bày, một hàng hộp chuông gió lớn, nghĩ đến chiếc đồng hồ mà Chu Phóng hành hạ đến rách nát, ánh mắt liền lướt khỏi những quà tặng tinh xảo.

Đến giữa gian hàng, nhìn thấy cả một gian phòng toàn thú nhồi bông.

Ngượng ngùng hỏi người bán hàng: “Có thể đưa cho cháu con gấu to ở trên cùng kia không?”

Người bán hàng sững lại nhìn Đoan Mộc Ninh, vội vàng cười nói: “Được, có ngay.” Nói rồi liền lấy con gấu xuống, nhét vào trong lòng Đoan Mộc Ninh.

“Thật đáng yêu, ôm con gấu cũng to như cậu ấy, giống như là em bé trong những trò chơi búp bê Cute vậy...”

“Cậu không cảm thấy rằng cậu ta còn đáng yêu hơn cả con gấu này sao... không biết muốn tặng cho ai. Nếu tôi là người được tặng quà, thì ôm cậu ấy còn hơn ôm con gấu...”

Tiếng nói từ phía xa truyền lại bên tai, Đoan Mộc Ninh có chút đỏ mặt, nói với người bán hàng đang mở to mắt nhìn: “Xin hỏi, có thể đổi cho cháu một con gấu màu nâu được không?”

“À... sao lại mua con màu nâu? Con màu trắng đẹp vậy, hợp với cháu, à không, ý của chú là, cháu ôm con gấu màu trắng rất hợp.”

“Cháu tặng cho người khác, người đó rất lười, con màu trắng sẽ dễ bị bẩn.” Đoan Mộc Ninh khe khẽ cười giải thích.

“À... được, màu nâu cũng không tệ.” Người bán hàng lau lau mồ hôi, vội vàng đổi con gấu màu nâu.

Đoan Mộc Ninh bằng lòng xoa xoa đầu con gấu: “Bao nhiêu tiền vậy?”

“110 đồng.”

Lục lục trong túi, sau đó thất thần đặt con gấu xuống, “xin lỗi, cháu không mang đủ tiền.”

“À... có thể để cho cháu rẻ hơn một chút.”

“Thật không?” Đôi mắt cậu sáng lên, “100 đồng được không?”

“Được.” Người bán hàng cười sáng khoái đáp lại, muốn bọc con gấu lại, nhưng Đoan Mộc Ninh ngăn lại.

Trong tay Đoan Mộc Ninh ôm con gấu, một mình trở về nhà, đặt con gấu trên ghế sofa, sau đó đến nhà bếp nấu ăn.

Đêm nay là đêm bình yên, muốn cùng bên cạnh Chu Phóng.

Tuy rằng trong tay bây giờ không còn tiền, cũng không thể chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn được, từ siêu thị mua về một chút đồ ăn hằng ngày, trong lòng nghĩ, nếu như chuyên tâm chuẩn bị, hiệu quả sẽ không tồi.

Không có cây giáng sinh, chỉ mua một vài cây nến, một miếng bánh ngọt. Tiền rút ra đã tiêu hết rồi.

Một người 15 tuổi, ra ngoài làm thuê cũng chẳng ai cần.

Lúc mẹ qua đời không quan tâm đầy đủ đến bà, bây giờ, chỉ có thể dựa vào tài khoản của bà để sống, nỗi lòng không nơi nương tựa và xấu hổ ấy càng trở nên thấm thía sau khi tiêu hết vài trăm tệ rút hôm nay.

Nhưng mà, rất muốn tặng quà cho Chu Phóng. Muốn làm anh ấy biết rằng, mình quan tâm đến anh ấy. Dồn hết tình cảm vào nấu một bữa ăn, bày thức ăn ngay ngắn trên bàn. Nến cũng đã cắm vào bánh ngọt.

Có một bí mật, chỉ có mẹ và mình biết.

Kì thực trên sổ hộ khẩu viết sai sinh nhật của mình, hôm nay mới là ngày sinh nhật thực sự.

Lần trước Lâm Vi cùng mình đón sinh nhật, sau khi ngạc nhiên lại nhận được quà tặng của Chu Phóng, cho nên mới không nói ra. Hôm nay cũng không định nói ra, chỉ muốn lặng lẽ ở bên Chu Phóng, mượn đêm

bình yên để giấu đi ăn hết bánh sinh nhật, chính thức bước vào hàng ngũ tuổi 15.

Từ trước đến giờ không có khoảnh khắc nào thế này, nóng lòng hi vọng mình nhanh lớn lên một chút, chỉ ít, cũng có thể làm cho Chu Phóng thôi không gọi là “cậu nhóc”.

Sau đó...

Sau đó, có thể theo đuổi anh ấy một cách quang minh chính đại không? Nghĩ đến đây, mặt lại bắt đầu nóng lên.

Mãi đến khi rất muộn, Chu Phóng cũng không trở về.

Đoan Mộc Ninh nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ treo tường, kim đồng hồ đã chỉ thẳng đến 11 giờ, chuông cửa cũng không hề reo. Nến trên bánh sinh nhật đã cháy hết rồi, nhìn thấy, mắt cảm thấy rất đau. Ôm lấy con gấu đó, vùi đầu vào trước ngực nó, thế này mới cảm thấy người ấm áp hơn một chút.

Bạn bè của Chu Phóng rất nhiều, còn mình chỉ có một mình anh ấy.

Và đó cũng là sự khác biệt duy nhất, nghĩ đến điều đó, trong lòng bắt đầu cảm thấy đau đớn.

Quá để ý đến anh ấy, xem anh ấy như một chỗ dựa duy nhất, nhưng anh ấy chỉ xem mình như một cậu em trai chăm sóc mà thôi. Anh ấy còn có Lâm Vi, còn có Ôn Đình, còn có một đồng em kết nghĩa, còn có bạn cùng bàn chết tiệt để có thể thảo luận những vấn đề kì quái, còn có các bạn trong câu lạc bộ.

Lúc nào anh ấy ở bên bất cứ ai cũng cười vô cùng vui vẻ.

Còn mình lại chỉ muốn độc chiếm anh ấy, ý nghĩ này thật quá đê tiện và xuân ngược.

Lúc Chu Phóng trở về đã gần 11 rưỡi, sau khi vào nhà, nhìn thấy Đoàn Mộc Ninh dựa vào sô pha ngủ, vội vã đi đến gọi cậu ta dậy, “Tiểu Ninh, nhanh dậy đi, ngủ như vậy sẽ cảm lạnh đấy.”

Đoàn Mộc Ninh dụi dụi mắt, ngồi dậy, “anh về rồi?”

“Ừ.” Chu Phóng cười, “hôm nay bị đám em gái kết nghĩa kéo đi tụ họp, tặng cả một đồng quà tặng to.”

Đoàn Mộc Ninh nhìn đồng quà tặng gói to gói nhỏ trong tay anh ta, trong đó là một con gấu, nhưng rất nhỏ, bị Chu Phóng túm chặt trong tay.

“Ngày mai được nghỉ, chúng ta cùng đón giáng sinh. Cậu muốn đón như thế nào?” Chu Phóng ngồi xuống, muốn xoa xoa tóc Đoàn Mộc Ninh nhưng lại bị đối phương trốn tránh.

“Tôi đi ngủ trước đã.” Phát hiện ra sắc mặt cậu ta không tốt, Chu Phóng sững lại, “cậu làm sao vậy?”

Đoàn Mộc Ninh cúi đầu, trầm lặng một hồi lâu, “lần sau nếu như về muộn, phiền anh báo với tôi một tiếng được không?”

Giọng điệu lạnh lùng, âm cuối run run.

Chu Phóng đã hiểu rõ ý của cậu ta, giải thích một cách ôn hòa: “Sáng nay lớp 12 bọn tôi không phải học bù mà, buổi chiều không có tiết, các em ấy kéo đi ăn KFC, tôi không tiện từ chối. Vốn muốn gọi cậu, nhưng lại sợ đám nữ bang kia nói năng linh tinh sẽ làm cậu giận, cậu lại không thích ăn mấy thứ đó, cho nên mới muốn đuổi mấy đứa đó đi, không ngờ lại nhiều người như vậy, bây giờ mới thoát thân.” Chu Phóng xoa xoa mũi, cười nói, “đừng giận, tối mai sẽ cùng cậu đón Giáng sinh được không?”

“Ừ.” Đoan Mộc Ninh lạnh lùng đáp một tiếng, “anh đói không?” Sau khi hỏi thành tiếng, lại cảm thấy mình như một thằng ngốc, nhoẻn miệng ra cười một cái, “nếu như đói thì làm nóng thức ăn trên bàn lên, không đói thì thôi.”

Vút con gấu xuống, nhồm người dậy đi tắm, nhưng lại bị Chu Phóng kéo chặt lại, “giận à?”

Đoan Mộc Ninh nghiêng nghiêng răng, không nói gì.

“Được rồi, đừng giận nữa, sau này nếu như tôi về muộn, sẽ báo trước cho cậu.”

Thấy Đoan Mộc Ninh cúi đầu, Chu Phóng cầm một đồng bao ni lông, mỉm cười, “các cô em gái của tôi đều mua quà Giáng sinh cho cậu, cậu xem có thích không? Đây là bút bi của Tân Tân cho cậu, đây là...”

“Em gái anh không có quan hệ gì với tôi.” Đoan Mộc Ninh nhìn những túi xanh túi đỏ trong tay Chu Phóng, lạnh nhạt ngắt lời.

Nụ cười trên môi Chu Phóng đông cứng lại trên môi, “các em ấy đều có ý tốt, nói tôi chuyển lại cho cậu.”

“Không muốn.” Lạnh lùng nói.

“Tiểu Ninh.” Chu Phóng nghiêm mặt lại, “người ta tặng quà cậu không cảm ơn thì thôi, đây là thái độ gì thế?”

“Những thứ tôi không thích, tại sao tôi lại phải cảm ơn một cách giả dối?”

“Sao cậu lại nói như vậy? Ngày lễ tặng quà cho cậu, chẳng lẽ lại là sai sao?”

“Tôi quen biết họ sao? Bọn họ tặng quà cho tôi không phải là để nịnh nọt anh sao, anh tự mình giữ lại đi.”

“Gì mà nịnh nọt tôi?” Đuan Mộc Ninh quay người muốn đi, nhưng lại bị Chu Phóng kéo lại, “cậu nói rõ với tôi xem, ý nghĩ của cậu thế này thật là lệch lạc đấy?”

“Tôi tâm lý lệch lạc, ý nghĩ đương nhiên cũng lệch lạc.” Kiên quyết không quay đầu lại, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

“Cậu!” Chu Phóng giơ tay lên, Đuan Mộc Ninh tưởng rằng anh ta sắp đánh, không ngờ giây phút đó, lại bị anh ta ôm chặt vào lòng.

“Thật là muốn đánh cậu.” Chu Phóng vò vò mái tóc của Đuan Mộc Ninh, khe khẽ nói, “nói năng độc đoán như vậy, có phải là lại bị oan ức gì không? Đừng để trong lòng, nào, nói với tôi.”

Đuan Mộc Ninh lặng đi trong chốc lát, đưa tay ra khe khẽ ôm chặt lấy anh ta, giọng nói có chút oan ức, “tôi, tôi vốn muốn cùng anh đón lễ...”

“Ừ, sau đó thì sao?”

“Nấu xong cơm, mua xong quà tặng, lại cứ chờ anh về.” Đuan Mộc Ninh khẽ nói, cánh tay thu lại chặt hơn: “Tôi hơi buồn.”

Chu Phóng buông lỏng cậu ta ra, vỗ vỗ lên đầu cậu, “ngốc ạ, hôm nay không phải là đêm bình an, cậu nhớ sai rồi đấy?”

“Ngày 24, không sai.”

“Không phải ngày 25 sao?” Chu Phóng kinh ngạc.

Đuan Mộc Ninh lạnh mặt, “ngày 25 là lễ giáng sinh, đêm trước lễ giáng sinh mới là đêm bình an.”

“Á?” Chu Phóng kinh ngạc, “tôi cứ tưởng rằng đêm bình an chính là buổi tối ngày lễ giáng sinh cơ!”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu trầm lặng.

Chu Phóng sững người trong chốc lát, lúc này mới cười to lên, lại ôm chặt Đoan Mộc Ninh, “xin lỗi xin lỗi, tôi nhớ sai rồi, vẫn muốn cùng với cậu đón lễ, hôm nay đã đuổi hết những huynh đệ tỉ muội đi rồi, ngày mai sẽ cùng ở bên cậu.”

Đoan Mộc Ninh sững người, “anh... muốn một mình cùng tôi đón ngày lễ sao?”

“Nói linh tinh gì thế, không cùng cậu đón thì cùng ai đón, hai chúng ta bây giờ có thể xem là một nhà rồi.” Xoa xoa lên đầu đối phương, khe khẽ cười, “không giận nữa nhé?”

“...”

“Đưa cho tôi xem nào, cậu mua quà cho tôi, phải không?” Nói với giọng điệu lưu manh.

Mặt Đoan Mộc Ninh có chút đỏ, nhẹ nhàng đi đến bên sofa, ôm lấy con gấu cao gần bằng mình, đứng trước mặt Chu Phóng.

Chu Phóng mang nụ cười trên choker nhìn cậu ta, nhìn Đoan Mộc Ninh đỏ tai lên, lúc này mới nói: “cậu xác định là mua gấu cho tôi, không phải là cho cậu sao?”

“Nói linh tinh gì thế...” Mặt càng đỏ.

“Con gấu này to như cậu, tôi ôm nó, luôn cảm thấy giống như ôm cậu đấy.” Chu Phóng đón lấy con gấu, ôm lấy ánh chùng.

“Sao lại mua con màu nâu?”

“Thói quen vệ sinh của anh quá tệ.” Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên nhìn anh ta, thật thà đáp, “dù sao thì màu trắng sau hai ngày sẽ bị anh làm bẩn, không bằng cứ mua con màu thẫm.”

“He he.” Chu Phóng đột nhiên bật cười, “có phu nhân Áp Trại, sẽ không sợ nhà trở thành ổ chó nữa.” Vỗ vỗ mông con gấu, lại cười xấu xa đáp, “dù có làm bẩn, Tiểu Ninh nhà tôi sẽ giúp tôi giặt mà.”

Đoan Mộc Ninh không để ý đến trò đùa của anh ta, im lặng trong giây lát, giả vờ như vô tình hỏi: “Tối mai... anh dự định làm gì?”

“Bí mật.”

“Không nói thì thôi.” Quay đầu đi, cố gắng làm bộ lạnh lùng quay đi, đi vào trong phòng ngủ, đi hai bước lại dừng lại, quay đầu lại nói, “tôi đói rồi.”

Chu Phóng cười dịu dàng, “tôi đi hâm nóng thức ăn cho cậu, cậu vì đợi tôi, vẫn chưa ăn cơm đúng không?”

“Ừ...”

“Lần sau đừng như vậy nữa, nếu như chuẩn bị bữa tối, cứ gọi cho tôi, có nghe không?”

“Ừ.”

“Cứ như biến thành cái máy ấy, ừ ừ ừ.” Chu Phóng cười bất đắc dĩ, nhét con gấu trở lại vào lòng Đoan Mộc Ninh, “cảm ơn món quà của cậu, tôi rất thích, sau này, mỗi đêm đều có thể ôm nó ngủ.” Nói rồi, tiến đến “nhé” với con gấu một tiếng.

Đoan Mộc Ninh cúi đầu, ôm chặt con gấu, nhìn bóng Chu Phóng vội vã đi vào nhà bếp, miệng bất giác khe khẽ nhoẻn ra.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 16

Chương 15: Vết thương ở đùi

Sau khi về nhà buổi tối, Đoan Mộc Ninh liền đi vào nhà tắm, luôn cảm thấy tư thế của cậu ta có chút kì lạ, Chu Phóng trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều. Hôm nay cô giáo cũng cho rất nhiều bài tập toán, Chu Phóng có chút chán nản cầm lấy cặp sách, trải ra một đồng những đề thi trong phòng học bắt đầu làm.

Nhưng Đoan Mộc Ninh tắm hơi lâu thì phải? Nhìn đồng hồ trên tường, đã nửa giờ đồng hồ rồi, Chu Phóng đặt bút xuống, nhồm người đi đến trước cửa phòng tắm, gõ gõ cửa, “Tiểu Ninh, cậu đã tắm xong chưa?”

Ở trong vọng ra tiếng nước chảy rào rào, động tác của Đoan Mộc Ninh dường như có chút rối loạn, giọng nói trầm trầm, “ồ, sắp tắm xong rồi, anh cần tắm sao?”

Chu Phóng nhú nhú mày, “cậu sao vậy?”

“Không có gì.” Giọng nói có chút kì lạ.

“Mở cửa ra, tôi muốn đi vệ sinh.”

“Anh chờ một chút, tôi sắp tắm xong rồi.”

“Không mở cửa thì tôi xông vào đấy, tôi mắc lắm rồi.”

“Xong ngay đây.”

“Không mở phải không? Tôi có chìa khóa phòng tắm đấy.” Kì thực là không có, uy hiếp thì đương nhiên phải khoa trương một chút, Chu Phóng tiếp tục mặt không biến sắc gõ cửa.

Cánh cửa cuối cùng cũng mở ra, Đoan Mộc Ninh đi ra, cúi đầu đứng trước Chu Phóng.

“Xong rồi, anh vào đi.”

Đoan Mộc Ninh nghiêng người tránh ra một bước, Chu Phóng nhìn chăm chăm cậu ta, sắc mặt bình thường, nhưng tay có chút nắm chặt lại, cậu bé này rốt cục là sao vậy?

Không rời mắt khỏi cậu, nhưng chỉ cảm thấy đuôi cậu dường như đứng không vững.

Chu Phóng khe khẽ cười, “được rồi, cậu vào phòng ngủ trước đi nhé, tôi tắm qua một chút.”

Nói rồi đi vào nhà vệ sinh, mở to vòi hoa sen ra tắm.

Nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm vọng lại, Đoan Mộc Ninh mới thở phào một hơi, chậm chậm đi đến phòng ngủ, đóng cửa lại, lục tìm hòm thuốc, mở áo ngủ ra, nhả mỳ bôi lên.

Chu Phóng kì thực không hề tắm, mở to vòi hoa sen ra chỉ là cách che mắt, nghe thấy bước chân của Đoan Mộc Ninh đi xa rồi mới nhẹ nhàng vặn nắm cửa, cẩn thận từng tí một đi đến phòng ngủ, mở cửa ra, nhìn thấy một cảnh tượng rõ ràng.

Đoan Mộc Ninh cởi áo tắm ra, chỉ mặc chiếc quần lót, ngồi trên giường, trong tay cầm hộp thuốc, bôi vào phía bên trong của đùi, vừa bôi vừa thổi, động tác vụng về làm cho vết tấy đỏ càng hiện rõ ở chỗ bị thương.

“Cậu ngốc thế?”

Vì trong phòng tắm có tiếng nước, Đoan Mộc Ninh tưởng rằng Chu Phóng vẫn đang tắm, phòng ngủ đột nhiên vọng lên tiếng của Chu Phóng làm cậu giật nảy mình, ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy Chu Phóng đang đứng ở cửa nhìn trừng trừng cậu.

“Không phải là anh đang tắm sao?” Đoan Mộc Ninh vừa tìm áo che thân thể, tìm một hồi không thấy liền kéo chiếc chăn quấn lấy người.

“Tôi tắm xong rồi.” Chu Phóng tiếp tục nói dối không chớp mắt.

“Mời anh đi ra một lúc.” Mặt Đoan Mộc Ninh liền biến sắc, giọng nói có chút run run.

Chu Phóng liền đi đến, kéo tuột cái chăn mà Đoan Mộc Ninh đang túm lấy, “để tôi xem.”

“Không được!” Đoan Mộc Ninh đột nhiên phản kháng như kinh hãi, Chu Phóng liền dừng lại, lúc này mới nhớ ra việc cậu ta ghét đụng chạm thân mật liền nói một cách bất đắc dĩ, “chân của cậu bị thương lúc nào vậy? Sao cậu lại không nói với tôi, cậu nhóc này...”

“Tôi không sao! Anh đi ra đi, tôi tự bôi thuốc.”

“Còn nói là không sao!” Chu Phóng lạnh mặt lại, ngồi bên cạnh Đoan Mộc Ninh, chỉ vào phần sưng đỏ ở mắt trong của đùi cậu, “nhìn này, sưng như thế này, chẳng lẽ đến mức dập nát thì mới xem là có sao.” Nói rồi liền giở lấy hộp thuốc trong tay Đoan Mộc Ninh, “tôi giúp cậu.”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu, thân thể hơi run lên. Toàn thân lộ thể trước mặt hắn, làm cho Đoan Mộc Ninh cảm thấy cực kì xấu hổ.

“Chỉ ít... cũng để tôi mặc quần áo vào đã.”

Đoan Mộc Ninh lí nhí nói, bộ dạng tội nghiệp đáng thương, trong đầu Chu Phóng liền nổ bùng một tiếng, bây giờ mới phát hiện ra, thân thể cậu ta đang hoàn toàn ở trần...

Lớp da trắng như tuyết ở thân trên, hai đốm màu đỏ nhạt trước ngực, bụng dưới bằng phẳng nhẵn nhụi, đôi chân thon dài xinh đẹp, thậm chí có thể ngửi được mùi vị thanh thanh toát ra từ làn da, mùi hương thân thể xanh non mà chỉ thiếu niên mới có.

Thân thể trắng nõn nhẵn nhụi có một sức hấp dẫn tuyệt diệu, Chu Phóng lúng túng xoa mũi, không nỡ nhìn cái thân thể xinh đẹp như vậy lại bị cái khăn rách nát che mất.

“Mặc vào thì làm sao mà bơi được.” Chu Phóng cười nói.

Đoan Mộc Ninh cúi đầu không nói.

Chu Phóng biết đã đạt được thỏa thuận ngầm, liền bóp ra một đồng thuốc, ngồi xổm trước người Đoan Mộc Ninh, khẽ khàng tách hai đùi của cậu ta ra, đưa tay xoa vào chỗ cậu bị thương.

Mặt trong của đùi lộ ra một đường đỏ rõ ràng, nhìn kĩ, có lẽ là hậu quả của xe đạp, chợt nhớ đến cảnh cậu ta chao đảo người ở trên xe, Chu Phóng ngẩng đầu lên nói: “Buổi sáng bị thương có phải không?”

Đoan Mộc Ninh khe khẽ gật đầu.

Chu Phóng trong lòng tự trách, động tác càng dịu dàng hơn, ngón tay nhẹ nhẹ lướt qua chỗ bị thương, hơi thở của Đoan Mộc Ninh chợt trở nên gấp gáp hơn.

“Tôi...” Giọng nói có chút run rẩy rõ ràng.

“Làm sao vậy?” Chu Phóng cũng cảm thấy giọng nói của mình có chút khàn khàn, thoa xong thuốc, từ hai đùi trần trụi đưa mắt nhìn lên, ngẩng đầu liền nhìn thấy bộ mặt của Đoan Mộc Ninh đỏ lựng, “Tiểu Ninh, cậu sao vậy, không thoải mái sao?” Nói rồi liền áp tay vào trên trán cậu.

“Anh... anh đi ra trước đi.” Đoan Mộc Ninh dường như cố gắng nhẫn nhịn điều gì.

Ánh mắt Chu Phóng đảo xuống, nhìn thấy bộ phận ở giữa hai đùi của cậu ta đột nhiên trương to lên, giật nảy mình một cái, “Tiểu Ninh cậu...”

“Anh đi ra đi!” Thân thể Đoan Mộc Ninh run rẩy kịch liệt, “đi ra đi ra! Không được nhìn...” muốn cầm lấy thứ gì đó che đi, nhưng chân đã bị Chu Phóng kéo sang một bên rồi, Đoan Mộc Ninh chỉ cúi đầu ra sức cắn chặt môi.

Bởi vì sự va chạm của anh ta mà dẫn đến phản ứng của thân thể, thật là đáng hổ thẹn...

Bản thân mình lại... vì anh ta mà xuất hiện loại phản ứng như vậy, quả thực là quá ghê tởm. Đoan Mộc Ninh nắm chặt hai tay, trong lòng không ngừng tự trách mình, thậm chí hận mình là đồ bỏ đi.

Nhưng Chu Phóng lại dường như không hiểu ý của Đoan Mộc Ninh, ngồi lại bên cạnh Đoan Mộc Ninh cười ranh mãnh, “đồ ngốc, cậu sợ gì chứ, đây là phản ứng sinh lí bình thường mà.”

Vốn tưởng rằng Đoan Mộc Ninh không hiểu những kiến thức này, Chu Phóng rất vui vẻ nói với cậu ta những kiến thức giáo dục phổ cập về khoa học sinh lí, “nam giới mà, loại tình huống này bình thường đến mức không thể bình thường hơn nữa. Buổi sáng khi tỉnh dậy có thể thỉnh thoảng xuất hiện, cấp hai các cậu đã học giờ sinh lí chưa? Đúng rồi, cậu có biết làm thế nào không?”

Ôm nửa người Đoan Mộc Ninh vào lòng, cảm nhận được sự run rẩy của cậu ta, tâm địa xấu xa của Chu Phóng nổi lên, dịu dàng nói bên tai cậu ta: “Hay là... tôi dạy cậu?”

Nói rồi liền dùng tay phải phủ lên trên, toàn thân Đoan Mộc Ninh cứng lại. Tay trái của Chu Phóng nhẹ nhàng ôm chặt lấy vai cậu ta vỗ về, tay phải linh hoạt đi sâu vào trong quần thám hiểm.

Hơi thở của Đoan Mộc Ninh càng gấp gáp.

“Tôi...”

“Đừng nói gì, hãy cảm nhận đi.” Ngón tay thon dài của Chu Phóng nắm chặt lấy dục vọng xanh non của cậu thiếu niên, nhẹ nhàng vỗ về xoa nắn.

Chu Phóng kì thực cũng không hề có kinh nghiệm gì, hoàn toàn dựa vào vài “tài liệu”.

Nhưng về phương diện này, Đoan Mộc Ninh lại hoàn toàn xa lạ, bản thân rất ít khi làm thế này, sự va chạm nhẹ nhàng của ngón tay Chu Phóng, làm cho toàn thân như bị điện giật, một khoái cảm xa lạ mà mãnh liệt từng đợt từng đợt như sóng tràn lên đỉnh đầu, Đoan Mộc Ninh chỉ há miệng to thở dốc.

Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng đẹp trai của Chu Phóng gần ngay trước mắt, Đoan Mộc Ninh khe khẽ nhắm mắt lại, dựa vào lòng anh ta.

“Ừ...” hơi thở dần dần không thể nào khống chế, những tiếng rên rỉ ngọt ngào cũng buột phát ra khỏi miệng, “a... ừ...” Đoan Mộc Ninh nắm chặt lấy ga giường, cảm thấy trong người từng trận từng trận khoái cảm trào lên, làm cho người ta cảm thấy hoảng loạn, sợ hãi, nhưng lại ngọt ngào.

“Có dễ chịu không?” Giọng nói của Chu Phóng trở nên trầm xuống, khe khẽ cười, tăng tốc động tác.

“A...” nghe thấy âm thanh mê hoặc của anh ta, đầu Doan Mộc Ninh như bùng nổ, rất nhanh liền trút hết ra lòng tay Chu Phóng.

Nhìn rõ động tác của Chu Phóng, sắc mặt Doan Mộc Ninh đột nhiên biến đổi, đẩy mạnh hấn ta ra, lạnh lùng nói: “Anh đi đi, tôi muốn ngủ sớm một chút.” Rồi nằm thẳng người kéo chăn lên che thân thể, quay lưng lại phía Chu Phóng.

Chu Phóng cười cười ngồi bên giường, xoa xoa tóc Doan Mộc Ninh, “đừng sợ, điều này rất bình thường, nam giới đều...”

“Đủ rồi! Tôi không phải là đồ ngốc, tôi đã học qua sinh lí học.”

Chu Phóng sững người, “À... ra vậy, vậy thì tốt...”

“Đi ra.”

“Có cần ăn bữa đêm không, tôi...”

“Tôi bảo anh đi ra!”

“Được, được, tôi đi ra... cậu ngủ sớm nhé.”

Bị Doan Mộc Ninh gào đi ra, Chu Phóng ngoảnh cổ lại, ho một tiếng, lại còn xoa xoa mũi.

Mặc dù biết Doan Mộc Ninh vì xấu hổ mà nổi giận, nhưng điều kì lạ là, nhìn bộ dạng Tiểu Ninh mặt đỏ lựng lên, hai mắt mê đi trong màn sương đắm chìm vào tình dục, bản thân mình không hiểu sao cũng có cảm giác ghệt thờ như vậy...

Mặt lại nóng lên dữ dội.

Nhớ đến nụ cười dịu dàng của anh ta, nhớ lại dư vị của cảm giác khoái lạc mà ngón tay anh ta mang đến, Đoàn Mộc Ninh chỉ cảm thấy toàn thân nóng bỏng lên.

Vùi mặt vào gối, xấu hổ đến mức hai tai đều đỏ cả lên.

Chu Phóng trở về phòng học với tâm trạng kì lạ, nhìn thấy trong bài tập toán ngay cả kí hiệu cũng không nhận ra rõ ràng, chỉ cảm thấy trong đầu là một phiền hỗn loạn, trước mắt cứ thấp thoáng ánh mắt vừa tức giận vừa xấu hổ của Đoàn Mộc Ninh.

Thôi rồi!

Tẩu hỏa nhập ma rồi sao?

Chu Phóng đập mạnh vào đầu, ra sức uống nước lạnh, lúc này mới nhận ra rõ ràng trên bài thi là dấu nhỏ hơn và dấu lớn hơn, vừa rồi hoa mắt tưởng là kí hiệu ngoặc tên sách.

Buổi tối 10 giờ, Chu Phóng cuối cùng cũng đã làm xong bài tập một cách cầu thả, dự định sẽ xem sách ngữ văn một chút, nhưng lại nhận được tin nhắn của Chu Tân Tân: “Tối nay giáo viên coi tự học điểm danh, lại tóm anh đấy.”

“Không sao, anh ở nhà làm xong bài tập rồi.”

“Ồ, hiếm thấy đấy, hóa ra ở nhà ngoan ngoãn làm bài tập? Không làm gì khác sao?”

Nghĩ đến việc hoang đường lúc nãy, Chu Phóng liền khe khẽ cười, nói: “Cũng có làm một chút việc khác, làm cậu em họ nổi giận.”

“Tiểu Ninh bây giờ đang ở với anh sao?” Chu Tân Tân tiếp tục gieo quẻ, Chu Phóng định trả lời tin nhắn thì nghe thấy một hồi gõ cửa, vội vàng

đặt điện thoại xuống.

Ở ngoài cửa vang lên giọng nói cố sức trấn tĩnh của Đoan Mộc Ninh,

“Anh... anh đã ngủ chưa?”

“Chưa đâu, vào đi.”

“Không, cặp sách của tôi anh đem ra đi, tôi đột nhiên nhớ ra có mấy bài tập hôm nay chưa làm xong.”

“Ồ, được.”

Chu Phóng cầm cặp sách, đi ra phòng học đưa cho cậu.

Đoan Mộc Ninh đón lấy, “cảm ơn”. Rồi quay người đi.

“Tiểu Ninh, viết ở trong phòng học đi, phòng ngủ điện hơi yếu, sẽ làm hại mắt cậu đấy.”

Đoan Mộc Ninh dừng bước chân.

“Vừa rồi..., xin lỗi, lần sau sẽ không làm việc đó với cậu nữa.” Cảm thấy mình càng nói càng hồ đồ, Chu Phóng có chút căng thẳng, “ý của tôi là, tôi sẽ không tùy tiện đụng vào cậu nữa...”

“Ừ.” Đoan Mộc Ninh gạt đầu cắt ngang sự giải thích của hắn, vòng qua Chu Phóng đi vào phòng học. Ngồi trên ghế rồi, sau một hồi lâu lại nhẹ nhàng nói, “hôm nay cảm ơn anh đã dạy tôi... tôi nghĩ, anh có thể dạy tôi thêm những thứ khác được không?”

“Á?” Chu Phóng ngạc nhiên há to miệng.

“À... tôi nói là lần trước anh dạy tôi hàm số bậc 2, tôi có vài chỗ không hiểu.”

Chu Phóng thở phào một hơi, “vậy không vấn đề gì, bây giờ tôi dạy cậu.”

Đoan Mộc Ninh nghiêm túc gật gật đầu, nghiêm túc đáp: “Cảm ơn anh.”

Ánh mắt lại liên tục nhìn đắm đắm vào bàn học, không hề nhìn Chu Phóng một lần nào nữa.

Chu Phóng cầm vở bài tập của Đoan Mộc Ninh, tìm thấy đề mục mà Đoan Mộc Ninh khoanh tròn.

Điều bực mình là, ba hoa khoác lác một hồi nhưng trong năm câu đó mình lại không biết làm hai câu? Đưa lời giải ba câu đã biết cho Đoan Mộc Ninh, còn lại hai câu không biết, liền nói: “Cái này không phải là trọng tâm, không biết cũng không vấn đề gì, cậu xem bài khác đi nhé.”

Đoan Mộc Ninh cầm lấy tờ bài giải của Chu Phóng, nhẹ nhàng nói: “Chữ của anh viết quá to rồi.”

Kì thực là lộn xộn không thể chịu được. Dùng cách nói quá uyển chuyển nên Chu Phóng không hiểu liền cười nói: “He he, không có cách nào khác, tôi phóng khoáng quen rồi.”

“Lúc thi, cô giáo nhìn thấy thể chữ cuồng thảo của anh, không chừng sẽ trừ điểm đấy.” Đoan Mộc Ninh vừa viết vừa nói, như thể trong lúc không để ý buột miệng nói ra.

“Ồ, có lẽ là vậy.”

“Toán học chính là nhìn các bước giải đề, cô giáo đều dựa theo các bước mà cho điểm, anh viết lộn xộn quá, không tìm ra chỗ cho điểm đâu.”

“Ừ.”

“Lần sau viết ngay ngắn một chút nhé.”

“Được.”

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu, nhìn Chu Phóng một cái, rồi lại cúi đầu, “có thể cho tôi xem tờ thi toán của anh không?”

Chu Phóng ngoan ngoãn cầm tờ thi ra, cho dù điểm số 50 làm hắn có chút mất mặt.

“Đề lựa chọn đề điền số của anh hầu như đúng hết.” Đoan Mộc Ninh khe khẽ cười, giơ tờ giấy thi trong tay lên, “còn những câu cần viết lời giải thì đều bị 0 hết.”

Chu Phóng cười ngượng ngập xoa xoa mũi, “bài tập lớn thì không biết làm mà.”

“Nhưng đề bài này và đề lựa chọn thực ra là cùng loại đấy.” Đoan Mộc Ninh nhìn bài thi, chọn ra một câu hàm số rất quen thuộc, cầm lấy tờ giấy nháp tính toán.

Nhìn dáng điệu chăm chú của Đoan Mộc Ninh, Chu Phóng có chút cảm động từ đáy lòng.

Cậu bé này, mới đầu tìm mình làm gia sư toán, kì thực là phép kích tướng trá hình sao? Là để làm cho mình nảy sinh hứng thú với toán học, học tốt môn toán sao? Nếu không, thành tích môn toán của cậu ta tốt như vậy, cần gì mình dạy...

Một lát sau, Đoan Mộc Ninh liền làm xong đề bài, đưa vở cho Chu Phóng.

“Anh xem, các bước của đề chứng minh nhất định phải viết rõ ràng, chứng minh ra một điểm thì có thể được điểm tương ứng, cô giáo của

chúng tôi luôn nói như vậy.”

“Ừ.” Chu Phóng cười ngời sát lại, cầm lấy vở của Đoan Mộc Ninh, “nhưng mà, cậu viết sai rồi đó.”

Đoan Mộc Ninh đỏ mặt, “Đề toán cấp ba của các anh, tôi chưa từng nhìn thấy!”

“Ha ha...” Chu Phóng bất giác cười lên.

“Anh tự viết đi nhé, tôi đi làm văn.”

“Hả? Làm văn? Đề gì vậy?” Chu Phóng tiến lại một cách hiếu kì, chỉ nhìn thấy vở làm văn của Đoan Mộc Ninh viết một hàng chữ bút bi, “cô giáo của em”

“Ha ha ha ha.” Chu Phóng không nhịn được cười to thành tiếng, “cô giáo của các cậu thật là, bảo các cậu viết về cô ta chắc? Làm đom quá đấy.”

Đoan Mộc Ninh gật đầu, “tôi cũng không muốn viết về cô ấy, viết xấu thì thế nào cũng bị mắng, viết tốt thì lại không viết được.”

Chu Phóng nghĩ ngợi, liền vỗ bàn nói: “như thế này, đoạn 1 cậu sẽ khen thật lực cô ấy trước, khen đến mức quả thực là một thánh mẫu tái thế, đoạn 2 thì viết ví dụ kinh điển, ví dụ có học sinh hỏi cô ta những vấn đề vô cùng ngu ngốc nhưng cô ta đều nhẫn nại giải đáp, ví dụ như lúc cô bị cảm đến phát sốt mà vẫn khắc phục đi dạy, cuối cùng sẽ tổng kết một câu trần thuật là: cô giáo của chúng em, thật là một cô giáo vĩ đại nhất thế giới, em yêu cô giáo của em.”

Đoan Mộc Ninh khẽ cười lên, “hồi trước anh cũng viết như vậy sao?”

“Hà, tôi không hề giả dối như vậy. Cô giáo ngữ văn của chúng tôi hồi đó đặc biệt gầy, tôi dùng phép so sánh bộ xương gầy như que củi bị cô giáo

đánh dấu chéo, tôi quá thẳng thắn.”

“Tôi cũng không thể giả dối được.” Đoan Mộc Ninh nhếch nhếch khóe miệng khẽ cười, xòe vở bài tập ra trước mặt Chu Phóng, Chu Phóng tiến lại xem, thấy nét bút đỏ gạch thảm hại đến mức không muốn nhìn.

Chu Phóng chăm chú nhìn Đoan Mộc Ninh, sau một hồi lâu mới đưa tay ra vò vò tóc cậu, “nhóc con được lắm, rất có tinh thần hi sinh không sợ chết của đại ca đây.”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu như không có việc gì lấy lại cuốn vở viết văn, “bình thường viết văn viết ra suy nghĩ thật sự của mình thì không sao, lúc thi tôi lại ép mình viết theo khuôn mẫu, có câu nói là, thức thời mới là tuân kiệt, đúng không?”

Chu Phóng sững lại, hóa ra, hóa ra cậu nhóc này lại đang vòng vo lên lớp với mình sao? Là ngầm nói lúc thi mình nên theo quy củ một chút sao?

Chu Phóng không nhịn được phá cười lên, nhìn Đoan Mộc Ninh đang nghiêm túc như một ông cụ non, đang lên lớp một cách chính đáng cho mình, chỉ cảm thấy cậu ta đặc biệt đáng yêu, vô cùng muốn nhéo nhéo lên khuôn mặt thon thon của cậu.

Tay đưa ra nhưng trong đầu chợt lướt qua bộ dạng đỏ bừng nhuộm màu tình dục của cậu, run run rồi vội vàng thu tay lại.

Đoan Mộc Ninh dường như cũng cảm thấy có gì không đúng, bối rối chuyển ánh mắt nhìn sang chỗ khác, cầm chặt cán bút cúi đầu, “anh nhanh làm bài tập đi, đã 10 giờ rồi.”

Chu Phóng ừ một tiếng, ngồi đối diện với Đoan Mộc Ninh, bắt đầu làm một bài thi khác.

Trong bầu không khí kì lạ, hai người đều có chút thiếu tự nhiên, thậm chí còn cảm thấy khó thở. Cố gắng viết xong bài tập một cách chẳng dễ gì, Đoan Mộc Ninh đi ngủ rồi, Chu Phóng lúc này mới trở về phòng ngủ.

Điều hòa trong phòng ngủ hỏng rồi, Chu Phóng run run trèo lên giường, ôm lấy con gấu to mà vẫn cảm thấy lạnh. Nhắm mắt lại một hồi lâu nhưng cũng không ngủ được, lại nghe thấy bước chân nhè nhẹ đi đến phòng ngủ. Chu Phóng nín thở, chỉ nghe thấy tiếng Đoan Mộc Ninh đẩy cửa ra, đi đến trước giường mình, “anh đã ngủ chưa?” Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại làm tim người khác như tan chảy.

“Chưa, sao vậy?”

“Tôi không ngủ được.”

Hai người cùng im lặng, Chu Phóng suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Việc hôm nay, cậu đừng có nghĩ linh tinh đấy...”

“Ừ.”

“Được rồi, đi ngủ đi.”

Không ngờ Đoan Mộc Ninh không hề đi ra, trái lại lại trèo lên giường, nằm đối diện với Chu Phóng.

Người thấy mùi cơ thể của cậu ta, Chu Phóng chỉ cảm thấy hơi thở khó khăn, vừa muốn đuổi cậu ta đi, Đoan Mộc Ninh đột nhiên đưa tay ra, chạm chạm vào phần dưới người Chu Phóng.

“Cậu làm gì vậy?!” Chu Phóng hít mạnh một hơi, Đoan Mộc Ninh lại ngẩng đầu lên, vô tội đáp: “Cái mà anh dạy tôi, tôi thử một chút...”

“Buông tay ra!”

Bị Chu Phóng hét lên nghiêm khắc, Đoan Mộc Ninh giật mình, vội vàng thu tay lại.

Sắc mặt Chu Phóng biến đổi, cuối cùng cũng hiểu ra thế nào là gây nghiệp chướng thì không thể tha thứ, hít một hơi sâu, nén chặt giọng nói: “Tiểu Ninh, đi ngủ đi, ngoan.”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu, sau một hồi lâu, mới khẽ nói như oan ức: “Anh ghét tôi chạm vào anh sao?”

“Tôi...”

“Xin lỗi đã làm phiền.” Sắc mặt Đoan Mộc Ninh đột nhiên lạnh đanh, quay người xuống giường như không có việc gì, “ngủ sớm đi nhé, mai phải dậy sớm rồi.”

Âm thanh bình thản không một gợn sóng, biến mất rất nhanh, nhưng con tim Chu Phóng thì lại bị khuấy động đập loạn nhịp, một đêm khó ngủ.

Chương 16: Nụ hôn

Sáng sớm, Đoan Mộc Ninh gọi Chu Phóng dậy, Chu Phóng lại tưởng cậu ta là con gấu liền kéo vào lòng ôm, lúc mở mắt ra, nhìn thấy Đoan Mộc Ninh cũng đang mở to mắt, Chu Phóng liền buông cậu ta ra như điện giật, nhồm người ngồi dậy.

“Từ sau đừng gọi tôi như vậy nhé.” Chu Phóng nói nhỏ.

Đoan Mộc Ninh chỉ gật gật đầu, không nói gì.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Chu Phóng đẩy xe ra như thường lệ, Đoan Mộc Ninh liền phát hiện ra chỗ sau xe đã được lắp thêm một cái đệm mềm.

“Cái này...”

“Tôi qua làm đấy, lên đi, chân của cậu bị thương vẫn chưa khỏi mà.” Chu Phóng không quay đầu lại, đương nhiên là không muốn để cậu ta nhìn thấy biểu hiện thiếu tự nhiên của mình. Có trời biết, tối qua luôn không ngủ được, nửa đêm bò dậy, chui vào nhà xe như là tên trộm buộc cái đồ này vào sau xe, không biết có phải là nỡ bị lừa đá rồi không.

@STE'NT

Không thể không thừa nhận, đó là vì quan tâm đến Đoàn Mộc Ninh. Sợ rằng buổi sáng dậy muộn sẽ không kịp làm, cho nên mới nửa đêm ba giờ bò dậy như bị thần kinh.

Đoàn Mộc Ninh trầm ngâm một hồi, Chu Phóng lại nói: “Cậu ngồi ngang nhé, tôi đạp chậm chút.”

“Ừ.”

Nghiêng người ngồi, chiếc đệm mềm mại dưới mông làm Đoàn Mộc Ninh cảm thấy tâm tình phức tạp, ngẩng đầu nhìn gáy Chu Phóng, Đoàn Mộc Ninh nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy hằn.

Hai người không nói suốt một chặng đường, nhưng mỗi người đều có tâm tư của mình.

Tối qua sau khi Đoàn Mộc Ninh đi về cũng không ngủ.

Xông vào phòng anh ta một lúc, thậm chí còn dùng tay chạm vào anh ta, bản thân như vậy, làm cho Đoàn Mộc Ninh tận đáy lòng thầm khinh bỉ phỉ nhổ mình, nhưng hơn thế nữa là nỗi buồn vì bị anh ta cự tuyệt.

Hóa ra, chỉ là mình thích đến gần và chạm vào anh ấy, còn anh ấy thì không hề thích. Chỉ có một mình mình không bình thường.

Nghĩ như vậy, tâm tình càng trở nên hụt hẫng, cả một ngày mặt căng như sợi chỉ, cảm thấy ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn mình đều mang theo chút châm biếm.

Lúc tập thể dục giữa giờ, đi đến khu lớp 12 tìm Chu Phóng, mượn cơ hội đưa kế hoạch chủ đề của kì báo tiếp theo, kì thực là trong lòng vô cùng muốn gặp anh ấy. Lúc đi qua phòng vệ sinh, nghe thấy hai cậu con trai đang nói chuyện.

Vì là thời gian thể dục giữa giờ, mọi người đều xuống thao trường, ở lại có lẽ là những học sinh trực nhật, Đoàn Mộc Ninh muốn đi ra, nhưng chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Ồ, mấy người các cậu đi xem phim mà không gọi đại ca tôi đây, thật là được lắm?”

Đoàn Mộc Ninh dừng bước chân, dựng tai lên nghe.

“He he, nhà cậu không phải còn có một tiểu đệ nữa sao.” Dường như là cậu bạn cùng bàn lúc sáng chào Chu Phóng, “nhỡ bị cậu bé đó nhìn thấy, có phải là đã đầu độc đóa hoa của Tổ quốc rồi không, tớ thật không gánh vác nổi tội danh to lớn đó.”

“Cũng đúng, không thể để cho cậu ấy nhìn thấy được.” Chu Phóng dường như thở dài một hơi.

“Ồ, cậu Đoàn Mộc Ninh đó 15 tuổi rồi, chứ không phải là 5 tuổi, kì thực không cần thiết phải trốn tránh, nếu như 15 tuổi ngay cả “bắn súng tay” cũng không biết, vậy thì quá ngây thơ rồi, cái đó gọi là ngây ngô.”

“Được rồi, không nói nữa.”

“Cậu ta thực sự không hiểu chứ? Tớ đây lúc 13 tuổi đã biết rồi, do bố dạy tôi, nhưng con trai mà, bản thân mình cũng nên chủ động tìm hiểu

chút...”

“Rửa cây cột của cậu đi, nói gì mà lảm thế.”

“Hay là cậu dạy cậu ta đi, cậu ta bây giờ không phải đang sống cùng cậu sao? Thành tích học tập tốt, kiến thức sinh lí cũng không thể kém, nếu không sẽ là con mọt sách đấy...”

Doan Mộc Ninh đột nhiên quay người chạy đi, không nghe những lời phía sau nữa, cũng không muốn nghe.

Nắm chặt nắm tay, chỉ cần thấy toàn thân lạnh buốt.

Họ đang chê cười mình sao? Cười mình giống như một kẻ ngốc? Hôm qua lúc Chu Phóng dạy mình tâm tư của anh ấy thế nào? Trêu trọc mình sao?

Không sai, mười lăm tuổi rồi mà vẫn còn mơ hồ vấn đề này.

Bố không dạy? Mình căn bản không có bố, ai sẽ dạy mình những cái này? Mẹ thì lại càng không thể nói với mình những vấn đề này.

Từ nhỏ đã một mình lớn lên, lần đầu tiên khi thân thể thay đổi sợ đến chết, trốn ở trên giường nhìn mình một cách buồn bã xem có phải bị bệnh rồi không, mấy ngày không ngủ. Sau đó tiếp xúc với những kiến thức sinh lí, mới biết đó đều là những phản ứng bình thường của con trai.

Nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Biết rằng mình không sao, mình bình thường, nên yên tâm thôi.

Không hề giống như những bạn nam khác hứng khởi nồng nhiệt, không hề tò mò đi xem loan cả lên những cuốn sách và phim người lớn, không cả ngày nói những vấn đề đó. Bản thân mình không phải là không biết, chỉ là không muốn đi nghiên cứu, như thế gọi là ngây ngô sao?

Cả ngày, tâm tình của Đoan Mộc Ninh đều như rơi vào đáy hang, lúc đi học lạc thần những mấy lần, bị cô giáo gọi lên trả lời câu hỏi, hỏi một đằng trả lời một nẻo làm cả lớp cười ầm lên. Bên tai luôn vang lên giọng nói giễu cợt của cậu bạn cùng bàn Chu Phóng, hơn nữa... Chu Phóng còn không phản bác lại.

Buổi trưa sau khi tan học cũng không đợi Chu Phóng, một mình đi đến quán ăn ngoài trường ăn qua loa một bát mì.

Mãi cho đến lúc tối, Chu Phóng cuối cùng cũng không nhịn được, trực tiếp đến lầu học chặn Đoan Mộc Ninh lại.

“Cậu sao vậy? Điện thoại không nhận, cả ngày không thấy tăm hơi đâu.” Chu Phóng dường như có chút giận dữ, mặt mũi sầm lại.

Đoan Mộc Ninh nhìn hắn một cái, rồi lại cúi đầu, “không sao, đưa chìa khóa cho tôi, tôi đi về trước, anh lên phòng tự học đi.”

Chu Phóng rút chìa khóa từ trong túi ra đưa cho cậu ta, muốn xoa đầu cậu, nhưng lại bị tránh.

Chu Phóng thu tay về, hạ giọng nói: “Tối nay giờ tự học có thi lịch sử, không thể về trước đi cùng cậu, cậu về một mình trên đường...”

“Biết rồi.” Đoan Mộc Ninh lạnh lùng ngắt lời hắn, quay người đi.

Nhìn thấy bóng dáng của cậu ta đã đi xa rồi, tâm tình Chu Phóng tự nhiên có nỗi phiền muộn không biết từ đâu, túm túm lấy đầu, quay người đi vào lầu học.

Sau khi Đoan Mộc Ninh về nhà, ngồi ở trong phòng ngủ của Chu Phóng, nghĩ một chút, rồi cắn răng lục gầm giường của Chu Phóng.

Quả nhiên, có rất nhiều tạp chí vẽ các loại phụ nữ nở nang.

Trong tay bê những tập sách đó, trong lòng lại đau đớn dữ dội, nhưng lại không tìm ra lí do thích hợp.

Nam sinh ở tuổi này, có hứng thú với những thứ này là rất bình thường, như sao mình lại thấy buồn như vậy? Nghĩ đến bộ dạng Chu Phóng thích thú xem những tạp chí loại này, trong lòng không hiểu sao thấy đau nhói từng hồi.

Chu Phóng đang làm bài, trong lòng luôn cảm thấy bất an. Lúc nói chuyện với Lưu Tuấn Kiệt vào giờ thể dục giữa giờ, dường như có nghe thấy một hồi bước chân hoảng loạn. Cả ngày Đoàn Mộc Ninh đều không để ý đến mình, lẽ nào cậu ấy lại nghe thấy?

Nhăn mày cau mặt làm xong đề thi lịch sử, nộp bài trước khi hết giờ, cầm lấy cặp sách vội đạp xe về nhà.

Lúc vào nhà nhìn thấy từ khe cửa phòng mình truyền lại ánh đèn yếu ớt, Chu Phóng vội vàng đi lên trước, mở cửa ra, chỉ thấy Đoàn Mộc Ninh cúi đầu trên giường, bên cạnh rải đầy một đồng tạp chí, Chu Phóng giật nảy mình, vội vã đi tới đứng trước mặt cậu ta, “cậu đang làm gì vậy?”

“Không làm gì, học kiến thức sinh lí mà thôi.” Giọng nói của Đoàn Mộc Ninh lạnh lùng, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen sáng nhìn chằm chằm vào Chu Phóng, “anh cảm thấy tôi ngốc sao? Mười lăm tuổi rồi mà vẫn còn chưa hiểu những thứ này...”

“Ồ ngốc, cậu nói năng linh tinh gì thế.” Trong lòng Chu Phóng chợt bừng tỉnh, hóa ra, hóa ra là cái miệng chết tiệt của tay Lưu Tuấn Kiệt đó, những lời nói ra đó đã bị cậu ta nghe thấy.

Ngồi bên người cậu ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai cậu, “đừng xem nữa, những thứ này... hơi nặng, haizz, nếu cậu muốn biết, tôi sẽ tìm cái khác...” Chu Phóng chăm chú nhìn vào bộ ngực lớn của cô gái trong tạp chí, có chút căng thẳng xoa xoa mũi.

Đều là những tạp chí chết tiệt mà tay bạn cùng bàn Lưu Tuấn Kiệt cuồn tình sắc nhét cho mình...

“Đặt xuống, nghe lời đi.” Cướp lấy cuốn tạp chí trong tay cậu ta, cuộn những thứ đang rải ra trên giường đó lại, ném vào gầm giường, “đi, nếu cậu muốn xem, tôi tìm cái khác đưa cho cậu.”

Trong phòng ngủ có bàn viết, trên bàn có đặt máy tính. Trước đây mình đã ngấm trên giường, tắt đèn đi để xem phim “Cảnh sát và nghi phạm” một cách không biết chán, sau này để Đoan Mộc Ninh ngủ, đã rất lâu không chạm vào máy tính. Chu Phóng để Đoan Mộc Ninh ngồi bên giường, thuận tay bật máy tính, từ trong thư mục có một đồng phim, tìm ra một bộ phim hoạt hình.

Đoan Mộc Ninh nhoẻn nhoẻn miệng cười, yên lặng ngồi xem, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn màn hình. Chu Phóng cười hi hi ngồi bên cạnh, ôm lấy vai Đoan Mộc Ninh, “phàm là sự vật thì luôn có quá trình mâu thuẫn tiến triển, cậu còn nhỏ, không nên xem những thứ ở mức độ quá cao, sẽ mắc ói đấy.”

“Ồ.” Đoan Mộc Ninh gật đầu, rời ánh mắt đi, nhìn đôi nam nữ chính trong màn hình bắt đầu hôn.

Trước đây thấy miệng mọi người trong phim truyền hình sát vào nhau, Đoan Mộc Ninh không có hứng thú xem những tình tiết đó, nhìn thấy liền đổi kênh. Nhưng ngồi cùng với Chu Phóng, thấy hai người trong phim hoạt hình hôn nhau sâu sắc, Đoan Mộc Ninh đột nhiên cảm thấy tim nhảy lên dữ dội.

Chu Phóng cười híp mắt, xem đến mức say sưa, chốc chốc lại bình luận với Đoan Mộc Ninh, “Bộ phim này rất trong sáng, chỉ có hôn thôi, cậu tạm thời biết cái này trước là tốt rồi.”

Toàn thân Đoan Mộc Ninh cứng lại, tay nắm chặt ga giường, bình thản nói: “Học thế nào, anh dạy tôi nhé?”

“Á... cái này...” Chu Phóng có chút khó xử, nghĩ đến cảnh tối qua “dạy” cậu ta “tự sướng”, hơi thở có chút khó khăn.

Hôn thì dạy thế nào? Nụ hôn đầu tiên của mình vẫn còn lưu lại ở đây...

Đoan Mộc Ninh quay đầu lại nhìn Chu Phóng, thân thể đột nhiên áp sát lại, tay đưa ra nhẹ nhàng ôm lấy hông Chu Phóng, ngẩng đầu lên nhìn anh ta, nghiêm túc hỏi: “Anh đã hôn người khác bao giờ chưa?”

“Chưa...” Tay Chu Phóng không biết đặt ở đâu, nhìn thấy ánh mắt đen lóng lánh của Đoan Mộc Ninh gần ngay trước mắt, đôi má trắng nõn nà, đôi môi hồng nhuận khe khẽ mở ra, thân thể không hiểu vì sao nóng lên, “haizz, Tiểu Ninh, cái này... chỉ có thể ngẫm hiểu chứ không thể nói bằng lời, cậu... cậu tự mình nghiền ngẫm đi, tôi về phòng làm bài tập trước.”

Chu Phóng muốn trốn chạy, nhưng tay Đoan Mộc Ninh lại không buông ra, sát cả người lại, gỡ kính ra, nghiêm túc nói: “Anh không muốn thử một chút sao?”

“Không được...”

“Ghét tôi như vậy sao?”

“Tiểu Ninh!” Chu Phóng rất bất đắc dĩ, cậu bé này lúc nào cũng làm khó mình hơn nữa còn có một vẻ mê hoặc thâm kín, đáng chết, mình sao có thể trở thành kẻ dậu đổ bìm leo lợi dụng trẻ con đây?

Đoan Mộc Ninh tiến sát lại, môi áp lên môi Chu Phóng, nhắm mắt lại, lông mi mướt dài nhẹ nhàng rung lên, giống như cánh bướm cọ cọ lên mặt Chu Phóng.

“Thử đi, hôn tôi...” Áp vào môi Chu Phóng, Đoan Mộc Ninh khẽ nói.

Đầu Chu Phóng nổ tung thành một khối hỗn loạn.

Nhìn đôi môi đỏ thắm he hé mở ra trước mặt, chỉ cảm thấy lí trí trong đầu đột nhiên sụp đổ.

Bất giác đưa tay ra nâng chặt lấy đầu cậu bé, ghé sát môi lại.

Hai người trong máy tính vẫn đang hôn nhau mãnh liệt, những âm thanh ư ư a a làm người ta buồn chán, Chu Phóng thuận tay tắt màn hình, đưa tay về, rất tự nhiên đặt trên hông cậu ta, ôm chặt lấy.

Đôi môi thanh non của cậu thiếu niên khe khẽ run lên, dư vị dịu dàng làm động sột tơ lòng người, làm cho máu nóng của Chu Phóng dồn lên não, vứt bỏ hoàn toàn lí trí.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy đôi môi của cậu ta ra, luồn vào trong, Đoan Mộc Ninh mở to mắt, đầu lưỡi bối rối trốn đi, nhưng lại bị lưỡi của Chu Phóng bắt lấy, quấn quýt lấy nhau trong khoang miệng.

Khoang miệng ấm áp ướt át, mùi vị ngọt ngào đến kì diệu...

Chu Phóng nhắm chặt mắt lại như mê đi, đặt tay sau gáy cậu ta, kéo cậu gần lại hôn sâu hơn.

Đoan Mộc Ninh nắm chặt lấy áo Chu Phóng, toàn thân khe khẽ run lên, mở to miệng một cách si mê cùng phối hợp với anh ta. Sau một hồi lâu, dường như đã quen với nụ hôn của anh ta, Đoan Mộc Ninh nhắm mắt lại, dựa sát vào lòng Chu Phóng, để mặc cho anh ta dịu dàng xâm chiếm khoang miệng mình.

“Ừ...”

Tiếng rên ngọt ngào tràn ra nơi khoe môi dường như mang theo dư vị mê hoặc, đầu óc Chu Phóng như vang lên một tiếng sét, bùng mạnh Đ oan Mộc Ninh ra.

Vừa rồi đầu óc mình giống như là bị vi rút xâm nhập vậy, toàn bộ trình tự tất cả đều đảo lộn hết cả. Chờ lúc phản ứng trở lại thì đã hôn cậu bé ngây thơ rồi. Nghiêng mắt nhìn, chỉ thấy sắc mặt Đ oan Mộc Ninh nhuộm sắc hồng nhàn nhạt, đôi môi bị mình hôn càng đỏ tươi đến lạ thường, đôi mắt đen nhánh cũng bị phủ lên một làn hơi mê hoặc.

Chu Phóng nhồm người lên, hít thở sâu.

“Xin lỗi...”

Ánh mắt Đ oan Mộc Ninh mờ đi, thở hắt ra, “Không có gì... là tôi yêu cầu mà.”

Bị Đ oan Mộc Ninh mượn lí do “anh đi tắm đi” đuổi Chu Phóng ra khỏi phòng ngủ, Chu Phóng chỉ cảm thấy tim đập mạnh như trống, kịch liệt như sắp vỡ khỏi lồng ngực rồi.

Nụ hôn vừa rồi, cảm giác ngọt ngào dịu dàng mà chỉ thiếu niên mới có, làm lòng người trở nên bồng bênh.

Nhưng mà, sau khi lí trí trở về rồi, Chu Phóng bấm mạnh đùi mình, trong nháy mắt sự xấu hổ và tự trách dâng đầy trong lồng ngực.

Cậu ta không hiểu, nhưng mình sao lại không hiểu? Biết rõ rằng như vậy không đúng, sao lại không kìm được đi hôn?!

Tiểu Ninh là một cậu bé, hơn nữa lại trong sáng như vậy...

Đây không phải là lưu manh bình thường!

Đây quả thực là quá cầm thú rồi!

Chu Phóng thăm phỉ nhổ mình như vậy, mở vòi nước trong phòng tắm ra xối mạnh lên khắp người, nhưng lại cảm thấy cầm vòi hoa sen rất chán, liền mở vòi nước nóng trong bồn tắm ra, nằm vào đó.

Khấp thân thể được nước ấm áp bao bọc, đầu óc lại nhớ đến khoang miệng ướt át mềm mại, và đầu lưỡi bôi rối kia, khuôn mặt đỏ hồng, đôi mắt mờ hơi nước của cậu thiếu niên...

Đôi môi ấy... đôi mắt ấy...

Nghĩ mãi nghĩ mãi, thân thể lại nóng lên rạo rực. Chu Phóng xót xa nắm chặt lấy hạ bộ đang dần dựng lên của mình, giống như tự mình thỏa hiệp vồn vồ mạnh nó.

Sau khi từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Đoàn Mộc Ninh đang đứng trước cửa chờ tắm, Chu Phóng có chút căng thẳng.

“Tiểu Ninh, sau này chờ cậu có bạn gái rồi, sẽ lại...”

“Khi chưa có thì sao?”

“Hic...”

Đoàn Mộc Ninh đẩy đẩy gọng kính, bình thản nói: “Dù sao cũng đều là con trai, hôn một chút sẽ không thế nào, lại vừa có thể luyện tập cho nhau mà.” Nói rồi, liền kiễng chân lên, nhẹ nhàng hôn lên môi Chu Phóng, sau đó cúi đầu như không có chuyện gì, đi vào phòng tắm.

Chu Phóng đứng ngây tại chỗ.

Đoàn Mộc Ninh trong khoảng nháy mắt đó đóng cửa lại, hai chân như mềm nhũn trên nền đất.

Dựa vào cửa, há miệng to thở từng hơi, cả người đều khẽ run lên.

Sao mình lại có thể dễ tiện thế này? Dùng cái cớ về căn bản không thể chấp nhận được để chế ước Chu Phóng.

Luyện tập cho nhau? Thật đáng cười..

Nếu như Chu Phóng biết, đây chỉ là cái cớ mà mình tìm ra để gần anh ấy hơn, anh ấy có cảm thấy buồn nôn không?

Tuy rằng lúc hôn vừa rồi, bộ dạng của anh ấy rất mê mẩn, nhưng chỉ bởi vì đó là lần đầu, cảm thấy tươi mới mà thôi? Nếu như sau này có bạn gái rồi, chắc chắn sẽ cảm thấy con gái tốt hơn nhiều một cậu con trai cứng rắn như mình, từ đó sẽ ghét mình chẳng?

Nhưng luôn không thể nào kiềm chế được ham muốn gần gũi anh ấy.

Ý nghĩ muốn được độc chiếm anh ấy ngày càng cuồng nhiệt, thậm chí đã phá vỡ phòng tuyến lí trí rồi.

Hôm nay lúc được anh ấy hôn, cái cảm giác tim đập kịch liệt đó, cái cảm giác thỏa mãn vừa đáng sợ lại vừa ngọt ngào đó...

Thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ “nếu cứ mãi như thế này thì thật tốt.”

Chu Phóng chưa từng hôn người khác, đối với anh ấy, hôn mình chỉ là một thể nghiệm bất ngờ mà thôi...

Nhưng mình thì lại muốn mãi dài lâu như thế, thậm chí muốn lợi dụng điểm này để trói anh ấy bên mình, để trong mắt anh ấy không còn ai khác, càng không cần phải xem những tạp chí linh tinh và phim người lớn kia!

Mình đáng sợ thế này sao! Mình lại có thể nảy sinh loại ý nghĩ như bản này với Chu Phóng, người luôn quan tâm che chở cho mình một cách trong sáng sao!

Thật quá ghê tởm phải không?

Chìm đắm vào việc kì cọ thân thể mình, khi nghĩ đến lần cuối cùng nhìn thấy mẹ, bộ dạng bà đứng bên cửa sổ hút thuốc, lại nghĩ, nếu như mẹ vẫn còn bây giờ, chí ít có thể bàn bạc với mẹ... dù sao cho dù mẹ còn, những sự việc thế này cũng không thể nói ra.

Mình phải làm thế nào đây? Không có bất kì ai có thể cho mình ý kiến... cái ý nghĩ muốn bá chiếm anh ấy mạnh mẽ đến mức sớm chiếm đoạt mình rồi. Mình thân cô thế cô, xét đến cùng nên làm thế nào?

Vừa ôm mạnh lấy bộ phận dựng đứng lên đó của mình, tưởng tượng đến cảm giác khoái lạc mà bàn tay ấm áp của Chu Phóng vuốt ve mình lúc đó, vừa thầm không ngừng mắng chửi bản thân sao mà vô si...

Cuối cùng cũng phóng được ra. Nhìn toàn thân thể trong chiếc gương trong phòng tắm, phản chiếu ra bóng người mà thân hình đang tràn lên sắc đỏ nhục nhã, đôi mắt như mê đi.

Thân thể nóng lên, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo như một phiến băng.

Rửa sạch thứ ô uế trong tay, mặc quần áo lên người, lúc ra khỏi cửa với bộ dạng như không có việc gì. Đoan Mộc Ninh nhẹ bước qua phòng ngủ của Chu Phóng, nói khẽ với Chu Phóng đang vùi đầu làm bài tập làm văn: “Anh có cần tôi tìm bạn gái cho anh không?”

“Á?” Chu Phóng đánh rơi chiếc bút bi, trên quyển vở trượt ra một đường gạch ngoằn ngoèo.

“Tôi nghe nói rất nhiều người trước khi tốt nghiệp đều muốn thử cảm giác yêu đương, anh cũng tìm một bạn gái đi.” Cúi đầu, nắm chặt vạt áo, “nếu không... tôi...” tôi sẽ không khống chế được cái ý nghĩ đáng sợ muốn độc chiếm anh.

Chu Phóng quay người, đi đến nhẹ nhàng xoa xoa tóc Đoan Mộc Ninh, “đừng nghĩ linh tinh, tôi không có ý định đó.” Cũng không biết vì sao

lại giải thích với cậu ta như vậy, nhìn bộ dạng cậu ta cúi đầu chột cảm thấy vô cùng thương xót.

“Nếu như có nữ sinh theo đuổi anh, anh đồng ý đi, thử xem nhé.”
Đoan Mộc Ninh bình thản nói xong, quay người bỏ đi.

Dùng ánh mắt tiễn bóng dáng cậu ta, tay Chu Phóng cứng lại trong không trung, trong lòng bất an.

Rốt cục là thế nào đây?

Cậu ta đột nhiên nói đến bạn gái, trong lòng mình lại có chút không thoải mái. Đã quen việc hai người sống với nhau rồi, cảm thấy người khác sẽ phá vỡ đi loại hòa hợp này, bạn gái, chỉ càng giống như một tồn tại thừa mà thôi.

Lẽ nào mình muốn chăm sóc cậu ta cả đời?

Cậu ta rồi cũng sẽ lớn lên...

Nghĩ đến đây, trong lòng lại bắt đầu buồn chán.

Chương 17: Đêm bình yên

Sắp đến giáng sinh, trời càng trở nên lạnh giá. Phương Nam không có tuyết, hơi nước lạnh lẽo ẩm ướt âm u trong không khí làm người ta không thể kìm được phải cuộn chặt quần áo lại. Những con phố trong thành phố nhỏ này không hề rộng rãi, trong dòng người chen chúc, không khí ngày lễ càng trở nên nồng nhiệt hơn.

Nhìn từng cây noel xinh đẹp trên đường phố, Đoan Mộc Ninh nghĩ ngợi một chút, lấy ra chiếc thẻ mà mẹ để lại, đến ngân hàng rút một khoản tiền.

Mười lăm tuổi, ngay cả chứng minh thư còn chưa có, chỉ có thể dựa vào chiếc thẻ này để sống.

Mua hoa tươi và trái cây, một mình đi đến trước mộ mẹ. Nhưng lại bất ngờ nhìn thấy người đàn ông đó.

Đoan Mộc Ninh biết mình không thể trốn tránh, đành phải đứng như chôn chân ở đó, nhìn ông ta với vẻ mặt không để lộ một chút tình cảm.

Người đàn ông dường như vừa mới khóc, khóe mắt có chút đỏ hoe, sau khi nhìn thấy Đoan Mộc Ninh, căng thẳng xoa xoa mũi: “Tiểu Ninh, con cũng đến à...”

Đoan Mộc Ninh gật đầu.

“Mẹ con... ra đi đã ba tuần rồi nhỉ?”

“Ừ.”

“Con... vẫn không muốn đi cùng bố sao?”

“Đúng.”

Không khí trầm mặc một cách căng thẳng, một lát sau, người đàn ông nhếch nhếch khóe miệng lên, tay nhét vào trong túi áo lần ra một bức danh thiếp: “Địa chỉ của bố, có gì cần con nhất định phải tìm bố.”

Đoan Mộc Ninh đón lấy, nắm chặt lấy, nhét vào túi áo. Sau phút giây im lặng, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Ông có biết thích một người thì sẽ có những cảm giác gì không?”

Người đàn ông sững lại, sau một hồi lâu, căng thẳng nói: “Không biết.” Ngừng lại một chút, lại nhẹ nhàng giải thích, “bố chưa từng thích một ai, đối với mẹ con... cũng chỉ xem như một người bạn.” Giọng nói dường

như có chút bị ai, “có lẽ... rất không thích cảm giác mà tim mình bị người khác chiếm giữ, cho nên luôn ngăn cản mình đi thích một người khác.”

“Rất bị ai phải không?” Người đàn ông cười cười, “hơn ba mươi tuổi rồi, không biết thế nào là thích một người, thậm chí đối diện với con trai của mình, cũng không biết phải đối xử như thế nào.” Người đàn ông đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai Đoan Mộc Ninh, “con có thể hỏi... bố, bố rất vui, lần sau có vấn đề gì lúc nào cũng có thể đi tìm bố.” Nói đến những chữ cuối cùng giọng có chút run lên.

“Cảm giác tim mình bị người khác chiếm cứ?” Đoan Mộc Ninh khe khẽ nhắc lại, “đó chính là thích sao?”

“Ừ, rất quan tâm một người, nóng ruột nóng gan, chính là thích đó.” Người đàn ông nghiêng nghiêng đầu nhìn Đoan Mộc Ninh, nghi hoặc nói, “con hỏi điều này làm gì?”

“Ồ, chỉ muốn biết ông có từng thích mẹ tôi không.” Không hề để lộ, dùng giọng điệu bình thản giấu kín làn sóng trong lòng mình, Đoan Mộc Ninh cúi người xuống đặt hoa trước mộ mẹ, “tôi muốn nói riêng với mẹ vài lời.”

“Ồ... vậy bố đi trước.” Người đàn ông vẫy vẫy tay, “tạm biệt.”

Ủ rũ đi ra từ nấm mộ, mở điện thoại ra bấm số máy quen thuộc, sau khi nghe thấy giọng nói trầm đục của đối phương, mới thoải mái thở một hơi, oan ức nói: “Con trai tôi hỏi tôi đã từng thích mẹ nó chưa, cậu nói xem, có phải nó đã đỡ đi một chút phòng bị với tôi không?”

Đối phương trầm lặng trong chốc lát, “ông trả lời thế nào?”

“Tôi nói, tôi chưa từng thích một người, cũng sẽ không đi thích. Nó dường như có chút không vui.”

“Thật sao?” Giọng nói nghe lười biếng, sau đó lại khẽ thở dài, “về đón giáng sinh đi, tôi chuẩn bị quà rồi.”

“Không được, tôi muốn tiếp tục ở đây, Tiểu Ninh nó...”

“Giang Sơn.” Giọng nói bên kia chợt trầm lắng lại, ngắt lời ông ta.

Người đàn ông lặng người, cúi đầu, “sao vậy?”

“Lần họp tác giả cuối năm này, ông không tham gia sao?”

“À... quên mất.”

Đối phương dường như đã sớm liệu đến, cười bất đắc dĩ, “về đón giáng sinh đi, con trai ông sẽ không chạy đâu. Chờ đến mùa xuân thời tiết tốt hơn một chút thì lại giải quyết, năm tới đúng vào lúc nó tốt nghiệp cấp hai, nếu không nghe lời, cứ trối về đây.”

“Ừ, cậu nói cũng đúng, vậy ngày mai tôi về.”

“Được, nhanh nhanh về nhé.” Sau cùng, còn thêm một câu, “tôi đợi ông.”

Đoan Mộc Ninh đứng trước năm mộ, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của người phụ nữ trước bia mộ, trong kí ức bà đều rất ít khi lộ nụ cười.

“Mẹ, con dường như... đang thích một người.” Vốn tưởng rằng nói ra rồi sẽ tốt hơn một chút, sau khi nói xong, lại cảm thấy tâm tình trở nên hụt hẫng, “con không biết phải làm thế nào...”

Tuổi còn quá nhỏ, không có kinh nghiệm, gặp phải việc thế này hoàn toàn không biết làm gì, bên cạnh lại không có người để nói chuyện, nói với năm mộ lạnh lẽo rồi, nói xong, tâm tình vẫn không hề tốt hơn một chút nào.

Quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông đang đứng phía xa vẫy tay về phía mình.

“Tiểu Ninh... bố đưa con về nhé?”

Nhận ra trời đã tối, Đoan Mộc Ninh quay người đi về hướng ngược lại, “không cần, tôi tự mình về.”

Người đàn ông lái xe đến chặn Đoan Mộc Ninh lại, hạ cửa sổ xuống, mỉm cười, “lên đây đi, nhìn thời tiết có vẻ như sắp mưa rồi.”

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên nhìn trời, lặng lẽ trong chốc lát, dưới ánh mắt tha thiết của người đàn ông, cuối cùng đã lên xe.

Trên xe rất ấm, mở nhạc thư giãn. Người đàn ông khởi động xe, đưa người ra giúp Đoan Mộc Ninh thắt dây an toàn, khẽ nói: “Bố... ngày mai sẽ đi rồi.”

“Ồ.”

“Bố để cho con thời gian suy nghĩ nhiều hơn một chút, chờ sau khi con tốt nghiệp cấp hai, sẽ đến đón con.” Bàn tay đang nắm chặt tay lái của người đàn ông có chút trắng bệch, “bố biết con ghét bố, nhưng dù nói gì thì bố cũng là bố của con.” Ông ta dừng lại một chút, rồi lại như nghĩ ra điều gì, “cậu Chu Phóng đó, cậu ta bây giờ lớp 12, năm sau tốt nghiệp chắc chắn sẽ đi đến vùng khác lên đại học. Cậu ta dù sao cũng là người ngoài, không thể cứ chăm sóc con mãi...”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu xuống, trong đầu kêu ong ong.

Lớp 12, đúng rồi, anh ấy sẽ tốt nghiệp, sau đó sẽ đi học đại học ở bên ngoài, sau đó nữa? Đi làm, tìm bạn gái, lấy vợ sinh con. Mình đối với anh ấy là gì đây? Em trai sao?

Cứ tưởng rằng có thể cứ mãi ở bên cạnh anh ấy như thế này, lại không để ý đến một sự thực quan trọng, nhớ đến thời gian mình và anh ấy ở bên nhau chỉ còn lại nửa năm, cảm xúc của Đoan Mộc Ninh càng thêm hụt hẫng, nắm chặt ngón tay nói: “Đối với tôi, ông mới là người ngoài. Chỉ cần anh ấy không đuổi tôi đi, tôi sẽ không đi.”

“Ồ...” Người đàn ông dừng lại, “con rất thích ở cùng cậu ấy sao?”

“Đúng.” Mặt Đoan Mộc Ninh trở nên nhợt nhạt, “tôi thích sống cùng anh ấy. Đối với tôi, ông chỉ là người ngoài, không cần phải khuyên tôi quay về nữa.”

Người đàn ông cười ngượng ngập, “vậy con có gì cần cứ liên lạc với bố, danh thiếp đưa cho con... đừng vứt đi nhé?”

“Vứt rồi.”

Người đàn ông căng thẳng xoa xoa tai, nhét tay vào trong túi, cầm lấy một tấm danh thiếp khác đưa ra, “lần này đừng vứt, đừng có thái độ như vậy với bố, được không?”

Đoan Mộc Ninh im lặng đón lấy, cầm gần lại nhìn tấm danh thiếp một cái.

“Ông tên là Giang Sơn?”

Như thế phát hiện ra giữa cha con phát sinh đoạn đối thoại như thế này quá đỗi kì dị, khóe miệng người đàn ông có chút run run.

“Ừ... bố tên là Giang Sơn. Bố của bố... cũng chính là ông nội của con, đặt tên cho bố, nghe gì mà to tát, hi hi...”

“Công ty xuất bản?”

“Đúng vậy, thành lập cùng với một người bạn, lăn lộn nhiều năm, trong giới cũng có thể gọi là có chút danh tiếng.”

“Ồ.” Đoan Mộc Ninh không mấy hứng thú, nhét danh thiếp vào trong túi áo, lúc quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ có chút sững lại.

Người đàn ông nhìn cậu con trai chột im lặng trong giây lát, nhìn theo ánh mắt của cậu ta, chỉ nhìn thấy trên con phố đối diện, Chu Phóng đang đi cùng với một đám nữ sinh, cười vô cùng tươi rói.

“Con muốn đến tìm cậu ta không?” Người đàn ông hỏi.

Đoan Mộc Ninh lắc lắc đầu, lạnh lùng nói: “Phiền ông dừng lại ở đầu phố trước mặt.”

“Được...”

“Cảm ơn.”

Chờ Đoan Mộc Ninh xuống xe, người đàn ông lúc này mới lau lau những giọt mồ hôi lạnh trên trán, nhìn con trai không hề quay đầu lại, bất giác không kìm nổi nỗi hăng hụt trống rỗng trong lòng.

Đoan Mộc Ninh xuống xe ở con phố đi bộ, sờ sờ chút tiền còn lại trong túi áo, đi vào một cửa hàng.

Nhìn trong tủ trưng bày, một hàng hộp chuông gió lớn, nghĩ đến chiếc đồng hồ mà Chu Phóng hành hạ đến rách nát, ánh mắt liền lướt khỏi những quà tặng tinh xảo.

Đến giữa gian hàng, nhìn thấy cả một gian phòng toàn thú nhồi bông.

Ngượng ngùng hỏi người bán hàng: “Có thể đưa cho cháu con gấu to ở trên cùng kia không?”

Người bán hàng sững lại nhìn Đoan Mộc Ninh, vội vàng cười nói: “Được, có ngay.” Nói rồi liền lấy con gấu xuống, nhét vào trong lòng Đoan Mộc Ninh.

“Thật đáng yêu, ôm con gấu cũng to như cậu ấy, giống như là em bé trong những trò chơi búp bê Cute vậy...”

“Cậu không cảm thấy rằng cậu ta còn đáng yêu hơn cả con gấu này sao... không biết muốn tặng cho ai. Nếu tôi là người được tặng quà, thì ôm cậu ấy còn hơn ôm con gấu...”

Tiếng nói từ phía xa truyền lại bên tai, Đoan Mộc Ninh có chút đỏ mặt, nói với người bán hàng đang mở to mắt nhìn: “Xin hỏi, có thể đổi cho cháu một con gấu màu nâu được không?”

“À... sao lại mua con màu nâu? Con màu trắng đẹp vậy, hợp với cháu, à không, ý của chú là, cháu ôm con gấu màu trắng rất hợp.”

“Cháu tặng cho người khác, người đó rất lười, con màu trắng sẽ dễ bị bẩn.” Đoan Mộc Ninh khe khẽ cười giải thích.

“À... được, màu nâu cũng không tệ.” Người bán hàng lau lau mồ hôi, vội vàng đổi con gấu màu nâu.

Đoan Mộc Ninh bằng lòng xoa xoa đầu con gấu: “Bao nhiêu tiền vậy?”

“110 đồng.”

Lục lục trong túi, sau đó thất thần đặt con gấu xuống, “xin lỗi, cháu không mang đủ tiền.”

“À... có thể để cho cháu rẻ hơn một chút.”

“Thật không?” Đôi mắt cậu sáng lên, “100 đồng được không?”

“Được.” Người bán hàng cười sáng khoái đáp lại, muốn bọc con gấu lại, nhưng Đoan Mộc Ninh ngăn lại.

Trong tay Đoan Mộc Ninh ôm con gấu, một mình trở về nhà, đặt con gấu trên ghế sofa, sau đó đến nhà bếp nấu ăn.

Đêm nay là đêm bình yên, muốn cùng bên cạnh Chu Phóng.

Tuy rằng trong tay bây giờ không còn tiền, cũng không thể chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn được, từ siêu thị mua về một chút đồ ăn hằng ngày, trong lòng nghĩ, nếu như chuyên tâm chuẩn bị, hiệu quả sẽ không tồi.

Không có cây giáng sinh, chỉ mua một vài cây nến, một miếng bánh ngọt. Tiền rút ra đã tiêu hết rồi.

Một người 15 tuổi, ra ngoài làm thuê cũng chẳng ai cần.

Lúc mẹ qua đời không quan tâm đầy đủ đến bà, bây giờ, chỉ có thể dựa vào tài khoản của bà để sống, nỗi lòng không nơi nương tựa và xấu hổ ấy càng trở nên thấm thía sau khi tiêu hết vài trăm tệ rút hôm nay.

Nhưng mà, rất muốn tặng quà cho Chu Phóng. Muốn làm anh ấy biết rằng, mình quan tâm đến anh ấy. Dồn hết tình cảm vào nấu một bữa ăn, bày thức ăn ngay ngắn trên bàn. Nến cũng đã cắm vào bánh ngọt.

Có một bí mật, chỉ có mẹ và mình biết.

Kì thực trên sổ hộ khẩu viết sai sinh nhật của mình, hôm nay mới là ngày sinh nhật thực sự.

Lần trước Lâm Vi cùng mình đón sinh nhật, sau khi ngạc nhiên lại nhận được quà tặng của Chu Phóng, cho nên mới không nói ra. Hôm nay cũng không định nói ra, chỉ muốn lặng lẽ ở bên Chu Phóng, mượn đêm

bình yên để giấu đi ăn hết bánh sinh nhật, chính thức bước vào hàng ngũ tuổi 15.

Từ trước đến giờ không có khoảnh khắc nào thế này, nóng lòng hi vọng mình nhanh lớn lên một chút, chỉ ít, cũng có thể làm cho Chu Phóng thôi không gọi là “cậu nhóc”.

Sau đó...

Sau đó, có thể theo đuổi anh ấy một cách quang minh chính đại không? Nghĩ đến đây, mặt lại bắt đầu nóng lên.

Mãi đến khi rất muộn, Chu Phóng cũng không trở về.

Đoan Mộc Ninh nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ treo tường, kim đồng hồ đã chỉ thẳng đến 11 giờ, chuông cửa cũng không hề reo. Nến trên bánh sinh nhật đã cháy hết rồi, nhìn thấy, mắt cảm thấy rất đau. Ôm lấy con gấu đó, vùi đầu vào trước ngực nó, thế này mới cảm thấy người ấm áp hơn một chút.

Bạn bè của Chu Phóng rất nhiều, còn mình chỉ có một mình anh ấy.

Và đó cũng là sự khác biệt duy nhất, nghĩ đến điều đó, trong lòng bắt đầu cảm thấy đau đớn.

Quá để ý đến anh ấy, xem anh ấy như một chỗ dựa duy nhất, nhưng anh ấy chỉ xem mình như một cậu em trai chăm sóc mà thôi. Anh ấy còn có Lâm Vi, còn có Ôn Đình, còn có một đồng em kết nghĩa, còn có bạn cùng bàn chết tiệt để có thể thảo luận những vấn đề kì quái, còn có các bạn trong câu lạc bộ.

Lúc nào anh ấy ở bên bất cứ ai cũng cười vô cùng vui vẻ.

Còn mình lại chỉ muốn độc chiếm anh ấy, ý nghĩ này thật quá đê tiện và xuân ngốc.

Lúc Chu Phóng trở về đã gần 11 rưỡi, sau khi vào nhà, nhìn thấy Đoàn Mộc Ninh dựa vào sô pha ngủ, vội vã đi đến gọi cậu ta dậy, “Tiểu Ninh, nhanh dậy đi, ngủ như vậy sẽ cảm lạnh đấy.”

Đoàn Mộc Ninh dụi dụi mắt, ngồi dậy, “anh về rồi?”

“Ừ.” Chu Phóng cười, “hôm nay bị đám em gái kết nghĩa kéo đi tụ họp, tặng cả một đồng quà tặng to.”

Đoàn Mộc Ninh nhìn đồng quà tặng gói to gói nhỏ trong tay anh ta, trong đó là một con gấu, nhưng rất nhỏ, bị Chu Phóng túm chặt trong tay.

“Ngày mai được nghỉ, chúng ta cùng đón giáng sinh. Cậu muốn đón như thế nào?” Chu Phóng ngồi xuống, muốn xoa xoa tóc Đoàn Mộc Ninh nhưng lại bị đối phương trốn tránh.

“Tôi đi ngủ trước đã.” Phát hiện ra sắc mặt cậu ta không tốt, Chu Phóng sững lại, “cậu làm sao vậy?”

Đoàn Mộc Ninh cúi đầu, trầm lặng một hồi lâu, “lần sau nếu như về muộn, phiền anh báo với tôi một tiếng được không?”

Giọng điệu lạnh lùng, âm cuối run run.

Chu Phóng đã hiểu rõ ý của cậu ta, giải thích một cách ôn hòa: “Sáng nay lớp 12 bọn tôi không phải học bù mà, buổi chiều không có tiết, các em ấy kéo đi ăn KFC, tôi không tiện từ chối. Vốn muốn gọi cậu, nhưng lại sợ đám nữ bang kia nói năng linh tinh sẽ làm cậu giận, cậu lại không thích ăn mấy thứ đó, cho nên mới muốn đuổi mấy đứa đó đi, không ngờ lại nhiều người như vậy, bây giờ mới thoát thân.” Chu Phóng xoa xoa mũi, cười nói, “đừng giận, tối mai sẽ cùng cậu đón Giáng sinh được không?”

“Ừ.” Đoan Mộc Ninh lạnh lùng đáp một tiếng, “anh đói không?” Sau khi hỏi thành tiếng, lại cảm thấy mình như một thằng ngốc, nhoẻn miệng ra cười một cái, “nếu như đói thì làm nóng thức ăn trên bàn lên, không đói thì thôi.”

Vút con gấu xuống, nhồm người dậy đi tắm, nhưng lại bị Chu Phóng kéo chặt lại, “giận à?”

Đoan Mộc Ninh nghiêng nghiêng răng, không nói gì.

“Được rồi, đừng giận nữa, sau này nếu như tôi về muộn, sẽ báo trước cho cậu.”

Thấy Đoan Mộc Ninh cúi đầu, Chu Phóng cầm một đồng bao ni lông, mỉm cười, “các cô em gái của tôi đều mua quà Giáng sinh cho cậu, cậu xem có thích không? Đây là bút bi của Tân Tân cho cậu, đây là...”

“Em gái anh không có quan hệ gì với tôi.” Đoan Mộc Ninh nhìn những túi xanh túi đỏ trong tay Chu Phóng, lạnh nhạt ngắt lời.

Nụ cười trên môi Chu Phóng đông cứng lại trên môi, “các em ấy đều có ý tốt, nói tôi chuyển lại cho cậu.”

“Không muốn.” Lạnh lùng nói.

“Tiểu Ninh.” Chu Phóng nghiêm mặt lại, “người ta tặng quà cậu không cảm ơn thì thôi, đây là thái độ gì thế?”

“Những thứ tôi không thích, tại sao tôi lại phải cảm ơn một cách giả dối?”

“Sao cậu lại nói như vậy? Ngày lễ tặng quà cho cậu, chẳng lẽ lại là sai sao?”

“Tôi quen biết họ sao? Bọn họ tặng quà cho tôi không phải là để nịnh nọt anh sao, anh tự mình giữ lại đi.”

“Gì mà nịnh nọt tôi?” Đuan Mộc Ninh quay người muốn đi, nhưng lại bị Chu Phóng kéo lại, “cậu nói rõ với tôi xem, ý nghĩ của cậu thế này thật là lệch lạc đấy?”

“Tôi tâm lý lệch lạc, ý nghĩ đương nhiên cũng lệch lạc.” Kiên quyết không quay đầu lại, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

“Cậu!” Chu Phóng giơ tay lên, Đuan Mộc Ninh tưởng rằng anh ta sắp đánh, không ngờ giây phút đó, lại bị anh ta ôm chặt vào lòng.

“Thật là muốn đánh cậu.” Chu Phóng vò vò mái tóc của Đuan Mộc Ninh, khe khẽ nói, “nói năng độc đoán như vậy, có phải là lại bị oan ức gì không? Đừng để trong lòng, nào, nói với tôi.”

Đuan Mộc Ninh lặng đi trong chốc lát, đưa tay ra khe khẽ ôm chặt lấy anh ta, giọng nói có chút oan ức, “tôi, tôi vốn muốn cùng anh đón lễ...”

“Ừ, sau đó thì sao?”

“Nấu xong cơm, mua xong quà tặng, lại cứ chờ anh về.” Đuan Mộc Ninh khẽ nói, cánh tay thu lại chặt hơn: “Tôi hơi buồn.”

Chu Phóng buông lỏng cậu ta ra, vỗ vỗ lên đầu cậu, “ngốc ạ, hôm nay không phải là đêm bình an, cậu nhớ sai rồi đấy?”

“Ngày 24, không sai.”

“Không phải ngày 25 sao?” Chu Phóng kinh ngạc.

Đuan Mộc Ninh lạnh mặt, “ngày 25 là lễ giáng sinh, đêm trước lễ giáng sinh mới là đêm bình an.”

“Á?” Chu Phóng kinh ngạc, “tôi cứ tưởng rằng đêm bình an chính là buổi tối ngày lễ giáng sinh cơ!”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu trầm lặng.

Chu Phóng sững người trong chốc lát, lúc này mới cười to lên, lại ôm chặt Đoan Mộc Ninh, “xin lỗi xin lỗi, tôi nhớ sai rồi, vẫn muốn cùng với cậu đón lễ, hôm nay đã đuổi hết những huynh đệ tỉ muội đi rồi, ngày mai sẽ cùng ở bên cậu.”

Đoan Mộc Ninh sững người, “anh... muốn một mình cùng tôi đón ngày lễ sao?”

“Nói linh tinh gì thế, không cùng cậu đón thì cùng ai đón, hai chúng ta bây giờ có thể xem là một nhà rồi.” Xoa xoa lên đầu đối phương, khe khẽ cười, “không giận nữa nhé?”

“...”

“Đưa cho tôi xem nào, cậu mua quà cho tôi, phải không?” Nói với giọng điệu lưu manh.

Mặt Đoan Mộc Ninh có chút đỏ, nhẹ nhàng đi đến bên sofa, ôm lấy con gấu cao gần bằng mình, đứng trước mặt Chu Phóng.

Chu Phóng mang nụ cười trên choker nhìn cậu ta, nhìn Đoan Mộc Ninh đỏ tai lên, lúc này mới nói: “cậu xác định là mua gấu cho tôi, không phải là cho cậu sao?”

“Nói linh tinh gì thế...” Mặt càng đỏ.

“Con gấu này to như cậu, tôi ôm nó, luôn cảm thấy giống như ôm cậu đấy.” Chu Phóng đón lấy con gấu, ôm lấy ánh chùng.

“Sao lại mua con màu nâu?”

“Thói quen vệ sinh của anh quá tệ.” Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên nhìn anh ta, thật thà đáp, “dù sao thì màu trắng sau hai ngày sẽ bị anh làm bẩn, không bằng cứ mua con màu thẫm.”

“He he.” Chu Phóng đột nhiên bật cười, “có phu nhân Áp Trại, sẽ không sợ nhà trở thành ổ chó nữa.” Vỗ vỗ mông con gấu, lại cười xấu xa đáp, “dù có làm bẩn, Tiểu Ninh nhà tôi sẽ giúp tôi giặt mà.”

Đoan Mộc Ninh không để ý đến trò đùa của anh ta, im lặng trong giây lát, giả vờ như vô tình hỏi: “Tối mai... anh dự định làm gì?”

“Bí mật.”

“Không nói thì thôi.” Quay đầu đi, cố gắng làm bộ lạnh lùng quay đi, đi vào trong phòng ngủ, đi hai bước lại dừng lại, quay đầu lại nói, “tôi đói rồi.”

Chu Phóng cười dịu dàng, “tôi đi hâm nóng thức ăn cho cậu, cậu vì đợi tôi, vẫn chưa ăn cơm đúng không?”

“Ừ...”

“Lần sau đừng như vậy nữa, nếu như chuẩn bị bữa tối, cứ gọi cho tôi, có nghe không?”

“Ừ.”

“Cứ như biến thành cái máy ấy, ừ ừ ừ.” Chu Phóng cười bất đắc dĩ, nhét con gấu trở lại vào lòng Đoan Mộc Ninh, “cảm ơn món quà của cậu, tôi rất thích, sau này, mỗi đêm đều có thể ôm nó ngủ.” Nói rồi, tiến đến “nhé” với con gấu một tiếng.

Đoan Mộc Ninh cúi đầu, ôm chặt con gấu, nhìn bóng Chu Phóng vội vã đi vào nhà bếp, miệng bất giác khe khẽ nhoẻn ra.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 17

Chương 15: Vết thương ở đùi

Sau khi về nhà buổi tối, Đoan Mộc Ninh liền đi vào nhà tắm, luôn cảm thấy tư thế của cậu ta có chút kì lạ, Chu Phóng trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều. Hôm nay cô giáo cũng cho rất nhiều bài tập toán, Chu Phóng có chút chán nản cầm lấy cặp sách, trải ra một đồng những đề thi trong phòng học bắt đầu làm.

Nhưng Đoan Mộc Ninh tắm hơi lâu thì phải? Nhìn đồng hồ trên tường, đã nửa giờ đồng hồ rồi, Chu Phóng đặt bút xuống, nhồm người đi đến trước cửa phòng tắm, gõ gõ cửa, “Tiểu Ninh, cậu đã tắm xong chưa?”

Ở trong vọng ra tiếng nước chảy rào rào, động tác của Đoan Mộc Ninh dường như có chút rối loạn, giọng nói trầm trầm, “ồ, sắp tắm xong rồi, anh cần tắm sao?”

Chu Phóng nhú nhú mày, “cậu sao vậy?”

“Không có gì.” Giọng nói có chút kì lạ.

“Mở cửa ra, tôi muốn đi vệ sinh.”

“Anh chờ một chút, tôi sắp tắm xong rồi.”

“Không mở cửa thì tôi xông vào đấy, tôi mắc lắm rồi.”

“Xong ngay đây.”

“Không mở phải không? Tôi có chìa khóa phòng tắm đấy.” Kì thực là không có, uy hiếp thì đương nhiên phải khoa trương một chút, Chu Phóng tiếp tục mặt không biến sắc gõ cửa.

Cánh cửa cuối cùng cũng mở ra, Đoan Mộc Ninh đi ra, cúi đầu đứng trước Chu Phóng.

“Xong rồi, anh vào đi.”

Đoan Mộc Ninh nghiêng người tránh ra một bước, Chu Phóng nhìn chăm chăm cậu ta, sắc mặt bình thường, nhưng tay có chút nắm chặt lại, cậu bé này rốt cục là sao vậy?

Không rời mắt khỏi cậu, nhưng chỉ cảm thấy đuôi cậu dường như đứng không vững.

Chu Phóng khe khẽ cười, “được rồi, cậu vào phòng ngủ trước đi nhé, tôi tắm qua một chút.”

Nói rồi đi vào nhà vệ sinh, mở to vòi hoa sen ra tắm.

Nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm vọng lại, Đoan Mộc Ninh mới thở phào một hơi, chậm chậm đi đến phòng ngủ, đóng cửa lại, lục tìm hòm thuốc, mở áo ngủ ra, nhả mỳ bôi lên.

Chu Phóng kì thực không hề tắm, mở to vòi hoa sen ra chỉ là cách che mắt, nghe thấy bước chân của Đoan Mộc Ninh đi xa rồi mới nhẹ nhàng vặn nắm cửa, cẩn thận từng tí một đi đến phòng ngủ, mở cửa ra, nhìn thấy một cảnh tượng rõ ràng.

Đoan Mộc Ninh cởi áo tắm ra, chỉ mặc chiếc quần lót, ngồi trên giường, trong tay cầm hộp thuốc, bôi vào phía bên trong của đùi, vừa bôi vừa thổi, động tác vụng về làm cho vết tấy đỏ càng hiện rõ ở chỗ bị thương.

“Cậu ngốc thế?”

Vì trong phòng tắm có tiếng nước, Đoan Mộc Ninh tưởng rằng Chu Phóng vẫn đang tắm, phòng ngủ đột nhiên vọng lên tiếng của Chu Phóng làm cậu giật nảy mình, ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy Chu Phóng đang đứng ở cửa nhìn trừng trừng cậu.

“Không phải là anh đang tắm sao?” Đoan Mộc Ninh vừa tìm áo che thân thể, tìm một hồi không thấy liền kéo chiếc chăn quấn lấy người.

“Tôi tắm xong rồi.” Chu Phóng tiếp tục nói dối không chớp mắt.

“Mời anh đi ra một lúc.” Mặt Đoan Mộc Ninh liền biến sắc, giọng nói có chút run run.

Chu Phóng liền đi đến, kéo tuột cái chăn mà Đoan Mộc Ninh đang túm lấy, “để tôi xem.”

“Không được!” Đoan Mộc Ninh đột nhiên phản kháng như kinh hãi, Chu Phóng liền dừng lại, lúc này mới nhớ ra việc cậu ta ghét đụng chạm thân mật liền nói một cách bất đắc dĩ, “chân của cậu bị thương lúc nào vậy? Sao cậu lại không nói với tôi, cậu nhóc này...”

“Tôi không sao! Anh đi ra đi, tôi tự bôi thuốc.”

“Còn nói là không sao!” Chu Phóng lạnh mặt lại, ngồi bên cạnh Đoan Mộc Ninh, chỉ vào phần sưng đỏ ở mắt trong của đùi cậu, “nhìn này, sưng như thế này, chẳng lẽ đến mức dập nát thì mới xem là có sao.” Nói rồi liền giăng lấy hộp thuốc trong tay Đoan Mộc Ninh, “tôi giúp cậu.”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu, thân thể hơi run lên. Toàn thân lộ thể trước mặt hắn, làm cho Đoan Mộc Ninh cảm thấy cực kì xấu hổ.

“Chỉ ít... cũng để tôi mặc quần áo vào đã.”

Đoan Mộc Ninh lí nhí nói, bộ dạng tội nghiệp đáng thương, trong đầu Chu Phóng liền nổ bùng một tiếng, bây giờ mới phát hiện ra, thân thể cậu ta đang hoàn toàn ở trần...

Lớp da trắng như tuyết ở thân trên, hai đốm màu đỏ nhạt trước ngực, bụng dưới bằng phẳng nhẵn nhụi, đôi chân thon dài xinh đẹp, thậm chí có thể ngửi được mùi vị thanh thanh toát ra từ làn da, mùi hương thân thể xanh non mà chỉ thiếu niên mới có.

Thân thể trắng nõn nhẵn nhụi có một sức hấp dẫn tuyệt diệu, Chu Phóng lúng túng xoa mũi, không nỡ nhìn cái thân thể xinh đẹp như vậy lại bị cái khăn rách nát che mất.

“Mặc vào thì làm sao mà bơi được.” Chu Phóng cười nói.

Đoan Mộc Ninh cúi đầu không nói.

Chu Phóng biết đã đạt được thỏa thuận ngầm, liền bóp ra một đồng thuốc, ngồi xổm trước người Đoan Mộc Ninh, khẽ khàng tách hai đùi của cậu ta ra, đưa tay xoa vào chỗ cậu bị thương.

Mặt trong của đùi lộ ra một đường đỏ rõ ràng, nhìn kĩ, có lẽ là hậu quả của xe đạp, chợt nhớ đến cảnh cậu ta chao đảo người ở trên xe, Chu Phóng ngẩng đầu lên nói: “Buổi sáng bị thương có phải không?”

Đoan Mộc Ninh khe khẽ gật đầu.

Chu Phóng trong lòng tự trách, động tác càng dịu dàng hơn, ngón tay nhẹ nhẹ lướt qua chỗ bị thương, hơi thở của Đoan Mộc Ninh chợt trở nên gấp gáp hơn.

“Tôi...” Giọng nói có chút run rẩy rõ ràng.

“Làm sao vậy?” Chu Phóng cũng cảm thấy giọng nói của mình có chút khàn khàn, thoa xong thuốc, từ hai đùi trần trụi đưa mắt nhìn lên, ngẩng đầu liền nhìn thấy bộ mặt của Đoan Mộc Ninh đỏ lựng, “Tiểu Ninh, cậu sao vậy, không thoải mái sao?” Nói rồi liền áp tay vào trên trán cậu.

“Anh... anh đi ra trước đi.” Đoan Mộc Ninh dường như cố gắng nhẫn nhịn điều gì.

Ánh mắt Chu Phóng đảo xuống, nhìn thấy bộ phận ở giữa hai đùi của cậu ta đột nhiên trương to lên, giật nảy mình một cái, “Tiểu Ninh cậu...”

“Anh đi ra đi!” Thân thể Đoan Mộc Ninh run rẩy kịch liệt, “đi ra đi ra! Không được nhìn...” muốn cầm lấy thứ gì đó che đi, nhưng chân đã bị Chu Phóng kéo sang một bên rồi, Đoan Mộc Ninh chỉ cúi đầu ra sức cắn chặt môi.

Bởi vì sự va chạm của anh ta mà dẫn đến phản ứng của thân thể, thật là đáng hổ thẹn...

Bản thân mình lại... vì anh ta mà xuất hiện loại phản ứng như vậy, quả thực là quá ghê tởm. Đoan Mộc Ninh nắm chặt hai tay, trong lòng không ngừng tự trách mình, thậm chí hận mình là đồ bỏ đi.

Nhưng Chu Phóng lại dường như không hiểu ý của Đoan Mộc Ninh, ngồi lại bên cạnh Đoan Mộc Ninh cười ranh mãnh, “đồ ngốc, cậu sợ gì chứ, đây là phản ứng sinh lí bình thường mà.”

Vốn tưởng rằng Đoan Mộc Ninh không hiểu những kiến thức này, Chu Phóng rất vui vẻ nói với cậu ta những kiến thức giáo dục phổ cập về khoa học sinh lí, “nam giới mà, loại tình huống này bình thường đến mức không thể bình thường hơn nữa. Buổi sáng khi tỉnh dậy có thể thỉnh thoảng xuất hiện, cấp hai các cậu đã học giờ sinh lí chưa? Đúng rồi, cậu có biết làm thế nào không?”

Ôm nửa người Đoan Mộc Ninh vào lòng, cảm nhận được sự run rẩy của cậu ta, tâm địa xấu xa của Chu Phóng nổi lên, dịu dàng nói bên tai cậu ta: “Hay là... tôi dạy cậu?”

Nói rồi liền dùng tay phải phủ lên trên, toàn thân Đoan Mộc Ninh cứng lại. Tay trái của Chu Phóng nhẹ nhàng ôm chặt lấy vai cậu ta vỗ về, tay phải linh hoạt đi sâu vào trong quần thám hiểm.

Hơi thở của Đoan Mộc Ninh càng gấp gáp.

“Tôi...”

“Đừng nói gì, hãy cảm nhận đi.” Ngón tay thon dài của Chu Phóng nắm chặt lấy dục vọng xanh non của cậu thiếu niên, nhẹ nhàng vỗ về xoa nắn.

Chu Phóng kì thực cũng không hề có kinh nghiệm gì, hoàn toàn dựa vào vài “tài liệu”.

Nhưng về phương diện này, Đoan Mộc Ninh lại hoàn toàn xa lạ, bản thân rất ít khi làm thế này, sự va chạm nhẹ nhàng của ngón tay Chu Phóng, làm cho toàn thân như bị điện giật, một khoái cảm xa lạ mà mãnh liệt từng đợt từng đợt như sóng tràn lên đỉnh đầu, Đoan Mộc Ninh chỉ há miệng to thở dốc.

Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng đẹp trai của Chu Phóng gần ngay trước mắt, Đoan Mộc Ninh khe khẽ nhắm mắt lại, dựa vào lòng anh ta.

“Ừ...” hơi thở dần dần không thể nào khống chế, những tiếng rên rỉ ngọt ngào cũng buột phát ra khỏi miệng, “a... ừ...” Đoan Mộc Ninh nắm chặt lấy ga giường, cảm thấy trong người từng trận từng trận khoái cảm trào lên, làm cho người ta cảm thấy hoảng loạn, sợ hãi, nhưng lại ngọt ngào.

“Có dễ chịu không?” Giọng nói của Chu Phóng trở nên trầm xuống, khe khẽ cười, tăng tốc động tác.

“A...” nghe thấy âm thanh mê hoặc của anh ta, đầu Doan Mộc Ninh như bùng nổ, rất nhanh liền trút hết ra lòng tay Chu Phóng.

Nhìn rõ động tác của Chu Phóng, sắc mặt Doan Mộc Ninh đột nhiên biến đổi, đẩy mạnh hấn ta ra, lạnh lùng nói: “Anh đi đi, tôi muốn ngủ sớm một chút.” Rồi nằm thẳng người kéo chăn lên che thân thể, quay lưng lại phía Chu Phóng.

Chu Phóng cười cười ngồi bên giường, xoa xoa tóc Doan Mộc Ninh, “đừng sợ, điều này rất bình thường, nam giới đều...”

“Đủ rồi! Tôi không phải là đồ ngốc, tôi đã học qua sinh lí học.”

Chu Phóng sững người, “À... ra vậy, vậy thì tốt...”

“Đi ra.”

“Có cần ăn bữa đêm không, tôi...”

“Tôi bảo anh đi ra!”

“Được, được, tôi đi ra... cậu ngủ sớm nhé.”

Bị Doan Mộc Ninh gào đi ra, Chu Phóng ngoảnh cổ lại, ho một tiếng, lại còn xoa xoa mũi.

Mặc dù biết Doan Mộc Ninh vì xấu hổ mà nổi giận, nhưng điều kì lạ là, nhìn bộ dạng Tiểu Ninh mặt đỏ lựng lên, hai mắt mê đi trong màn sương đắm chìm vào tình dục, bản thân mình không hiểu sao cũng có cảm giác ghệt thờ như vậy...

Mặt lại nóng lên dữ dội.

Nhớ đến nụ cười dịu dàng của anh ta, nhớ lại dư vị của cảm giác khoái lạc mà ngón tay anh ta mang đến, Đoàn Mộc Ninh chỉ cảm thấy toàn thân nóng bỏng lên.

Vùi mặt vào gối, xấu hổ đến mức hai tai đều đỏ cả lên.

Chu Phóng trở về phòng học với tâm trạng kì lạ, nhìn thấy trong bài tập toán ngay cả kí hiệu cũng không nhận ra rõ ràng, chỉ cảm thấy trong đầu là một phiền hỗn loạn, trước mắt cứ thấp thoáng ánh mắt vừa tức giận vừa xấu hổ của Đoàn Mộc Ninh.

Thôi rồi!

Tẩu hỏa nhập ma rồi sao?

Chu Phóng đập mạnh vào đầu, ra sức uống nước lạnh, lúc này mới nhận ra rõ ràng trên bài thi là dấu nhỏ hơn và dấu lớn hơn, vừa rồi hoa mắt tưởng là kí hiệu ngoặc tên sách.

Buổi tối 10 giờ, Chu Phóng cuối cùng cũng đã làm xong bài tập một cách cầu thả, dự định sẽ xem sách ngữ văn một chút, nhưng lại nhận được tin nhắn của Chu Tân Tân: “Tối nay giáo viên coi tự học điểm danh, lại tóm anh đấy.”

“Không sao, anh ở nhà làm xong bài tập rồi.”

“Ồ, hiếm thấy đấy, hóa ra ở nhà ngoan ngoãn làm bài tập? Không làm gì khác sao?”

Nghĩ đến việc hoang đường lúc nãy, Chu Phóng liền khe khẽ cười, nói: “Cũng có làm một chút việc khác, làm cậu em họ nổi giận.”

“Tiểu Ninh bây giờ đang ở với anh sao?” Chu Tân Tân tiếp tục gieo quẻ, Chu Phóng định trả lời tin nhắn thì nghe thấy một hồi gõ cửa, vội vàng

đặt điện thoại xuống.

Ở ngoài cửa vang lên giọng nói cố sức trấn tĩnh của Đoan Mộc Ninh,

“Anh... anh đã ngủ chưa?”

“Chưa đâu, vào đi.”

“Không, cặp sách của tôi anh đem ra đi, tôi đột nhiên nhớ ra có mấy bài tập hôm nay chưa làm xong.”

“Ồ, được.”

Chu Phóng cầm cặp sách, đi ra phòng học đưa cho cậu.

Đoan Mộc Ninh đón lấy, “cảm ơn”. Rồi quay người đi.

“Tiểu Ninh, viết ở trong phòng học đi, phòng ngủ điện hơi yếu, sẽ làm hại mắt cậu đấy.”

Đoan Mộc Ninh dừng bước chân.

“Vừa rồi..., xin lỗi, lần sau sẽ không làm việc đó với cậu nữa.” Cảm thấy mình càng nói càng hồ đồ, Chu Phóng có chút căng thẳng, “ý của tôi là, tôi sẽ không tùy tiện đụng vào cậu nữa...”

“Ừ.” Đoan Mộc Ninh gạt đầu cắt ngang sự giải thích của hắn, vòng qua Chu Phóng đi vào phòng học. Ngồi trên ghế rồi, sau một hồi lâu lại nhẹ nhàng nói, “hôm nay cảm ơn anh đã dạy tôi... tôi nghĩ, anh có thể dạy tôi thêm những thứ khác được không?”

“Á?” Chu Phóng ngạc nhiên há to miệng.

“À... tôi nói là lần trước anh dạy tôi hàm số bậc 2, tôi có vài chỗ không hiểu.”

Chu Phóng thở phào một hơi, “vậy không vấn đề gì, bây giờ tôi dạy cậu.”

Đoan Mộc Ninh nghiêm túc gật gật đầu, nghiêm túc đáp: “Cảm ơn anh.”

Ánh mắt lại liên tục nhìn chăm chăm vào bàn học, không hề nhìn Chu Phóng một lần nào nữa.

Chu Phóng cầm vở bài tập của Đoan Mộc Ninh, tìm thấy đề mục mà Đoan Mộc Ninh khoanh tròn.

Điều bực mình là, ba hoa khoác lác một hồi nhưng trong năm câu đó mình lại không biết làm hai câu? Đưa lời giải ba câu đã biết cho Đoan Mộc Ninh, còn lại hai câu không biết, liền nói: “Cái này không phải là trọng tâm, không biết cũng không vấn đề gì, cậu xem bài khác đi nhé.”

Đoan Mộc Ninh cầm lấy tờ bài giải của Chu Phóng, nhẹ nhàng nói: “Chữ của anh viết quá to rồi.”

Kì thực là lộn xộn không thể chịu được. Dùng cách nói quá uyển chuyển nên Chu Phóng không hiểu liền cười nói: “He he, không có cách nào khác, tôi phóng khoáng quen rồi.”

“Lúc thi, cô giáo nhìn thấy thể chữ cuồng thảo của anh, không chừng sẽ trừ điểm đấy.” Đoan Mộc Ninh vừa viết vừa nói, như thể trong lúc không để ý buột miệng nói ra.

“Ồ, có lẽ là vậy.”

“Toán học chính là nhìn các bước giải đề, cô giáo đều dựa theo các bước mà cho điểm, anh viết lộn xộn quá, không tìm ra chỗ cho điểm đâu.”

“Ừ.”

“Lần sau viết ngay ngắn một chút nhé.”

“Được.”

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu, nhìn Chu Phóng một cái, rồi lại cúi đầu, “có thể cho tôi xem tờ thi toán của anh không?”

Chu Phóng ngoan ngoãn cầm tờ thi ra, cho dù điểm số 50 làm hắn có chút mất mặt.

“Đề lựa chọn đề điền số của anh hầu như đúng hết.” Đoan Mộc Ninh khe khẽ cười, giơ tờ giấy thi trong tay lên, “còn những câu cần viết lời giải thì đều bị 0 hết.”

Chu Phóng cười ngượng ngập xoa xoa mũi, “bài tập lớn thì không biết làm mà.”

“Nhưng đề bài này và đề lựa chọn thực ra là cùng loại đấy.” Đoan Mộc Ninh nhìn bài thi, chọn ra một câu hàm số rất quen thuộc, cầm lấy tờ giấy nháp tính toán.

Nhìn dáng điệu chăm chú của Đoan Mộc Ninh, Chu Phóng có chút cảm động từ đáy lòng.

Cậu bé này, mới đầu tìm mình làm gia sư toán, kì thực là phép kích tướng trá hình sao? Là để làm cho mình nảy sinh hứng thú với toán học, học tốt môn toán sao? Nếu không, thành tích môn toán của cậu ta tốt như vậy, cần gì mình dạy...

Một lát sau, Đoan Mộc Ninh liền làm xong đề bài, đưa vở cho Chu Phóng.

“Anh xem, các bước của đề chứng minh nhất định phải viết rõ ràng, chứng minh ra một điểm thì có thể được điểm tương ứng, cô giáo của

chúng tôi luôn nói như vậy.”

“Ừ.” Chu Phóng cười ngời sát lại, cầm lấy vở của Đoan Mộc Ninh, “nhưng mà, cậu viết sai rồi đó.”

Đoan Mộc Ninh đỏ mặt, “Đề toán cấp ba của các anh, tôi chưa từng nhìn thấy!”

“Ha ha...” Chu Phóng bất giác cười lên.

“Anh tự viết đi nhé, tôi đi làm văn.”

“Hả? Làm văn? Đề gì vậy?” Chu Phóng tiến lại một cách hiếu kì, chỉ nhìn thấy vở làm văn của Đoan Mộc Ninh viết một hàng chữ bút bi, “cô giáo của em”

“Ha ha ha ha.” Chu Phóng không nhịn được cười to thành tiếng, “cô giáo của các cậu thật là, bảo các cậu viết về cô ta chắc? Làm đom quá đấy.”

Đoan Mộc Ninh gật đầu, “tôi cũng không muốn viết về cô ấy, viết xấu thì thế nào cũng bị mắng, viết tốt thì lại không viết được.”

Chu Phóng nghĩ ngợi, liền vỗ bàn nói: “như thế này, đoạn 1 cậu sẽ khen thật lực cô ấy trước, khen đến mức quả thực là một thánh mẫu tái thế, đoạn 2 thì viết ví dụ kinh điển, ví dụ có học sinh hỏi cô ta những vấn đề vô cùng ngu ngốc nhưng cô ta đều nhẫn nại giải đáp, ví dụ như lúc cô bị cảm đến phát sốt mà vẫn khắc phục đi dạy, cuối cùng sẽ tổng kết một câu trần thuật là: cô giáo của chúng em, thật là một cô giáo vĩ đại nhất thế giới, em yêu cô giáo của em.”

Đoan Mộc Ninh khẽ cười lên, “hồi trước anh cũng viết như vậy sao?”

“Hà, tôi không hề giả dối như vậy. Cô giáo ngữ văn của chúng tôi hồi đó đặc biệt gầy, tôi dùng phép so sánh bộ xương gầy như que củi bị cô giáo

đánh dấu chéo, tôi quá thẳng thắn.”

“Tôi cũng không thể giả dối được.” Đoan Mộc Ninh nhếch nhếch khóe miệng khẽ cười, xòe vở bài tập ra trước mặt Chu Phóng, Chu Phóng tiến lại xem, thấy nét bút đỏ gạch thảm hại đến mức không muốn nhìn.

Chu Phóng chăm chú nhìn Đoan Mộc Ninh, sau một hồi lâu mới đưa tay ra vò vò tóc cậu, “nhóc con được lắm, rất có tinh thần hi sinh không sợ chết của đại ca đây.”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu như không có việc gì lấy lại cuốn vở viết văn, “bình thường viết văn viết ra suy nghĩ thật sự của mình thì không sao, lúc thi tôi lại ép mình viết theo khuôn mẫu, có câu nói là, thức thời mới là tuần kiệt, đúng không?”

Chu Phóng sững lại, hóa ra, hóa ra cậu nhóc này lại đang vòng vo lên lớp với mình sao? Là ngầm nói lúc thi mình nên theo quy củ một chút sao?

Chu Phóng không nhịn được phá cười lên, nhìn Đoan Mộc Ninh đang nghiêm túc như một ông cụ non, đang lên lớp một cách chính đáng cho mình, chỉ cảm thấy cậu ta đặc biệt đáng yêu, vô cùng muốn nhéo nhéo lên khuôn mặt thon thon của cậu.

Tay đưa ra nhưng trong đầu chợt lướt qua bộ dạng đỏ bừng nhuộm màu tình dục của cậu, run run rồi vội vàng thu tay lại.

Đoan Mộc Ninh dường như cũng cảm thấy có gì không đúng, bối rối chuyển ánh mắt nhìn sang chỗ khác, cầm chặt cán bút cúi đầu, “anh nhanh làm bài tập đi, đã 10 giờ rồi.”

Chu Phóng ừ một tiếng, ngồi đối diện với Đoan Mộc Ninh, bắt đầu làm một bài thi khác.

Trong bầu không khí kì lạ, hai người đều có chút thiếu tự nhiên, thậm chí còn cảm thấy khó thở. Cố gắng viết xong bài tập một cách chẳng dễ gì, Đoan Mộc Ninh đi ngủ rồi, Chu Phóng lúc này mới trở về phòng ngủ.

Điều hòa trong phòng ngủ hỏng rồi, Chu Phóng run run trèo lên giường, ôm lấy con gấu to mà vẫn cảm thấy lạnh. Nhắm mắt lại một hồi lâu nhưng cũng không ngủ được, lại nghe thấy bước chân nhè nhẹ đi đến phòng ngủ. Chu Phóng nín thở, chỉ nghe thấy tiếng Đoan Mộc Ninh đẩy cửa ra, đi đến trước giường mình, “anh đã ngủ chưa?” Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại làm tim người khác như tan chảy.

“Chưa, sao vậy?”

“Tôi không ngủ được.”

Hai người cùng im lặng, Chu Phóng suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Việc hôm nay, cậu đừng có nghĩ linh tinh đấy...”

“Ừ.”

“Được rồi, đi ngủ đi.”

Không ngờ Đoan Mộc Ninh không hề đi ra, trái lại lại trèo lên giường, nằm đối diện với Chu Phóng.

Người thấy mùi cơ thể của cậu ta, Chu Phóng chỉ cảm thấy hơi thở khó khăn, vừa muốn đuổi cậu ta đi, Đoan Mộc Ninh đột nhiên đưa tay ra, chạm chạm vào phần dưới người Chu Phóng.

“Cậu làm gì vậy?!” Chu Phóng hít mạnh một hơi, Đoan Mộc Ninh lại ngẩng đầu lên, vô tội đáp: “Cái mà anh dạy tôi, tôi thử một chút...”

“Buông tay ra!”

Bị Chu Phóng hét lên nghiêm khắc, Đoan Mộc Ninh giật mình, vội vàng thu tay lại.

Sắc mặt Chu Phóng biến đổi, cuối cùng cũng hiểu ra thế nào là gây nghiệp chướng thì không thể tha thứ, hít một hơi sâu, nén chặt giọng nói: “Tiểu Ninh, đi ngủ đi, ngoan.”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu, sau một hồi lâu, mới khẽ nói như oan ức: “Anh ghét tôi chạm vào anh sao?”

“Tôi...”

“Xin lỗi đã làm phiền.” Sắc mặt Đoan Mộc Ninh đột nhiên lạnh đanh, quay người xuống giường như không có việc gì, “ngủ sớm đi nhé, mai phải dậy sớm rồi.”

Âm thanh bình thản không một gợn sóng, biến mất rất nhanh, nhưng con tim Chu Phóng thì lại bị khuấy động đập loạn nhịp, một đêm khó ngủ.

Chương 16: Nụ hôn

Sáng sớm, Đoan Mộc Ninh gọi Chu Phóng dậy, Chu Phóng lại tưởng cậu ta là con gấu liền kéo vào lòng ôm, lúc mở mắt ra, nhìn thấy Đoan Mộc Ninh cũng đang mở to mắt, Chu Phóng liền buông cậu ta ra như điện giật, nhồm người ngồi dậy.

“Từ sau đừng gọi tôi như vậy nhé.” Chu Phóng nói nhỏ.

Đoan Mộc Ninh chỉ gật gật đầu, không nói gì.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Chu Phóng đẩy xe ra như thường lệ, Đoan Mộc Ninh liền phát hiện ra chỗ sau xe đã được lắp thêm một cái đệm mềm.

“Cái này...”

“Tối qua làm đấy, lên đi, chân của cậu bị thương vẫn chưa khỏi mà.” Chu Phóng không quay đầu lại, đương nhiên là không muốn để cậu ta nhìn thấy biểu hiện thiếu tự nhiên của mình. Có trời biết, tối qua luôn không ngủ được, nửa đêm bò dậy, chui vào nhà xe như là tên trộm buộc cái đồ này vào sau xe, không biết có phải là nỡ bị lừa đá rồi không.

@STE'NT

Không thể không thừa nhận, đó là vì quan tâm đến Đoàn Mộc Ninh. Sợ rằng buổi sáng dậy muộn sẽ không kịp làm, cho nên mới nửa đêm ba giờ bò dậy như bị thần kinh.

Đoàn Mộc Ninh trầm ngâm một hồi, Chu Phóng lại nói: “Cậu ngồi ngang nhé, tôi đạp chậm chút.”

“Ừ.”

Nghiêng người ngồi, chiếc đệm mềm mại dưới mông làm Đoàn Mộc Ninh cảm thấy tâm tình phức tạp, ngẩng đầu nhìn gáy Chu Phóng, Đoàn Mộc Ninh nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy hằn.

Hai người không nói suốt một chặng đường, nhưng mỗi người đều có tâm tư của mình.

Tối qua sau khi Đoàn Mộc Ninh đi về cũng không ngủ.

Xông vào phòng anh ta một lúc, thậm chí còn dùng tay chạm vào anh ta, bản thân như vậy, làm cho Đoàn Mộc Ninh tận đáy lòng thầm khinh bỉ phỉ nhổ mình, nhưng hơn thế nữa là nỗi buồn vì bị anh ta cự tuyệt.

Hóa ra, chỉ là mình thích đến gần và chạm vào anh ấy, còn anh ấy thì không hề thích. Chỉ có một mình mình không bình thường.

Nghĩ như vậy, tâm tình càng trở nên hụt hẫng, cả một ngày mặt căng như sợi chỉ, cảm thấy ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn mình đều mang theo chút châm biếm.

Lúc tập thể dục giữa giờ, đi đến khu lớp 12 tìm Chu Phóng, mượn có đưa kế hoạch chủ đề của kì báo tiếp theo, kì thực là trong lòng vô cùng muốn gặp anh ấy. Lúc đi qua phòng vệ sinh, nghe thấy hai cậu con trai đang nói chuyện.

Vì là thời gian thể dục giữa giờ, mọi người đều xuống thao trường, ở lại có lẽ là những học sinh trực nhật, Đoàn Mộc Ninh muốn đi ra, nhưng chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Ồ, mấy người các cậu đi xem phim mà không gọi đại ca tôi đây, thật là được lắm?”

Đoàn Mộc Ninh dừng bước chân, dựng tai lên nghe.

“He he, nhà cậu không phải còn có một tiểu đệ nữa sao.” Dường như là cậu bạn cùng bàn lúc sáng chào Chu Phóng, “nhỡ bị cậu bé đó nhìn thấy, có phải là đã đầu độc đóa hoa của Tổ quốc rồi không, tớ thật không gánh vác nổi tội danh to lớn đó.”

“Cũng đúng, không thể để cho cậu ấy nhìn thấy được.” Chu Phóng dường như thở dài một hơi.

“Ồ, cậu Đoàn Mộc Ninh đó 15 tuổi rồi, chứ không phải là 5 tuổi, kì thực không cần thiết phải trốn tránh, nếu như 15 tuổi ngay cả “bắn súng tay” cũng không biết, vậy thì quá ngây thơ rồi, cái đó gọi là ngây ngô.”

“Được rồi, không nói nữa.”

“Cậu ta thực sự không hiểu chứ? Tớ đây lúc 13 tuổi đã biết rồi, do bố dạy tôi, nhưng con trai mà, bản thân mình cũng nên chủ động tìm hiểu

chút...”

“Rửa cây cột của cậu đi, nói gì mà lảm thế.”

“Hay là cậu dạy cậu ta đi, cậu ta bây giờ không phải đang sống cùng cậu sao? Thành tích học tập tốt, kiến thức sinh lí cũng không thể kém, nếu không sẽ là con mọt sách đấy...”

Đoan Mộc Ninh đột nhiên quay người chạy đi, không nghe những lời phía sau nữa, cũng không muốn nghe.

Nắm chặt nắm tay, chỉ cần thấy toàn thân lạnh buốt.

Họ đang chê cười mình sao? Cười mình giống như một kẻ ngốc? Hôm qua lúc Chu Phóng dạy mình tâm tư của anh ấy thế nào? Trêu trọc mình sao?

Không sai, mười lăm tuổi rồi mà vẫn còn mơ hồ vấn đề này.

Bố không dạy? Mình căn bản không có bố, ai sẽ dạy mình những cái này? Mẹ thì lại càng không thể nói với mình những vấn đề này.

Từ nhỏ đã một mình lớn lên, lần đầu tiên khi thân thể thay đổi sợ đến chết, trốn ở trên giường nhìn mình một cách buồn bã xem có phải bị bệnh rồi không, mấy ngày không ngủ. Sau đó tiếp xúc với những kiến thức sinh lí, mới biết đó đều là những phản ứng bình thường của con trai.

Nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Biết rằng mình không sao, mình bình thường, nên yên tâm thôi.

Không hề giống như những bạn nam khác hứng khởi nồng nhiệt, không hề tò mò đi xem loan cả lên những cuốn sách và phim người lớn, không cả ngày nói những vấn đề đó. Bản thân mình không phải là không biết, chỉ là không muốn đi nghiên cứu, như thế gọi là ngây ngô sao?

Cả ngày, tâm tình của Đoan Mộc Ninh đều như rơi vào đáy hang, lúc đi học lạc thần những mấy lần, bị cô giáo gọi lên trả lời câu hỏi, hỏi một đằng trả lời một nẻo làm cả lớp cười ầm lên. Bên tai luôn vang lên giọng nói giễu cợt của cậu bạn cùng bàn Chu Phóng, hơn nữa... Chu Phóng còn không phản bác lại.

Buổi trưa sau khi tan học cũng không đợi Chu Phóng, một mình đi đến quán ăn ngoài trường ăn qua loa một bát mì.

Mãi cho đến lúc tối, Chu Phóng cuối cùng cũng không nhịn được, trực tiếp đến lầu học chặn Đoan Mộc Ninh lại.

“Cậu sao vậy? Điện thoại không nhận, cả ngày không thấy tăm hơi đâu.” Chu Phóng dường như có chút giận dữ, mặt mũi sầm lại.

Đoan Mộc Ninh nhìn hắn một cái, rồi lại cúi đầu, “không sao, đưa chìa khóa cho tôi, tôi đi về trước, anh lên phòng tự học đi.”

Chu Phóng rút chìa khóa từ trong túi ra đưa cho cậu ta, muốn xoa đầu cậu, nhưng lại bị tránh.

Chu Phóng thu tay về, hạ giọng nói: “Tối nay giờ tự học có thi lịch sử, không thể về trước đi cùng cậu, cậu về một mình trên đường...”

“Biết rồi.” Đoan Mộc Ninh lạnh lùng ngắt lời hắn, quay người đi.

Nhìn thấy bóng dáng của cậu ta đã đi xa rồi, tâm tình Chu Phóng tự nhiên có nỗi phiền muộn không biết từ đâu, túm túm lấy đầu, quay người đi vào lầu học.

Sau khi Đoan Mộc Ninh về nhà, ngồi ở trong phòng ngủ của Chu Phóng, nghĩ một chút, rồi cắn răng lục gầm giường của Chu Phóng.

Quả nhiên, có rất nhiều tạp chí vẽ các loại phụ nữ nở nang.

Trong tay bê những tập sách đó, trong lòng lại đau đớn dữ dội, nhưng lại không tìm ra lí do thích hợp.

Nam sinh ở tuổi này, có hứng thú với những thứ này là rất bình thường, như sao mình lại thấy buồn như vậy? Nghĩ đến bộ dạng Chu Phóng thích thú xem những tạp chí loại này, trong lòng không hiểu sao thấy đau nhói từng hồi.

Chu Phóng đang làm bài, trong lòng luôn cảm thấy bất an. Lúc nói chuyện với Lưu Tuấn Kiệt vào giờ thể dục giữa giờ, dường như có nghe thấy một hồi bước chân hoảng loạn. Cả ngày Đoàn Mộc Ninh đều không để ý đến mình, lẽ nào cậu ấy lại nghe thấy?

Nhăn mày cau mặt làm xong đề thi lịch sử, nộp bài trước khi hết giờ, cầm lấy cặp sách vội đạp xe về nhà.

Lúc vào nhà nhìn thấy từ khe cửa phòng mình truyền lại ánh đèn yếu ớt, Chu Phóng vội vàng đi lên trước, mở cửa ra, chỉ thấy Đoàn Mộc Ninh cúi đầu trên giường, bên cạnh rải đầy một đồng tạp chí, Chu Phóng giật nảy mình, vội vã đi tới đứng trước mặt cậu ta, “cậu đang làm gì vậy?”

“Không làm gì, học kiến thức sinh lí mà thôi.” Giọng nói của Đoàn Mộc Ninh lạnh lùng, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen sáng nhìn chằm chằm vào Chu Phóng, “anh cảm thấy tôi ngốc sao? Mười lăm tuổi rồi mà vẫn còn chưa hiểu những thứ này...”

“Ồ ngốc, cậu nói năng linh tinh gì thế.” Trong lòng Chu Phóng chợt bừng tỉnh, hóa ra, hóa ra là cái miệng chết tiệt của tay Lưu Tuấn Kiệt đó, những lời nói ra đó đã bị cậu ta nghe thấy.

Ngồi bên người cậu ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai cậu, “đừng xem nữa, những thứ này... hơi nặng, haizz, nếu cậu muốn biết, tôi sẽ tìm cái khác...” Chu Phóng chăm chú nhìn vào bộ ngực lớn của cô gái trong tạp chí, có chút căng thẳng xoa xoa mũi.

Đều là những tạp chí chết tiệt mà tay bạn cùng bàn Lưu Tuấn Kiệt cuồn tình sắc nhét cho mình...

“Đặt xuống, nghe lời đi.” Cướp lấy cuốn tạp chí trong tay cậu ta, cuộn những thứ đang rải ra trên giường đó lại, ném vào gầm giường, “đi, nếu cậu muốn xem, tôi tìm cái khác đưa cho cậu.”

Trong phòng ngủ có bàn viết, trên bàn có đặt máy tính. Trước đây mình đã ngả trên giường, tắt đèn đi để xem phim “Cảnh sát và nghi phạm” một cách không biết chán, sau này để Đoan Mộc Ninh ngủ, đã rất lâu không chạm vào máy tính. Chu Phóng để Đoan Mộc Ninh ngồi bên giường, thuận tay bật máy tính, từ trong thư mục có một đồng phim, tìm ra một bộ phim hoạt hình.

Đoan Mộc Ninh nhoẻn nhoẻn miệng cười, yên lặng ngồi xem, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn màn hình. Chu Phóng cười hi hi ngồi bên cạnh, ôm lấy vai Đoan Mộc Ninh, “phim là sự vật thì luôn có quá trình mâu thuẫn tiến triển, cậu còn nhỏ, không nên xem những thứ ở mức độ quá cao, sẽ mắc ói đấy.”

“Ồ.” Đoan Mộc Ninh gật đầu, rời ánh mắt đi, nhìn đôi nam nữ chính trong màn hình bắt đầu hôn.

Trước đây thấy miệng mọi người trong phim truyền hình sát vào nhau, Đoan Mộc Ninh không có hứng thú xem những tình tiết đó, nhìn thấy liền đổi kênh. Nhưng ngồi cùng với Chu Phóng, thấy hai người trong phim hoạt hình hôn nhau sâu sắc, Đoan Mộc Ninh đột nhiên cảm thấy tim nhảy lên dữ dội.

Chu Phóng cười híp mắt, xem đến mức say sưa, chốc chốc lại bình luận với Đoan Mộc Ninh, “Bộ phim này rất trong sáng, chỉ có hôn thôi, cậu tạm thời biết cái này trước là tốt rồi.”

Toàn thân Đoan Mộc Ninh cứng lại, tay nắm chặt ga giường, bình thản nói: “Học thế nào, anh dạy tôi nhé?”

“Á... cái này...” Chu Phóng có chút khó xử, nghĩ đến cảnh tối qua “dạy” cậu ta “tự sướng”, hơi thở có chút khó khăn.

Hôn thì dạy thế nào? Nụ hôn đầu tiên của mình vẫn còn lưu lại ở đây...

Đoan Mộc Ninh quay đầu lại nhìn Chu Phóng, thân thể đột nhiên áp sát lại, tay đưa ra nhẹ nhàng ôm lấy hông Chu Phóng, ngẩng đầu lên nhìn anh ta, nghiêm túc hỏi: “Anh đã hôn người khác bao giờ chưa?”

“Chưa...” Tay Chu Phóng không biết đặt ở đâu, nhìn thấy ánh mắt đen lóng lánh của Đoan Mộc Ninh gần ngay trước mắt, đôi má trắng nõn nà, đôi môi hồng nhuận khe khẽ mở ra, thân thể không hiểu vì sao nóng lên, “haizz, Tiểu Ninh, cái này... chỉ có thể ngẫm hiểu chứ không thể nói bằng lời, cậu... cậu tự mình nghiền ngẫm đi, tôi về phòng làm bài tập trước.”

Chu Phóng muốn trốn chạy, nhưng tay Đoan Mộc Ninh lại không buông ra, sát cả người lại, gỡ kính ra, nghiêm túc nói: “Anh không muốn thử một chút sao?”

“Không được...”

“Ghét tôi như vậy sao?”

“Tiểu Ninh!” Chu Phóng rất bất đắc dĩ, cậu bé này lúc nào cũng làm khó mình hơn nữa còn có một vẻ mê hoặc thâm kín, đáng chết, mình sao có thể trở thành kẻ dậu đổ bìm leo lợi dụng trẻ con đây?

Đoan Mộc Ninh tiến sát lại, môi áp lên môi Chu Phóng, nhắm mắt lại, lông mi mướt dài nhẹ nhàng rung lên, giống như cánh bướm cọ cọ lên mặt Chu Phóng.

“Thử đi, hôn tôi...” Áp vào môi Chu Phóng, Đoan Mộc Ninh khẽ nói.

Đầu Chu Phóng nổ tung thành một khối hỗn loạn.

Nhìn đôi môi đỏ thắm he hé mở ra trước mặt, chỉ cảm thấy lí trí trong đầu đột nhiên sụp đổ.

Bất giác đưa tay ra nâng chặt lấy đầu cậu bé, ghé sát môi lại.

Hai người trong máy tính vẫn đang hôn nhau mãnh liệt, những âm thanh ư ử a a làm người ta buồn chán, Chu Phóng thuận tay tắt màn hình, đưa tay về, rất tự nhiên đặt trên hông cậu ta, ôm chặt lấy.

Đôi môi thanh non của cậu thiếu niên khe khẽ run lên, dư vị dịu dàng làm động sột tơ lòng người, làm cho máu nóng của Chu Phóng dồn lên não, vứt bỏ hoàn toàn lí trí.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy đôi môi của cậu ta ra, luồn vào trong, Đoan Mộc Ninh mở to mắt, đầu lưỡi bối rối trốn đi, nhưng lại bị lưỡi của Chu Phóng bắt lấy, quấn quýt lấy nhau trong khoang miệng.

Khoang miệng ấm áp ướt át, mùi vị ngọt ngào đến kì diệu...

Chu Phóng nhắm chặt mắt lại như mê đi, đặt tay sau gáy cậu ta, kéo cậu gần lại hôn sâu hơn.

Đoan Mộc Ninh nắm chặt lấy áo Chu Phóng, toàn thân khe khẽ run lên, mở to miệng một cách si mê cùng phối hợp với anh ta. Sau một hồi lâu, dường như đã quen với nụ hôn của anh ta, Đoan Mộc Ninh nhắm mắt lại, dựa sát vào lòng Chu Phóng, để mặc cho anh ta dịu dàng xâm chiếm khoang miệng mình.

“Ừ...”

Tiếng rên ngọt ngào tràn ra nơi khoe môi dường như mang theo dư vị mê hoặc, đầu óc Chu Phóng như vang lên một tiếng sét, buông mạnh Đoan Mộc Ninh ra.

Vừa rồi đầu óc mình giống như là bị vi rút xâm nhập vậy, toàn bộ trình tự tất cả đều đảo lộn hết cả. Chờ lúc phản ứng trở lại thì đã hôn cậu bé ngây thơ rồi. Nghiêng mắt nhìn, chỉ thấy sắc mặt Đoan Mộc Ninh nhuộm sắc hồng nhàn nhạt, đôi môi bị mình hôn càng đỏ tươi đến lạ thường, đôi mắt đen nhánh cũng bị phủ lên một làn hơi mê hoặc.

Chu Phóng nhồm người lên, hít thở sâu.

“Xin lỗi...”

Ánh mắt Đoan Mộc Ninh mờ đi, thở hắt ra, “Không có gì... là tôi yêu cầu mà.”

Bị Đoan Mộc Ninh mượn lí do “anh đi tắm đi” đuổi Chu Phóng ra khỏi phòng ngủ, Chu Phóng chỉ cảm thấy tim đập mạnh như trống, kịch liệt như sắp vỡ khỏi lồng ngực rồi.

Nụ hôn vừa rồi, cảm giác ngọt ngào dịu dàng mà chỉ thiếu niên mới có, làm lòng người trở nên bằng bình.

Nhưng mà, sau khi lí trí trở về rồi, Chu Phóng bấm mạnh đùi mình, trong nháy mắt sự xấu hổ và tự trách dâng đầy trong lồng ngực.

Cậu ta không hiểu, nhưng mình sao lại không hiểu? Biết rõ rằng như vậy không đúng, sao lại không tìm được đi hôn?!

Tiểu Ninh là một cậu bé, hơn nữa lại trong sáng như vậy...

Đây không phải là lưu manh bình thường!

Đây quả thực là quá cầm thú rồi!

Chu Phóng thăm phỉ nhổ mình như vậy, mở vòi nước trong phòng tắm ra xối mạnh lên khắp người, nhưng lại cảm thấy cầm vòi hoa sen rất chán, liền mở vòi nước nóng trong bồn tắm ra, nằm vào đó.

Khấp thân thể được nước ấm áp bao bọc, đầu óc lại nhớ đến khoang miệng ướt át mềm mại, và đầu lưỡi bôi rối kia, khuôn mặt đỏ hồng, đôi mắt mờ hơi nước của cậu thiếu niên...

Đôi môi ấy... đôi mắt ấy...

Nghĩ mãi nghĩ mãi, thân thể lại nóng lên rạo rực. Chu Phóng xót xa nắm chặt lấy hạ bộ đang dần dựng lên của mình, giống như tự mình thỏa hiệp vồn vồ mạnh nó.

Sau khi từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Đoàn Mộc Ninh đang đứng trước cửa chờ tắm, Chu Phóng có chút căng thẳng.

“Tiểu Ninh, sau này chờ cậu có bạn gái rồi, sẽ lại...”

“Khi chưa có thì sao?”

“Hic...”

Đoàn Mộc Ninh đẩy đẩy gọng kính, bình thản nói: “Dù sao cũng đều là con trai, hôn một chút sẽ không thế nào, lại vừa có thể luyện tập cho nhau mà.” Nói rồi, liền kiễng chân lên, nhẹ nhàng hôn lên môi Chu Phóng, sau đó cúi đầu như không có chuyện gì, đi vào phòng tắm.

Chu Phóng đứng ngây tại chỗ.

Đoàn Mộc Ninh trong khoảng nháy mắt đó đóng cửa lại, hai chân như mềm nhũn trên nền đất.

Dựa vào cửa, há miệng to thở từng hơi, cả người đều khẽ run lên.

Sao mình lại có thể dễ tiện thế này? Dùng cái cớ về căn bản không thể chấp nhận được để chế ước Chu Phóng.

Luyện tập cho nhau? Thật đáng cười..

Nếu như Chu Phóng biết, đây chỉ là cái cớ mà mình tìm ra để gần anh ấy hơn, anh ấy có cảm thấy buồn nôn không?

Tuy rằng lúc hôn vừa rồi, bộ dạng của anh ấy rất mê mẩn, nhưng chỉ bởi vì đó là lần đầu, cảm thấy tươi mới mà thôi? Nếu như sau này có bạn gái rồi, chắc chắn sẽ cảm thấy con gái tốt hơn nhiều một cậu con trai cứng rắn như mình, từ đó sẽ ghét mình chẳng?

Nhưng luôn không thể nào kiềm chế được ham muốn gần gũi anh ấy.

Ý nghĩ muốn được độc chiếm anh ấy ngày càng cuồng nhiệt, thậm chí đã phá vỡ phòng tuyến lí trí rồi.

Hôm nay lúc được anh ấy hôn, cái cảm giác tim đập kịch liệt đó, cái cảm giác thỏa mãn vừa đáng sợ lại vừa ngọt ngào đó...

Thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ “nếu cứ mãi như thế này thì thật tốt.”

Chu Phóng chưa từng hôn người khác, đối với anh ấy, hôn mình chỉ là một thể nghiệm bất ngờ mà thôi...

Nhưng mình thì lại muốn mãi dài lâu như thế, thậm chí muốn lợi dụng điểm này để trói anh ấy bên mình, để trong mắt anh ấy không còn ai khác, càng không cần phải xem những tạp chí linh tinh và phim người lớn kia!

Mình đáng sợ thế này sao! Mình lại có thể nảy sinh loại ý nghĩ nhơ bẩn này với Chu Phóng, người luôn quan tâm che chở cho mình một cách trong sáng sao!

Thật quá ghê tởm phải không?

Chìm đắm vào việc kì cọ thân thể mình, khi nghĩ đến lần cuối cùng nhìn thấy mẹ, bộ dạng bà đứng bên cửa sổ hút thuốc, lại nghĩ, nếu như mẹ vẫn còn bây giờ, chí ít có thể bàn bạc với mẹ... dù sao cho dù mẹ còn, những sự việc thế này cũng không thể nói ra.

Mình phải làm thế nào đây? Không có bất kì ai có thể cho mình ý kiến... cái ý nghĩ muốn bá chiếm anh ấy mạnh mẽ đến mức sớm chiếm đoạt mình rồi. Mình thân cô thế cô, xét đến cùng nên làm thế nào?

Vừa ôm mạnh lấy bộ phận dựng đứng lên đó của mình, tưởng tượng đến cảm giác khoái lạc mà bàn tay ấm áp của Chu Phóng vuốt ve mình lúc đó, vừa thầm không ngừng mắng chửi bản thân sao mà vô si...

Cuối cùng cũng phóng được ra. Nhìn toàn thân thể trong chiếc gương trong phòng tắm, phản chiếu ra bóng người mà thân hình đang tràn lên sắc đỏ nhục nhã, đôi mắt như mê đi.

Thân thể nóng lên, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo như một phiến băng.

Rửa sạch thứ ô uế trong tay, mặc quần áo lên người, lúc ra khỏi cửa với bộ dạng như không có việc gì. Đoan Mộc Ninh nhẹ bước qua phòng ngủ của Chu Phóng, nói khẽ với Chu Phóng đang vùi đầu làm bài tập làm văn: “Anh có cần tôi tìm bạn gái cho anh không?”

“Á?” Chu Phóng đánh rơi chiếc bút bi, trên quyển vở trượt ra một đường gạch ngoằn ngoèo.

“Tôi nghe nói rất nhiều người trước khi tốt nghiệp đều muốn thử cảm giác yêu đương, anh cũng tìm một bạn gái đi.” Cúi đầu, nắm chặt vạt áo, “nếu không... tôi...” tôi sẽ không khống chế được cái ý nghĩ đáng sợ muốn độc chiếm anh.

Chu Phóng quay người, đi đến nhẹ nhàng xoa xoa tóc Đoan Mộc Ninh, “đừng nghĩ linh tinh, tôi không có ý định đó.” Cũng không biết vì sao

lại giải thích với cậu ta như vậy, nhìn bộ dạng cậu ta cúi đầu chột cảm thấy vô cùng thương xót.

“Nếu như có nữ sinh theo đuổi anh, anh đồng ý đi, thử xem nhé.”
Đoan Mộc Ninh bình thản nói xong, quay người bỏ đi.

Dùng ánh mắt tiễn bóng dáng cậu ta, tay Chu Phóng cứng lại trong không trung, trong lòng bất an.

Rốt cục là thế nào đây?

Cậu ta đột nhiên nói đến bạn gái, trong lòng mình lại có chút không thoải mái. Đã quen việc hai người sống với nhau rồi, cảm thấy người khác sẽ phá vỡ đi loại hòa hợp này, bạn gái, chỉ càng giống như một tồn tại thừa mà thôi.

Lẽ nào mình muốn chăm sóc cậu ta cả đời?

Cậu ta rồi cũng sẽ lớn lên...

Nghĩ đến đây, trong lòng lại bắt đầu buồn chán.

Chương 17: Đêm bình yên

Sắp đến giáng sinh, trời càng trở nên lạnh giá. Phương Nam không có tuyết, hơi nước lạnh lẽo ẩm ướt âm u trong không khí làm người ta không thể kìm được phải cuộn chặt quần áo lại. Những con phố trong thành phố nhỏ này không hề rộng rãi, trong dòng người chen chúc, không khí ngày lễ càng trở nên nồng nhiệt hơn.

Nhìn từng cây noel xinh đẹp trên đường phố, Đoan Mộc Ninh nghĩ ngợi một chút, lấy ra chiếc thẻ mà mẹ để lại, đến ngân hàng rút một khoản tiền.

Mười lăm tuổi, ngay cả chứng minh thư còn chưa có, chỉ có thể dựa vào chiếc thẻ này để sống.

Mua hoa tươi và trái cây, một mình đi đến trước mộ mẹ. Nhưng lại bất ngờ nhìn thấy người đàn ông đó.

Đoan Mộc Ninh biết mình không thể trốn tránh, đành phải đứng như chôn chân ở đó, nhìn ông ta với vẻ mặt không để lộ một chút tình cảm.

Người đàn ông dường như vừa mới khóc, khóe mắt có chút đỏ hoe, sau khi nhìn thấy Đoan Mộc Ninh, căng thẳng xoa xoa mũi: “Tiểu Ninh, con cũng đến à...”

Đoan Mộc Ninh gật đầu.

“Mẹ con... ra đi đã ba tuần rồi nhỉ?”

“Ừ.”

“Con... vẫn không muốn đi cùng bố sao?”

“Đúng.”

Không khí trầm mặc một cách căng thẳng, một lát sau, người đàn ông nhếch nhếch khóe miệng lên, tay nhét vào trong túi áo lần ra một bức danh thiếp: “Địa chỉ của bố, có gì cần con nhất định phải tìm bố.”

Đoan Mộc Ninh đón lấy, nắm chặt lấy, nhét vào túi áo. Sau phút giây im lặng, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Ông có biết thích một người thì sẽ có những cảm giác gì không?”

Người đàn ông sững lại, sau một hồi lâu, căng thẳng nói: “Không biết.” Ngừng lại một chút, lại nhẹ nhàng giải thích, “bố chưa từng thích một ai, đối với mẹ con... cũng chỉ xem như một người bạn.” Giọng nói dường

như có chút bị ai, “có lẽ... rất không thích cảm giác mà tim mình bị người khác chiếm giữ, cho nên luôn ngăn cản mình đi thích một người khác.”

“Rất bị ai phải không?” Người đàn ông cười cười, “hơn ba mươi tuổi rồi, không biết thế nào là thích một người, thậm chí đối diện với con trai của mình, cũng không biết phải đối xử như thế nào.” Người đàn ông đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai Đoan Mộc Ninh, “con có thể hỏi... bố, bố rất vui, lần sau có vấn đề gì lúc nào cũng có thể đi tìm bố.” Nói đến những chữ cuối cùng giọng có chút run lên.

“Cảm giác tim mình bị người khác chiếm cứ?” Đoan Mộc Ninh khe khẽ nhắc lại, “đó chính là thích sao?”

“Ừ, rất quan tâm một người, nóng ruột nóng gan, chính là thích đó.” Người đàn ông nghiêng nghiêng đầu nhìn Đoan Mộc Ninh, nghi hoặc nói, “con hỏi điều này làm gì?”

“Ồ, chỉ muốn biết ông có từng thích mẹ tôi không.” Không hề để lộ, dùng giọng điệu bình thản giấu kín làn sóng trong lòng mình, Đoan Mộc Ninh cúi người xuống đặt hoa trước mộ mẹ, “tôi muốn nói riêng với mẹ vài lời.”

“Ồ... vậy bố đi trước.” Người đàn ông vẫy vẫy tay, “tạm biệt.”

Ủ rũ đi ra từ nấm mộ, mở điện thoại ra bấm số máy quen thuộc, sau khi nghe thấy giọng nói trầm đục của đối phương, mới thoải mái thở một hơi, oan ức nói: “Con trai tôi hỏi tôi đã từng thích mẹ nó chưa, cậu nói xem, có phải nó đã đỡ đi một chút phòng bị với tôi không?”

Đối phương trầm lặng trong chốc lát, “ông trả lời thế nào?”

“Tôi nói, tôi chưa từng thích một người, cũng sẽ không đi thích. Nó dường như có chút không vui.”

“Thật sao?” Giọng nói nghe lười biếng, sau đó lại khẽ thở dài, “về đón giáng sinh đi, tôi chuẩn bị quà rồi.”

“Không được, tôi muốn tiếp tục ở đây, Tiểu Ninh nó...”

“Giang Sơn.” Giọng nói bên kia chợt trầm lắng lại, ngắt lời ông ta.

Người đàn ông lặng người, cúi đầu, “sao vậy?”

“Lần họp tác giả cuối năm này, ông không tham gia sao?”

“À... quên mất.”

Đối phương dường như đã sớm liệu đến, cười bất đắc dĩ, “về đón giáng sinh đi, con trai ông sẽ không chạy đâu. Chờ đến mùa xuân thời tiết tốt hơn một chút thì lại giải quyết, năm tới đúng vào lúc nó tốt nghiệp cấp hai, nếu không nghe lời, cứ trối về đây.”

“Ừ, cậu nói cũng đúng, vậy ngày mai tôi về.”

“Được, nhanh nhanh về nhé.” Sau cùng, còn thêm một câu, “tôi đợi ông.”

Đoan Mộc Ninh đứng trước nấm mộ, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của người phụ nữ trước bia mộ, trong kí ức bà đều rất ít khi lộ nụ cười.

“Mẹ, con dường như... đang thích một người.” Vốn tưởng rằng nói ra rồi sẽ tốt hơn một chút, sau khi nói xong, lại cảm thấy tâm tình trở nên hụt hẫng, “con không biết phải làm thế nào...”

Tuổi còn quá nhỏ, không có kinh nghiệm, gặp phải việc thế này hoàn toàn không biết làm gì, bên cạnh lại không có người để nói chuyện, nói với nấm mộ lạnh lẽo rồi, nói xong, tâm tình vẫn không hề tốt hơn một chút nào.

Quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông đang đứng phía xa vẫy tay về phía mình.

“Tiểu Ninh... bố đưa con về nhé?”

Nhận ra trời đã tối, Đoan Mộc Ninh quay người đi về hướng ngược lại, “không cần, tôi tự mình về.”

Người đàn ông lái xe đến chặn Đoan Mộc Ninh lại, hạ cửa sổ xuống, mỉm cười, “lên đây đi, nhìn thời tiết có vẻ như sắp mưa rồi.”

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên nhìn trời, lặng lẽ trong chốc lát, dưới ánh mắt tha thiết của người đàn ông, cuối cùng đã lên xe.

Trên xe rất ấm, mở nhạc thư giãn. Người đàn ông khởi động xe, đưa người ra giúp Đoan Mộc Ninh thắt dây an toàn, khẽ nói: “Bố... ngày mai sẽ đi rồi.”

“Ồ.”

“Bố để cho con thời gian suy nghĩ nhiều hơn một chút, chờ sau khi con tốt nghiệp cấp hai, sẽ đến đón con.” Bàn tay đang nắm chặt tay lái của người đàn ông có chút trắng bệch, “bố biết con ghét bố, nhưng dù nói gì thì bố cũng là bố của con.” Ông ta dừng lại một chút, rồi lại như nghĩ ra điều gì, “cậu Chu Phóng đó, cậu ta bây giờ lớp 12, năm sau tốt nghiệp chắc chắn sẽ đi đến vùng khác lên đại học. Cậu ta dù sao cũng là người ngoài, không thể cứ chăm sóc con mãi...”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu xuống, trong đầu kêu ong ong.

Lớp 12, đúng rồi, anh ấy sẽ tốt nghiệp, sau đó sẽ đi học đại học ở bên ngoài, sau đó nữa? Đi làm, tìm bạn gái, lấy vợ sinh con. Mình đối với anh ấy là gì đây? Em trai sao?

Cứ tưởng rằng có thể cứ mãi ở bên cạnh anh ấy như thế này, lại không để ý đến một sự thực quan trọng, nhớ đến thời gian mình và anh ấy ở bên nhau chỉ còn lại nửa năm, cảm xúc của Đoan Mộc Ninh càng thêm hụt hẫng, nắm chặt ngón tay nói: “Đối với tôi, ông mới là người ngoài. Chỉ cần anh ấy không đuổi tôi đi, tôi sẽ không đi.”

“Ồ...” Người đàn ông dừng lại, “con rất thích ở cùng cậu ấy sao?”

“Đúng.” Mặt Đoan Mộc Ninh trở nên nhợt nhạt, “tôi thích sống cùng anh ấy. Đối với tôi, ông chỉ là người ngoài, không cần phải khuyên tôi quay về nữa.”

Người đàn ông cười ngượng ngập, “vậy con có gì cần cứ liên lạc với bố, danh thiếp đưa cho con... đừng vứt đi nhé?”

“Vứt rồi.”

Người đàn ông căng thẳng xoa xoa tai, nhét tay vào trong túi, cầm lấy một tấm danh thiếp khác đưa ra, “lần này đừng vứt, đừng có thái độ như vậy với bố, được không?”

Đoan Mộc Ninh im lặng đón lấy, cầm gần lại nhìn tấm danh thiếp một cái.

“Ông tên là Giang Sơn?”

Như thế phát hiện ra giữa cha con phát sinh đoạn đối thoại như thế này quá đỗi kì dị, khóe miệng người đàn ông có chút run run.

“Ừ... bố tên là Giang Sơn. Bố của bố... cũng chính là ông nội của con, đặt tên cho bố, nghe gì mà to tát, hi hi...”

“Công ty xuất bản?”

“Đúng vậy, thành lập cùng với một người bạn, lăn lộn nhiều năm, trong giới cũng có thể gọi là có chút danh tiếng.”

“Ồ.” Đoan Mộc Ninh không mấy hứng thú, nhét danh thiếp vào trong túi áo, lúc quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ có chút sững lại.

Người đàn ông nhìn cậu con trai chột im lặng trong giây lát, nhìn theo ánh mắt của cậu ta, chỉ nhìn thấy trên con phố đối diện, Chu Phóng đang đi cùng với một đám nữ sinh, cười vô cùng tươi rói.

“Con muốn đến tìm cậu ta không?” Người đàn ông hỏi.

Đoan Mộc Ninh lắc lắc đầu, lạnh lùng nói: “Phiền ông dừng lại ở đầu phố trước mặt.”

“Được...”

“Cảm ơn.”

Chờ Đoan Mộc Ninh xuống xe, người đàn ông lúc này mới lau lau những giọt mồ hôi lạnh trên trán, nhìn con trai không hề quay đầu lại, bất giác không kìm nổi nỗi hẫng hụt trống rỗng trong lòng.

Đoan Mộc Ninh xuống xe ở con phố đi bộ, sờ sờ chút tiền còn lại trong túi áo, đi vào một cửa hàng.

Nhìn trong tủ trưng bày, một hàng hộp chuông gió lớn, nghĩ đến chiếc đồng hồ mà Chu Phóng hành hạ đến rách nát, ánh mắt liền lướt khỏi những quà tặng tinh xảo.

Đến giữa gian hàng, nhìn thấy cả một gian phòng toàn thú nhồi bông.

Ngượng ngùng hỏi người bán hàng: “Có thể đưa cho cháu con gấu to ở trên cùng kia không?”

Người bán hàng sững lại nhìn Đoan Mộc Ninh, vội vàng cười nói: “Được, có ngay.” Nói rồi liền lấy con gấu xuống, nhét vào trong lòng Đoan Mộc Ninh.

“Thật đáng yêu, ôm con gấu cũng to như cậu ấy, giống như là em bé trong những trò chơi búp bê Cute vậy...”

“Cậu không cảm thấy rằng cậu ta còn đáng yêu hơn cả con gấu này sao... không biết muốn tặng cho ai. Nếu tôi là người được tặng quà, thì ôm cậu ấy còn hơn ôm con gấu...”

Tiếng nói từ phía xa truyền lại bên tai, Đoan Mộc Ninh có chút đỏ mặt, nói với người bán hàng đang mở to mắt nhìn: “Xin hỏi, có thể đổi cho cháu một con gấu màu nâu được không?”

“À... sao lại mua con màu nâu? Con màu trắng đẹp vậy, hợp với cháu, à không, ý của chú là, cháu ôm con gấu màu trắng rất hợp.”

“Cháu tặng cho người khác, người đó rất lười, con màu trắng sẽ dễ bị bẩn.” Đoan Mộc Ninh khe khẽ cười giải thích.

“À... được, màu nâu cũng không tệ.” Người bán hàng lau lau mồ hôi, vội vàng đổi con gấu màu nâu.

Đoan Mộc Ninh bằng lòng xoa xoa đầu con gấu: “Bao nhiêu tiền vậy?”

“110 đồng.”

Lục lục trong túi, sau đó thất thần đặt con gấu xuống, “xin lỗi, cháu không mang đủ tiền.”

“À... có thể để cho cháu rẻ hơn một chút.”

“Thật không?” Đôi mắt cậu sáng lên, “100 đồng được không?”

“Được.” Người bán hàng cười sáng khoái đáp lại, muốn bọc con gấu lại, nhưng Đoan Mộc Ninh ngăn lại.

Trong tay Đoan Mộc Ninh ôm con gấu, một mình trở về nhà, đặt con gấu trên ghế sofa, sau đó đến nhà bếp nấu ăn.

Đêm nay là đêm bình yên, muốn cùng bên cạnh Chu Phóng.

Tuy rằng trong tay bây giờ không còn tiền, cũng không thể chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn được, từ siêu thị mua về một chút đồ ăn hằng ngày, trong lòng nghĩ, nếu như chuyên tâm chuẩn bị, hiệu quả sẽ không tồi.

Không có cây giáng sinh, chỉ mua một vài cây nến, một miếng bánh ngọt. Tiền rút ra đã tiêu hết rồi.

Một người 15 tuổi, ra ngoài làm thuê cũng chẳng ai cần.

Lúc mẹ qua đời không quan tâm đầy đủ đến bà, bây giờ, chỉ có thể dựa vào tài khoản của bà để sống, nỗi lòng không nơi nương tựa và xấu hổ ấy càng trở nên thấm thía sau khi tiêu hết vài trăm tệ rút hôm nay.

Nhưng mà, rất muốn tặng quà cho Chu Phóng. Muốn làm anh ấy biết rằng, mình quan tâm đến anh ấy. Dồn hết tình cảm vào nấu một bữa ăn, bày thức ăn ngay ngắn trên bàn. Nến cũng đã cắm vào bánh ngọt.

Có một bí mật, chỉ có mẹ và mình biết.

Kì thực trên sổ hộ khẩu viết sai sinh nhật của mình, hôm nay mới là ngày sinh nhật thực sự.

Lần trước Lâm Vi cùng mình đón sinh nhật, sau khi ngạc nhiên lại nhận được quà tặng của Chu Phóng, cho nên mới không nói ra. Hôm nay cũng không định nói ra, chỉ muốn lặng lẽ ở bên Chu Phóng, mượn đêm

bình yên để giấu đi ăn hết bánh sinh nhật, chính thức bước vào hàng ngũ tuổi 15.

Từ trước đến giờ không có khoảnh khắc nào thế này, nóng lòng hi vọng mình nhanh lớn lên một chút, chỉ ít, cũng có thể làm cho Chu Phóng thôi không gọi là “cậu nhóc”.

Sau đó...

Sau đó, có thể theo đuổi anh ấy một cách quang minh chính đại không? Nghĩ đến đây, mặt lại bắt đầu nóng lên.

Mãi đến khi rất muộn, Chu Phóng cũng không trở về.

Đoan Mộc Ninh nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ treo tường, kim đồng hồ đã chỉ thẳng đến 11 giờ, chuông cửa cũng không hề reo. Nến trên bánh sinh nhật đã cháy hết rồi, nhìn thấy, mắt cảm thấy rất đau. Ôm lấy con gấu đó, vùi đầu vào trước ngực nó, thế này mới cảm thấy người ấm áp hơn một chút.

Bạn bè của Chu Phóng rất nhiều, còn mình chỉ có một mình anh ấy.

Và đó cũng là sự khác biệt duy nhất, nghĩ đến điều đó, trong lòng bắt đầu cảm thấy đau đớn.

Quá để ý đến anh ấy, xem anh ấy như một chỗ dựa duy nhất, nhưng anh ấy chỉ xem mình như một cậu em trai chăm sóc mà thôi. Anh ấy còn có Lâm Vi, còn có Ôn Đình, còn có một đồng em kết nghĩa, còn có bạn cùng bàn chết tiệt để có thể thảo luận những vấn đề kì quái, còn có các bạn trong câu lạc bộ.

Lúc nào anh ấy ở bên bất cứ ai cũng cười vô cùng vui vẻ.

Còn mình lại chỉ muốn độc chiếm anh ấy, ý nghĩ này thật quá đê tiện và xuân ngốc.

Lúc Chu Phóng trở về đã gần 11 rưỡi, sau khi vào nhà, nhìn thấy Đoàn Mộc Ninh dựa vào sô pha ngủ, vội vã đi đến gọi cậu ta dậy, “Tiểu Ninh, nhanh dậy đi, ngủ như vậy sẽ cảm lạnh đấy.”

Đoàn Mộc Ninh dụi dụi mắt, ngồi dậy, “anh về rồi?”

“Ừ.” Chu Phóng cười, “hôm nay bị đám em gái kết nghĩa kéo đi tụ họp, tặng cả một đồng quà tặng to.”

Đoàn Mộc Ninh nhìn đồng quà tặng gói to gói nhỏ trong tay anh ta, trong đó là một con gấu, nhưng rất nhỏ, bị Chu Phóng túm chặt trong tay.

“Ngày mai được nghỉ, chúng ta cùng đón giáng sinh. Cậu muốn đón như thế nào?” Chu Phóng ngồi xuống, muốn xoa xoa tóc Đoàn Mộc Ninh nhưng lại bị đối phương trốn tránh.

“Tôi đi ngủ trước đã.” Phát hiện ra sắc mặt cậu ta không tốt, Chu Phóng sững lại, “cậu làm sao vậy?”

Đoàn Mộc Ninh cúi đầu, trầm lặng một hồi lâu, “lần sau nếu như về muộn, phiền anh báo với tôi một tiếng được không?”

Giọng điệu lạnh lùng, âm cuối run run.

Chu Phóng đã hiểu rõ ý của cậu ta, giải thích một cách ôn hòa: “Sáng nay lớp 12 bọn tôi không phải học bù mà, buổi chiều không có tiết, các em ấy kéo đi ăn KFC, tôi không tiện từ chối. Vốn muốn gọi cậu, nhưng lại sợ đám nữ bang kia nói năng linh tinh sẽ làm cậu giận, cậu lại không thích ăn mấy thứ đó, cho nên mới muốn đuổi mấy đứa đó đi, không ngờ lại nhiều người như vậy, bây giờ mới thoát thân.” Chu Phóng xoa xoa mũi, cười nói, “đừng giận, tối mai sẽ cùng cậu đón Giáng sinh được không?”

“Ừ.” Đoan Mộc Ninh lạnh lùng đáp một tiếng, “anh đói không?” Sau khi hỏi thành tiếng, lại cảm thấy mình như một thằng ngốc, nhoẻn miệng ra cười một cái, “nếu như đói thì làm nóng thức ăn trên bàn lên, không đói thì thôi.”

Vút con gấu xuống, nhồm người dậy đi tắm, nhưng lại bị Chu Phóng kéo chặt lại, “giận à?”

Đoan Mộc Ninh nghiêng nghiêng răng, không nói gì.

“Được rồi, đừng giận nữa, sau này nếu như tôi về muộn, sẽ báo trước cho cậu.”

Thấy Đoan Mộc Ninh cúi đầu, Chu Phóng cầm một đồng bao ni lông, mỉm cười, “các cô em gái của tôi đều mua quà Giáng sinh cho cậu, cậu xem có thích không? Đây là bút bi của Tân Tân cho cậu, đây là...”

“Em gái anh không có quan hệ gì với tôi.” Đoan Mộc Ninh nhìn những túi xanh túi đỏ trong tay Chu Phóng, lạnh nhạt ngắt lời.

Nụ cười trên môi Chu Phóng đông cứng lại trên môi, “các em ấy đều có ý tốt, nói tôi chuyển lại cho cậu.”

“Không muốn.” Lạnh lùng nói.

“Tiểu Ninh.” Chu Phóng nghiêm mặt lại, “người ta tặng quà cậu không cảm ơn thì thôi, đây là thái độ gì thế?”

“Những thứ tôi không thích, tại sao tôi lại phải cảm ơn một cách giả dối?”

“Sao cậu lại nói như vậy? Ngày lễ tặng quà cho cậu, chẳng lẽ lại là sai sao?”

“Tôi quen biết họ sao? Bọn họ tặng quà cho tôi không phải là để nịnh nọt anh sao, anh tự mình giữ lại đi.”

“Gì mà nịnh nọt tôi?” Đoan Mộc Ninh quay người muốn đi, nhưng lại bị Chu Phóng kéo lại, “cậu nói rõ với tôi xem, ý nghĩ của cậu thế này thật là lệch lạc đấy?”

“Tôi tâm lý lệch lạc, ý nghĩ đương nhiên cũng lệch lạc.” Kiên quyết không quay đầu lại, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

“Cậu!” Chu Phóng giơ tay lên, Đoan Mộc Ninh tưởng rằng anh ta sắp đánh, không ngờ giây phút đó, lại bị anh ta ôm chặt vào lòng.

“Thật là muốn đánh cậu.” Chu Phóng vò vò mái tóc của Đoan Mộc Ninh, khe khẽ nói, “nói năng độc đoán như vậy, có phải là lại bị oan ức gì không? Đừng để trong lòng, nào, nói với tôi.”

Đoan Mộc Ninh lặng đi trong chốc lát, đưa tay ra khe khẽ ôm chặt lấy anh ta, giọng nói có chút oan ức, “tôi, tôi vốn muốn cùng anh đón lễ...”

“Ừ, sau đó thì sao?”

“Nấu xong cơm, mua xong quà tặng, lại cứ chờ anh về.” Đoan Mộc Ninh khẽ nói, cánh tay thu lại chặt hơn: “Tôi hơi buồn.”

Chu Phóng buông lỏng cậu ta ra, vỗ vỗ lên đầu cậu, “ngốc ạ, hôm nay không phải là đêm bình an, cậu nhớ sai rồi đấy?”

“Ngày 24, không sai.”

“Không phải ngày 25 sao?” Chu Phóng kinh ngạc.

Đoan Mộc Ninh lạnh mặt, “ngày 25 là lễ giáng sinh, đêm trước lễ giáng sinh mới là đêm bình an.”

“Á?” Chu Phóng kinh ngạc, “tôi cứ tưởng rằng đêm bình an chính là buổi tối ngày lễ giáng sinh cơ!”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu trầm lặng.

Chu Phóng sững người trong chốc lát, lúc này mới cười to lên, lại ôm chặt Đoan Mộc Ninh, “xin lỗi xin lỗi, tôi nhớ sai rồi, vẫn muốn cùng với cậu đón lễ, hôm nay đã đuổi hết những huynh đệ tỉ muội đi rồi, ngày mai sẽ cùng ở bên cậu.”

Đoan Mộc Ninh sững người, “anh... muốn một mình cùng tôi đón ngày lễ sao?”

“Nói linh tinh gì thế, không cùng cậu đón thì cùng ai đón, hai chúng ta bây giờ có thể xem là một nhà rồi.” Xoa xoa lên đầu đối phương, khe khẽ cười, “không giận nữa nhé?”

“...”

“Đưa cho tôi xem nào, cậu mua quà cho tôi, phải không?” Nói với giọng điệu lưu manh.

Mặt Đoan Mộc Ninh có chút đỏ, nhẹ nhàng đi đến bên sofa, ôm lấy con gấu cao gần bằng mình, đứng trước mặt Chu Phóng.

Chu Phóng mang nụ cười trên chốc nhìn cậu ta, nhìn Đoan Mộc Ninh đỏ tai lên, lúc này mới nói: “cậu xác định là mua gấu cho tôi, không phải là cho cậu sao?”

“Nói linh tinh gì thế...” Mặt càng đỏ.

“Con gấu này to như cậu, tôi ôm nó, luôn cảm thấy giống như ôm cậu đấy.” Chu Phóng đón lấy con gấu, ôm lấy ánh chừng.

“Sao lại mua con màu nâu?”

“Thói quen vệ sinh của anh quá tệ.” Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên nhìn anh ta, thật thà đáp, “dù sao thì màu trắng sau hai ngày sẽ bị anh làm bẩn, không bằng cứ mua con màu thẫm.”

“He he.” Chu Phóng đột nhiên bật cười, “có phu nhân Áp Trại, sẽ không sợ nhà trở thành ổ chó nữa.” Vỗ vỗ mông con gấu, lại cười xấu xa đáp, “dù có làm bẩn, Tiểu Ninh nhà tôi sẽ giúp tôi giặt mà.”

Đoan Mộc Ninh không để ý đến trò đùa của anh ta, im lặng trong giây lát, giả vờ như vô tình hỏi: “Tối mai... anh dự định làm gì?”

“Bí mật.”

“Không nói thì thôi.” Quay đầu đi, cố gắng làm bộ lạnh lùng quay đi, đi vào trong phòng ngủ, đi hai bước lại dừng lại, quay đầu lại nói, “tôi đói rồi.”

Chu Phóng cười dịu dàng, “tôi đi hâm nóng thức ăn cho cậu, cậu vì đợi tôi, vẫn chưa ăn cơm đúng không?”

“Ừ...”

“Lần sau đừng như vậy nữa, nếu như chuẩn bị bữa tối, cứ gọi cho tôi, có nghe không?”

“Ừ.”

“Cứ như biến thành cái máy ấy, ừ ừ ừ.” Chu Phóng cười bất đắc dĩ, nhét con gấu trở lại vào lòng Đoan Mộc Ninh, “cảm ơn món quà của cậu, tôi rất thích, sau này, mỗi đêm đều có thể ôm nó ngủ.” Nói rồi, tiến đến “nhé” với con gấu một tiếng.

Đoan Mộc Ninh cúi đầu, ôm chặt con gấu, nhìn bóng Chu Phóng vội vã đi vào nhà bếp, miệng bất giác khe khẽ nhoẻn ra.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 18

Chương 18: Dục vọng non xanh

Đêm đó, Chu Phóng liền đem con gấu đã bắn đến mức không thể nói rõ ràng màu sắc nhét vào nhà kho, đổi sang ôm con gấu mới.

Vò vò chú gấu mềm mại trong lòng, nghĩ đến bộ dạng Đoan Mộc Ninh lúc cúi đầu xuống, ôm lấy con gấu đứng trước mặt, cảm giác ngọt ngào bỗng lan tỏa trong lòng.

Ngày tiếp theo là Giáng sinh.

Sau bữa cơm trưa, không thấy bóng dáng Chu Phóng đâu, trên mẫu giấy đặt trên bàn có viết những chữ to phóng khoáng, “buổi tối tôi sẽ về, cậu xem sách một mình trước đi.”

Đến tối, Đoan Mộc Ninh ngồi trên sofa có chút hồi hộp, trong lòng thầm có chút hi vọng, không biết anh ấy sẽ tặng quà gì cho mình?

Trong sân đen kịt, mở ti vi ra xem chương trình văn nghệ tổng hợp vô vị, dần cảm thấy buồn ngủ.

Trong mơ hồ, cảm thấy đèn của phòng khách đột nhiên phụt tắt, Đoan Mộc Ninh kinh ngạc ngồi dậy, chỉ nhìn thấy trước mặt là một cây Giáng sinh, phía trên treo đầy đèn màu, phát sáng lấp lánh.

“Anh về rồi sao?” Đoan Mộc Ninh khẽ hỏi, muốn bật đèn lên, nhưng lại bị Chu Phóng ngăn lại.

“Tắt đèn đi mới có không khí mà, đi, cùng đi với tôi.” Chu Phóng nhắc cây Giáng sinh đến nhà ăn, Đoan Mộc Ninh chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, trên bàn có mười lăm cây nến màu, ánh nến bập bùng hiện rõ nụ cười đẹp trai của Chu Phóng.

“Chúc mừng sinh nhật, Tiểu Ninh.”

“Á...” lần này Đoan Mộc Ninh hoàn toàn kinh ngạc đến sững người, “anh... anh sao lại biết vậy?”

Chu Phóng cười một cách lưu manh, “muốn đoán là đoán ra thôi, chiếc bánh ngọt mà cậu chưa ăn tối qua, cậu còn mua cả nến nữa.”

Đoan Mộc Ninh có chút ngượng ngập cúi đầu, “tính một cách chặt chẽ thì tôi sinh ra vào ba giờ sáng hôm nay, năm đó lúc đăng kí hộ khẩu đã viết sai sinh nhật.”

“He he, giống hệt Ôn Đình, sinh nhật của em ấy vốn là ngày Cá tháng tư, trên sổ hộ khẩu lại viết thành tháng 9.”

Nghĩ đến tình tiết ngày “sinh nhật” của Ôn Đình, ăn bánh ga tô hồng bị đi ngoài, ở phòng họp báo Bách Xuyên tình cờ gặp Tiểu Ninh, Chu Phóng không nhịn được cười phá lên, “viết sai thật là hay, một năm có thể đón sinh nhật hai lần. Lần trước tặng cậu sách, lần này không có gì để tặng nữa, nên làm một cây thông to để góp không khí.”

Đoan Mộc Ninh rất cảm động, “anh làm cái này tốn không ít thời gian phải không...”

“Một buổi chiều, he he.” Chu Phóng đương nhiên là rất duy mỹ, nhìn cây Giáng sinh xinh đẹp, nhẹ nhàng nói, “không chỉ cây Giáng sinh, bánh ngọt cũng là tự tay tôi làm đấy.”

“Á...”

“Đến đây, thử một chút đi.” Ấn Đoan Mộc Ninh ngồi xuống ghế, Chu Phóng ngồi xuống phía đối diện, nhẹ nhàng cười nói, “hãy ước trước, rồi thổi nến, hát sinh nhật thì tôi không hát đâu, tôi hát bị sai nhạc.”

Đoan Mộc Ninh gật gật đầu, hai tay chấp lại, nghĩ một hồi rồi mới thầm ước trong lòng: “Muốn luôn được ở bên anh ấy...”

Cho dù biết rằng hi vọng này rất mờ mịt, nhưng vẫn còn trẻ con nên không muốn vứt bỏ một chút khả năng nào.

Một hơi thổi tắt nến, Chu Phóng liền cười đưa dao cho.

“Chỉ có hai người chúng ta, cắt ở giữa là được rồi.”

Đoan Mộc Ninh gật gật đầu, đón lấy dao, lúc này mới nhìn rõ chiếc bánh ga tô.

Chiếc bánh ga tô bơ màu trắng, hai bên đặt rất nhiều dâu tây và dứa, ở giữa dùng nhũ hoa quả màu đỏ viết, “Đoan Mộc Ninh, sinh nhật vui vẻ”. những chữ ngông cuồng phóng khoáng, vừa nhìn là biết được biết bởi bàn tay Chu Phóng.

Đoan Mộc Ninh cẩn thận cắt bánh ga tô, cố gắng không cắt hỏng chữ, khẽ hỏi: “Từ trước anh đã biết làm bánh ga tô rồi à? Hay là hôm nay chỉ vì tôi mà...”

“He he, chiều hôm nay đi làm đấy, anh đầu bếp ở tiệm ga tô bị tôi mè nheo đến mức phải bắt đặc dĩ dạy tôi, cậu ăn thử xem.” Chu Phóng cười dịu dàng, “không nghĩ ra tặng cậu món quà gì, đành tự làm một chút đồ ăn vậy.”

“Ừ...” cúi đầu đưa lưỡi ra liếm liếm, ngẩng đầu lên chăm chú nhìn anh, Đoan Mộc Ninh khe khẽ cười nói, “rất ngon, thật đấy.”

“Đương nhiên, tôi làm mà.” Chu Phóng cũng cười lên, cúi đầu cầm lấy chiếc bánh, vừa ăn vừa nói, “ăn hết bánh ga tô không no đâu, tôi chuẩn bị đồ gia vị lẩu, chờ một chút sẽ cùng ăn lẩu.”

“Ừ.” Đoan Mộc Ninh nhìn những chữ trên chiếc bánh ga tô trong tay, có chút không nỡ ăn hết, bị Chu Phóng nhìn thấy, “cậu thích chữ mà tôi viết?”

“Rất đẹp.”

“Chữ tôi viết bằng bút còn đẹp hơn.” Chu Phóng được khen, không biết khiêm tốn là gì.

“Vậy anh có thể viết một bức tranh chữ tặng tôi không?”

Chu Phóng mỉm cười, “đương nhiên là có thể, viết nội dung gì đây?”

“Mãi mãi không rời.”

Ngẩng đầu lên, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt của Chu Phóng có chút biến sắc, Đoan Mộc Ninh vội vã giả vờ không để ý giải thích, “tôi không có ý khác, chỉ là cảm thấy anh viết những chữ đó sẽ rất đẹp.”

Chu Phóng im lặng trong giây lát rồi mới đưa tay ra xoa đầu cậu ta, “ngốc ạ, cậu có biết cái đó có nghĩa là gì không?”

“Tôi...”

“Có những người bạn, chỉ có thể đồng cam không thể cộng khổ. Có những người bạn, chỉ có thể có nạn cùng chịu không thể có phúc cùng hưởng. Không rời không bỏ không phải là lời hứa mà có thể tùy tiện cho, cậu có hiểu không?”

Ánh mắt hần không có chút đùa cợt nào, vô cùng nghiêm túc, dịu dàng.

“Tôi... hiểu rồi.” Đoan Mộc Ninh cúi đầu, thần sắc trầm lặng, “vậy thôi nhé.”

Chu Phóng thầm nghĩ, có lẽ là cậu ta sợ rằng mình sẽ bỏ cậu ta lại một mình, cho nên mới muốn có lời hứa “Mãi mãi không rời” sao?

Nhưng câu nói này... thích hợp với những tình nhân hơn. Cậu ta không biết, hay là ngầm nói điều gì.

Thấy dáng điệu thất thần của cậu ta, lại cảm thấy có chút không nhẫn tâm, liền cười nói: “vậy tôi sẽ viết cho cậu cái khác? Có cần không?”

“Được, vậy sẽ viết ‘Giang thành tử’ của Tô Thức nhé.”

“Đó là bài từ tiếc thương người vợ đã mất, cậu chắc chắn muốn lấy nó làm quà sinh nhật sao?” Chấn động trong lòng, lại có một dự cảm chẳng lành, “Tiểu Ninh... thay bài khác nhé.”

“Không sao, tôi thích bài từ đó nhất.”

Chu Phóng bất đắc dĩ, “vậy ngày mai tôi sẽ viết cho cậu.”

Chỉ cảm thấy trong ngày lễ lớn mà lại viết thứ ai điều ấy thì rất xúi quẩy, nhưng lại không lay chuyển được tính tình bướng bỉnh của Đoan Mộc Ninh, đành phải trì hoãn một ngày.

“Ừ. Vậy ngày mai.” Đoan Mộc Ninh gật đầu, khẽ cười lên.

Hai người ăn hết bánh ga tô, rồi lại bắt đầu ăn lẩu.

Vì không bật đèn, mượn ánh sáng yếu ớt của đèn màu trên cây thông noel, ăn thức ăn nóng, có một cảm xúc đặc biệt khác lạ. Đặc biệt là dưới ánh sáng của đèn màu chiếu vào, hơi nóng cuộn cuộn được nhuộm lên ánh sáng, vẻ mặt mỉm cười của người đối diện bị phủ ngập bởi làn hơi nóng cũng trở nên hư ảo mờ lung.

Giống như là tình cảm mông lung lúc đó.

Không thể nào nắm giữ, nhưng lại không thể kìm được say mê.

Ngày lễ Giáng sinh đã như vậy, buổi tối người trước người sau tắm rửa, Chu Phóng giục Đoan Mộc Ninh đi ngủ trước, còn mình nằm trong phòng ngủ, ôm con gấu to vào lòng xem sách.

Không lâu sau, ngoài cửa vang lên một hồi bước chân.

ST.ENT

Đoan Mộc Ninh nhẹ nhàng đẩy cửa vào, đi đến bên giường Chu Phóng, “tôi muốn ngủ cùng với anh.”

Chu Phóng sững lại, liền sau đó cười nói: “Sao lại đổi ý thế?” Lúc đầu không phải là vì không thích đụng chạm thân thể nên mới dọn dẹp căn phòng đó sao?

“Ồ, bởi vì mấy hôm nay khí lạnh tràn vào, nhiệt độ xuống thấp quá.”

“Vậy sao?” Không nói lời nào nữa.

“Dự báo thời tiết nói đó.”

Mỗi ngày đều nghe dự báo thời tiết, sao lại không nhớ ra là có hàn lưu? Chu Phóng vênh khéo miệng lên cười, “cậu đi về ngủ đi, bật nhiệt độ điều hòa cao một chút.”

Đoan Mộc Ninh vẫn đứng ở chỗ cũ, sau một khoảnh khắc, tự mình lật chăn ra trèo lên giường.

“Tôi muốn ngủ cùng với anh, một mình lạnh.”

Nói rồi, liền nhắm mắt như không có chuyện gì, dịch người hai cái cọ xát vào, bỏ con gấu trong lòng Chu Phóng ra, ôm chặt lấy hắn ta một cách chuẩn xác. Dường như đã sớm có mưu tính vậy.

Chu Phóng xoa xoa mũi, nhìn chiếc đồng hồ treo tường, đã 11 giờ rồi, thế là đặt sách xuống, cũng nằm xuống ngủ. Quay người đối mặt với Đoan Mộc Ninh, chỉ nhìn thấy hàng mi dài dài như thể có chút lay động nhẹ, đáng điệu bất an làm người ta thương xót.

“Sao vậy? Không ngủ được sao?” Chu Phóng xoa xoa đầu cậu, nhẹ nhàng hỏi.

Đoan Mộc Ninh càng ôm chặt hơn, “còn có nửa năm nữa, anh đã tốt nghiệp rồi.”

“Ừ.”

“Anh sẽ đi nơi khác học đại học, đúng không?”

“Vẫn chưa nghĩ xong, thi đại học còn không biết là có thể thi được bao nhiêu điểm...”

Đoan Mộc Ninh trầm lặng một hồi lâu, nhẹ nhàng nói, “hôm qua tôi đi đến trước mộ mẹ nhìn thấy ông ấy. Ông ấy nói mùa xuân năm sau sẽ đến đón tôi đi... bởi vì sau khi anh tốt nghiệp sẽ không thể chăm sóc tôi được nữa.”

Chu Phóng khựng người lại, trong lòng bất giác có một nỗi hụt hẫng lớn.

“Cậu đồng ý rồi?”

“Chưa, tôi nói với ông ta rằng, Chu Phóng không đuổi tôi đi, tôi sẽ ì lại không đi.” Mở to mắt ra ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn đối phương, “tôi

thích ở lại với anh.”

Cái nhìn làm tim Chu Phóng đập mạnh dần, vội vàng ho một tiếng giấu đi, “sao tôi lại có thể đuổi cậu đi chứ?”

Đoan Mộc Ninh ừ một tiếng, cúi đầu xuống, người càng dựa vào chặt hơn chút nữa. Chu Phóng chỉ cảm thấy hơi thở có chút không vững, muốn dịch người ra xa..., nhưng lại bị cậu ta ôm càng chặt hơn.

“Tiểu Ninh, buông tay của cậu ra một chút.” Chu Phóng trầm giọng nói.

“Tôi nghe nói... mười tám tuổi, là khi mà ham muốn của con trai mạnh nhất...”

Bị lời nói của cậu ta làm giật mình, Chu Phóng sầm mặt lại, “cậu nói hồ đồ gì thế? Đừng nghe những thứ linh tinh đó.”

Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên, nhìn hắn một cách vô tội, “lúc có nhu cầu thì anh làm thế nào?”

“Cái đó... không phải là có tay sao?” Chu Phóng cảm thấy nói chủ đề này với cậu ta, thực sự vô cùng căng thẳng. Trong lòng mình, Đoan Mộc Ninh là một đứa trẻ cần che chở, loại chủ đề người lớn này, chỉ có thể nói cùng với người cùng tuổi, ví dụ như tay “sắc quỷ” cùng bàn, thỉnh thoảng giao lưu một chút kinh nghiệm mà thôi, ngay cả Lâm Vi cũng không dám nói.

“Tiểu Ninh, ngủ ngoan đi.” Bị ánh mắt của cậu ta nhìn đến mức sống lưng như nổi da gà, Chu Phóng vỗ vỗ vào đầu Đoan Mộc Ninh, trưng ra một nụ cười, “cậu còn nhỏ, không nên nghĩ những thứ đó.”

Đoan Mộc Ninh lại không tha cho hắn, “tôi... có chút không thoải mái, có thể lại giúp tôi làm không?”

Chu Phóng sững người, “cậu làm sao...”

“Tôi cũng không biết.” Kì thực là bởi vì áp quá sát vào hân ta, cọ sát giữa hai thân thể, rất dễ có phản ứng, “có lẽ là bởi vì lúc nãy uống một chút rượu...”

“Gì? Cậu uống rượu?!” Chu Phóng thất kinh, lại càng phần nộ hơn đó là, “cậu giấu tôi lén uống rượu?”

“Thấy anh uống, rất ngon, tôi cũng uống một chút.” Giọng nói vẫn như vô tội, “chỉ nếm một ngụm thôi.”

Chu Phóng vò vò tóc của Đoan Mộc Ninh, “cậu bé, muốn trưởng thành như vậy sao?” Có chút bối rối đưa tay vào trong quần ngủ của cậu ta.

Cả người Đoan Mộc Ninh nhẹ nhàng run lên, nhưng lại không hề có một chút phản kháng, ngoan ngoãn dựa vào hân.

Ngón tay đưa lên đưa xuống một cách kĩ thuật, hơi thở bên tai càng trở nên dồn dập hơn. Hơi thở mang theo hơi rượu, hương vị say lòng người. Chu Phóng chỉ nghe thấy tiếng tim mình cũng đang đập liên hồi, không thể kìm lòng được, nhìn miệng Đoan Mộc Ninh đang hướng vào lòng mình he hé mở ra.

Đoan Mộc Ninh dường như phát hiện ra điều gì, ngón tay bám chặt vào lưng Chu Phóng, nói khẽ, “hôn em...”

Sợi dây lí trí lại một lần nữa đứt rời...

Chu Phóng dùng ngón tay nhấc cằm của cậu ta lên, đôi môi nóng bỏng nhẹ nhàng tiến đến, hôn lấy cánh môi hồng tươi của cậu.

Lưỡi trong tình thế không vướng phải một chút chống cự nào, thuận lợi đi vào, khoang miệng tràn đầy hơi rượu vang nhàn nhạt, cái lưỡi nghe

lời quăn quýt, dịu dàng mà ngọt ngào, mang theo vị xanh non mà chỉ thiếu niên mới có.

Không có sự căng thẳng của lần đầu tiên nữa, nụ hôn của Chu Phóng càng dịu dàng hơn, giống như đang đối với một bảo vật trân quý vậy, uyển chuyển miên man. Đoan Mộc Ninh chỉ nắm chặt lấy áo ngủ của Chu Phóng, mở to miệng để mặc cho anh ta hôn hít, giữa hai làn môi tràn ra những tiếng rên say lòng.

“Ừ...ừ...”

Dục vọng xanh non ấy run run lên trong lòng tay anh, theo mỗi động tác của anh, cảm giác khoái lạc như sắp nuốt chửng bản thân mình.

Cuối cùng cũng đã phóng ra trong tay anh ấy, Đoan Mộc Ninh nằm trong lòng Chu Phóng thở hổn hển, và cảm thấy rõ ràng thân thể của Chu Phóng cũng cứng lại.

“Xin lỗi.” Chu Phóng lau đi dịch thể trong tay mình, nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng của Đoan Mộc Ninh, trong lòng lại một lần nữa tràn ngập sự tự trách.

Thế này là thế nào? Bởi vì cậu ta yêu cầu, mà mình lại vứt bỏ lí trí đi hôn cậu ấy... điều này thật quá quắt so với sự trong sáng của cậu ấy. Giống như một kẻ cuồng tình dục vậy...

“Chu Phóng...” Đoan Mộc Ninh nhẹ nhàng gọi tên hắn, nắm chặt lấy tay hắn, “anh rất bận lòng sao?”

“Tiểu Ninh, chúng ta không nên thế này.”

Đoan Mộc Ninh bình thản nói: “Có sao đâu, trước khi có bạn gái... luyện tập một chút thôi mà.” Thấy Chu Phóng vẫn còn rất gồng người lên, Đoan Mộc Ninh cười nói, “đều là con trai cả, sẽ không sao đâu.”

“Tiểu Ninh, cậu không hiểu, chính vì đều là con trai, nên mới không thể tùy tiện nói hôn là hôn, hôn là khi thích một người mới...”

Đoan Mộc Ninh cười vô tư lự, nhưng ngón tay lại nắm chặt lấy ga giường, “là tôi yêu cầu anh dạy tôi, anh không phải tự trách, sau này có người mình thích rồi, anh có thể lại đi hôn cô ấy.” Thấy sắc mặt của Chu Phóng không tốt, Đoan Mộc Ninh cúi đầu, “hay là tôi cũng giúp anh...”

“Cậu rốt cuộc có biết là mình đang nói gì không?” Chu Phóng sầm mặt lại, “Tiểu Ninh, cậu không hiểu, cho dù có thân mật hơn nữa, cũng nên có giới hạn.”

“Anh không cần tôi giúp anh sao?” Đoan Mộc Ninh bình thản nói, duỗi tay ra nắm chặt lấy bộ phận đang dựng đứng lên ở nửa dưới người Chu Phóng.

Chu Phóng cứng người lại, ấn chặt lấy tay Đoan Mộc Ninh, khàn giọng nói: “cậu làm gì thế?”

Đoan Mộc Ninh không hề bị giọng nói nghiêm khắc làm sợ hãi mà rút lui, trái lại ngón tay lại khéo léo thọc sâu hơn nữa.

“Chu Phóng, anh không ghét tôi chứ?” Nhẹ nhàng nói, ngón tay cũng khe khẽ chuyển động, cảm thấy dục vọng của anh ta trong tay mình trương to lên, nóng bỏng mà thẳng cứng, mặt Đoan Mộc Ninh có chút đỏ, “ghét không?”

Chu Phóng cứng người lại, không nói nữa.

Nghe thấy tiếng hơi thở trở nên gấp gáp nặng nề trên đỉnh đầu, Đoan Mộc Ninh biết rằng anh ta có cảm giác, thay đổi tay, bắt đầu một vòng mới với động tác càng nhanh hơn.

Cuối cùng cũng phóng ra, mắt Chu Phóng chăm chăm nhìn cậu ta, trầm lặng.

Đoan Mộc Ninh giả vờ vô tư lau sạch ngón tay, khe khẽ ôm lấy Chu Phóng, “anh rất ghét tôi chạm vào anh sao?” Giọng nói có chút oan ức.

Chu Phóng lại cảm thấy trong lòng rất buồn.

Tiểu Ninh cậu ấy không nghe lời, chột trở nên... rất xa lạ.

Luyện tập cho nhau, cái cố rách nát thế này, coi mình là kẻ ngốc sao? Nhưng cậu ta lại giả vờ với bộ dạng như không có chuyện gì, nói ra cái lời nói dối mà có thể vạch trần trong phút chốc.

Cậu bé trước mặt mượn cớ để gần gũi với mình không còn là Tiểu Ninh trong sáng trước đây, một Tiểu Ninh làm người ta thương mến trước đây nữa. Trong lòng cậu ấy xét đến cùng đang nghĩ gì?

“Đoan Mộc Ninh.” Chu Phóng đột ngột lên tiếng, giọng nói nghiêm túc trầm thấp làm Đoan Mộc Ninh giật nảy mình.

Ngón tay Đoan Mộc Ninh run run, khe khẽ đáp lại: “Ừ... gì vậy?”

“Nhớ rõ lời tôi nói nhé, có việc gì cũng không được giấu trong lòng, nói cho tôi nghe, tôi sẽ giúp cậu tìm ra lối thoát, cho dù không có biện pháp, cũng có thể cùng cậu gánh vác.” Chu Phóng khe khẽ thở dài, “trong lòng cậu xét đến cùng đang nghĩ gì thế, sao tôi lại cảm thấy như không quen biết cậu?”

Trong lòng run rẩy, như thể giống như có một cơn gió lạnh dội vào trong chốc lát, toàn thân trở nên lạnh giá.

Không quen biết? Đúng rồi, chính mình cũng xa lạ với mình rồi.

Đoan Mộc Ninh luôn tìm cách để gần gũi anh, bá chiếm anh, luôn luôn nói dối, một Đoan Mộc Ninh mỗi ngày đều nhớ anh trước khi bước vào giấc ngủ... xa lạ đến mức làm cho người ta sợ hãi.

Bởi vì thích anh, mới muốn gần anh... làm sao có thể nói ra đây?

Đoan Mộc Ninh nắm chặt ngón tay, lạnh lùng nói: “Không có gì, nếu như anh không muốn, lần sau sẽ không như vậy nữa, tôi chỉ cảm thấy đều là con trai, lại không lỗ vốn gì nên giúp đỡ lẫn nhau, hơn nữa cũng rất thoải mái, không phải sao? Như vậy dễ chịu hơn là anh tự dùng tay làm phải không...”

“Được rồi, không nói những thứ đó nữa, ngủ đi.” Xoa xoa tóc cậu ta theo quán tính, nhưng trong lòng Chu Phóng lại cảm thấy rất bất an.

Luôn luôn coi Đoan Mộc Ninh là cậu bé không hiểu chuyện tình dục, lần trước cũng tưởng rằng cậu ta chỉ muốn học một chút kỹ thuật, nhưng bây giờ nhìn lại, cậu ta không hề không hiểu. Mà là giả vờ không hiểu.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 19

Chương 19: Ngày Tết của hai người

Sau giáng sinh lại là năm mới, năm mới qua không lâu, là kì nghỉ đông đến như thường lệ. Lớp 12 và lớp 9 đều là lớp tốt nghiệp, trường trung học Nhân Xuyên theo thường lệ yêu cầu học sinh học bù một tuần liền. Lúc chờ chương trình hoàn toàn kết thúc, thì đã gần tết rồi.

Từ sau đêm hoang đường đó trong tết nguyên đán lần trước, Chu Phóng liền cố ý trốn tránh Đoàn Mộc Ninh.

Đoàn Mộc Ninh lúc đầu chạy đến ngủ cùng với Chu Phóng, bị hấn lấy lí do cảm lạnh tiễn ra ngoài, lòng tràn đầy nghi hoặc. Qua vài ngày, bị hấn đuổi ra ngoài lần thứ hai, mới biết rằng hấn giận vì việc ngày hôm đó. Cười buồn một chút rồi lặng lẽ trở về phòng.

Sau đó liền ngủ một mình, cũng không dám sang phòng hấn nữa.

Mỗi ngày tuy rằng vẫn cùng ăn cơm như thường lệ, cùng đi học tan học, nhưng khoảng cách, lại ngày một xa.

Ngồi sau xe đạp ôm lấy hông anh ấy, rất muốn ôm chặt, nhưng lại sợ anh ấy nổi giận, chỉ đành áp chế suy nghĩ muốn gần gũi anh ấy của mình, nắm chặt ngón tay lại.

Một mình trốn trên đường, nhớ đến nụ hôn ngọt ngào của anh ấy, sự đụng chạm dịu dàng, bất giác không tự chủ được đạt đến cao trào... Một

Đoan Mộc Ninh ngày càng xa lạ, đừng nói Chu Phóng trốn như là trốn ôn dịch, ngay cả bản thân mình cũng bắt đầu ghét, thậm chí còn căm hận.

Dần dần, cũng từ rất nhiều kênh tìm hiểu vấn đề tình yêu đồng tính.

Lúc nghe nói đến hoảng loạn đến mức vỡ cốc, bản thân mình phản ứng quá mãnh cảm, giống như là một con mèo bị dẫm đuôi, vừa đáng thương lại vừa đáng cười.

Tôi không phải là đồng tính... Chỉ là tôi thích Chu Phóng, tôi không sai...

Lặp lại từng lượt từng lượt như vậy, nhưng trong lòng lại càng thêm mông lung.

Vẫn còn ở ngưỡng cửa của thế giới này, không thể lí giải nổi thái độ đầy xem thường của những người đó khi nói đến tình yêu đồng tính. Chỉ cảm thấy mình như phạm một sai lầm gì đó. Nếu như thực sự sai, thì sẽ tự sinh tự diệt. Không kéo Chu Phóng vào thì sẽ tốt hơn.

Hơn nữa, bây giờ Chu Phóng cố ý trốn tránh mình, dường như là ghét một Đoan Mộc Ninh thường muốn gần gũi ôm hôn anh ấy, một Đoan Mộc Ninh giống như là một “con mèo phát dục” vậy.

Có chút buồn bã phỉ nhổ bản thân, sắp đến tết rồi, trong lòng vẫn không có chút niềm vui đón tết.

Chu Phóng thì lại vui mừng hơn hờ bắt đầu chuẩn bị đón tết.

Đến nhà bố, hay là đến nhà mẹ đón? Hắn do dự, rồi hỏi ý kiến của Đoan Mộc Ninh. Đoan Mộc Ninh chỉ lặng lẽ ăn cơm, cảm thấy mỗi hạt cơm đều khó có thể nuốt trôi.

Thời gian nghỉ đông, hai người cả ngày cùng ở trong một ngôi nhà, nhưng Đoan Mộc Ninh luôn cảm thấy Chu Phóng cố ý trốn tránh mình.

Anh ấy không dịu dàng vò vò tóc mình nữa. Thậm chí ngay cả ôm ấp cũng không hề có nữa.

Cái cảm giác mà người mình muốn gần gũi cố ý trốn tránh mình thật là khó chịu. Cho dù anh ấy vẫn giả vờ không có gì, đối diện với mình vẫn là khuôn mặt vui vẻ. Nhưng Đoan Mộc Ninh biết, trong lòng anh ấy, đã dựng lên một phòng tuyến chỉ để ngăn mình.

Mãi đến ngày hai mươi chín tháng chạp, Chu Phóng dậy rất sớm, đến bên phòng ngủ của Đoan Mộc Ninh gọi cậu dậy, “Tiểu Ninh, hôm nay cùng tôi đi mua quần áo, được không?”

Đoan Mộc Ninh lạnh nhạt cười cười, “tôi có quần áo mặc rồi, không cần mua mới nữa.”

Chu Phóng bây giờ vẫn chưa độc lập về kinh tế, vẫn còn dựa vào chu cấp sinh hoạt phí của bố mẹ. Nếu như tiêu tiền của anh ấy, trong lòng Đoan Mộc Ninh sẽ không thể thoải mái được.

“Cậu lo gì chứ, số tiền đó là do tôi kiếm được, không nhiều, nhưng mà đủ để hai chúng ta có thêm một bộ quần áo mới.” Chu Phóng cười cởi mở, ôm lấy vai Đoan Mộc Ninh, “đi thôi, tết đến nên mua một chút quần áo mặc.”

Đoan Mộc Ninh cảm thấy mũi mình có chút cay cay. Những ngày được nghỉ học Chu Phóng thỉnh thoảng ra ngoài, lẽ nào là đi làm thêm sao?

Câu trả lời của Chu Phóng là: “Anh đầu bếp làm bánh ở tiệm kia, nói tôi rất có năng khiếu, khi nào đến kì nghỉ thì đến giúp anh ấy.”

“Ra vậy.” Đoan Mộc Ninh cúi đầu, “anh quyết định ngày mai đến bên nào qua năm mới?”

Chu Phóng vỗ vỗ vai cậu, cười nói: “Hai chúng ta cùng đón tết, tôi nói với bố mẹ rồi, mừng 1 họ sẽ đến thăm tôi.”

Tâm tình tốt hơn một chút, Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu chăm chú nhìn Chu Phóng, “có phải là anh ghét tôi không?”

“Không đâu.”

“Vậy vì sao lại trốn tôi?”

“Trốn cậu ư? Có chuyện đó à...” Chu Phóng cảm thấy không hiểu, suy nghĩ trong chốc lát, dường như hiểu ra cậu ta nói điều gì, liền xoa xoa mũi cười, “không phải là cậu ghét đụng chạm thân thể sao, tôi sợ những động tác sơ ý của tôi sẽ làm cậu cảm thấy phiền hà.”

Đoan Mộc Ninh nắm chặt nắm tay, “kì thực tôi không hề ghét đụng chạm với anh.”

“Được rồi, không nói những cái này nữa, đi đến cửa hàng trước mặt đi.” Chu Phóng chuyển chủ đề.

Đoan Mộc Ninh im lặng trong phút giây, gật gật đầu đi theo.

Đi đến cửa hàng, Chu Phóng rất ân cần chọn quần áo cho Đoan Mộc Ninh, áo mặc trong, áo len, áo khoác, thậm chí cả quần lót, trọn bộ mới từ trong ra ngoài. Mặc chiếc áo khoác to màu trắng, đứng trước gương, Đoan Mộc Ninh xoa xoa má, khẽ nói: “Giống như là gấu Bắc Cực ấy.”

Chu Phóng ha ha cười lên, vỗ vỗ vai Đoan Mộc Ninh, “có thích không? Cảm thấy cậu mặc màu trắng rất đẹp.”

“Ừ...”

“Vậy mua chiếc này.” Chu Phóng bảo người bán hàng bọc lại, nhưng Đoan Mộc Ninh lại lắc lắc đầu, “không muốn cởi ra, mặc luôn nhé.”

“Cậu có mới nói cũ thật là thẳng thắn đấy.” Chu Phóng cười đi trả tiền.

Đoan Mộc Ninh nói khẽ: “Tôi chỉ thích đồ anh mua cho.”

“Cậu thì thăm gì thế?” Chu Phóng quay đầu.

“Không có gì, chiếc áo này mặc rất ấm.”

Mua xong áo rồi, trên đường về nhà đi qua siêu thị, Chu Phóng lại kéo Đoan Mộc Ninh đi mua rau.

“Tối mai là ba mươi tết, tôi phụ trách mua thức ăn, cậu phụ trách nấu cơm, được không.” Chu Phóng vừa chọn rau vừa nói.

Đoan Mộc Ninh đột nhiên cảm thấy, cùng mua rau với anh ấy, cảm giác thật ấm áp, giống như là một gia đình vậy. Nếu như mình không thích anh ấy, hai người chỉ là những người bạn đơn thuần, có phải sẽ tốt hơn không?

“Cậu có ăn củ cải không?” Chu Phóng đột nhiên nói.

“Hả? Không ăn.”

“Rau xanh thì sao?”

“Cũng được.”

“Ăn thịt bò nhé?”

Nhìn mọi người xung quanh nhìn họ cười, Đoan Mộc Ninh có chút đỏ mặt, “anh đừng hỏi nữa, mua gì thì mua đi.”

Chu Phóng đột nhiên tiến đến, “phải nghe ý kiến của Áp Trại phu nhân mà.”

Tâm tình Đoan Mộc Ninh trong phút chốc bị rơi xuống đáy động.

Biết là anh ấy chỉ đùa một cách vô tư, chính bởi vì anh ấy thẳng thắn vô tư như vậy, còn mình lại có suy nghĩ tâm tư khác, mới càng cảm thấy bi ai. Bởi vì anh ấy vô tư đùa một câu, mà mình lại thốn thức trong lòng, thật là ngốc nghếch đến đáng cười.

Ngày hôm sau là ba mươi Tết, ở thành phố nhỏ vẫn chưa cấm đốt pháo, từ sáng sớm, tiếng pháo bùng nổ làm không khí đón năm mới càng thêm rộn rã. Chu Phóng cũng mua một dây pháo đốt trong sân, sau đó mới bắt đầu ăn sáng.

Cả một ngày, hai người đều bận ở trong bếp. Chu Phóng ở bên cạnh tuy rằng vững chân vững tay, nhưng Đoan Mộc Ninh lại không nỡ đuổi anh ta đi, sau lễ Giáng sinh, dường như một thời gian rất dài không ở bên anh ấy thân mật như thế này.

“Giúp tôi lấy một ít muối.”

“Được.” Anh ấy cười tươi rói, dường như rất thích mình sai anh ấy.

“Chiếc đĩa đó... đặt gần lại một chút.”

“Ừ.”

“Chu Phóng, anh đừng dùng rau linh tinh, cái này là dùng để cuốn bánh chẻo mà.”

“Tuân lệnh.”

“Giúp tôi cắt một ít hành...”

Nhìn Đoan Mộc Ninh bận túi bụi, Chu Phóng không nhịn được cười lên, “Tiểu Ninh à, cậu nấu cơm quét dọn cái gì cũng biết, ai mà lấy được cậu, thật là có phúc đấy.”

“Vậy anh lấy tôi nhé.” Đoan Mộc Ninh bình thản nói.

Chu Phóng cười xấu xa, “tôi lấy cậu thế nào, cô vợ to lớn như tôi thế này, cậu ôm cũng không ôm được.”

“Vậy đổi lại anh ôm tôi.” Đoan Mộc Ninh vẫn nói với giọng điệu bình thản không gợn sóng.

“Haizz, vậy thì lại trở thành tôi lấy cậu rồi.”

“Vậy cũng không sao.”

“Tôi đi chuẩn bị một chút pháo hoa, không ở đây làm phiền cậu nữa, he he.”

Chu Phóng chuồn đi nhanh chóng.

Nhìn bóng hắt biến mất khỏi tầm mắt, Đoan Mộc Ninh nhoẻn miệng ra, khe khẽ cười. Biết nấu cơm quét dọn thì có ích gì, người mình thích lại không vì điều này, mà ở bên mình.

Chuẩn bị một buổi chiều, thức ăn bày lên bàn hiện rõ vẻ thịnh soạn. Ngoài những món xào đầy màu sắc, còn có đĩa sa lát hoa quả Đoan Mộc Ninh chuyên tâm bày lên, một đĩa bánh chèo nóng hổi.

Vừa xem chương trình giao thừa vừa ăn cơm, thỉnh thoảng nói vài câu, niềm vui lan tỏa.

Bởi vì ngày tết, Đoan Mộc Ninh được Chu Phóng “ân chuẩn” cho uống một cốc rượu nho.

Trên mặt nhuộm sắc hồng nhàn nhạt, nhưng lại không hề say, vẫn cúi đầu ăn ngoan ngoãn.

Lúc sắp đến 12 giờ, Lâm Vi, Ôn Đình, Chu Tân Tân, Lưu Tuấn Kiệt, một đám bạn học tốp hai tốp ba gọi điện đến chúc mừng năm mới. Đoan Mộc Ninh tuy sớm biết rằng Chu Phóng quan hệ tốt, nhưng thấy anh ta cười vui vẻ như vậy, cùng chúc mấy người kia đón tết vui vẻ, điện thoại của mình lại không hề kêu lên, trong lòng không khỏi cảm thấy hẫng hụt.

Bạn học, không có một quan hệ tốt, người thân cũng không có, thực sự là sẽ không có ai gọi điện cho mình.

Nghĩ như vậy, không ngờ điện thoại lại đột nhiên vang lên.

“Tiểu Ninh, chúc mừng năm mới...” giọng nói của người đàn ông ở đầu kia không biết có phải là do kích động hay không mà có chút run run, “con đón tết thế nào? Đã ăn giao thừa chưa? Đang xem chương trình giao thừa sao?”

Đoan Mộc Ninh trầm ngâm trong chốc lát, khẽ đáp lại: “Ừ, tôi rất ổn.”

“Hề hề, báo cho con một tin tốt lành, bố đã giúp con liên hệ một trường học tốt, một trường trung học rất tốt...” Ông ta dường như đang say rượu, vừa nói vừa thở một cách mơ hồ.

“Cảm ơn.”

“Tiểu Ninh à, bố mua cho con rất nhiều quà, hề hề, đều gửi đi cho con rồi, nhớ đi tra nhận nhé, có nghe không?”

“Ừ.”

“Sao lại nhại mãi thế, ông say thật rồi.” Một giọng nam trầm thấp khác từ đầu dây kia vọng lại, “cậu là Tiểu Ninh phải không?”

“Đúng.”

“Bố cậu hôm nay có chiều dài, uống say rồi, cậu đừng để ý. Việc chuyển trường hãy suy nghĩ cho tốt, sẽ không ép cậu.”

“Được.”

“Vậy tôi gác máy nhé.”

Nghe tiếng tút tút từ đầu dây bên kia, Đoan Mộc Ninh không ngăn nổi nghi ngờ, người đàn ông đó là ai? Nghe giọng nói rất trầm, lẽ nào là ông chú ông bác nào đó ở đâu chạy đến?”

Ngẩng đầu lên, nhưng lại nhìn thấy Chu Phóng đứng trước mặt mình, khuôn mặt nghiêm túc, “cậu sắp chuyển trường?”

“Tôi vẫn chưa đồng ý.”

Chu Phóng im lặng trong chốc lát, khẽ nói: “Có lẽ... cậu thực sự nên sống cùng bố cậu, tôi không có cách nào để quan tâm đến cậu mãi.” Thần sắc có chút ủ rũ.

“Không có gì.”

“Ý của tôi là, cậu sẽ lớn lên, không thể quen với việc cái gì cũng dựa vào tôi.”

“Cho nên sao? Anh muốn tiễn tôi đi đến nhà của người đàn ông xa lạ đó sao?” Vẻ mặt Đoan Mộc Ninh có chút cứng lại, ngón tay nhét trong túi áo nắm chặt, “muốn tôi đi sao? Chán tôi rồi phải không?”

“Cậu bé, cậu luôn nghĩ sai rồi, tôi làm sao nỡ tiễn cậu đi đây.” Thở một hơi thật dài, bất đắc dĩ nói, “là tôi cảm thấy, có lẽ bố cậu có thể dành cho cậu nhiều sự quan tâm hơn...”

“Không, sống cùng với anh tôi cảm thấy giống một gia đình hơn.” Đoan Mộc Ninh ngẩng đầu lên cười, “anh không ghét tôi chán tôi là tốt rồi.”

“Đồ ngốc.” Chu Phóng đưa tay ra, muốn xoa tóc Đoan Mộc Ninh, nhưng lại khựng lại thu tay về.

“Tiểu Ninh, tôi có một chuyện muốn nói rõ với cậu.” Chu Phóng kéo Đoan Mộc Ninh ngồi xuống ghế sofa, “cậu bây giờ còn nhỏ, có thể chưa hiểu, cách nói ‘đều là con trai thì có sao đâu’ này không tốt, giữa con trai với nhau... nói thế nào nhỉ, giữa con trai với nhau cũng có rất nhiều nguy hiểm. Cái gọi là... tình yêu đồng tính, cậu đã nghe nói chưa?”

“Tôi... tôi không biết.” Trong lòng Đoan Mộc Ninh khẽ run lên, bối rối ngắt lời hắn.

“Tôi không muốn vì sự lơ là của tôi lại làm cho cậu trong độ tuổi nguy hiểm nhất lại bị biến đổi cả về khuynh hướng tình dục, như vậy thật quá tàn nhẫn với cậu.” Chu Phóng cẩn thận tìm từ. Sau một hồi lâu, mới như là đã hạ quyết tâm, “cậu bây giờ vẫn còn trong sáng, nếu như bị một kẻ khốn kiếp không biết chừng mực như tôi thay đổi một cách vô thức đi thích một người đàn ông, như vậy thì tôi có cắt đầu treo cổ cũng không có cách nào đền tội.”

“Tôi sẽ không thích đàn ông.” Trên miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại sợ hãi đến phát run.

Anh ấy rất ghét yêu đồng tính sao? Có lẽ không bao gồm mình trong đó chứ...

Chỉ đơn thuần là rất thích anh ấy, muốn gần gũi anh ấy, ôm anh ấy cảm thấy tâm tình rất tốt, lúc được anh ấy hôn thì có cảm giác hạnh phúc đến phát run. Anh ấy rất ghét mình như vậy sao...

Thà rằng giấu kín trong lòng, còn hơn là bị anh ấy ghét, một mình mình biết là tốt rồi.

“Chu Phóng, anh yên tâm đi, tôi sẽ không vì thế này mà đi thích con trai...” giọng nói cố tỏ ra bình thản nhưng móng tay lại bấm chặt vào lòng tay.

“Vậy thì tốt.” Chu Phóng yên tâm thở một hơi, ngồi sát lại vò vò tóc cậu, “chờ cậu lớn lên rồi sẽ thích một cô gái.”

“Ừ, có lẽ vậy.”

“Vậy... vẫn còn có một việc phải nói với cậu.”

Đoan Mộc Ninh ngoan ngoãn gật đầu, “anh nói đi.”

Chu Phóng khẽ cười, “có một cô gái thổ lộ với tôi, tôi cũng rất thích cô ấy, nên đã bằng lòng yêu rồi.”

“Thật... thật không?” Đoan Mộc Ninh sững người, cười nói, “vậy rất tốt, tuổi anh bây giờ, rất nhiều người biết yêu rồi, trước khi tốt nghiệp thử cảm giác yêu đương một chút cũng không tồi...”

“Ừ, tôi nói chờ sau khi tốt nghiệp sẽ lại cùng bên nhau, không muốn làm ảnh hưởng tới việc học tập của cô ấy.”

“Cô ấy... thành tích học tập rất tốt đúng không?”

“Đúng vậy, cho nên tôi rất cố gắng, thi lên một trường đại học tốt để ở bên cô ấy.” Chu Phóng khe khẽ thở dài một hơi, “kì nghỉ nên chăm chỉ học hành.”

Đoan Mộc Ninh im lặng trong chốc lát, như là cam chịu, nghiền răng chặt hơn.

“Cô giáo của chúng tôi nói nghỉ hè sẽ có một cuộc thi giải thưởng văn học lớn, có lẽ anh cũng có thể thử tham gia một chút. Nếu như đạt giải thưởng, có thể bảo lưu lên đại học. Đến lúc đó có thể chọn học cùng một trường với bạn gái anh, như vậy chẳng phải càng tốt hơn sao?”

Chu Phóng quay đầu lại nghiêm túc nhìn Đoàn Mộc Ninh một cách chăm chú, “cậu thật sự nghĩ như vậy?”

“Ừ.” Đoàn Mộc Ninh gật gật đầu, “có thể nói với tôi người đó là ai không? Rất xinh đẹp chứ... có phải là Ôn Đình không?”

“He he, Ôn Đình thì tôi không dám, kì thực... là Tân Tân, cô ấy rất đáng yêu đúng không?”

“Ồ... cô ấy à.” Đoàn Mộc Ninh nắm chặt ngón tay, “tôi cứ tưởng là anh thích túp con gái ít nói dịu dàng cơ, Chu Tân Tân... rất hoạt bát mà.”

Chu Phóng nhún nhún vai cười, “Kiểu im lặng nặng nề đó tôi mới không thích, tôi thích các cô gái hoạt bát một chút, ở bên họ tâm tình mới nhẹ nhõm.”

Trong lòng chợt đau đớn, Đoàn Mộc Ninh cúi đầu, khẽ nói: “Đúng vậy, người hoạt bát cởi mở thì dễ cư xử, người nặng nề trầm lặng... cho dù là ai cũng không thích được.”

Nhìn Đoàn Mộc Ninh cố làm ra vẻ trấn tĩnh, trong lòng Chu Phóng cũng có chút chua xót.

Không biết vì sao, quan hệ của hai người lại phát triển theo hướng kì quái này, Chu Phóng muốn quay lại hết sức, nhưng lại phát hiện ra Đoàn Mộc Ninh bướng bỉnh không chịu quay đầu, mình cũng lực bất tòng tâm.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Lúc đến 12 giờ, Chu Phóng châm pháo hoa đã chuẩn bị sẵn. Các nhà các hộ đồng thời cũng đốt pháo hoa, làm cho đêm thành phố được khoác lên vẻ hoa lệ lộng lẫy.

Tiếng chuông rang sáng báo hiệu kết thúc một năm.

Khi mọi người đang chìm trong niềm vui ngày tết, Đoan Mộc Ninh chỉ trầm lặng đứng trên bậc thềm, chăm chú nhìn Chu Phóng đang đốt pháo hoa với khuôn mặt tươi cười, đón một năm mới đến bằng một tâm tình buồn chán.

Ngày hôm sau, bố mẹ của Chu Phóng lần lượt đến, Chu Phóng ba la bô lô ba hoa, mẹ hắn bị đùa đến mức cười không khép miệng lại được.

Nhìn dáng điệu một nhà họ vui vẻ, Đoan Mộc Ninh mượn cớ lặng lẽ trở về phòng.

Chu Phóng nói hoàn cảnh của cậu ta cho bố mẹ nghe, bố nghiêm túc nói: “Con đem cậu ấy qua đây tuy rằng là có ý tốt, nhưng năm sau khi con tốt nghiệp, cậu ta sẽ thế nào? Lẽ nào con định chăm sóc cậu ta cả đời sao?”

Chu Phóng buồn chán túm túm tóc, “đến lúc đó hãy tính vậy.”

Chờ sau khi bố mẹ đi, Chu Phóng đến phòng ngủ của Đoan Mộc Ninh, Đoan Mộc Ninh nằm trên giường nhắm mắt lại, lông mi có chút run run không yên, Chu Phóng đi đến ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, “đã ngủ chưa?”

“Chưa...”

“Học kì sau tôi tốt nghiệp rồi, cậu có dự định gì không?”

“Tôi nghĩ rồi, anh đến học đại học ở thành phố nào, tôi muốn chuyển đến trường trung học gần đó ở cùng anh, có được không?” Ánh mắt nghiêm

túc làm cho Chu Phóng không nhẫn tâm từ chối.

Nhưng mà, ý nghĩ của cậu bé dù sao cũng quá đơn thuần, chuyển sang thành phố khác học, thủ tục làm gì đơn giản như vậy? Hơn nữa, mình lên đại học chắc chắn phải ở kí túc xá, làm sao có thể đem cậu ta đi cùng?

Nhìn bộ dạng Chu Phóng chau mày nhăn mặt, Đoan Mộc Ninh sưng lại, “anh sẽ bỏ lại tôi sao?”

Chu Phóng thở dài một hơi, cười nói: “Nếu như không được, tôi sẽ lên đại học ở đây, đừng lo.”

Cảm thấy ngón tay ấm áp của anh ấy luồn vào tóc mình, trong lòng Đoan Mộc Ninh lại cảm thấy khó chịu như nghẹt thở.

Ở đây? Thành phố nhỏ này, ngay cả một trường giống như đại học cũng không có... anh ấy sẽ vì mình mà vứt bỏ cơ hội đến một trường đại học lớn? Mình có phải là đã quá ích kỉ không?

“He he, thành tích của tôi, cổ lắm cũng thi được trường đại học loại hai, ở đâu cũng giống nhau mà.”

Chu Phóng dường như đã nhìn rõ ý nghĩ của đối phương, giọng nói dịu dàng, làm lòng người càng thêm buồn phiền.

Đoan Mộc Ninh nghiến nghiến răng, “anh thích trường đại học nào thì cứ việc đi ôn tập đi, dù sao thì cũng không phải là xa cách mãi mãi, tôi có thể ở đây chờ anh về.”

“Một mình cậu thì làm thế nào?”

“Tôi đã mười tám tuổi rồi, có thể chăm sóc mình được rồi.”

Mỗi lần nói đến vấn đề này, luôn cảm thấy trong lòng khó chịu, Chu Phóng chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai cậu ta, “đừng nghĩ những thứ này nữa,

ngủ đi.”

Giúp cậu ta kéo kéo chần, sau đó nhõm dậy ra khỏi cửa, Chu Phóng chần chừ ở phòng khách một hồi rất lâu, lúc này mới hạ quyết tâm lục tẩm danh thiếp bị Đoan Mộc Ninh tùy tiện quăng trong ngăn kéo, quay số điện thoại của bố cậu ta.

* * *

Ngày tết đã qua, Chu Phóng liền bắt đầu chăm chỉ ôn tập, Đoan Mộc Ninh cũng xem sách cùng với hẳn.

Những ngày ngồi đối diện nhau đọc sách trong phòng học, cuối cùng cũng qua đi rất nhanh. Đoan Mộc Ninh tìm rất nhiều tài liệu liên quan đến giải thưởng văn học đó, giúp Chu Phóng lập kế hoạch, Chu Phóng nói: “Tôi ghét những thứ quy tắc đó, cho dù có tham gia cũng không được giải đâu.”

Nhưng Đoan Mộc Ninh lại không tán đồng, cuộc thi lần này không có chủ đề, không hạn chế đề tài, yêu cầu về số chữ cũng vô cùng rộng rãi, có thể làm người thi thỏa sức phát huy.

Dưới sự một mực khuyến bảo của cậu ta, cuối cùng Chu Phóng cũng đăng ký tham gia.

Sau đó liền tìm cảm hứng, xác định đề tài.

Chu Phóng đem theo Đoan Mộc Ninh đến ngoại thành đi dạo lung tung, trên núi, bên hồ, chỗ nào cũng có dấu chân hai người.

Chu Tân Tân nghe nói Chu Phóng sắp tham gia cuộc thi, vui mừng cầm một giỏ hoa quả đến động viên, thuận tiện mua cho Đoan Mộc Ninh một đôi găng tay nhung màu trắng mềm mại, “Tiểu Ninh, chị mua quà cho em này.”

Nhưng lại bị hai tiếng “cảm ơn” lạnh lùng của Đoan Mộc Ninh làm cho bối rối.

Đoan Mộc Ninh một mình về phòng, Chu Phóng xoa xoa mũi, kéo Chu Tân Tân đến phòng học.

“Anh và Tiểu Ninh cãi nhau?” Chu Tân Tân nghi hoặc hỏi, “có phải là anh lại giở trò lưu manh làm cậu ấy tức giận không?”

Chu Phóng thở dài một hơi, “có còn coi anh là đại ca nữa không?”

“Mỗi lần anh nói như vậy hai chân em đều mềm nhũn, được rồi, đừng có nói vòng nói vo nữa, cần em giúp gì thì cứ nói.”

“Anh nói với cậu ấy, em là bạn gái của anh.”

“Gì...” Hớp trà cứ thế phun vào mặt Chu Phóng, Chu Phóng trấn tĩnh dùng khăn giấy lau sạch, tiếp tục nói, “hi vọng là em có thể phối hợp một chút.”

Chu Tân Tân ho sặc sụa một hồi, lườm một cái, “lấy người ta làm bia đỡ đạn, mà cũng không hỏi ý kiến một chút!”

Chu Phóng cười không nói, Chu Tân Tân suy nghĩ trong chốc lát, rồi mới hỏi: “Vì sao đột nhiên... phải như vậy?”

“Anh cảm thấy, Tiểu Ninh, cậu ta dường như quá dựa vào anh, điều này không hề tốt cho cậu ấy, cho nên mới nghĩ ra biện pháp này, để cậu ấy biết rằng tương lai cả hai đều có cuộc sống của mình, sớm học sự độc lập.”

“Thật sao...”

“Ngoài ra, chính trong lòng anh cũng có chút hỗn loạn, muốn tách cậu ta ra một chút, hòa hoãn một chút.”

“Ồ.” Chu Tân Tân gật đầu, đột nhiên lại hỏi, “vậy anh muốn em sẽ phối hợp với anh như thế nào?”

Chu Phóng cười xấu xa, “đến đây, trước tiên là ôm một cái.”

“Chết đi.” Chu Tân Tân ném ngay ra từ đó.

Cửa đột ngột mở, Đoan Mộc Ninh đứng ngoài cửa, lạnh lùng nhìn Chu Tân Tân.

“Chu Phóng, đưa giúp tôi cặp sách.”

“Ồ.” Chu Phóng đưa cặp sách cho cậu ta, sau đó Đoan Mộc Ninh liền quay người đi.

Khoảnh khắc đó, ánh mắt Đoan Mộc Ninh nhìn Chu Tân Tân làm trong lòng Chu Phóng bất an.

Đoan Mộc Ninh với ánh mắt căm hận đó, là cậu bé trong sáng mà mình luôn muốn che chở sao? Từ lúc nào cậu ta bắt đầu không nghe lời nữa vậy, ngang bướng tùy tiện, thậm chí còn vô lễ gây chuyện, có tâm sự gì cũng không nói với mình.

Bây giờ Đoan Mộc Ninh dùng ánh mắt đó nhìn “bạn gái” mình, làm trong lòng Chu Phóng có chút buồn bã.

Cậu ta rốt cuộc có chuyện gì? Chu Phóng không hiểu, chỉ có duy nhất một điều có thể xác định, sự thay đổi của cậu ta là có liên quan đến mình.

Cảm giác áy náy sâu sắc đột nhiên dâng lên trong lòng.

Buổi chiều, Chu Phóng nói muốn đến nhà Chu Tân Tân lấy tài liệu, nhìn Đoan Mộc Ninh trầm lặng xem ti vi ở phòng khách, trong lòng Chu Phóng cũng có chút không thoải mái, “Tiểu Ninh, cậu ở nhà một mình không sao chứ?”

“Ừ.” Bộ dạng đáp như có như không.

Chu Phóng lui đi, đóng cửa lại.

Nhưng Đoan Mộc Ninh ở trong nhà lại run run cầm điều khiển từ xa lên, sau một khoảnh khắc, ném mạnh ra xa.

Mùng 5 tết, Chu Phóng mang hoa quả đến nhà Chu Tân Tân chúc tết, nhân tiện thảo luận việc cuộc thi.

Dưới sự dụ dỗ của Chu Phóng, Chu Tân Tân cũng đăng kí tham gia cuộc thi văn học này, Chu Phóng nói “một mình chán không bằng mọi người cùng chán”, cùng kéo Chu Tân Tân, Hà Tiểu Tuyết và một đám người xuống nước.

Thời gian bữa tối, hai người đang thảo luận về cuộc thi, Chu Phóng đột nhiên có điện thoại, là Đoan Mộc Ninh gọi đến.

“Chu Phóng... tôi rất đau bụng...”

Chu Phóng thất kinh, vội vã vứt sách lại, cười cười xin lỗi Chu Tân Tân, “anh về nhà trước nhé, nói với mẹ em, cơm chiều không cần nấu phần của anh nhé.”

“Cô ời, cháu về trước đây, hôm khác cháu lại đến thăm cô.” Chu Phóng hét to vào trong bếp, mặc áo ngoài vội đi.

Chu Tân Tân nhìn bóng dáng vội vã của hắn ta, mặt biến sắc, cẩn thận từng tí một hỏi: “Đại ca, Đoan Mộc Ninh có chuyện gì phải không?”

“Ừ.” Chu Phóng thay giày ở vỉa hè.

“Anh không cảm thấy... anh lo lắng cho cậu ấy, có chút quá mức không?”

“Linh tinh, anh đem cậu ta về ở cùng, anh có thể không lo lắng không?”

“Nếu như hôm nay trước mặt là bạn gái của anh thật, anh cũng sẽ... bỏ đi sao?” Chu Tân Tân nghiêm túc nhìn Chu Phóng, “có thể là em đã quá miễn cảm, cậu ta ỷ lại vào anh quá độ, nhưng anh dường như cũng quá mức quan tâm đến cậu ta...”

“Cô bé này, nói hồ đồ gì thế, được rồi, anh đi đã nhé.”

Chu Phóng không để ý đến lời nói của cô bạn, quay người đi khỏi cửa.

Bên ngoài nổi gió, khí lạnh buốt xương, nhưng không lạnh giá bằng lòng người.

Lời nói của Chu Tân Tân dường như tiếng sấm nổ bên tai, chấn động làm cho toàn thân bất giác run lên.

Nghe giọng nói buồn bã của Đoan Mộc Ninh, lại lo lắng đến mức chân tay cuống quýt, tim đập nhanh như vậy... mình làm sao thế này? Lẽ nào như Chu Tân Tân nói thật, mình quan tâm cậu ta đến mức có chút vượt ngoài phạm vi lí tính rồi?

Đạp xe như vũ bão về nhà, đầu mày càng nhú càng chặt.

Sau khi về nhà thì trời đã tối, trong phòng không bật đèn, cảm giác lạnh lẽo. Chu Phóng vứt áo ngoài xuống một cách tùy tiện, chạy đến phòng ngủ của Đoan Mộc Ninh, bật đèn lên, chỉ cảm thấy toàn thân cậu ra co lại trên giường.

Trong lòng dâng lên một hồi đau đớn, vội vã ngồi xuống bên giường.

“Sao vậy? Đau bụng sao?”

“Ừ... buổi tối... ăn phải đồ hư.”

“Cậu ăn gì vậy?”

“Trứng gà... nhưng vẫn chưa chín.” Đoan Mộc Ninh mở to mắt nhìn Chu Phóng, giọng nói yếu ớt, “không có gì, anh giúp tôi tìm ít thuốc được không...”

“Trong nhà chỉ có thuốc cảm.” Chu Phóng sững lại: “Hay là tôi đưa cậu đi viện nhé?”

“Không cần...” Giọng nói của Đoan Mộc Ninh có chút lo lắng, “tôi... tôi ghét bệnh viện.”

Chu Phóng nghĩ có lẽ là việc mẹ cậu ta qua đời, làm cho cậu ta ghét bệnh viện. Thế là dịu dàng xoa xoa tóc cậu ta, “cậu đợi chút, tôi đi mua, ăn đồ ăn hư bị đau bụng phải không?”

“Ừ... đúng rồi.”

Chu Phóng tăng nhiệt độ điều hòa lên một chút, kéo kéo chăn, “tôi sẽ về ngay.” Rồi quay người ra khỏi cửa.

Bên ngoài đang mưa, Chu Phóng băng qua màn mưa phi như bay đến hiệu thuốc gần đó, mua thuốc rồi lại phi như bay quay về, đã quá nửa tiếng đồng hồ, trên người đều ướt đẫm. Cũng không quan tâm đến việc mình có bị cảm hay không, quần áo ướt đều không kịp thay ra, chạy đến nhà bếp trước tiên, giúp cậu ta cầm một cốc nước nóng, sau đó chạy đến phòng ngủ, đưa thuốc cho cậu uống.

Thấy sắc mặt của cậu đã tốt hơn nhiều, Chu Phóng dịu dàng hỏi: “Đã tốt hơn chưa? Hay là tôi làm chút gì cho cậu ăn nhé.”

“Ừ... tôi cũng hơi đói.”

Chu Phóng cười cười, quay người đi đến nhà bếp, lúc mở tủ lạnh ra, liền sững người.

Hộp trứng gà trong tủ lạnh, đầy ắp, một quả cũng không thiếu. Cậu ta nói ăn trứng gà hư bị đau bụng sao?

Chau mày đi đến phòng ngủ, nói với Đoan Mộc Ninh: “cậu ăn cơm tối ở nhà đúng không?”

“Ừ.” Đoan Mộc Ninh nghi hoặc nhìn Chu Phóng, nhưng lại thấy sắc mặt đối phương nặng nề.

“Sao cậu lại lừa tôi ăn trứng gà đau bụng?”

“Tôi... tôi ăn phải đồ ăn hư.” Cắn chặt môi, nhìn Chu Phóng một cách vô tội, nhưng người kia lại sầm mặt đến bên giường kéo cậu dậy.

“Cậu lại có thể nói dối tôi sao?” Chu Phóng thể hiện rõ sự vô cùng phẫn nộ, giọng nói đều có chút run run, “cậu có biết là tôi lo lắng đến thế nào không? Từ nhà Tân Tân phi về đây, nhìn thấy cậu nằm co quắp trên giường tôi đã lo lắng bao nhiêu, cậu có biết không? Lại còn đạp xe như điên trong trời mưa đi mua thuốc cho cậu nữa, kì thực cậu không hề đau!”

Đoan Mộc Ninh cắn răng, không nói, không giải thích.

Nhìn thái độ bướng bỉnh và không biết hối cải của cậu ta, Chu Phóng càng giận đến cực điểm, lật chăn lên túm Đoan Mộc Ninh dậy.

“Còn nhỏ như vậy mà đã biết nói dối, sau này sẽ được lắm.” Túm lấy cậu ta lật người lên, một cái tát vào mông, “học nói dối tôi sao?”

“Ái...” Bị đánh một cái bất ngờ, Đoan Mộc Ninh bật ra tiếng kêu kinh hãi, sau đó liền nghiêng chặt răng.

“Tưởng rằng tôi sẽ không đánh cậu sao? Giả vờ ốm, cậu thật là thông minh.”

Lấy danh nghĩa huynh trưởng giáo huấn cậu ta, tay đánh lên mũi cậu ta, muốn cậu ta biết nói dối là không đúng, giờ thủ đoạn với mình là không nên.

Từng cái từng cái đánh xuống.

“Nhận sai đi.” Chu Phóng càng đánh mạnh hơn.

Đoan Mộc Ninh vùi đầu vào gối, không hét một tiếng.

“Nhận sai? Cậu tưởng rằng mình lừa gạt nói dối, có thể nói dối được tôi là rất ghê gớm sao, đúng không?” Lại một cái tát mạnh xuống, tiếng đen đét trong phòng ngủ nghe càng nghe rõ một cách đặc biệt, “nhận sai đi, nghe thấy không?”

Toàn thân Đoan Mộc Ninh run lên, nắm chặt lấy gối.

“Anh đánh đi, đánh chết thì thôi.”

Giọng nói bướng bỉnh vì bị gối chặn lại, trầm trầm ngọt ngào, nghe bên tai Chu Phóng, giống như có vật gì nặng chọc vào tim can.

Chu Phóng ngừng đánh cậu ta, quay người lại, sững ra trong phút chốc.

Nước mắt Đoan Mộc Ninh từng giọt từng giọt chảy xuống theo gò má, môi bị răng cắn chặt máu cũng không khóc thành tiếng.

“Cậu...” Giọng nói của Chu Phóng bị mắc trong cổ họng, muốn đưa tay lau nước mắt cho cậu, ngón tay lại run lên dữ dội.

Đoan Mộc Ninh không quay đầu lại, lau nước mắt qua loa, “tôi không sai.”

“Tiểu Ninh... cậu không nên lừa tôi.” Nhìn thấy những giọt nước mắt hiếm khi rơi xuống của cậu ta, Chu Phóng mềm lòng lại, giọng nói cũng mềm mại hơn rất nhiều.

“Vậy anh thì có thể lừa tôi?!” Đôi mắt dữ dội trừng lên nhìn hắn, “anh không hề có bạn gái đúng không? Chu Tân Tân là chỉ em kết nghĩa của anh.”

“Cậu nói hồ đồ gì thế...” Chu Phóng có chút giật mình.

“Tôi đã hỏi Lâm Vi và Ôn Đình, bọn họ nói anh và Chu Tân Tân biết nhau rất nhiều năm rồi, luôn là quan hệ huynh muội, sao lại có thể đột nhiên trở thành bạn gái được?”

“Tôi...”

“Nếu như anh ghét tôi thì cứ nói, không cần dùng cách đó để che giấu tôi!” Mắt Đoan Mộc Ninh đỏ lên, nhìn Chu Phóng một hồi lâu, lúc này mới cúi đầu xuống, khe khẽ nói, “như vậy tôi sẽ buồn...”

“Tiểu Ninh...” Chu Phóng đã quen nói dối nhưng đối diện với một đứa trẻ bờ vai đang khe khẽ run lên, lại một lần nữa không thể nói gì.

“Nghĩ đến việc anh diễn trò với cô ấy, tôi rất buồn... cho nên mới mượn cớ lừa anh quay lại.” Đoan Mộc Ninh cúi đầu nói khẽ, “anh không biết sao, cái nhà này, lúc anh không có nhà, tối đen như mực, tôi cảm thấy sợ... trong phòng cũng lạnh lắm...”

Chu Phóng trầm lặng trong phút chốc, sau đó mới thở một hơi dài, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Đoan Mộc Ninh.

“Được rồi, lần sau không được đem thân thể của mình ra làm trò đùa nữa, biết không?”

“Ừ.”

“Vừa rồi tôi có chút kích động, đánh cậu... đau không?”

“Đau.”

“Xin lỗi, tôi quá tức giận.”

Đoan Mộc Ninh cúi đầu, khe khẽ dựa cả người vào, ôm chặt lấy Chu Phóng, “anh đánh tôi, tôi càng buồn, mẹ tôi chưa từng đánh tôi...”

Chu Phóng xoa xoa mũi, “quá quan tâm đến cậu nên mới đánh mà, nếu cậu là đứa bé khác, có giết người phóng hỏa tôi cũng chẳng quan tâm. Vừa rồi, chỉ là muốn giáo huấn cậu thôi... Cái đó, hay là cậu cũng đánh tôi, tôi cũng nói dối cậu.”

“Không được.”

“Vì sao không được? Không muốn báo thù sao?”

Đoan Mộc Ninh lại luồn vào lòng Chu Phóng, giọng nói như bị nghẹt: “Tôi không ghê gớm như anh.”

Chu Phóng sững người, liền đó bật cười, “tôi nhẫn tâm, tôi là đồ khốn, được rồi, đồ khốn nhẫn tâm đi nấu cơm cho cậu. Cậu muốn ăn gì?”

“Trứng gà.”

“Được, tôi luộc cho cậu 10 quả.”

“Muốn hấp cơ.”

“Được được được, cậu là anh, cậu nói là xong.” Chu Phóng cười xoa xoa đầu Đoan Mộc Ninh, “Mông có đau không? Tôi xem có sưng không nào.”

Lật người cậu ta lại, kéo quần ra, chỉ nhìn thấy bộ mông trắng nõn bị đánh đến mức vết tay hằn rõ, đỏ đến mức gai cả mắt. Chu Phóng đau lòng một hồi, nhẹ nhàng xoa xoa, “tôi lấy khăn mặt đắp cho cậu một chút nhé.”

Đoan Mộc Ninh bối rối cự tuyệt, “không cần, không đau đâu.”

Chu Phóng sững lại, đột nhiên nhìn thấy trên bộ mông thiếu niên trắng non tơ có một vết sẹo nhỏ nhỏ, tò mò dùng tay xoa xoa, “đây là gì? Nốt ruồi à?”

Đoan Mộc Ninh đỏ mặt lên, “vết sẹo chó cắn...”

“Nói linh tinh, chó làm sao có thể cắn được vết sẹo đáng yêu thế này? Tròn đấy.” Chu Phóng cảm thấy rất thú vị, dùng tay chọc chọc, “vừa to bằng ngón tay út.”

“Đừng nhìn nữa!” Đoan Mộc Ninh xấu hổ đến phát cáu, hất tay Chu Phóng ra, kéo chăn lên che người, nói to, “nhanh đi nấu cơm đi, tôi rất đói.”

Chu Phóng sững người, ngượng ngùng co tay lại, quay đầu nhìn Đoan Mộc Ninh đang đỏ mặt lên, thầm nghĩ, cậu bé này sao lại đáng yêu như vậy.

Hôm nay lại đánh cậu ta? Mình thật là quá nhẫn tâm, quả thực là đại ác ma tội lỗi tày trời, bố mẹ cậu ta còn chưa từng đánh cậu ta, mình... người ngoài, sao lại đánh cậu ta một cách kích động như vậy...

Trước mặt cậu ta lại đánh mất mình một lần nữa, dường như càng ngày càng xa quỹ đạo rồi.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 20

Chương 20: Giải thưởng văn học lớn

Sáng sớm, lúc Đoan Mộc Ninh tỉnh dậy chợt phát hiện ra trong phòng ngủ có người, giật nảy mình một cái, dụi dụi mắt, lúc này mới nhìn rõ là Chu Phóng đang ngồi trước máy tính gõ chữ. Đoan Mộc Ninh nhẹ nhàng đi đến, nhưng Chu Phóng không phát hiện ra.

Nhìn file văn bản word anh ấy đang đánh, tên là “Niên thiếu lông bông”, lẽ nào anh ấy đang viết tác phẩm dự thi?

Sợ rằng làm ngắt mạch cảm hứng của hắn, Đoan Mộc Ninh lặng lẽ đứng bên cạnh, nhìn bộ dáng hắn ào ào gõ bàn phím một cách điên cuồng, trong lòng càng thêm thần phục.

Ngồi như vậy bên cạnh Chu Phóng đã gần nửa tiếng đồng hồ, hắn mới hài lòng duỗi duỗi hông, lúc quay đầu lại nhìn thấy Đoan Mộc Ninh cũng giật nảy mình.

“Á, cậu đã dậy rồi à.” Chu Phóng cười cười, “sáng sớm có cảm hứng, liền chạy đến đây gõ chữ, tiếng ồn làm cậu tỉnh dậy sao?”

Đoan Mộc Ninh lắc lắc đầu, hỏi: “Anh đã nghĩ ra viết về gì rồi à?”

“Đúng vậy, đột nhiên có cảm hứng, liền phóng bút viết một bài, kể về quá trình trưởng thành của một thiếu niên phản nghịch.” Chu Phóng quay đầu lại lưu xong văn bản, dụi dụi huyệt thái dương: “viết đến mức làm tôi đầu đầu hoa mắt.”

“Anh viết được bao lâu rồi?”

“Ừ, năm giờ đồng hồ rồi, hơn hai vạn chữ mà.”

Đoan Mộc Ninh kinh hoàng, “tốc độ thật nhanh...”

“He he, tôi đây á, viết văn thuộc loại bạo phát, một lần bạo phát xong thì thôi.” Ngừng lại một lúc, rồi lại cười, “thực ra là quá lười, không muốn phải nhớ trong lòng mỗi ngày đều viết, chán.”

“Vậy anh dự định nộp bản thảo chưa?”

“Sửa một chút chữ sai rồi nộp, tôi dùng phương pháp gõ phiên âm, một khi kích động rất dễ gõ sai chữ.”

“Việc sửa chữ sai để tôi giúp anh nhé.”

“Không cần.”

“Kì nghỉ cậu phải ôn tập, qua vài ngày còn phải học bù, rất bận, không phải vậy sao?”

“Ừ...”

“Tôi giúp anh.” Đoan Mộc Ninh nhướn khóe miệng lên, khe khẽ cười, “quyết như thế nhé.”

Quay người đi rửa mặt, không để ý ánh mắt kinh ngạc của Chu Phóng.

Qua thời gian này còn phải học bù, kì nghỉ quý giá chỉ còn lại mấy ngày. Chu Phóng vẫn chau mày nhăn mặt ôn bài, Đoan Mộc Ninh liền chăm chỉ giúp hắn sửa những chữ sai.

Bài văn hai vạn chữ, chỉ sửa lỗi sai thôi thì chỉ một tiếng đồng hồ là xong, nhưng Đoan Mộc Ninh lại sửa mất một tuần.

Không nỡ đóng văn bản lại, một chữ một câu cũng đều nhìn chăm chú, nhìn đi nhìn lại, nhìn chữ như thể nhìn người, văn phong phóng khoáng tự nhiên đó của Chu Phóng làm Đoàn Mộc Ninh yêu thích từ tận đáy lòng.

Có lẽ là vì quá thích anh ấy, nhìn cái gì cũng cảm thấy vừa mắt.

Trước ngày kết thúc cuộc thi, cuối cùng mới dành lòng sửa xong, giúp Chu Phóng nộp đi.

Sau đó trải qua một thời gian chờ đợi rất dài, vòng sơ loại.

Mãi đến cuối tháng 3, mới có tin tức, nói rằng tác phẩm đã vào vòng trong rồi.

Vốn dĩ độ hi vọng của Chu Phóng không cao, lúc biết tin này cũng chỉ cười một cách lười biếng, bộ dạng vô tư lự. Trái lại, Đoàn Mộc Ninh hi vọng hẳn đoạt giải, nhưng lại sợ sau khi đoạt giải sẽ được bảo lưu đến trường đại học ở nơi khác, loại tâm tình mâu thuẫn đó, trở thành một sự dày vò mãi mãi.

Điện thoại của bố đều đặn gọi đến mỗi tuần sau khi vào học kì mới, Đoàn Mộc Ninh tuy rằng nhiều lần cự tuyệt, nhưng trong lòng lại trống rỗng, mình còn có thể ở cùng với Chu Phóng bao lâu nữa? Có dự cảm không tốt về một cuộc phân ly, làm tâm tình của Đoàn Mộc Ninh luôn rất hụt hẫng.

Cũng cảm thấy rõ ràng sự thay đổi thái độ của Chu Phóng đối với mình.

Dạo này anh ấy rất thân với Lâm Vi, cả ngày thần thần bí bí không biết làm những gì, lúc nhìn thấy mình lại giả vờ như không có chuyện gì cả, vẫn cố ý trốn tránh đụng chạm thân thể với mình.

Đoan Mộc Ninh không hiểu tâm tư của Chu Phóng, trong lòng Chu Phóng cũng không dễ chịu như vậy.

Lần trước gọi điện cho bố Đoan Mộc Ninh, thảo luận về việc sắp xếp cuộc sống cho cậu bé sau này, bố cậu khẳng khẳng muốn đón cậu về, Chu Phóng bằng lòng trên miệng, nhưng trong lòng lại không dứt bỏ được, cảm thấy tình cảm của mình dành cho cậu ta, dường như đã biến chất rồi.

Ý nghĩ luôn muốn bảo vệ cậu ta đó, thậm chí trong lòng muốn giấu cậu ta đi, không muốn để bất kì ai nhìn thấy đã vượt qua giới hạn của lí trí rồi.

Lúc nhìn thấy cậu ta, tim không ngừng đập mạnh lên, thậm chí có lúc còn mơ thấy dư vị ngọt ngào kì diệu lúc hôn cậu. Trong mộng, chiếc lưỡi mềm mại bối rồi, khe khẽ chuyển động, cảm giác rõ ràng tươi mới làm cho Chu Phóng rất nhiều lần sợ đến mức giật bắn trên giường.

Nhưng khi nhìn thấy Đoan Mộc Ninh trong sáng ngây thơ, Chu Phóng lại cảm thấy mình giống như một tên sói đại lưu manh háo sắc, bất ngờ mộng giấc mộng kì lạ ấy, ôm chặt cậu ta vào lòng, sau đó...

“Chu Phóng, buổi tối anh có về ăn cơm không?” Đang nghĩ linh tinh thì nhận được tin nhắn của Đoan Mộc Ninh.

Chu Phóng nghĩ ngợi rồi trả lời: “Không, tôi phải lên lớp tự học buổi tối.”

Buổi tối hẹn Lâm Vi cùng ăn cơm, trong lúc ăn, Chu Phóng đột nhiên hỏi: “Quan hệ của chúng ta tốt như vậy, em có muốn hôn anh không?” Câu hỏi rất thẳng thắn, nhắc cao giọng ở âm cuối, ý vị trêu chọc rất rõ nét.

Đã quen với sự vô lại của hắn, đã được tôi luyện nên một bản lĩnh mạnh mẽ, Lâm Vi chỉ khẽ cười, uống một ngụm trà, nói: “Không muốn.”

Chu Phóng có chút sần nảo, “vậy ôm ấp thì sao?”

“Không muốn.”

“Con trai mà cứ ôm ôm ấp ấp, cậu có cảm thấy kì lạ không?”

“Cái đó còn phải xem thuộc loại nào?” Lâm Vi sững lại, “anh dạo này thần kinh đơ đơ đấy, có vấn đề gì à?”

“Anh cũng cảm thấy thần kinh của anh dường như có chút vấn đề.” Chu Phóng buồn bã than một tiếng, “thôi rồi, không nên thích cậu ta nữa, sao lại có loại ý nghĩ này...”

“Hả?” Lâm Vi nhìn Chu Phóng với bộ dạng không hiểu, “ai vậy, Chu Tân Tân?”

“He he.” Chu Phóng chỉ cười với bộ dạng buồn bã, lắc lắc ấm trà, ngửa đầu lên trực tiếp tu vào miệng.

Sau khi trở về nhà buổi tối, nhìn thấy Đoàn Mộc Ninh mặc áo ngủ, để lộ một khoảng da thịt lớn đi đi lại lại trong phòng ngủ, lại cảm thấy một cơn hoa mắt trước mặt. Vội vã chạy đến phòng ngủ đóng cửa lại, thở sâu một hơi để mình bình tĩnh lại.

Vừa rồi trước khi về nhà, mượn cơ bạn bè ôm ôm Lâm Vi.

Lâm Vi và Đoàn Mộc Ninh tuổi gần như nhau, trên người cũng mang theo mùi vị xanh non mà chỉ thiếu niên mới có, Lâm Vi còn hơi mập nữa, ôm vào thấy cũng mềm mại dễ chịu. Nhưng hoàn toàn không có ý nghĩ tìm đập nhanh hơn, hơi thở không vững, thậm chí còn muốn đụng chạm thân mật hơn nữa, nhìn Lâm Vi trước mắt có bộ dạng nghi hoặc đang mở to mắt, Chu Phóng chỉ cảm thấy mình quá quen thuộc với cậu ta, ôm cậu ta cứ như tay trái ôm tay phải vậy, không hề có một chút cảm giác.

Nhưng lúc ôm Đoan Mộc Ninh, trong lòng lại nổi lên một cảm giác thỏa mãn, tuyệt đối không hề giản đơn như là anh em bạn bè.

Lẽ nào hai người chung sống với nhau lâu rồi, thực sự có chút thích cậu ta?

Cậu ta rất đáng yêu, ở bên cậu ta cảm thấy rất dễ chịu, thích vò tóc cậu ta, thích thỉnh thoảng ôm lấy cậu. Trước đây luôn luôn tưởng rằng, chỉ quan tâm và che chở Đoan Mộc Ninh như một cậu em trai nhỏ, nhưng bây giờ nhìn lại thì hoàn toàn không thế.

Mà bởi vì thích...

Cho nên lúc cậu ta có chuyện, mới quá căng thẳng mà không kiềm chế được. Lúc cậu ta lừa gạt, mới đánh cậu ta vì tức giận và kích động. Cho nên mới không chịu được sự “mê hoặc” của cậu ta, hai lần đều trong tình huống biết rõ như vậy là không đúng mà vẫn hôn cậu ta. Sau khi làm việc đó thì lại hối hận, nhưng lại thỉnh thoảng trở về với những cảm xúc kì diệu đó, và con tim cũng nảy lên kích động mỗi khi hôn hít...

Loại yêu thích đó đã sớm vượt qua giới hạn của anh em bạn bè rồi...

Nghĩ đến đây, Chu Phóng chỉ cảm thấy trước mắt mọi thứ rộng rãi khoáng đạt, nhưng trong lòng lại là một chiếc động không đáy tối đen.

Con tim già cỗi cứng rắn như bàn thạch đã biết động lòng rồi? Động tình mới mở, kết quả là mở quá huy hoàng, khó có thể khống chế. Lần đầu tiên thích một người, làm người hưng phấn, cảm thấy rất kích động. Nhưng người mình thích lại là một cậu bé, hơn nữa còn là một em trai mà mình muốn che trở, một tình cảm không bình thường, cũng làm người ta mù mịt và ảo não.

Tiếp theo nên làm gì đây?

Đầu óc rối như tơ vò, Chu Phóng dựa vào ghế sofa, vò tóc rối tung, ngẩng đầu lên thở dài như thể một con cá chết. Chờ lúc Đoan Mộc Ninh gõ cửa bước vào, mới trở về bộ dạng như không có chuyện gì.

“Tiểu Ninh, rút giúp tôi cốc nước.” Ánh mắt Chu Phóng đảo vòng quanh Đoan Mộc Ninh, Đoan Mộc Ninh lại cúi đầu, khẽ ồ một tiếng, rồi quay người đi rót nước.

Lúc đưa cốc nước đến, những ngón tay chạm vào nhau, Chu Phóng chỉ cảm thấy tim mình như có sợi tơ lướt qua dịu dàng, nhưng lại ngứa đến mức hoang loạn.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Thế là thân nhiên nắm chặt lấy tay cậu ta, nhẹ nhàng đan lấy, khuôn mặt tươi cười lợi dụng cậu ta, Đoan Mộc Ninh lại không phát hiện ra, ngoan ngoãn ngồi bên Chu Phóng.

“Tiểu Ninh, bố cậu muốn đến đón cậu, cậu suy nghĩ thế nào rồi?”

Đoan Mộc Ninh cứng người, khẽ nói: “Tôi không thích ở nơi xa lạ.”

“Như vậy à...” Chu Phóng xoa xoa mũi, cười nói, “được rồi, cậu thích ở đâu, thì ở đó.” Nói rồi, đưa tay ra vò vò nhẹ tóc của Đoan Mộc Ninh.

Đoan Mộc Ninh nhìn Chu Phóng với vẻ hồ nghi, chỉ cảm thấy hôm nay anh ấy cười đặc biệt dịu dàng.

Ánh mắt cũng đặc biệt dịu dàng.

Giống như là đang nhìn... nhìn con chó mà anh ta nuôi vậy...

Đoan Mộc Ninh lạnh mặt lại, “tôi vào phòng trước nhé.”

Chu Phóng vẫn cười dịu dàng như thế, “ừ, nghỉ ngơi đi nhé.”

Nhìn bóng dáng cậu ta, thật sự có một cảm giác kích động muốn nhào tới ôm ấp, nhưng bị lí trí áp chế lại.

Qua vài ngày, giải thưởng văn học cuối cùng cũng tiến vào giai đoạn bình xét vòng cuối cùng.

Đoan Mộc Ninh mỗi ngày đều lên mạng, đến ngày thông báo kết quả, lúc đầu được biết tin Chu Phóng giành giải thưởng. Gọi điện thoại cho Chu Phóng rất lâu nhưng không gọi được, nhìn đồng hồ, mới phát hiện ra bây giờ đang là thời gian tự học buổi tối.

Không bằng chuẩn bị một chút thức ăn cho anh ấy để chúc mừng?

Nghĩ như vậy, trái tim rộn ràng chạy đến nhà bếp nấu ăn, nhưng trong phút chốc nhận được điện thoại của Chu Phóng, “Tiểu Ninh cậu ra ngoài đi, tôi đoạt giải rồi, mọi người trong câu lạc bộ văn học muốn cùng đến chúc mừng, chúng ta cùng đi ăn cơm nhé.”

Đoan Mộc Ninh ồ một tiếng, gác điện thoại.

Nghĩ một lúc, liền quyết định không đi.

Vốn dĩ không quen những người trong câu lạc bộ văn học, lại càng ghét cảnh nhiều người ồn ào như vậy, đám người đó nhất định sẽ đùa cợt mình, sẽ hỏi “Hai anh em cậu ở với nhau có tốt không?”, “Tiểu Ninh sao cậu lại ở nhà Chu Phóng vậy?”, “Bố mẹ cậu đâu?”, các loại vấn đề làm người ta phản cảm.

Một mình nằm trên giường, tâm tư rất rối loạn.

Vì lần đầu tra ra kết quả cuộc thi, bản thân mình ngồi trước máy tính một tuần liền.

Mà cuối cùng người đầu tiên báo cho anh ấy lại không phải là mình.

Bởi vì người quan tâm đến Chu Phóng thực sự rất nhiều, từ khi biết tác phẩm của hắn lọt vào vòng trong, ngoài những bạn tốt như Lâm Vi, Ôn Đình, các bạn học em gái cũng cả ngày ân cần tra tin tức. Bị nhiều người vây lấy như vậy, Chu Phóng hi hi ha ha cười đùa, làm cho Đoàn Mộc Ninh cảm thấy rất xa lạ.

Từ sau việc không vui của đêm Giáng sinh đó, khoảng cách của hai người càng ngày càng xa.

Buổi tối lúc Chu Phóng trở về nhà, dường như có chút say, mơ hồ đi vào phòng Đoàn Mộc Ninh, ngồi bên giường.

“Sao cậu lại không đi ăn cơm vậy?” Dường như có chút tức giận.

Đoàn Mộc Ninh mở to mắt nhìn hắn, khe khẽ nói: “Tôi không quen những người đó, đi rồi ngược lại sẽ căng thẳng.”

“Cậu ừ một tiếng rồi gác điện thoại như thế, làm mấy người chúng tôi chờ rất lâu có biết không?”

Đoàn Mộc Ninh không muốn tranh cãi vấn đề này, nhắm mắt lại.

“Tiều Ninh, có phải là cậu cảm thấy mình đã lớn rồi, lời nói của tôi có thể xem là gió thổi qua tai?” Tiếng hét có chút tức giận, nhưng Đoàn Mộc Ninh lại mở to mắt nhìn với bộ dạng rất vô tội.

Tâm tình của Chu Phóng rất không tốt.

Lúc Đoàn Mộc Ninh nghe điện thoại đã đồng ý rồi, Chu Phóng tràn đầy niềm vui đợi cậu ta, cùng với những người trong câu lạc bộ hẹn xong chỗ rồi, còn đặc biệt gọi những món mà Đoàn Mộc Ninh thích ăn.

Bảo người phục vụ tạm thời chưa bày thức ăn lên, không động gì đến để chờ cậu ta, bạn bè hỏi, “có phải là anh đang đợi người không?”, Chu

Phóng liền úp úp mở mở thần bí nói: “Này nhé, đang chờ một người quan trọng.”

Tiết là chờ đến nửa giờ đồng hồ, cũng không thấy bóng cậu ta đâu.

Có phải là trên đường gặp chuyện gì rồi không? Nghĩ như vậy, trong lòng càng trở nên buồn phiền, gọi điện thoại cho cậu ta, gọi đến mấy lượt, nhưng chỉ ở trong trạng thái không có người nhắc máy.

Dưới sự thúc giục của bạn bè, cuối cùng thức ăn cũng bày ra, vì chúc mừng, Chu Tân Tân còn đặc biệt gọi một chút bia.

Cả đám người vui vẻ ăn cơm nói chuyện, Chu Phóng ngoài mặt tỏ ra là một đại ca tòa soạn, cười rất vui lòng, nhưng trong lòng lại luôn rất hụt hẫng, uống một chút rượu, càng cảm thấy trong đầu hỗn loạn.

Sau khi trở về nhà nhìn thấy Đoan Mộc Ninh đang ngủ như không có chuyện gì, trong lòng càng thêm phần nộ.

“Cậu rốt cuộc đang nghĩ gì vậy, sao lại suốt ngày làm tôi nổi giận?” Có chút say rượu, nhìn bộ dạng lạnh lùng của cậu ta, nộ khí càng bốc lên, lôi cậu ta từ trong chăn ra, “nói xem, hôm nay nói rõ ràng cho tôi, cậu làm sao vậy? Cả ngày mặt mũi nặng nề, không nghe lời, nói dối, càng học càng dở, hả!”

Đoan Mộc Ninh chau mày, hất tay hắt ta ra, “tôi không muốn đến nơi ồn ào như vậy, không được sao?”

Chu Phóng sững người... “cậu... có phải là xem thường những người bạn đó của tôi không?”

“Không thích bọn họ.”

Chi chi cha cha giống như là chim sẻ, một đại ca hai đại ca, nghe ở bên tai mà chán ở trong lòng.

Tuy biết rằng những nữ sinh đó chỉ vì tôn trọng anh ấy nên mới cam tâm tình nguyện gọi anh ấy là đại ca, nhưng Chu Phóng chọc ghẹo những em gái đó trước mặt mình, Đoan Mộc Ninh cảm thấy gai mắt. Cho dù là các loại đùa cợt vô tư kiểu như “nhớ cậu lắm đấy, nhớ cậu nhớ đến mấy ngày không ngủ được” với cậu bạn cùng bàn, nghe cũng cảm thấy khó chịu.

Bởi vì thích dựa vào anh ấy, hi vọng trong mắt trong tim anh ấy chỉ có mình, cảm giác muốn chiếm đoạt đáng sợ đó làm cho Đoan Mộc Ninh cảm thấy mình sắp mất đi lí trí rồi.

Sợ trong lúc kích động sẽ không làm chủ được, mới không dám đến liên hoan.

“Tiểu Ninh, cậu có tâm sự gì hãy nói với tôi, cậu đã bằng lòng rồi cơ mà.”

“Ừ...”

“Bây giờ gì cũng không nói, cả ngày u uẩn, cậu bảo tôi phải làm sao? Không tin tôi nữa, hay là cảm thấy mình lớn rồi, không muốn chia sẻ chuyện riêng với người anh trai tôi đây nữa? Hay là muốn đi cùng với bố cậu, cảm thấy ở cùng hay không ở cùng tôi cũng chẳng sao? Xét đến cùng cậu đang nghĩ gì vậy?!”

Đoan Mộc Ninh cắn cắn răng, nói với anh ấy sao?

Thích anh, cậu này làm sao có thể tùy tiện nói ra!

Anh ấy đã từng nói mình không phải là đồng tính, thậm chí còn giáo huấn mình không được thay đổi khuynh hướng tình dục đi thích một người

đàn ông, lấy thân phận là huynh trưởng đi chăm sóc người mình quan tâm, mình làm sao có thể nói ra “tôi thích anh, tôi thích anh ôm tôi hôn tôi. Tôi đã trở thành kẻ đồng tính mà anh ghê tởm rồi!”

Có thể nói ra miệng sao...

Nói ra rồi thì sẽ thế nào?

Sau khi anh ấy nghe xong, ánh mắt căm ghét đó, mình không thể nào chấp nhận được. Chôn vùi ý nghĩ bẩn thỉu đó trong lòng, chỉ mình buồn là được rồi, không cần làm anh ấy thêm phiền lòng nữa.

“Cậu không muốn nói chuyện cùng tôi nữa sao?” Chu Phóng dường như nhần nại đến cực điểm, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chu Phóng, anh say rồi, đi ngủ đi.” Đoan Mộc Ninh lạnh lùng ném ra câu nói đó, trùm chần lên người.

Chu Phóng sững lại, sau một hồi lâu, mới nhếch miệng lên cười nhàn nhạt.

“Rất tốt.”

Lúc quay người rời đi, cảm thấy trước mắt mình có chút quay cuồng.

Gà mẹ đã quen với việc giang rộng đôi cánh ra che chở, nhưng lại quên mất, chim non đã lớn rồi, có thể tự mình bay đi rồi.

Đôi cánh kia trái lại trở thành sự trói buộc với nó.

Mà gà mẹ lại tưởng rằng nó sẽ luôn yên tâm ở đó, tưởng rằng nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời mình.

Yên lòng yên chí bảo vệ nó, nhưng lại bị nó ghét, đôi cánh rộng lớn đã che mất thế giới bên ngoài của nó.

“Đoan Mộc Ninh, cậu đi với bố đi.” Lúc đi đến cửa, khe khẽ nói vậy, chỉ cảm thấy trong lòng tràn lên một nỗi đau đớn.

“Anh nói gì?” Đoan Mộc Ninh chấn động nắm chặt lấy ga giường, âm thanh vút cao có chút run rẩy.

Chu Phóng lại chỉ thở một hơi dài, “đi đi, cậu lớn rồi, tôi không quản được cậu nữa.”

Nói xong đóng cửa lại một cách nặng nề.

* * *

Hay là không nói ra ý nghĩ của mình, cho nên đã gây nên sự hiểu nhầm cho anh ấy?

Làm sao có thể vì trưởng thành rồi, không quản được nữa? Bản thân mình cho dù lớn lên, trong lòng vẫn thích anh ấy, tôn trọng anh ấy, một chút cũng không ghét anh ấy, càng không thể bỏ.

Cảm giác yêu thích này, bảo người ta nói ra thế nào đây?

Nếu như mình là con gái, có thể dày mặt lên nói, Chu Phóng, anh đã nói anh sẽ lấy tôi làm Ấp Trại phu nhân, anh phải thực hiện đấy, tôi thích anh. Hoặc là, nếu như Chu Phóng là con gái, mình cũng có thể đi ôm lấy anh ấy nói, tôi thích anh, ngày tháng lâu dài mà nảy sinh tình cảm.

Nhưng bây giờ, cả hai người cùng giới tính, sau khi anh ấy nói một cách rõ ràng rằng không được vì thời gian tiếp xúc quá lâu mà thay đổi khuynh hướng tình dục, mình làm sao có thể nói với anh ấy một cách坦然 nhiên rằng, tôi thích anh, một người đàn ông đây?

Đoan Mộc Ninh buồn bã nghĩ.

Mình dù phải sống một mình, cũng sẽ không đi theo người đàn ông xa lạ đó.

Đối với mình, người đàn ông đó giống như một cơn ác mộng, nhìn thấy ông ta, sẽ nhớ đến mẹ, sẽ nhớ đến trước đây mình không hề quan tâm đến người mẹ lạc lõng và cô đơn, nhớ đến việc cho dù mẹ đã qua đời vẫn để lại cho mình một khoản tiền tiết kiệm lớn, nhớ đến sự lạnh lẽo trên mộ địa, ngôi mộ cô đơn rất ít người đến tế bái.

Có cần nói với Chu Phóng không? Nói với anh ấy mình không muốn đi với bố, cho dù anh ấy không muốn sống với mình, Đoan Mộc Ninh đã mười năm tuổi rồi, đã biết nấu cơm quét dọn rồi, sẽ tự chăm sóc chính mình.

Để anh ấy không phải ép mình đi với bố.

Sau một hồi do dự, lúc này mới nhồm người dậy, nhìn thấy trong phòng học có ánh đèn yếu ớt, liền mở cửa đi vào.

Trong phòng không có người.

Mình chỉnh điện thoại không để chuông, đêm nay Chu Phóng liên tục gọi điện nửa tiếng đồng hồ, mình đã không nghe, cho nên anh ấy tức giận? Không bằng xin lỗi anh ấy một tiếng, sau đó sẽ nói rõ ràng, về việc mình muốn độc lập cuộc sống.

Không ngờ Chu Phóng đẩy cửa vào, trong tay lại kéo theo va li hành lí.

“Đoan Mộc Ninh.” Giọng nói lạnh lùng.

“Ừ...” nhìn có chút không dám tin vào hành lý anh ta cầm trong tay, run run hỏi, “anh... anh đang giúp tôi thu dọn hành lý sao?”

“Đúng vậy, bố cậu mấy ngày nữa sẽ đến đón cậu.”

“Anh đuổi tôi đi một cách không thể trì hoãn như vậy, có đúng không!” Nhìn anh ấy “quan tâm” giúp mình thu dọn hành lí, ngón tay nắm chặt lại có chút buồn bã.

Chu Phóng trầm lặng trong chốc lát, hạ giọng hỏi: “Nếu không đưa cậu đi, tôi sợ tôi sẽ nhất thời kích động, sẽ làm những việc không thể bù đắp lại được.”

“Nghĩa là sao?” Lại kích động đến đánh đít người khác sao?

“Tiểu Ninh, chờ cậu lớn lên rồi, cậu sẽ hiểu, những ngày sống cùng tôi này, sự dựa dẫm mà cậu có với tôi, là bởi vì cậu quá cô đơn không có chỗ dựa, mà tôi thì lại đem cậu về chung sống đúng lúc này, chỉ có vậy mà thôi.” Giọng nói của Chu Phóng hạ thấp, giống như có tâm sự gì trầm uất. Sững lại một lúc, tiếp tục nói, “không giống tôi, tôi có thể phân tích tình cảm của mình, nhưng tôi không thể, tôi không muốn làm cho cậu vì sự xa cách của tôi mà...”

“Mà trở thành đồng tính, đúng không?” Thần sắc Đoan Mộc Ninh tối lại, nhếch khóe miệng ra khe khẽ cười, “cảm ơn anh đã suy nghĩ cho tôi, việc của tôi, tôi tự có trách nhiệm.”

“Vậy thì tốt, sau khi đi cùng bố cậu... hãy sống tốt, nhớ nghe lời ông ấy.” Chu Phóng nhẹ nhàng đặt hành lí xuống chỗ cũ, quay người rời đi.

Đoan Mộc Ninh sững sờ đứng nguyên tại chỗ, nghĩ đến chi tiết ngày mình chuyển đến đây, Chu Phóng một tay kéo hòm, một tay đẩy xe; nghĩ đến bóng lưng không rộng nhưng rất thẳng của anh ấy, nghĩ đến câu bảo đảm anh ấy nói “từ sau sống cùng tôi nhé, tôi sẽ chăm sóc cậu.”

Chính là anh ấy đã đón mình đến đây.

Bây giờ, thật tốt, lại là chính tay anh ấy đuổi mình đi.

Thời gian trôi thật nhanh, sống cùng anh ấy đã nửa năm rồi. Nửa năm này, không nghi ngờ gì nữa, là nửa năm mà tình cảm của mình nổi sóng nhất từ nhỏ đến giờ. Nỗi bi thương đau khổ vì mất mẹ, sự xuất hiện mù mờ của bố, và đặc biệt là những niềm vui khi được sống cùng Chu Phóng, mỗi ngày đều khắc vào trong kí ức.

Loại tình cảm thích anh ấy đó, không hề đẹp đẽ, trái lại giống như một mối tình đầu dày vò, sự thỏa mãn khi lần đầu ôm anh ấy, sự run rẩy khi lần đầu hôn anh ấy...

Như hôm nay, tất cả đều phải đánh dấu chấm hết rồi sao?

Lúc cười lên, khoe miệng khê nhoẻn ra, dường như ngay cả tâm can cũng đều bị xé mạnh, đau khổ thực sự.

Cuối cùng, sự tình cũng đã phát triển theo hướng mà mình sợ nhất.

Quay đầu nhìn lại, trong phòng ngủ của Chu Phóng lọt ra ánh đèn nhàn nhạt, đột nhiên vụt tắt, trước mặt là một màn đen tối.

Đoan Mộc Ninh kéo va li lên.

Lúc đi ra khỏi sân, đã gần 11 giờ rồi, người đi bộ lác đác trên phố, từng hàng đèn đường chính tề của thành phố nhỏ nhuộm lên ánh sáng vàng mờ nhàn nhạt. Nhìn bóng mình kéo dài dưới ánh đèn đường, bên cạnh không có một ai, cô đơn.

Lúc kéo va li đi trên phố, chỉ cảm thấy hơi gió lạnh buốt xương.

Mặc trên người bộ quần áo mà anh ấy tặng.

Từ quần lót đến áo len, lại thêm chiếc áo bông dày bên ngoài, tự tay anh ấy chọn chiếc áo màu trắng này, lúc đón năm mới mặc hai ngày, sau đó

liền cất đi giống như một bảo bối trân quý, không nỡ mặc.

Bây giờ mặc nó về nhà, trong lòng có chút ấm áp, nhưng lại cảm thấy sự cố chấp này của mình thực sự là ngốc nghếch đến đáng cười.

Một tay khác thì nắm chặt lấy quyển sách mà anh ấy tặng.

Quyển đầu tiên được in ra thành tác phẩm, quà tặng quý giá nhất của mình, tuy rằng bìa sách anh ấy làm cho chẳng đâu vào đâu. Nhưng vẫn muốn mang nó bên mình. Từ nhà đem đến chỗ anh ấy, đến lúc đem trở về, thời gian chỉ có nửa năm.

Trước mắt là một gian nhà lớn.

Trước đây có ba người, luôn là mẹ bình thản lạnh lùng, còn có chú Chung quản gia lớn tuổi luôn quan tâm đến mình như con cháu. Trong tim mình, hai người này là những người thân nhất, cùng một ngày, đột nhiên rời bỏ.

Bây giờ lại trở về đây, tuy rằng không có việc gì kinh hoàng và đau khổ như lúc đầu, nhưng trong lòng lại ngấm ảm nỗi bi ai và buồn bã, sau khi nhìn thấy góc sân quen thuộc, mọi thứ càng trở nên rõ ràng hơn.

Bật đèn lên, từng bước từng bước lên bậc thềm, tiếng vọng rõ ràng làm người ta sợ hãi.

Một ngôi nhà đen tối và trống vắng giống như hiện trường quay một bộ phim kinh dị, bật hết tất cả đèn lên, vẫn thấy có chút lạnh lẽo âm u.

Bật điều hòa lên, đệm điện lên, co chặt người lại trên giường, nói với mình rằng: Đoan Mộc Ninh, phải kiên cường lên, từ sau sẽ một mình sống thế này, không được... làm cho Chu Phóng coi thường.

Nghĩ như vậy, dũng khí nổi lên, tắt đèn, nhắm mắt, lúc đêm khuya cơn buồn ngủ mới dần dần kéo đến.

* * *

Buổi sáng sớm ngày hôm sau, 7 giờ Chu Phóng đã tỉnh dậy, đi lại trong nhà có chút buồn phiền. Nhìn thấy phòng ngủ của Đoan Mộc Ninh trống trải, trong phòng bếp cũng không thấy bóng dáng tất bật của cậu ta, trong lòng cũng trở nên hiu quạnh.

Tối hôm qua tuy rằng say, nhưng làm những gì vẫn còn nhớ rất rõ.

Đuổi cậu ta đi, trong lòng cũng rất khó chịu, không có cách nào nói với cậu ấy, mình thực sự đã thích cậu ấy rồi, thậm chí đã nghĩ một cách ích kỉ muốn giấu cậu ấy dưới đôi cánh, làm cho cậu ấy không rời bỏ được mình.

Nhưng như vậy thì quá tàn nhẫn, cậu ta vẫn còn là một đứa trẻ, chưa có cách nào để phân biệt một vài việc.

Nếu bởi vì sự ích kỉ của mình, thậm chí bởi vì kích động mà làm những việc không thể nào lấy lại được, sau khi lớn lên, Đoan Mộc Ninh sẽ hận mình.

Dù sao, giữa mình bây giờ vẫn không có một chút nền tảng kinh tế nào, và đứa trẻ mà tâm trí vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành như Đoan Mộc Ninh, nói đến việc tình cảm là quá sớm, quá tổn thương.

Đạp xe đến trường học, lúc đi qua cửa nhà Đoan Mộc Ninh, nhìn thấy Đoan Mộc Ninh mặc chiếc áo khoác dày từ cửa đi ra. Giơ tay lên chào theo phản xạ, nhưng liền thu tay lại bởi ánh mắt lạnh lùng của Đoan Mộc Ninh. Trong lúc căng thẳng, Lâm Vi đeo Ôn Đình qua đường, quay đầu cười hỏi: “Hai người vẫn chưa đi à, muộn rồi đấy.”

Chu Phóng ném cho cậu ta một ánh mắt trách móc thích xía vào việc của người khác, quay đầu nhìn thấy Đoan Mộc Ninh nhét tay vào túi áo, trầm lặng.

“Có cần tôi đèo cậu đi không?” Chu Phóng hỏi.

Đoan Mộc Ninh lắc lắc đầu.

Trong lòng Chu Phóng trầm lặng, mặt vẫn mang nụ cười giả vờ như cũ, “vậy tôi đi trước nhé, một mình cậu đi sao?”

Đoan Mộc Ninh gật gật đầu, lúc Chu Phóng sắp đạp xe đi, đột nhiên nói: “Anh yên tâm, một mình tôi cũng có thể sống rất tốt.”

Chu Phóng trầm lặng trong khoảnh khắc, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Ninh, chúng ta không nói cái này, sắp muộn rồi đấy, hãy lên xe trước đã.”

“Không có gì, khi không có anh trước đây, tôi cũng một mình đi mà, cũng không xa.” Nói rồi, liền sải bước chân về phía trước.

Chu Phóng sửng người tại chỗ, cho đến khi bóng dáng của Đoan Mộc Ninh biến mất ở đầu phố, lúc này mới khe khẽ thở dài, đạp xe về phía trước.

Chu Phóng luôn không có cách nào yên tâm để Đoan Mộc Ninh sống một mình trong ngôi nhà to đó. Mà mình thì lại không có lí do, hoặc không dám nói một lần nữa giữ cậu ta ở bên mình, thế là lại một lần nữa gọi điện cho bố cậu, bảo ông ta nhanh chóng đến sắp xếp cuộc sống cho con trai.

Lúc gặp mặt nói chuyện với bố cậu ta, Chu Phóng nêu lên rất nhiều yêu cầu, ví dụ, không được ép cậu ta làm bất cứ việc gì, bởi vì tính cách cậu ta quá bướng bỉnh; nên nhớ rằng cậu ta thích ăn những đồ ăn thanh đạm, không thích ăn dầu mỡ, ăn cay, các thực phẩm có vị mặn; cậu ta sợ lạnh, nhất định cần phải bật điều hòa cao một chút; phải thường xuyên quan

tâm đến cậu ta, cho dù cậu ta có không nói gì với chú, cậu ta cũng sẽ cảm nhận được sự quan tâm của chú mà vui vẻ lên.

Lúc gặp bố cậu ta, còn có một người đàn ông, nhìn có vẻ hơn 20 tuổi, rất trẻ. Nhưng so với bố cậu đang cúi đầu trầm lặng, người đó trái lại càng hiện rõ vẻ trưởng thành trầm tĩnh.

“Tiểu Ninh là con trai của ông ta, ông ta đương nhiên sẽ hết sức chăm sóc.” Người đàn ông lạnh lùng nói, đồng thời rút ra một tài liệu từ trong túi, “thư mà mẹ cậu ta lúc sinh thời gửi đến, còn có bằng chứng giám định con đẻ, nếu như cậu hoài nghi thân phận của chúng tôi, có thể xem kĩ.”

Chu Phóng đón lấy, nhìn bức thư Đoàn Mộc Thanh lúc còn sống gửi đến, chữ viết không hề mềm mại, trái lại còn rất đoan trang, giản đơn viết một trang giấy, đại ý là: “Lúc đầu bị người ta tính kế cho sinh con trai, bởi vì gia đình hai chúng tôi kinh doanh, không muốn để con trai bị cuốn vào, tôi tái hôn với anh ta rồi mới phát hiện mình có thai. Anh ấy nói sẽ xem đứa trẻ này như là con đẻ, vì vậy mới không nói với anh. Con trai tên là Đoàn Mộc Ninh, trông rất đáng yêu. Nếu như anh muốn, tôi sẽ chờ đến lúc nó 16 tuổi sắp xếp để hai người gặp mặt.”

Không ngờ Đoàn Mộc Ninh vẫn chưa đến 16 tuổi, bà đã qua đời rồi.

Chu Phóng có chút nghi hoặc, “mẹ cậu ta tái hôn, vậy Tiểu Ninh hẳn phải có bố dượng mới đúng, sao lại không thấy nghe nói đến?”

Người đàn ông luôn cúi đầu cuối cùng đã ngẩng đầu lên, ngượng ngùng đáp: “Người đó là người học lớp trên mà Thanh Nhi luôn yêu thích, sau khi họ kết hôn, qua một vài năm ông ta mắc bệnh mà qua đời, Thanh Nhi sợ Tiểu Ninh buồn, liền lừa cậu ta nói, bố cậu đã đi đến một nơi quê người rất xa xôi rồi”.

Chu Phóng sửng người, trong lòng không nén nổi có sự thán phục đối với Đoàn Mộc Thanh, một người phụ nữ cô đơn, một mình nuôi con trai

bao nhiêu năm, nhưng lại không hề có một câu oán trách, lại còn có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, mua một ngôi nhà lớn chưa nói, lại còn để lại cho Đoan Mộc Ninh một khoản tiền lớn đủ để cậu ta sống đến mức thành gia lập nghiệp. Bà ta thật là vất vả, và cũng rất yêu con trai, tuy rằng dáng điệu của bà luôn lạnh lùng, và cũng rất ít thể hiện ra sự quan tâm và để ý đến con trai.

Trái lại, ông ta, quả thực là một người đàn ông không biết tình biết lý gì cả, thật là rất muốn đánh cho ông ta một trận. Nhưng nhìn thấy bộ dạng đáng thương tự trách áy náy cúi đầu của ông ta, Chu Phóng lại không kìm được than một tiếng, “vậy ông nhất định phải chăm sóc tốt cho cậu ấy.”

“Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt. Còn nữa, cảm ơn cậu, thời gian này phiền cậu quan tâm, Tiểu Ninh mới nhanh bước ra khỏi bóng tối mất mẹ và giải thoát như vậy, thật rất cảm ơn cậu, Chu Phóng.” Lúc người đàn ông cảm ơn, ánh mắt chân thành liên tục nhìn thẳng đối phương, làm Chu Phóng cảm thấy sống lưng như nổi một tầng gai.

“Đừng khách khí, nếu như không phải tôi sắp sửa tốt nghiệp phải đi đến nơi khác học đại học, tôi sẽ không giao cậu ta cho một người bổ thiếu trách nhiệm như ông.”

“Đúng rồi, cậu quyết định lên trường đại học nào vậy?” Người đàn ông bên cạnh mở miệng, giọng điệu rất lạnh lùng, nhưng lúc nhìn Chu Phóng, ánh mắt lại rất hòa nhã.

“Chưa, vẫn còn hai tháng nữa mới thi đại học cơ.”

“Không phải là được cử đi học sao?” Người đàn ông chau mày, “theo như tôi biết, cậu tham gia cuộc thi văn học lớn, được giải ba, hẳn là có thể thuộc diện cử đi học chứ.”

Chu Phóng nhún vai, “tin tức cụ thể này vẫn còn chưa công bố, tôi cũng chưa rõ lắm.”

“Cậu dường như không quan tâm lắm đến tiền đồ của mình...” Người đàn ông khẽ cười, lắc lắc cốc cà phê trong tay, “trái lại rất quan tâm Tiểu Ninh, có chút quá rồi.”

“He he, cử đi học, trường đại học trọng điểm nào đó, đối với tôi chỉ là phù vân mà thôi.” Chu Phóng nhếch nhếch khóe miệng lên cười, cố ý lơ là câu hỏi phía sau của ông ta, “dù sao, tôi cũng là củ cà rốt nát, ở đâu có lỗ thì ở đó cắm vào.”

“Nếu như có trường đại học cậu thích, tôi có thể giúp cậu liên hệ.”

“Không cần.” Chu Phóng từ chối luôn, giọng nói trở nên nghiêm túc, “nếu như bởi vì tôi chăm sóc Tiểu Ninh, để các ông phải cảm ơn, muốn quay lại giúp đỡ tôi, vậy thì càng không cần thiết, như vậy sẽ làm cho tôi cảm thấy mình mất giá rất nhiều.”

“Ừ, tôi rất thích sự thẳng thắn và phóng khoáng của cậu.” Người đàn ông gật gật đầu, cười nói, “bây giờ mới công bố giải thưởng, lễ phát thưởng còn mấy ngày nữa, có lẽ chúng ta sẽ gặp mặt ở đó.”

“Á?”

“Hơn nữa, lúc đó chắc chắn sẽ có một vài người biên tập tìm cậu nói chuyện xuất bản, không bằng cậu trực tiếp kí với chúng tôi? Chúng tôi cũng là công ty xuất bản.”

“He he, cái này cũng thôi vậy, quan hệ họ hàng thân thích làm cho tôi cảm thấy không thoải mái.” Chu Phóng cười cự tuyệt, cầm cốc cà phê trên bàn uống hết cà phê, “như vậy nhé, các ông chọn thời gian đón Tiểu Ninh đi.”

Nhìn bóng dáng vội vã của Chu Phóng biến mất khỏi tầm mắt, người đàn ông mới lắc lắc cốc cà phê một cách sâu xa, nói với người đàn ông

đang xem lá thư bên cạnh Giang Sơn nói: “Ông không cảm thấy cậu ta là một nhân tài chưa phát hiện sao?”

“Ừ, một cậu thanh niên rất phóng khoáng.” Giang Sơn ngẩng đầu lên với bộ dạng nghi hoặc nhìn đối phương, “ý của ông là?”

“Tác phẩm của cậu ta, tôi đã đọc, rất đặc biệt. Hội đồng thẩm định để xác định thứ tự, cân nhắc đến không dưới một tuần, tôi nghĩ, tác phẩm của cậu ta còn có giá trị hơn cuốn tiểu thuyết tình yêu được giải nhất.”

“Vậy sao...”

“Ông không muốn trước khi vàng phát sáng, giành lấy trong tay để tự mình chạm trổ sao?”

“Vấn đề là người ta không muốn để cậu chạm trổ.” Giang Sơn vừa uống trà, vừa nói với vẻ vô tư lự.

“Ông thật là...” Chống tay lên trán một cách bất đắc dĩ, “thật là không có đầu óc kinh doanh!”

“He he... Cài này không phải là tôi đã giao cho cậu toàn quyền phụ trách rồi sao? Hơn nữa hiện giờ các tác giả đang kí quá nhiều, một đồng tác phẩm tích lại, có tác phẩm còn lùi đến một năm vẫn chưa có cách nào xuất bản, đã bão hòa rồi, dù sao cũng không thể kí với người ta, lại không có cách nào phụ trách họ.”

“Cũng đúng.” Buột miệng khẽ nói, “trước tiên thôi đã, cậu ta còn nhỏ, còn non, qua hai năm, nếu cậu ta còn muốn đi trên con đường này, chúng ta sẽ âm thầm giúp đỡ cậu ta.”

“Ừ ừ.”

“Uống đủ chưa? Đi đón con trai của ông đi.”

“Con trai tôi hơi lạnh lùng, còn đáng sợ hơn cả mẹ nó, tôi cũng không biết đối xử với nó như thế nào.” Giang Sơn bất đắc dĩ chau mày, “nó rất ghét tôi, cả ngày làm mặt lạnh với tôi, làm cho tôi cảm thấy mình làm một người bố thất bại.”

“Nếu không được thì tôi dọn đến, ở cùng với hai người một thời gian.”

“Cậu dọn đến làm gì?”

“Nhờ hai bố con ông phát sinh bạo lực, tôi còn xử lý tốt hậu sự.”

“Được, vậy cậu dọn đến, cậu giỏi nói, khuyên nó giúp tôi.”

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 21

Chương 21: Lời thổ lộ

Như thể làm một nghi thức giao nhận, Chu Phóng đem Đoan Mộc Ninh giao cho bố cậu.

Cái còn quan trọng hơn cả sự hụt hẫng, trống rỗng trong tim, đó chính là cậu ta cuối cùng đã thoát khỏi “bàn tay ma” của mình rồi, có thể lớn lên trong một môi trường tốt hơn nhiều.

Bố cậu có thể đem đến cho cậu nhiều sự yêu thương, quan tâm hơn, Chu Phóng biết, Đoan Mộc Ninh tuy rằng miệng bướng nói rằng mình không cần bố, nhưng, trong lòng lại luôn khao khát có một người cha.

Như vậy tốt hơn nhiều, cậu ta cuối cùng cũng đã đạt được nguyện vọng, mình cũng có thể yên tâm hơn. Sau vài năm chờ cậu ta trưởng thành, không biết cậu ta có còn nhớ đến mình không?

Chu Phóng hít một hơi sâu, rồi lại từ từ thở ra, cảm thấy bản thân mình đột nhiên trở nên bi thương như thế này có chút xa lạ, càng cười một cách độ lượng, nhặt một cái ống bơ lên, đá một cách chuẩn xác vào trong thùng rác.

Qua vài ngày, lễ trao giải thưởng văn học được tổ chức ở thành phố Bắc Sơn. Chu Phóng đạt giải ba, sau khi nhận được thư mời, liền đi đến thành phố đó.

Ngồi trên chiếc xe bus, trong lòng nhớ đến vừa rồi trước khi lên xe, Đoan Mộc Ninh với ánh mắt không biết đang che giấu điều gì, dăm dăm nhìn sâu vào mình, hiện lên đặc biệt lạ thường trong đám người đến tiễn.

Có lẽ chờ sau khi mình nhận giải thưởng, Đoan Mộc Ninh đã đi xa cùng với bố rồi.

Ừ, thực ra như vậy rất tốt, liền coi cái ôm vừa rồi làm lời cáo biệt, tuy để khỏi căng thẳng đồng thời phải chen giữ rất nhiều người, nhưng ngón tay mình vẫn khẽ đặt lên vai của cậu ta vỗ vỗ.

Chờ lúc Chu Phóng nhận giải trở về, tin cử đi học cũng chắc chắn rồi.

Giáo sư khoa văn của trường đại học T chỉ đích danh cần hẩn, trải qua sự hiệp thương với trường học, Chu Phóng cũng đồng ý.

Giữa lúc mọi người đang bận đến mức sứt đầu mẻ trán vì ôn thi đại học, Chu Phóng vì chắc chắn được vào thẳng, hiện rõ vẻ đặc biệt nhàn nhã, thế là cả ngày ở trong phòng họp xử lý mọi việc của tờ Bách Xuyên, hơn nữa cũng muốn trong số những thành viên câu lạc bộ đang học lớp thấp hơn chọn ra chủ nhiệm tập san trường.

Buổi chiều hôm đó, một mình nằm mệt rũ rời trên sofa, đột nhiên có một hồi gõ cửa vang lên. Lúc mở cửa ra nhìn thấy Đoan Mộc Ninh đứng ở cửa, Chu Phóng còn tưởng rằng mình hoa mắt.

Trầm lặng một hồi lâu, Đoan Mộc Ninh nói: “Tôi muốn nói chuyện với anh, được không?”

Lờ mờ nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, cậu ta cũng với giọng nói lạnh lùng thế này.

Nguồn: <https://www.luv-ebook.com>

Chu Phóng gật gật đầu, cùng cậu ta đi đến bờ sông ở ngoài trường.

“Bố cậu... đến tìm cậu rồi chứ?” Chu Phóng hỏi.

“Ừ, tôi từ chối rồi.” Đoan Mộc Ninh bình thản đáp.

Lúc bọn họ tìm đến, Đoan Mộc Ninh mới biết Chu Phóng phản bội mình, là Chu Phóng muốn nhét mình trở về bên cạnh người bố xa lạ đó. Tuy rằng đã sớm biết anh ta không muốn tiếp tục sống cùng mình nữa, nhưng lúc nghe thấy câu nói từ trong miệng người đàn ông kia “tôi đã bàn bạc với Chu Phóng rồi”, trong lòng vẫn cảm thấy rất buồn.

Anh ấy gặp đến mức không thể trì hoãn đưa mình đi, Đoan Mộc Ninh tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng đại khái cũng có thể đoán, đó là anh ấy không muốn tiếp tục sống với “cậu nhóc” quá ỷ lại vào anh ấy này.

Vừa chiến tranh lạnh với bố, đồng thời cũng nghe tin anh ấy sẽ đi tham gia nhận giải thưởng từ miệng bạn học.

Chu Phóng đem huy chương vàng chói lọi trở về, cũng là đem về cho trường trung học Nhân Xuyên tin tức người đầu tiên vì được giải thưởng văn học lớn mà đủ tư cách vào thẳng đại học.

Trường đại học T, nghe nói là trường đại học hạng nhất. Khoa văn, cũng là chuyên ngành mà rất nhiều học sinh ban xã hội phải học đến vỡ đầu mề trán nếu muốn thi vào.

Đoan Mộc Ninh vì Chu Phóng mà vui mừng, đồng thời cũng đặt ra cho mình một mục tiêu, tương lai sẽ thi vào trường học của anh ấy, làm đàn em của anh ấy, lúc đó anh ấy không có lí do lại nói mình là một cậu nhóc nữa...

Bởi vì có mục tiêu mà Đoan Mộc Ninh phấn chấn lên, nhưng lại vì một vài tin đồn mà hoang mang.

Con gái trong khoa văn rất nhiều; với kiểu tính cách như Chu Phóng, rất dễ làm cho con gái thích, cậu ta thật có số đào hoa, khoa văn của đại học T là cả một rừng hoa; không chỉ là một rừng hoa, mà nhìn chất lượng, đó còn là một ngự hoa viên.

Có người ngăm bàn tán như vậy.

Chu Phóng không phải là người đồng tính, lại ở trường đại học mà những người không yêu ít đến mức không thể ít hơn được nữa, ở khoa văn mà các mỹ nữ vây đầy, Chu Phóng không thể trong ba năm không yêu bất kì một cô gái nào. Mình một mình học trung học ở đây, âm thầm nhẫn nại ba năm, lẽ nào sau ba năm chạy đến trường anh ấy lại chỉ có thể đối diện với một cô gái mỉm cười khoác vai anh ấy?

“Tiều Ninh, cậu có điều gì muốn nói vậy?” Chu Phóng dịu dàng hỏi.

“Chút nữa tụ tập liên hoan anh có đi không?”

“Liên hoan gì?”

“Liên hoan chia tay của tờ Bách Xuyên, Chu Tân Tân tổ chức, trước khi anh quay về đã định hết rồi.”

“Vậy sao, he he, tôi không hề biết.” Chu Phóng cười cười, lại nói: “Quả nhiên, tôi không ở đây, nhóm người đó đã tạo phản rồi.”

“Tôi nghe nói anh sẽ được vào thẳng khoa văn?”

“Đúng vậy.”

“Vậy chúc mừng anh.”

Chu Phóng bất đắc dĩ nhún nhún vai, “kì thực tôi thích lịch sử hơn, nhưng tiếc là, bắt buộc phải học văn.”

“Vào trường học có thể chuyển chuyên ngành mà.”

“Tiểu Ninh.” Đột nhiên gọi tên cậu ta, rõ ràng là nhìn thấy đối phương đang nắm chặt ngón tay, “cậu hẹn tôi ra đây, là để nói cái này sao?”

“Ừ, muốn nói câu chúc mừng anh, tôi không có quà gì tặng anh, chỉ viết một bức tranh chữ.”

Chu Phóng đón lấy từ tay cậu ta, bức tranh chữ được bọc một cách tinh tế, thể chữ đầy ý nghĩa, nội dung viết “Giang thành tử” của Tô Thức.

Mười năm sinh tử mịt mù, gạt nhớ thương, vẫn tơ vương, ngàn dặm năm mờ côi, xiết nỗi thê lương.

“Cậu tặng cái này cho tôi...”

“Lần trước anh đã bằng lòng tặng tôi quà sinh nhật, sau đó bạn quên mất, tôi thì luôn nhớ đến, anh không viết tặng tôi, vậy đổi lại tôi viết tặng anh.” Giọng điệu bình thản, dường như đang nói sáng nay anh ăn bánh mì, vậy thì tôi đi ăn quẩy.

Nhưng bài từ tiếc thương người vợ đã mất lại một lần nữa làm trong lòng Chu Phóng nổi lên nỗi bất an. Dự cảm không tốt vào đêm Giáng sinh, dường như sau một thời gian rất lâu lại được gọi dậy, càng trở nên mãnh liệt.

Buổi chiều hôm đó, toàn thể các thành viên của tòa báo Bách Xuyên cùng nhau đi tụ họp karaoke, Chu Tân Tân mời, Chu Phóng đãi khách, có thể xem như là cuộc chia tay.

Bởi vì sẽ phải bước vào giai đoạn chạy nước rút cuối cùng cho kì thi đại học, tờ Bách Xuyên cần phải giao cho các học sinh lớp dưới phụ trách, nhóm nguyên lão kiên trì từ lúc sáng lập tờ báo, cuối cùng cũng đã đến lúc về hưu.

Chu Phóng nói: “Tờ Bách Xuyên giống như đứa con của mỗi chúng ta, từ lúc mới sinh đầu còn lơ thơ vài sợi, đến bây giờ tóc đã đen nhánh đầy đầu. Những người cha người mẹ chúng ta đây vì nó mà đã lao tâm tốn khí suốt ba năm, bây giờ phải giao con cho người khác rồi.” Ánh mắt liền lướt đến trên người Đoàn Mộc Ninh, khe khẽ cười, nói, “thật là không nỡ.”

Đoàn Mộc Ninh lạnh lùng nói: “Nếu như tin tưởng, thì hãy giao nó cho tôi.”

Mọi người kinh ngạc nhìn cậu, nhưng khuôn mặt cậu lại rất trấn tĩnh, nói cực kì bình thản, “cho dù tôi có thể làm chủ nhiệm tờ báo hay không, tôi luôn nghĩ sẽ tiếp tục làm tốt tờ báo này, đứa con của anh, không phải muốn nhận tôi làm bố nuôi sao?”.

Ánh mắt nhìn đối diện Chu Phóng, nhưng người kia cười, trốn tránh.

“Cậu không được.”

“Vì sao?”

“Cậu còn nhỏ.”

Đến đây liền dừng lại, không có ai nói nữa, xung quanh ồn ào lên, tiếng hát karaoke đình tai nhức óc, ánh đèn nhấp nháy, tất cả đều trở nên mơ hồ.

Đoàn Mộc Ninh cúi đầu, khẽ nói: “Hóa ra anh luôn coi tôi là một đứa trẻ.”

Giọng nói quá nhẹ nhàng, bị tiếng hát nhức tai át mất, Chu Phóng không nghe thấy, Đoàn Mộc Ninh kì thực cũng không muốn anh ta nghe thấy, có lẽ chỉ khe khẽ nói với mình mà thôi.

“Chỉ coi tôi là một cậu nhóc mà thôi.”

“Không ngờ rằng, cậu nhóc này lại cứ một mực thích anh.”

Không khí li biệt trở nên nồng nhiệt, mọi người gào thét trong karaoke, gào cả một buổi chiều, Chu Tân Tân còn muốn uống rượu, hát đến khản cả cổ, “đã là bạn một đời là bạn, những ngày tháng qua đã không còn nữa, một câu nói, một đời người...”

Hát lạc điệu đến cả mười vạn tám nghìn dặm rồi, hát đến mức lòng người cũng phải run lên.

Cuối cùng cũng vứt mic xuống, đi đến vỗ vỗ vai Chu Phóng, “đại ca, lên đại học tìm chị dâu về nhé.”

Chu Phóng cười búng búng vào đầu cô: “Em gái, cả ngày nghĩ cái ngày, rắc rối quá.”

Chu Tân Tân ngồi trong góc sofa, òa khóc.

“Em sẽ thi trường Hoa Đại, sau này sẽ không thể cả ngày cùng hát và uống rượu...”

“Em gái đừng có cả ngày nghĩ đến hát hò với uống rượu nhé, em cũng phải để ý đến trang điểm dung nhan tí, em nhìn xem, mới có tí tuổi, mà đã nhăn như là vỏ cây rồi.” Chu Phóng vỗ nhẹ lên vai Chu Tân Tân, “nhưng em có xấu hơn nữa, thì em vẫn là em gái của anh.”

Chu Tân Tân cầm ống tay áo lau nước mắt, ngẩng đầu lên bật cười, “anh có khổn kiếp hơn nữa, thì anh cũng vẫn là anh của em!”

Liên hoan chia tay mãi đến tận 5 giờ chiều, ánh mặt trời vàng xán lạn của buổi chiều tà rắc xuống, như đang khoác lên một tầng sa mỏng lên thành phố nhỏ này.

Sau khi đám người tản về, Chu Phóng và Đoan Mộc Ninh lặng lẽ đi trên đường.

Con đường vốn dĩ rất dài, nhưng đi vài bước, lại cảm thấy rất ngắn, cửa nhà đã gần ngay trước mặt rồi.

“Cho dù thế nào, ông ấy cũng là bố đẻ của cậu, thái độ với ông ấy tốt một chút.” Chu Phóng nhẹ nhàng nói, đưa tay ra vò vò đầu Đoan Mộc Ninh, “sau này hãy chăm sóc mình tốt, đừng nổi nóng, có nghe không?”

Đoan Mộc Ninh không nói gì.

“Sau này có duyên thì sẽ gặp lại.” Chu Phóng than một tiếng, quay người chuẩn bị đi, nhưng lại bị cậu ta nắm chặt lại.

“Anh...”

Kiểm chân lên, môi đưa đến, câu hỏi nghi vấn của Chu Phóng bị Đoan Mộc Ninh chặn lại bên môi.

Đoan Mộc Ninh với động tác bối rối, chỉ biết dùng môi áp sát vào đối phương, đưa lưỡi ra, đưa vào miệng Chu Phóng vì chấn động mà mở to ra.

Một nụ hôn thuần túy không mang bất cứ một ham muốn tình dục nào, không có kỹ thuật, chỉ khe khẽ chạm vào lưỡi anh ấy, sau đó liền xấu hổ quay đi.

“Tôi có lời muốn nói với anh.” Bởi vì nụ hôn đã phủ một lớp sương mờ lung lên mặt kính, ánh mắt của Đoan Mộc Ninh, Chu Phóng không nhìn rõ, chỉ cảm thấy mặt cậu ta đỏ lên, giọng nói có chút run rẩy.

“Tôi... tôi rất thích anh.” Nắm chặt ngón tay lại, cuối cùng cũng nói ra, tâm tình đột nhiên trở nên nhẹ nhõm rất nhiều, “là loại yêu thích của trẻ

con. Là loại muốn hôn anh, ôm anh... loại yêu thích giống như là người yêu vậy.”

Chu Phóng chỉ cảm thấy đầu óc mình là một phiến trống rỗng.

Nhìn cậu bé đang đứng đối diện nói thích mình với khuôn mặt đầy vẻ nghiêm túc, cũng không biết là nên vui bởi hai người cùng chung nỗi lòng, hay là nên buồn vì sự chia li bất đắc dĩ không thể không rời.

“Tiều Ninh, cậu còn nhỏ, thích một người không phải là một việc đơn giản như vậy, hơn nữa còn là đồng tính.”

Đoan Mộc Ninh bướng bỉnh nói: “Tôi nhỏ, tôi thích anh một cách đơn thuần, không được sao?”

Chu Phóng ho một tiếng, “ý của tôi là, chúng ta đều là đàn ông, nếu muốn ở bên nhau, phải suy nghĩ, vấn đề phải đối diện rất nhiều, cậu còn nhỏ, bây giờ không có cách nào đảm đương nổi những việc này.”

Nói như vậy, nhưng trong lòng lại buồn đến mức nghẹt thở, nếu như mình ích kỉ một chút... lại ích kỉ hơn chút nữa, sẽ trói cậu ta ở bên mình, không cần biết đến tương lai thế nào, lúc cậu ta còn trong sáng trói chặt lấy cậu ta, thậm chí làm cho cậu ta vì mình mà trở thành một kẻ đồng tính tuyệt đối...

Nhưng như vậy có tốt không?

Bởi vì quá quan tâm đến cậu ta, cho nên mới suy nghĩ nhiều hơn, không phải vì mình, mà vì tương lai của cậu.

“Cậu đi cùng với bố đi, tôi không có cách nào để hứa gì với cậu, càng không thể nào sống cùng với cậu, tuổi của cậu, vẫn chưa đến lúc nói chuyện tình cảm.”

Chu Phóng vẫn cười dịu dàng, nhìn trong mắt Đoan Mộc Ninh, chỉ cảm thấy đặc biệt chói mắt.

“Tôi muốn biết, anh có thích tôi không?” Câu hỏi trực tiếp buột ra, quá kích động, đã quên mất sự cao ngạo tôn nghiêm vốn có, muốn bức thiết biết cảm giác của anh ấy với mình là thế nào, giọng nói của Đoan Mộc Ninh run rẩy đến mức dữ dội, “cho dù có một chút thích thôi, có không?”

Chu Phóng im lặng.

Đoan Mộc Ninh nhìn anh ta không rời, nhìn ánh mắt trời rắc trên mặt anh ta, nhìn đôi lông mày nhíu lại của anh ta.

Anh ấy lại không hề có biểu hiện tình cảm gì hết cả.

Đoan Mộc Ninh đột nhiên cảm thấy trong lòng như có mũi tên đau đớn xuyên qua.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn sự quan tâm của anh thời gian qua, và cũng cảm ơn anh đã gọi bố tôi đến đón tôi.”

Cảm giác xa xôi lạ lẫm đến trong chốc lát, đau đớn đến mức sắp nghẹt thở, Đoan Mộc Ninh nhìn Chu Phóng một cách sâu sắc, quay người đi về theo hướng nhà mình, dáng lưng rất thẳng, không hề để ý đến người đang gọi mình phía sau, giọng nói ấy có chút gì như bị đè nén.

“Đoan Mộc Ninh, tôi vẫn chưa nói ra nguyên nhân, sau này cậu sẽ hiểu.”

Câu nói đó, cuối cùng đã không được nghe thấy.

* * *

Sau này, Lâm Vi và Ôn Đình thường hồi tưởng lại buổi chiều mùa hạ năm đó.

Vườn hoa trong sân nhà Chu Phóng, trở nên gọn gàng xinh đẹp trong sự chăm sóc sửa sang hết lòng của Đoàn Mộc Ninh. Lúc đó đang là tiết đầu xuân, rất nhiều hoa nở, Chu Phóng ngồi trên cái cây ở giữa sân, từng nét từng nét, khắc một chữ “Ninh”.

Giống như khắc lên bia vậy.

Trong kí ức, Chu Phóng vẫn luôn cười lưu manh, nhưng ngày hôm đó lại dựa vào cây khóc, tiếng khóc đè nén đến mức làm cả Lâm – Ôn đều sợ, hỏi anh ấy, nhưng chưa bao giờ được nói rõ nguyên nhân.

Đó dường như là lần đầu tiên anh ta rơi lệ, và cũng là lần cuối cùng.

Sau này cũng nghe nói từ miệng của người khác rằng, buổi chiều hôm đó, trên con đường từ trạm xe bus khu Đông Thành đến nhà Đoàn Mộc Ninh, đã xảy ra một tai nạn giao thông.

Trong buổi chạng vạng ngày hôm đó, đường phố đặc biệt náo nhiệt.

Trên đường có một chiếc xe chở hàng đang dừng lại, một cậu bé cao gầy ngã trước xe, xe cảnh sát réo gào, xe cấp cứu, những âm thanh và khung cảnh nhức tai, dường như làm cho thời gian ngừng lại.

Người qua đường vây lấy đứng nhìn.

Cậu bé ngã trên đất, người rất gầy, mặc quần bò và áo len đơn giản, chỉ là trên chiếc áo len trắng nhuộm một phiến máu lớn. Sắc mặt cậu ta rất nhợt nhạt, ngón tay bởi vì gầy yếu mà các đốt xương trở nên rõ ràng, tóc mai lòa xòa, che cặp kính đã vỡ của cậu ta, mắt nhắm nghiền lại, hàng lông mi dài như thế che rợp bóng râm.

Ánh mặt trời tàn rắc trên mặt cậu ta, chiếu vào gương mặt cậu ta, dường như trong suốt.

Cậu con trai đang ôm lấy cậu ta, liên tục gọi tên cậu ta, đôi tay run rẩy không ngừng, nhuộm đầy vết máu.

“A, cậu bé này không nhìn thấy đèn đỏ sao, tôi không kịp phanh xe!”
Người lái xe hoang mang giải thích với cảnh sát bên cạnh.

“Tuy nhiên... tốc độ xe anh cũng đã vượt quá quy định.”

“Đồng chí cảnh sát, thực sự là cậu bé này đã xông ra, tôi...”

Tiếng cãi vã âm ỉ, giống như là bị cái gì lọc qua, ong ong bên tai, nhưng lại nghe không rõ một từ.

Người đang ôm trong lòng, gọi thế nào cũng không có phản ứng gì.

“Tiểu Ninh... Tiểu Ninh...”

Ôm chặt lấy cậu ta, lắc lư thân thể cậu ta, phát ra âm thanh như thú gào, nhưng cuối cùng cũng không một tiếng đáp lại.

Cho đến khi Đoan Mộc Ninh được đưa vào bệnh viện, Chu Phóng vẫn nắm chặt lấy tay cậu ta, gọi đi gọi lại tên cậu.

Trước phòng phẫu thuật mới bị bác sĩ giục đi ra.

Bệnh viện đó, hành lang sâu hút, sau khi ánh mặt trời xuống núi, càng hiện rõ sự lạnh lẽo thê lương.

Lần trước, mình đã ôm Đoan Mộc Ninh ở đó, mắt tròn tròn nhìn mẹ cậu ta bị lớp vải trắng che kín thân thể đẩy qua trước mặt. Nhìn Đoan Mộc Ninh bơ vơ, Chu Phóng càng ôm lấy cậu ta một cách dịu dàng, cho cậu ta một chỗ dựa.

Nhưng mà giờ đây, lại đổi thành cậu ta vào phòng phẫu thuật, còn mình thì đứng chờ một cách hồi hộp bất an. Không có ai có thể là chỗ dựa

cho mình, phải tự gồng mình lên, cảm thấy không khí vây quanh càng lúc càng lạnh.

Đột nhiên càng hiểu thêm sâu sắc tình cảm của cậu ta lúc đó.

Người quan tâm nhất sống chết còn chưa rõ, mà mình thì chờ đợi một cách bất lực, trừ chờ đợi, không thể làm gì. Nỗi đau khổ bất đắc dĩ đó, giống như là một cái móng sắt cực lớn, móc chặt vào trong tim.

Đèn phòng phẫu thuật sáng rất lâu, bố Đoan Mộc Ninh cũng đến rất kịp thời.

“Cậu ta làm sao vậy?” Giọng nói người đàn ông càng hiện rõ sự run rẩy, đi đến hỏi Chu Phóng, Chu Phóng cúi đầu im lặng.

“Được rồi, ông đừng nôn nóng, tôi tìm bác sĩ hỏi tình hình trước đã.” Thư kí Cổ đi theo sau vẫn lạnh lùng như trước.

“Cậu nói, con trai tôi liệu có...” ông ta ngồi trên ghế, vai run lên.

“Đừng nghĩ linh tinh, theo cảnh sát giao thông ở hiện trường nói, xe phanh rất kịp thời, có lẽ không nghiêm trọng như vậy mới đúng.” Cổ Duy vỗ vỗ lên vai người đàn ông an ủi, sau đó đến bên Chu Phóng, “cậu cũng không nên tự trách mình, cậu ta sẽ không sao cả.”

“Tôi có một dự cảm không được tốt...” Chu Phóng nắm chặt nắm tay, khẽ nói, “lúc cậu ta nhìn tôi, ánh mắt đó, giống như đang ly biệt vậy.” Nói rồi, người khẽ khẽ run lên.

Cổ Duy sững lại, nhìn bộ dạng Chu Phóng vốn vẫn phóng khoáng lại buồn bã bất lực như vậy, lúc này mới ý thức rằng cậu ta mới chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, đành phải an ủi vỗ nhẹ lên vai cậu ta.

Sau đó quả nhiên như Chu Phóng dự đoán, sau khi Đoan Mộc Ninh từ phòng phẫu thuật đi ra, được đưa vào phòng cấp cứu tăng cường, trải qua một kiếp, cuối cùng cũng không thể chống chọi nổi cơn hiểm nguy.

“Nhịp tim hơi thở đều đã ngừng rồi, cậu ta cuối cùng cũng không qua khỏi...” lúc Cổ Duy đến thông báo tin này, sắc mặt như ngưng lại, nói từng chữ từng câu.

Chu Phóng khẽ nói: “Thật sao.”

“Bố cậu ta vẫn đang khóc, tôi muốn hỏa táng Tiểu Ninh, tro cốt đem về quê an táng, cậu... có lời muốn nói với Tiểu Ninh không? Cho cậu thời gian.”

“Không cần.” Chu Phóng khe khẽ lắc đầu, nhìn người bị tấm vải trắng che kín trong phòng kính, “những lời tôi cần nói với cậu ấy, đều nhớ rõ trong lòng rồi.”

Chu Phóng bình tĩnh một cách lạ thường, làm cho Cổ Duy vẫn luôn lạnh lùng trầm mặc giật mình, cũng sau một hồi rất lâu mới hiểu hàm ý thực sự của câu nói “không có gì buồn hơn sự tuyệt vọng”.

“Tro cốt của cậu ta, an táng cùng với mẹ cậu ấy, có được không?” Chu Phóng đột nhiên hỏi.

“Cái này...”

“Cậu ta nói, cậu ta không thích môi trường xa lạ, là tôi bức cậu ta đi... không muốn cậu ta cô đơn một mình bị an táng ở nơi xa lạ, ở bên mẹ cậu ta, chí ít cũng sẽ không quá cô đơn.” Chu Phóng bình tĩnh nói những câu trần thuật, làm cho người ta cảm thấy, sau một đêm, dường như cậu đã đột nhiên trưởng thành.

“Xin lỗi, cái này tôi không thể đáp ứng cậu, tôi từ trước đến giờ đều chưa làm tròn trách nhiệm của một người cha, việc an táng nó, giao cho tôi.” Giang Sơn đột nhiên xuất hiện ở chỗ góc, cúi đầu, vai run rẩy, khẽ nói, “còn có mộ của Thanh Nhi, tôi sẽ dời về quê. Mấy năm nay cô ấy đều lưu lạc, sau khi chết cũng nên dời về nơi cô ấy đã lớn lên. Tiểu Ninh và mẹ nó, còn có người cha dượng mà nó thích, tôi sẽ chôn họ ở một chỗ, họ mới là một gia đình.”

“Ông đã nói như vậy... thì giao cho ông.” Chu Phóng nhìn sâu vào người đang bị tấm vải trắng che phủ, quay người ra đi.

Bên ngoài trời đã sáng.

Dưới ánh sáng màu vàng của buổi sớm, Chu Phóng đạp xe như điên chạy đi.

Đoạn đường từ bệnh viện về nhà, dùng không hết thời gian 5 phút. Không quan tâm đến mồ hôi trên thân thể mình, sau khi đến nhà liền ngã mạnh xuống giường, ôm chặt lấy con gấu lớn mà Đoan Mộc Ninh tặng cho mình.

Lúc này nước mắt mới rơi xuống.

Không nhớ rõ đã khóc bao lâu rồi, chỉ biết rằng trong ký ức của mình, đó là lần đầu tiên khóc, và cũng là lần cuối cùng.

Về tin tức tai nạn đó, Ôn Đình và Lâm Vi cũng chỉ nghe người khác nói. Trong lòng nghi hoặc, nhưng không có chứng cứ từ đâu.

Cái tên Đoan Mộc Ninh này, thậm chí đã trở thành điều cấm kị với Chu Phóng.

Chu Phóng dắt con chó của anh ta về.

Không đến mấy ngày, con chó vì không cẩn thận ăn phải thực phẩm có độc, đã chết ở cửa nhà.

Lúc nó nằm ở đó co rúm lại, Chu Phóng chỉ yên lặng nhìn nó. Chờ cho nó an tĩnh rồi, mới ôm nó trở về sân, chôn dưới gốc cây.

Sau đó Chu Phóng luôn bận rộn điên cuồng, giao vị trí chủ nhiệm tờ Bách Xuyên giao cho sư đệ tên là Ninh Hiên.

Trong lúc mọi người đều bận rộn cho kì thi đại học, Chu Phóng liền bắt đầu sáng tác một cách điên cuồng.

Tác phẩm “Cuộc đời máu chó” lọt vào mắt xanh của một nhà xuất bản danh tiếng, được xuất bản trong kì nghỉ hè của năm cậu tốt nghiệp lớp 12.

Mùa hè năm đó, Chu Phóng đi đến nơi tha hương xa xôi. Lúc rời đi, chỉ mang theo con gấu to màu nâu.

Cậu một mình đeo ba lô du lịch, đi đến thành phố Bắc Sơn.

Tầng dưới cùng của ba lô du lịch, dùng giấy bìa dày bọc một cuốn sách, nếu như mở ra, sẽ nhìn thấy trên bìa cuốn sách đó vẽ đầy trứng gà.

Chỉ có hai quyển, một quyển Đoan Mộc Ninh mang theo, còn lại quyển này, Chu Phóng luôn giữ bên mình.

Khoa văn trường đại học T.

Ngày đầu tiên Chu Phóng nhập trường đã ném cho câu lạc bộ văn học một viên gạch, tiểu sư đệ đến thi đấu nhưng lại nói khiến cho các chị lớn ngậm hột thị. Tuy rằng hắn ta rất ngông cuồng, cười lên trông rất lưu manh, nhưng lại rất hòa hợp, hơn nữa không hề cao ngạo. Các sư huynh sư tử có thiện cảm với cậu sư đệ mới cao tám đấu này, liền thu nạp Chu Phóng vào câu lạc bộ văn học.

Tập san của trường đại học T lại một lần trải qua một cuộc cải cách triệt để.

Cái tên chủ biên Chu Phóng cũng dần dần được mọi người biết đến.

Văn phong lưu loát, từ ngữ sắc sảo, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đại tài tử của khoa văn.

Thế nhưng, chỉ có bạn cùng kí túc với anh ta – Lưu Tuấn Kiệt mới biết, dù bị đội lên một đồng mũ cao nhưng Chu Phóng cũng thỉnh thoảng đứng hút thuốc ngoài ban công khi đêm muộn, lộ ra vẻ cô đơn.

Từ bạn cùng bàn đến bạn cùng phòng, Lưu Tuấn Kiệt tuy rằng là “bè lũ” nhiều năm của Chu Phóng, nhưng rốt cục cũng không biết cậu ta có tâm sự gì.

Về sau có những nữ sinh của khoa văn thổ lộ với Chu Phóng, Chu Phóng chỉ cười một cách lưu manh nói.

“Nói thực với em nhé, anh trước đây từng thích một người, khi người đó ra đi, đã mang theo trái tim anh rồi. Bây giờ đứng trước mặt em chỉ là cái xác không hồn thôi, không có cách nào dành cho em một tình yêu tuyệt vời như em mong muốn.” Dùng lí do kì quặc này đi từ chối đến mấy nữ sinh, thế là liền có một vài em gái học lớp dưới khe khẽ bàn luận.

“Hoa trong khoa đều từ chối, anh ấy thật chẳng biết suy xét gì cả?”

“Có phải là thần kinh của anh ấy không bình thường không?”

“Lúc nghe anh ấy nói những lời đó, còn Quỳnh Dao hơn cả Quỳnh Dao, chưa xót đến mức cả răng.”

“Anh ấy dường như chỉ nhận em gái, không tìm bạn gái, cậu nói làm em gái làm gì, chỉ có nghĩa vụ không có quyền lợi.”

“Cho nên nói anh ta có bệnh mà.”

Câu nói đó của Chu Phóng được coi là tài liệu tiểu lâm được lưu truyền rộng rãi, trong một thời gian, trên diễn đàn của khoa văn ùn ùn xuất hiện những câu đại loại như “kì thực tôi chỉ là một cái xác mà thôi”, “ai đã đánh cắp trái tim của tôi đi rồi”, mọi người cùng trêu trọc lẫn nhau.

Lúc Chu Phóng nhìn thấy, chỉ mỉm cười.

“Nhìn kìa, đó chính là hiệu ứng của người nổi tiếng.” Nói một cách tự mãn, có lúc thậm chí còn tự mình ra trận, nói vài câu chuyện tình hài tởm lợm. Mọi người đều cười nghiêng ngả, chỉ có Lưu Tuấn Kiệt thân thiết với anh ta, mỗi lần đều chau mày nhăn mặt.

“Người anh em, nói với tôi cậu rốt cuộc là thế nào? Tổ cảm thấy, sau hôm câu lạc bộ văn học cấp ba tụ họp, cả người cậu dường như biến đổi rồi.”

Chu Phóng cười lưu manh, “tớ biến đổi gì? Có phải là mấy hôm không trêu trọc cậu, cậu đã ngứa ngáy rồi không...”

Nói rồi liền đưa móng tay ra.

“Tôi nói, có phải là có liên quan đến Đoan Mộc Ninh không?” Chu Tuấn Kiệt nói với bộ dạng tư lự, “tôi nhớ ngày hôm đó, không phải cậu ta hẹn cậu một mình ra ngoài sao...”

Nụ cười của Chu Phóng đóng băng lại trên môi, sau một khoảnh khắc, liền hạ giọng nói: “Đừng nhắc đến cậu ta với tớ.”

Bị bộ dạng nghiêm túc của cậu ta làm giật mình, Chu Tuấn Kiệt đành phải giơ ngón tay lên trời làm bằng nói: “Từ sau không nhắc, tuyệt đối không nhắc.”

Khi Chu Phóng học đại học năm thứ ba, Lâm Vi và Ôn Đình cũng thi lên trường đại học T, hai người đều đăng kí vào khoa y, lúc nghe thấy câu chuyện truyền kì của Chu Phóng, cũng chỉ nhìn nhau cười, nói: “Anh ấy vẫn lưu manh như trước.”

Lúc đó, blog trên mạng bắt đầu thịnh hành, rất nhiều người chạy theo thời thượng đi đăng kí ID, viết nhật kí trên mạng.

Chu Phóng cũng đăng kí.

Sau đó vì mạng không ổn định, đổi blog thành trang mạng cá nhân Thiên đường văn học.

Lúc đó Chu Phóng đã bắt đầu có chút danh tiếng, các bài văn tải xuống trên tạp chí, tập san có thể xếp thành một chồng dày.

Sau đó bắt đầu đăng tiểu thuyết dài kì trên Thiên đường văn học, văn phong phóng khoáng, tình tiết lôi cuốn ngoạn mục, cấu tứ tươi mới, được vô số người theo dõi, được rất nhiều người yêu mến đón nhận.

Có người ví thể giới văn học của anh ta như một con ngựa đen. Trình thám, suy lí, khoa học viễn tưởng, trò chơi mạng, những đề tài mà Chu Phóng sáng tác có phạm vi rất rộng, nhưng anh ta luôn không hề viết ngôn tình. Trong tiểu thuyết của anh, tình yêu chiếm cũng rất ít, nhân vật rất nhiều, tình tiết phong phú, nhưng rất ít khi xuất hiện những dẫn vật ái tình.

Có một lần trên mạng phỏng vấn tác giả trực tuyến, có cư dân mạng hỏi: “Tiểu thuyết mà anh viết đề tài rất rộng, vì sao không thử viết ngôn tình đây?”

“Cho dù yêu sâu sắc đến mức nào, chết rồi cũng hóa thành tro, cậu một đồng, tôi một đồng, ai cũng không biết ai, ai cũng không nhớ đến ai. Những hẹn ước vĩnh cửu trong tiểu thuyết ngôn tình, tôi chưa bao giờ tin, cho nên, không viết được.”

Đây là câu trả lời mà Chu Phóng viết ra, cuối dòng còn thêm một cái mặt cười to.

“VẬY câu trên chuyển mục của anh là có ý gì? Có phải là anh đang truy điệu một người đặc biệt nào đó không? – Tôi không có cách nào bảo vệ được thi thể của em, chỉ có thể lập bia em trong tim mình.”

Chu Phóng xoa xoa mũi cười, sau đó rất lâu, gõ lên máy tính, một hàng chữ – –

“Xin lỗi, vấn đề này, tôi không thể trả lời.”

Lại qua vài năm, Chu Phóng tốt nghiệp đại học, vác ba lô đi lưu lạc phương xa.

Dưới ánh mặt trời xán lạn của mùa hạ, Chu Phóng mang cặp kính đen, một mình đi đến rất nhiều nơi, da đã bị hun thành màu đỏ đồng khỏe mạnh. Chụp rất nhiều cảnh đẹp ở bên đường, đăng ảnh lên trên blog, những cảnh hoặc là hùng vĩ hoặc là tinh tế, đáng tiếc là, đều không hề có một bóng người.

Sau đó, phiêu bạt mệt rồi, mới trở về định cư ở thành phố Bắc Sơn.

Một mình sống trong một căn phòng, lộn xộn không thể tả, chần trong phòng ngủ chưa bao giờ xếp, trên chiếc bàn trong thư phòng, bản thảo rải một đồng to, gió thổi một cái là kêu xào xạc. Mà anh ta cũng lười quét dọn, vui vẻ tiêu dao tự tại.

Sau khi chế độ tích điểm và xuất bản của Thiên đường văn học cải cách, có rất nhiều tác giả nổi tiếng nườm nượp đến “đóng đô”, trong một năm, có rất nhiều những tác phẩm hay như măng mọc sau mưa lần lượt được chào đón, cũng xuất hiện nhiều nhóm tác giả mới xuất sắc, tiêu biểu như Bảo Đình viết ngôn tình, Thiên Cổ Phong Lưu viết đam mỹ, và Cùng Khai Tâm viết tiểu thuyết huyền huyền phương Đông.

Bút danh Bảo Đình này, lần đầu tiên nghe đến Chu Phóng có chút kinh ngạc, thậm chí bất an.

Dù sao cũng là hai chữ, sẽ làm cho anh nhớ đến đoạn kí ức đã vùi sâu trong trái tim mình.

Sau đó, tiểu thuyết của Bảo Đình từng bộ từng bộ xuất bản, danh tiếng càng ngày càng vang xa, độ nổi tiếng càng ngày càng rộng khắp, cả ngày nghe người khác nhắc đến cậu ta, nghe nhiều cũng trở nên vô cảm.

Nhưng luôn không quan tâm đến bất kì tin tức nào của cậu ta.

Chỉ vì bút danh này, đã phạm vào cấm kỵ của mình, chạm vào sợi tơ mình không muốn chạm đến nhất trong đáy sâu trái tim.

Sau đó sự tình không hề giản đơn như anh ta nghĩ.

Diễn đàn chính của Bảo Đình “Hộp báu bảy màu” đột nhiên xuất hiện một mẩu tin, làm khuấy đảo cả sự an tâm vốn có của Chu Phóng.

“Chu Phóng, tôi biết, cho dù xem như tôi đang đứng trên độ cao cùng với anh, anh cũng sẽ không để ý đến tôi. Nhưng mà tôi thích anh. Một tình cảm sâu sắc, dường như đã nhấn chìm tôi rồi.

Có lẽ anh sẽ hoài nghi, thậm chí hoài nghi mẩu tin này, có phải là tôi đang cố ý phá hỏng. Thậm chí ngay cả tôi cũng hoài nghi, tôi đăng status này là vì lẽ gì?

Là để chúc mừng sinh nhật hai mươi tuổi của tôi?

Là để chứng minh rằng tôi có thể giống như anh, làm việc mà mình muốn, nói những gì mình muốn nói?

Là để chứng minh tôi không còn là một cậu bé nữa, có tư cách quang minh chính đại đi thích anh?

Hay là để truy điệu, tình yêu đơn phương chẵn 5 năm của tôi...”

Trong note này đã làm kích động lên hàng nghìn đợt sóng, một đêm đã được chuyển đăng rợp trời. Mà nghe nói, Bảo Đình đại nhân lúc đó, đang du lịch ở một nơi xa, tự tại tiêu dao.

Chu Phóng sau khi đọc hết những dòng note đó, chau mày nhăn mặt, trực tiếp ấn nguồn điện.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Máy tính tắt trong nháy mắt, 12 giờ đêm, tiếng chuông ở quảng trường ngân lên.

Tinh... tang...

Tiếng chuông cô đơn vang lên trên không trung thành phố.

Lại là một đêm bình an của một năm, câu chuyện mới, lúc này mới sắp bắt đầu.

Phần thứ ba

Rất nhiều năm sau

Mấy năm nay cũng nghĩ đến việc tìm người để yêu, nhưng trước sau, không có cách nào quên đi cậu ấy.

Cậu bé đó, như đã cắm rễ vào nơi dịu dàng nhất trong đáy tim mình, mỗi lần nghĩ đến, liền cảm thấy tim đau đớn như bị co thắt vậy.

Tiểu Ninh... Anh đã từng khắc hai chữ này lên thân cây trước cửa nhà, và cũng là khắc lên tim mình.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 22

Chương 22: Diễn đàn nổi phong ba

Sáng sớm, trong gian phòng giản dị tao nhã, chàng trai trẻ tuổi đang nằm nghiêng ngủ trên chiếc ga giường trắng tinh, tóc mái lòa xòa che rợp đôi mắt, bởi vì ánh mặt trời chiếu rọi vào, hàng mi có chút lay động không yên.

Mở mắt nhìn đồng hồ, thời gian vẫn còn sớm, thế là lại quay người, ôm lấy gối, tiếp tục nằm ngủ như vậy.

Đột nhiên một âm thanh chói tai rống lên, chàng trai trẻ mơ màng mở mắt dụi dụi, quay đầu lại tìm nguồn gốc của âm thanh kia, sau một hồi lâu, mới phát hiện ra là chiếc điện thoại bị cánh tay mình đè xuống. Cầm điện thoại lên, nhìn cái tên hiện lên trong máy, khẽ cau mày.

“Ồ, việc gì vậy?” Giọng nói mang theo chút ngái ngủ mơ hồ, nghe lười biếng.

“Giang Ninh, mới sáng sớm thái độ của cậu không thể tốt hơn một chút sao?” Giọng nói ở đầu kia điện thoại lại vô cùng lạnh nhạt.

“Việc gì vậy?” Giang Ninh tỉnh hẳn, giọng nói cũng theo đó mà lạnh xuống.

“Ngày kia là sinh nhật của bố cậu, cậu có quay về không?”

Trầm lặng trong chốc lát, Giang Ninh nói lạnh lùng: “Đừng quên tôi là học sinh, vẫn phải lên lớp.”

“Ngày kia là cuối tuần.”

“Ồ, vậy sao.” Dụi dụi mắt, “cuối tuần phải ngủ.”

Đối phương gằn giọng xuống thấp: “Đừng có mượn cớ, quay lại một chuyến, bố cậu rất nhớ cậu.”

“Ồ.” Giang Ninh lật chần ra, khí lạnh thổi vào bộ ngực trần, có chút lạnh, lại co người lại, trực tiếp mặc quần áo trong chần, vừa nghiêng đầu kẹp điện thoại, vừa bình thản nói, “vậy thì quay về một chuyến vậy.”

“Vé máy bay tôi đặt giúp cậu rồi, cậu đi lấy đi.”

“Cảm ơn.”

“Nhớ mang quà sinh nhật.”

“Quà tặng ông không giúp tôi chuẩn bị sao?”

“Cậu tự chuẩn bị.” Đầu dây bên kia không tức giận, như thể đã quen với giọng điệu lạnh lùng này của cậu.

“Ông ấy thích gì?”

“Tự nghĩ.” Điện thoại đã bị ngắt.

Giang Ninh mặc xong quần áo, vệ sinh cá nhân xong, ăn qua loa một chút điểm tâm, tóm lấy áo khoác liền ra ngoài. Đi đến hiệu sách Tân Hoa gần đó, nhìn trên vị trí sách bán chạy, tìm thấy cuốn sách mà mình mới xuất bản gần đây, đặt bên cạnh cuốn sách của một người khác nữa.

“Cuộc đời máu chó”, người đó lấy tên sách sao mà lại dễ thương đến vậy? Nghĩ như vậy, mỉm cười rồi thuận tay cầm một quyển lên, đến trước quầy thanh toán, “phiền ông bọc cuốn sách này lại, cảm ơn.”

“Không có gì.”

“Nhân tiện hỏi một chút, sách mới của Chu Phóng lúc nào thì ra?”

“Cụ thể tôi không rõ, dường như bị hoãn lại rồi.”

Lúc người bán hàng đưa sách cho cậu ta, chỉ nhìn thấy cậu ta cúi đầu khe khẽ cười, xem ra dáng điệu rất mãn nguyện.

Giang Ninh cầm lấy gói sách trở về chỗ ở, đặt ở trên bàn, cực kì bất đắc dĩ.

Có hai cuốn sách cũ năm ngoái xuất bản nghe nói bán hết rồi, hiệu sách đã không còn hàng. Kì thực tặng mấy cuốn này cũng không sao, nhưng... nếu như thu thập toàn bộ tác phẩm lại, có lẽ sẽ càng có ý nghĩa hơn.

Đem hết tất cả sách của mình đóng gói lại tặng cho Chu Phóng, kì thực là muốn bọc mình lại để tặng cho anh ấy hơn, sợ rằng anh ấy sẽ sợ chết khiếp, đành phải dùng sách để thay thế tặng trước.

Ngồi lướt mạng mua sắm taobao một cách buồn chán, tìm kiếm tên sách, tìm thấy cuốn đã bán hết đó, liền liên hệ với chủ hiệu sách, ngay cả danh tiếng của nhà sách cũng lười không muốn nhìn.

“Tôi muốn mua hai cuốn sách chỗ ông, chuyển phát nhanh nhất thì mấy ngày có thể đến?”

Nhà bán sách trái lại rất nhiệt tình: “Ba ngày, hihi, cưng, đây là sách có kí tên, cho nên sẽ hơi đắt, lúc đầu tôi phải xếp hàng giành mua, khó

khăn lăm mới dành được.”

“Sách kí tên?”

“Đúng vậy.”

“Tôi không cần kí tên.”

“Hả, không cần kí tên thì đến hiệu sách mua đi, đừng có ở đây mà lãng phí thời gian của tôi.”

“Không mua được ở hiệu sách.”

“Không mua được, vậy cậu trực tiếp tìm tác giả đi, đáng ghét.” Nói xong liền kéo vào danh sách đen, gửi tin đi nữa cũng không hề nhận được trả lời.

Giang Ninh nhếch nhếch khóe miệng khe khẽ cười, thầm nói: Tôi là tác giả, tôi tìm ai đây?

Trong lúc cực kì bất đắc dĩ, đành phải rút sách lưu trên giá sách ra, có chút không nỡ xoa xoa bìa sách, cùng bọc lại tất cả với những cuốn sách mới mua kia, tập hợp lại thành một bộ.

Mở ra một trang giấy viết thư, lúc viết xuống hai chữ Chu Phóng, cảm thấy tai có chút nóng lên.

Vừa mới qua sinh nhật tuổi 20, liền muốn liên hệ với anh ấy, có phải là đã hơi quá đường đột không?

Lần này trùng hợp đi thành phố Bắc Sơn, không biết có thể tìm thấy anh ấy không.

Do dự một lúc, rồi đặt bút viết.

“Chu Phóng, anh sống có tốt không? Có khi nào nhớ đến tôi không?”
Thật sến, xé đi.

“Chu Phóng, tôi đã 20 tuổi rồi, cho nên nóng lòng muốn gặp anh...”
quá đáng ghét, tiếp tục xé.

Đang nghĩ xem viết tiếp thế nào, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, nhìn số điện thoại hiển thị, lại là biên tập viên của mình.

Người biên tập bình thường có chuyện gì đều nói chuyện qua Q[1], lần này trực tiếp gọi điện đến, xem ra là có chuyện gấp, có lẽ là giục bản thảo chẳng, nghĩ như vậy, Giang Ninh liền nghe điện thoại, nói lạnh lùng: “Chị Lộ, tôi sẽ giao bản thảo đúng hạn, vẫn đang sửa lại vài chương cuối cùng.”

[1] Q: Phần mềm chat qq, được dùng phổ biến ở Trung Quốc (N.D)

“Thần kì thật, cậu vẫn còn sống sao?! Không nói việc bản thảo, cậu đang ở đâu? Tôi tìm cậu mấy ngày nay, điện thoại không gọi được, còn tưởng là cậu đã bị người ngoài hành tinh bắt trói đi cơ!”

Đã quen với việc mỗi câu nói của chị ta đều mang theo ngữ khí cảm thán, Giang Ninh khe khẽ cười: “Mấy ngày trước tôi ở trường, quên không mang theo điện thoại. Sao vậy?”

“Cậu hãy mau mau lên diễn đàn cá nhân của mình xem đi, đều đã âm ỉ ngút trời rồi! Cậu đang làm gì vậy? Biết rõ rằng rất nhiều người trông hai người không vừa mắt, cậu gửi lời thú nhận phiên bản Quỳnh Dao, lại còn 5 năm yêu đơn phương, cậu điên rồi sao?”

Giang Ninh chau mày ngắt lời cô ta, “lời thú nhận gì?”

“Cậu lấy chính tài khoản của mình gửi lời bộc bạch cho Chu Phóng, nói mình như là một con búp bê đáng thương bị bỏ rơi... Chu Phóng nổi

điên rồi, nói cậu bị thần kinh, hai ngày nay đều thông qua biên tập của anh ta tìm cậu, muốn cậu cho một lời giải thích.”

Giang Ninh sửng người, lúc này mới nghi ngờ nói: “Tôi mấy ngày nay không lên mạng, lúc nào bộc bạch với anh ta được?”

“Không phải là cậu đăng lên sao!”

“Không phải.”

“Chính là ID của cậu đấy...”

“Dù sao thì cũng không phải là tôi.” Giang Ninh sửng người, bình thản nói, “anh ta đang tìm tôi sao? Vừa đúng lúc, tôi cũng muốn tìm anh ấy.”

“Cậu cũng đang tìm anh ta sao?”

“Yên tâm, việc này tôi sẽ tự giải quyết tốt.”

Sau khi ngắt điện thoại, trong lòng trở nên có chút hụt hẫng.

Không biết là ai đang gây rối, dòng thú nhận đó, chắc chắn là đã đem đến cho Chu Phóng rất nhiều phiền nhiễu, thậm chí là còn làm cho anh ấy phản cảm.

Cho dù vẫn thích anh ấy, không sai, thậm chí yêu anh ấy 5 năm cũng không sai, nhưng đó là việc của mình, cho dù phải nói, thì cũng phải mặt đối mặt tự mình nói ra.

Người biết việc này... lẽ nào là cô ấy?

Vội vàng bật máy tính lên mở QQ ra, góc phải màn hình liên tục nhảy ra những avatar làm cậu giật mình.

Tin nhắn quá nhiều, làm cho máy tính bị đơ, khởi động lại QQ một lần nữa, phát hiện ra trong hai ngày nay lần lượt có đến mấy chục người tìm mình, đều là “dòng tin đó là thật sao?”, “Cậu thích Chu Phóng sao”, “Chu Phóng là con trai, cậu là con trai hay con gái?” các loại câu hỏi nghi vấn, còn có một chuỗi tin tức dài mà người biên tập gửi đến.

Giang Ninh vội vàng đăng nhập vào trang cá nhân của mình, lập tức xóa đi dòng tin đó, nhưng số lượng mà dòng tin đó được chia sẻ quá nhiều, làm cho Giang Ninh không thể không nhấn chặt đầu mày lại.

Vào trang Thiên Đường văn học, mở chuyên mục của Chu Phóng ra, nhìn thấy chỗ bình luận trong những tác phẩm đăng dài kì của anh ấy, cả một đồng những tranh cãi đáng sợ, những lời bất nhã đầy màn hình. Chu Phóng dường như rất tức giận, sáng nay đã trực tiếp khóa bài viết lại, đồng thời nói rõ bằng chữ to trong mục tư liệu, việc này không hề liên quan đến tôi.

Nhìn anh ta dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ, thậm chí thái độ còn có chút ghét bỏ và không kiềm chế, trong lòng Giang Ninh có chút buồn.

Từ trong danh sách bạn bè lôi ra số qq của Cùng Khai Tâm, gửi tin nhắn nói: “Tiểu Khai, là chị đăng mẫu tin đó sao?”

Bên kia đáp rất nhanh: “Trời ạ, chị tưởng rằng cậu giả vờ trốn vào vỏ như con rùa! Dòng tin đó rốt cuộc là gì thế?”

“Không phải là chị đăng lên sao?” Giang Ninh có chút nghi ngờ.

Cùng Khai Tâm là một tác giả trong văn học thành, thích viết truyện huyền huyền. Giang Ninh và cô ấy cùng chung một người biên tập, biết nhau rất sớm, bởi vì đăng tác phẩm cùng thời gian, trong nhóm tác giả, quan hệ có thể xem là tốt nhất.

Năm đó 18 tuổi, đón sinh nhật thành niên, như thế để chứng minh mình đã trưởng thành, Giang Ninh vội vã mua rượu uống, kết quả rất đáng xấu hổ, uống hai cốc rượu mà đầu óc đã hoa lên.

Nằm một chút ở trên giường, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên rất nhớ Chu Phóng, nhất thời kích động muốn tìm một người để dốc bầu chia sẻ nỗi khổ của mình, thế là bò dậy bật máy tính, lúc đó trong danh sách bạn bè cô ấy đang online, mơ mơ hồ hồ nói bí mật kìm nén sâu dưới đáy lòng ra.

Cô ta là con gái, hơn tuổi mình, hơn nữa lại không bài xích chuyện yêu đồng giới, cho nên không hề hiếu kì hỏi dò gì, trái lại còn rất ân cần làm thùng rác cho Giang Ninh dốc hết nỗi lòng.

“Thích người đồng tính không hề là việc gì đáng xấu hổ, cậu đừng quá áp chế mình.”

“Có thời gian có thể đi xem đại nhân Thiên Cổ Phong Lưu viết tiểu thuyết đam mỹ, tình yêu giữa con trai với nhau có thể rất tốt đẹp, có thể sống cùng nhau cũng không ít đâu.”

Nhìn thấy những lời cô ấy gửi đến, trong lòng Giang Ninh thoải mái hơn nhiều.

Sau khi tỉnh lại, luôn luôn hối hận vì mình không kìm lòng được, từ đó về sau cũng không nói gì với cô ta nữa. Thích Chu Phóng là điều bí mật sâu nhất trong đáy tim mình, đối diện với người bạn biết điều bí mật đó, Giang Ninh cảm thấy ngượng ngùng, thậm chí còn có chút xấu hổ.

Mấy ngày trước sinh nhật tuổi 20, cô ấy nói đùa: “Cậu 20 tuổi thành niên rồi mà, có thể dũng cảm đi theo đuổi người mà mình thích.”

Sau đó trên diễn đàn liền xuất hiện dòng tin đó, không phải là cô ta đăng lên sao?

Giang Ninh xoa xoa trán, trầm nghĩ, có lẽ là khi sự việc ầm ỹ lên rồi, cô ta là con gái da mặt mỏng, thừa nhận thì xấu hổ, hơn nữa, nếu như việc này lộ ra, không chỉ đem đến cho Chu Phóng thêm phiền phức, mà ngay cả Tiểu Khai cũng sẽ bị cuốn vào. Tiếng xấu của mình vang xa là đủ rồi, dù sao thì việc của mình thì mình cũng phải tự gánh vác, không nhất thiết phải làm liên lụy đến bạn bè.

Nghĩ như vậy, Giang Ninh liền bình tĩnh nói với cô ta: “Không có gì, tôi sẽ tự mình giải quyết.”

Cùng Khai Tâm vội vàng đáp lại: “Cậu sẽ giải quyết thế nào? Chu Phóng dường như nổi giận lôi đình, bởi vì việc này, truyền thông càng xuyên tạc sự thật, thời gian ra sách của anh ấy bị hoãn lại rồi, hoạt động kí hợp đồng cũng đã hủy rồi. Tôi nghe bạn bè nói, anh ta muốn tóm cậu ra vung dao chém chết rồi còn quất vào thân...”

“Hả, khoa trương vậy sao?”

“Cậu thật là đơn giản, có biết áp lực của dư luận rất đáng sợ không? Có biết là có người ngầm nói cậu như thế nào không...” Nghĩ đến những lời bàn tán như giả 13[2], cố ý gây chuyện, vô liêm sỉ, Tiểu Khai đều không nỡ nói cho cậu ta biết, thở dài một hơi, gõ ra một hàng chữ, “cậu và anh ta hãy thỏa thuận cho tốt nhé, sự tình dù sao cũng có thể giải quyết.”

[2] Giả 13: có nghĩ là giả B, vì số 1 và số 3 ghép lại trông giống chữ B. Giả B bắt nguồn từ sự đồng âm trong phương ngữ miền Bắc Trung Quốc, có nghĩa là dùng sự phô trương, khoe khoang để đạt được hư danh (N.D)

“Ừ”

Bởi vì những tin tức trên QQ nhảy ra quá nhiều, lại khởi động lại một lần nữa, Giang Ninh lúc này mới từ trong nhóm biên tập tìm ra người phụ

trách biên tập của Chu Phóng, gửi tin hỏi: “Biên tập đại nhân, xin chào, có thể cho tôi biết số QQ của Chu Phóng không?”

Bên kia rất nhanh trả lời, một chữ “Thảm” to đùng hiện ra, phía sau thêm một dãy số[3].

[3] Phần mềm chat QQ dùng một dãy số làm tài khoản đăng nhập (N.D)

“Cậu bé, nộ khí của Chu thiếu gia rất lớn đấy, cậu nói năng... haizz, chú ý chọn từ một chút nhé, cẩn thận không đụng phải nòng súng.”

“Ừ, cảm ơn.”

Hít một hơi thở sâu, Giang Ninh vào phần tìm bạn và thêm số qq của anh ta, không ngờ anh ta lại từ chối bất kì lời mời kết bạn nào. Xem ra, những ngày này anh ta đã bị dày vò không ít...

Giang Ninh có chút áy náy nói với người biên tập: “Rất xin lỗi, làm các anh thêm phiền phức rồi, xin anh báo với anh ấy thêm số qq của tôi vào.”

“Anh ta dường như không online, cậu để lại tin nhắn cho anh ấy, buổi tối cậu liên lạc lại với anh ấy nhé.”

“Vậy cảm ơn.”

Ở bên này Giang Ninh bận rộn đi thỉnh cầu khắp nơi xin xóa bỏ dòng status đó. Ở bên kia, người biên tập lại suy nghĩ rằng, quả nhiên giống như lời đồn, Bảo Đình tuy rằng rất lễ độ, nhưng có chút lạnh lùng, không dễ cư xử.

Quay đầu để lại cho Chu Phóng một tin nhắn: “Đây là số Q của Bảo Đình, cậu ta tìm anh, anh thêm cậu ta vào nhé.”

Trong lòng thầm cầu nguyện, lưu manh thích ba hoa Chu Phóng, và Bảo Đình cao ngạo lạnh lùng, tốt nhất là có thể giải quyết sự việc này trong hòa bình, đừng để chiến hỏa nổ ra một cách tràn lan...

Lúc này, Chu Phóng đang ở bên Lâm Vi.

Trong trường học có một tên học lớp dưới không biết trời cao đất dày tên là Diệp Kính Văn, điên cuồng tấn công Lâm Vi, Lâm Vi khôn khéo kéo Chu Phóng đến làm bia đỡ đạn, hai người đang tính toán mưu kế bước chiến lược ứng đối tiếp theo.

“Lâm Vi, em không phải là đồng tính đấy chứ?” Chu Phóng dựa vào trên ghế sofa, trong tay cầm một quả táo, vừa chậm chậm gọt vỏ vừa hỏi.

“Không phải.”

“Vậy cậu nói với hã, em từ trước đến giờ đều thích tôi, hơn nữa chỉ thích một mình anh?” Chu Phóng cười lưu manh, “em nói như vậy, anh có thể sẽ hiểu lầm, có cần anh hôn một cái làm thử nghiệm không, em vẫn chưa động lòng với hã chứ?”

Lâm Vi nhẹ nhàng nói: “Đó chỉ là để đả kích vào sự tích cực của hã thôi.”

“Thật sự không thích anh? Có cần kiểm nghiệm không?”

“Không.” Ánh mắt Lâm Vi chân thành, không có nói dối hoài nghi, “nụ hôn đầu tiên của em phải dành cho người mà em thích, chứ không thể thử nghiệm với anh được.”

“He he, lúc nhỏ trong đáng yêu như thế, bị bao nhiêu người ôm hôn, lại còn nói nụ hôn đầu tiên...”

Lâm Vi nghiêm túc đáp: “Em nói là nộ hôn với ý nghĩ thực sự, cái này, anh nên hiểu rõ.” Sờ sờ tai có chút ngượng ngùng, “không giống với anh hồi nhỏ suốt ngày hôn lên mặt người khác một cách bừa bãi.”

“Ồ...” Chu Phóng cố ý kéo dài giọng ra, thấy Lâm Vi có chút đỏ mặt, lúc này mới cười nói, “anh hiểu, không phải là đã từng hôn, tuy rằng đã qua rất lâu rồi, bởi vì là nộ hôn đầu, kí ức mới thực sự vô cùng sâu sắc.”

Lâm Vi nghi ngờ nói: “Không phải là anh chưa có bạn gái sao?”

Chu Phóng cười xấu xa, “hôn gió cũng tính mà.”

Lâm Vi khe khẽ cười, “được, đổi chủ đề, anh có thấy... Diệp Kính Văn có phải là đang đùa với em không?”

Chu Phóng cảm thán nói: “Nói thực lòng, cậu bé đó rất hung hăng, không thích hợp với em. Tuy rằng tính cách ôn hòa của em cần một loại tính cách khác đến kích thích một chút, nhưng cái gã đó lại quá khác, anh luôn thấy có chút không tiêu hóa nổi. Em sẽ không động lòng đấy chứ? Nhìn em cười giống hệt như một con hồ li vừa ăn trộm thịt vậy.”

“He he.” Lâm Vi xoa xoa cằm, “giống hồ li?”

Chu Phóng liếc cậu ta một cái, “gần đây hoa đào nở rất mạnh, sau móng đất của em có sói đuổi, Đình Đình thì sao, không phải là Tiêu Phàm đang theo đuổi em ấy sao, sao em ấy lại không đồng ý?”

“Cái này em cũng không biết, Đình Đình nói, bạn ấy không muốn làm bánh quy kẹp nhân, sau khi Tiêu Phàm nghe xong không làm phiền nữa.” Sừng lại một chút rồi cười nói, “anh thì sao? Đã đến tuổi này rồi? Không nghĩ đến việc tìm bạn gái sao?”

Chu Phóng xoa xoa mũi, “thế nào là đã đến tuổi này rồi, anh bây giờ có thể nói là ở giai đoạn thanh xuân nhất của đàn ông, có biết không?”

“Ừ thì anh thanh xuân.”

Chu Phóng cắn một miếng táo, nói với vẻ từng tưng: “Tạm thời không có ý định tìm, chờ sau 30 sẽ suy nghĩ việc thành gia lập nghiệp.”

“Chu Phóng.” Lâm Vi đột nhiên nghiêm túc nhìn đối phương, ngữ điệu trở nên nghiêm túc, “năm lớp 12 đó, anh và Tiểu Ninh có phải đã có mâu thuẫn gì không?”

Chu Phóng cúi đầu tiếp tục ăn táo, không để ý đến câu hỏi của Lâm Vi.

“Anh và cậu ấy không có liên hệ gì sao?”

Chu Phóng khe khẽ cười, “có liên hệ, một năm một lần, khi tiết thanh minh.”

“Anh đùa gì thế?”

“Được rồi, không nói cái này.” Chu Phóng ngẩng đầu lên, “gần đây anh đang chán một việc.”

“Là lời thú tội trên diễn đàn sao?”

“Đúng.”

“Anh đã nghĩ ra phương pháp giải quyết rồi?”

“Phương pháp mà.” Chu Phóng nhấn nha thở một hơi, chớp chớp mắt, cười xấu xa nói, “túm cậu ta ra đánh vào đít.”

Lâm Vi chau mày, “anh nghiêm túc một chút đi.”

“Trẻ con làm việc không biết nhìn trước ngó sau, anh sẽ dạy cho cậu ta một trận.” Chu Phóng lại cắn một miếng táo, ăn xong, thuận tay vứt vào

sọt rác.

“Chu Phóng, anh rất ghét Bảo Đình sao?” Lâm Vi đột nhiên hỏi khẽ.

“Không nói được là ghét, chỉ là, phản cảm.” Chu Phóng ngược mắt lên, hạ giọng nói, “cậu ta dùng tên mèo tên chó đều tốt, sao lại cứ nhất định dùng bút danh Bảo Đình, đụng vào nòng súng của anh.”

“Có phải là vì Tiểu Ninh?”

“Lâm Vi, từ sau đừng nhắc đến Tiểu Ninh trước mặt anh, xem như anh nhờ em đấy.”

Nhìn thần sắc của Chu Phóng đột nhiên sầm lại, Lâm Vi có chút sững người, cũng không dám hỏi, đành ngoan ngoãn khép miệng.

Nhìn anh ấy cầm bật lửa châm một điếu thuốc, khói thuốc lượn lơ, khuôn mặt trở nên mơ hồ phiêu diêu.

“Mỗi lần nhắc đến cậu ấy, anh cảm thấy khó chịu.” Chu Phóng khe khẽ thở một hơi, “lúc đó, tuổi trẻ ngông cuồng, vài việc làm nghĩ không chu đáo, kì thực nói một cách nghiêm túc, anh có thể xem là một loài cầm thú.”

“Sao lại nói mình như vậy...” nghe giọng nói trầm uất của anh ta, Lâm Vi cũng có chút nặng nề, không biết an ủi người bạn tốt thế nào, đành vỗ nhẹ nhẹ vào vai anh ta, cười nói, “lúc đó tuổi còn nhỏ, cho dù là có làm sai việc gì, anh cũng... không nên quá tự trách.”

Chu Phóng trầm lặng trong chốc lát, lại ngẩng đầu lên cười nói, “trước tiên không nói cái này, nói em đi, em vì kích thích Diệp Kính Văn mà kéo anh vào, không sợ là dẫn lửa vào thân sao?”

“Sợ gì chứ, nếu như là dẫn lửa vào thân, em sẽ rất vui lòng tự đốt.”
Lâm Vi nói rất nhẹ nhõm.

“Em thật là.” Chu Phóng đưa tay ra, muốn đưa tay vò tóc Lâm Vi, đột nhiên cảm thấy động tác này dường như là chỉ dành riêng cho một người nào đó, thế là khựng lại chuyển phương hướng, vỗ vỗ lên vai, “anh sẽ hết sức giúp đỡ em.”

Khi lời thú tội trên diễn đàn vừa mới được phát ra, Lâm Vi tưởng rằng là Diệp Kính Văn đang phá rối, rất tức giận gọi điện mắng cho cậu ta một trận. Nhưng Chu Phóng biết, Diệp Kính Văn là người ngạo mạn lại thông minh, cho dù phải ứng phó với tay “tình địch giả tưởng” này, cũng sẽ không dùng biện pháp không có trình độ như thế.

Dòng tin đó rốt cuộc là có chuyện gì?

Chu Phóng trầm nghĩ, hay là có người muốn bôi nhọ tên tuổi của hai người, cố ý tạo ra một màn kịch ác ý?

“Về dòng thú tội đó, vừa nhìn là đã biết có người gây rối, các bạn lại tin sao?”

Người gây rối, ta không biết người có mục đích gì, nhưng ta cũng cảnh cáo người, ta sẽ tìm ra người là ai, sau đó sẽ đem người đi hỏa táng. Trước khi Bảo Đình đi du lịch trở về, xin các fans của Bảo Đình đại nhân không nên lấy thái độ “thù hận phụ lòng người” để “nhìn tôi với đôi mắt hình viên đạn”. Tôi vô tội, cũng không hề làm những việc lúc đầu bạc tình bạc nghĩa như vậy.”

Đây là nhật kí mới nhất trên blog của Chu Phóng. Ở phần bình luận có người để lại các tin nhắn như “mi là đồ rác rưởi”, “chúng tao thù hận mày”.

Nhìn thấy tin nhắn mà người biên tập để lại trên QQ, lại nhận được tin nhắn mà Diệp Kính Văn muốn nói chuyện, Chu Phóng có chút chán nản tắt

máy tính, túm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Căn bản không hề nghĩ đến lúc này có người luôn ở trước máy tính, nôn nóng không yên chờ anh.

Gặp Diệp Kính Văn ở chỗ karaoke, đèn phòng hát sáng nhấp nháy, nhìn không rõ biểu lộ tình cảm của đối phương.

Cậu ta giúp mình phân tích rất nhiều chuyện liên quan đến dòng tin thú nhận kia, chứng tỏ cậu ta vô tội.

“Tôi vốn dĩ còn tưởng rằng có người lấy trộm ID của cậu ta để gây rối. Nhưng điều kì lạ là, tôi phát hiện ra blog của Bảo Đình có đăng nhập trước đó không lâu, ồn ào đến mức ghê gớm như vậy, nhưng cậu ta lại không hề đứng lên nói một câu, rất rõ ràng, cậu ấy đã biết là ai rồi.”

“Tôi đoán, việc này cậu ta có thể sẽ một mình giải quyết với anh, nếu như anh tìm ra kẻ đầu tên nói xấu, tin rằng fans sách của hai bên sẽ chôn sống tên kia. Mà Bảo Đình đại nhân đó, chắc chắn không nỡ, hẳn là cậu ta có biết người đăng tin đó.”

“Ừ, cậu nói có lí.” Chu Phóng cười cười tán thưởng.

Diệp Kính Văn lại tiếp tục nói: “Tôi giúp anh chỉ vì anh là bạn của Lâm Vi, tuy nhiên, hai người liên kết với nhau đấu với tôi, chắc chắn là sẽ thua.”

Chu Phóng cười xấu xa, “cậu dựa vào điều gì mà nói chắc chắn?”

Đối phương nghiêm túc nói: “Bởi vì tôi thật sự yêu cậu ấy, còn anh thì không.”

“Cậu làm sao biết được?”

“Tôi đã xem hết tác phẩm của anh, câu chữ của anh cô đơn như anh vậy, anh không tin vào tình yêu, thái độ đối với tình cảm, thậm chí có chút bi quan.”

Chu Phóng cười cười uống rượu, không nói chuyện.

Sau khi đi ra khỏi phòng karaoke, lái xe về nhà, cảm thấy đầu óc có chút nhức, liền mở cửa xe ra.

Lúc này đang là mùa đông, gió lạnh thổi từ cửa sổ xe vào, toàn thân bất giác run lên, hơi rượu bị thổi bay sạch, nỗi buồn trong lòng hiện lên càng rõ nét.

Kẻ xa lạ như Diệp Kính Văn này cũng có thể nhìn ra sự cô đơn của mình sao? Cứ tưởng rằng mình đã chôn giấu nó rất tốt.

Đương nhiên là cô đơn rồi.

Người mình thích, tận mắt tận tâm nhìn thấy cậu ta bị xe đâm chảy bao nhiêu máu trên đất, cánh cứu thương nhắc qua trước mặt mình, đèn luôn sáng trước cửa phòng phẫu thuật, cậu bé bị vải trắng che đến hơn nửa người trong phòng cấp cứu tăng cường...

Những kí ức còn tươi mới vậy, làm sao có thể nói quên là quên đây?

Những năm này cũng muốn tìm một người để yêu, nhưng trước sau, không có cách nào quên đi cậu ấy.

Cậu bé ấy, như thể đã cắm rễ sâu vào nơi mềm yếu nhất của đáy tim mình, mỗi lần nhớ đến, đều cảm thấy tim đau như sắp co giật vậy.

Tiểu Ninh...

Khe khẽ gọi tên cậu ta, lúc đèn xanh sáng lên ở ngã tư, lúc này mới thở nhẹ ra một hơi, xốc lại tâm tình, bộ dạng như không có chuyện gì, tiếp

tục lái xe về phía trước.

Sau khi về nhà, nấu một bát mì đơn giản, trong lúc chờ mì chín, vội vàng mở máy tính ra, lục ra đoạn lưu nói chuyện của người phụ trách biên tập, nhìn thấy số Q đó, liền trực tiếp tìm và add vào.

Không ngờ bị cự tuyệt, lí do là “báo danh.”

Chu Phóng nhún nhún vai cười cười, đánh một chữ “Chu Phóng.”

Sau một hồi rất lâu bên kia mới thông qua.

Chu Phóng từ cột “Friend” xem, dòng status của cậu ta viết “Cuối cùng đã qua 20 tuổi rồi ^_^”, nickname là Bảo Đình, còn lại những thông tin khác đều để trống.

“Nghe nói cậu tìm tôi?” Gửi một dòng tin sang, nhưng bên kia rất lâu không trả lời.

Chu Phóng có chút nôn nóng, chờ cho mì đã nấu xong rồi, cầm lấy đĩa vừa ăn vừa đợi, sau một hồi rất lâu, cửa sổ nói chuyện mới nhảy ra một hàng chữ nhỏ.

“Xin lỗi, tôi nhiều tin nhắn quá, vừa rồi bị chết máy.”

Chu Phóng cắn một miếng mì, “được, đợi cậu bận xong chúng ta lại thảo luận.”

“Đổi sang MSN có được không?”

Chu Phóng lười biếng đáp, “không được, tôi không dùng MSN.”

“Vậy chờ một chút, tôi khởi động lại.”

Sau đó bên kia offline, sau một khoảng khắc lại bò lên, lại xuống, rồi lại bò lên.

Chu Phóng lạnh lùng nhìn số qq của cậu ta tắt nháy liên tục, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Tôi đổi sang MSN.”

Từ trước đến giờ đều chưa bao giờ dùng MSN, vì gã trai này mà lên mạng tải xuống, cài đặt, đăng kí đăng nhập, mất 10 phút, sau đó thêm tài khoản của cậu ta vào, nhìn trong danh sách bạn bè trống rỗng chỉ có một mình Bảo Đình, Chu Phóng cảm thấy không thoải mái một cách kì lạ, thật là kẻ thù gặp nhau nơi đường hẹp...

“Bây giờ đã được chưa? Cậu vẫn quá bận à?”

Gửi một tin nhắn sang, lần này nhận được trả lời rất nhanh: “Thật xin lỗi, hôm nay máy tính có vấn đề, cứ mở Q ra là chết máy.”

“Không nói linh tinh nữa, vào chuyện luôn đi, tôi chờ cậu chờ đến mức mì đều nguội cả rồi.”

“Hic, về việc lời thú tội trên diễn đàn, anh thấy thế nào?”

Chu Phóng không nhịn được bật cười, cậu bé này, sao lại bảo mình thấy thế nào? Là cậu đã tạo nên bao nhiêu rắc rối cho tôi, giờ quay lại hỏi tôi, đây là thái độ gì thế? Thật là muốn dạy cho cậu ta một trận.

Chu Phóng gõ xuống hàng chữ gửi đi: “Tôi cảm thấy vấn đề này rất sâu sắc, cần chúng ta phải thảo luận sâu một chút, hay là gặp mặt rồi thảo luận?” Cuối câu còn cho thêm hình mặt cười cười gian.

“Tôi... tôi chưa chuẩn bị để gặp mặt anh.”

Không ngờ đối phương lại trả lời như vậy, trái lại Chu Phóng sững người.

Kì thực chỉ muốn đùa cậu ta một chút, nhìn cậu ta nói với bộ dạng đã tin là thật, không kìm được tâm tình thoải mái hẳn lên.

©STENT

“Vậy cậu nói giải quyết thế nào, vì lời thú tội kia của cậu, tôi đã trở thành kẻ phụ tình ngàn người đều trách đấy, giống như là tôi làm gì cậu rồi bỏ trốn ấy.”

Bên kia trầm lặng hồi lâu, rồi mới gửi một dòng tin: “Tôi xin lỗi anh có được không?”

“Xin lỗi mà được sao?”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Em gái, em làm ra một việc thế này mà không biết hậu quả sao?”

“Tôi không phải là em gái!”

“Lẽ nào cậu là con trai?”

“Tôi chính là con trai, thì sao nào?”

“Cậu là con trai, cậu bộc bạch với tôi như vậy là thế nào, tôi xin!”

Bên kia dường như nổi giận, rất lâu sau mới gửi một tin đến: “Cho dù anh tin hay không tin, thì mẫu tin đó không phải do tôi đăng lên.”

“Vậy ai đăng?”

“Không thể nói.”

Chu Phóng bất đắc dĩ lấy tay chống trán, cậu bé này sao lại lạnh lùng cứng rắn như vậy, nhìn thái độ nói chuyện của cậu ta, là thái độ mà người

hòa giải nên có sao? Là thái độ mà làm sai rồi nên phản tỉnh xin lỗi sao? Sao lại như thế mình mạo phạm cậu ta, cậu ta đến cửa trách mình vậy.

“Haizz, Bảo Đình đại nhân, cậu ở Thiên đường văn học đã gần 2 năm rồi, sao lại không hiểu chuyện như vậy? Cậu không biết người khác nói cậu như thế nào, cậu thế này đã tự hắt nước bẩn vào mình rồi, có biết không?”

“Tôi có hiểu việc hay không, không cần anh giáo huấn.”

“Tính khí được đấy...” Chu Phóng cười xấu xa, “vậy cậu tìm tôi là để lí luận, hay là để xin lỗi đây?”

“Tôi... tôi xin lỗi.”

“Xin lỗi là xong sao?”

Bên kia lại không nói gì.

Chu Phóng vênh vênh miệng lên cười, muốn đấu với kẻ lọc lõi tôi đây, cậu còn non lắm, nhìn xem, nói hai câu đã nổi nóng rồi, cậu bé này thật là dễ bị xúc động.

Quả nhiên trong sáng như lời đồn, lại còn bướng bỉnh, không dễ cư xử.

Bên kia dường như suy nghĩ rất lâu, lúc này mới trả lời: “Vậy tôi chính thức đăng tin xin lỗi, anh vừa lòng không?”

“Ồ, cậu cũng phải xác định một chút, mẩu tin đó là ác ý, hay là có ẩn tình gì ở trong?” Chu Phóng cầm lấy chiếc cốc ở bên cạnh uống một ngụm nước, nhàn nhã gõ chữ hỏi, “vậy 5 năm yêu đơn phương là thế nào, cậu không thể nói một câu ‘mẩu tin không phải do tôi đăng, ai đăng cũng không thể nói với anh’ là xong được.”

“Là... là có người ác ý đóng kịch.”

“Vậy cậu không hề yêu tôi đúng không? Không hề?”

“.....”

“Chăm chăm chăm là có ý gì, tôi không lí giải được.”

“Không.”

“Được, đã là hiểu lầm thì tôi không truy cứu nữa, cậu đừng tin xin lỗi đi, việc này đến đây là xong.”

“Vậy cảm ơn sự khoan dung độ lượng của anh.”

“Tức giận rồi? Chu Phóng khe khẽ cười, “tôi cũng không muốn làm khó cậu, chỉ là muốn dạy cậu. Nghe nói cậu tuổi còn nhỏ, dành được thành tích tốt như vậy, có người vu vạ là bình thường, nên để ý chút, mật mã tài khoản của cậu sao lại đưa cho người khác vậy? Ý hại người thì không thể có, nhưng đề phòng người thì không thể thiếu, hiểu không?”

“Cảm ơn thành ý của anh.”

“Tính khí của trẻ con thì không được bướng như vậy, khiêm tốn một chút sẽ tốt hơn, thái độ nói chuyện này của cậu dễ làm người khác ghét đấy.”

“Vậy anh thì sao? Tùy tiện coi người khác như trẻ con để lên lớp, muốn cao thượng thì đi chỗ khác? Tôi đã 20 tuổi rồi, không cần anh dạy dỗ.”

“Tôi chưa bao giờ coi mình là cao thượng, tôi chỉ là một tên đại lưu manh, cậu có biết không?”

“Tôi biết rồi.”

Cuối cùng, còn thêm một câu, “nhưng tôi lại rất thích lưu manh như anh”, nghĩ một lúc rồi lại cảm thấy quá đột ngột, vội vàng xóa đi, đổi thành một câu khác: “Chu Phóng, anh có bạn gái sao?”

Tuy rằng chỉ là nói chuyện trên mạng, nghĩ đến bộ dạng cười xấu xa của anh ta, tim như đập nhanh hơn.

Chu Phóng sững người, “cậu hỏi cái này để làm gì?”

“Nếu như đem đến phiền phức cho bọn anh, nhân tiện giúp tôi xin lỗi cô ấy.”

Khẩu thị tâm phi, cách nhau trên mạng, ai cũng không rõ ai.

“Vậy không cần thiết.” Chu Phóng nói.

“Không có sao?”

“Ừ.”

Vậy quá tốt rồi.

Không kìm lòng được gõ xuống mấy chữ, lại cảm thấy mình có chút kích động, lại một lần nữa bất đắc dĩ xóa đi, đổi thành câu “cảm ơn, tạm biệt”.

Chu Phóng ở đầu kia cũng xoa xoa mũi một cách sâu sắc, nhìn trong cửa sổ nói chuyện của mình dùng thể chữ in cỡ 10, còn đối phương dùng thể chữ Tống phổ thông cỡ 5, một chuỗi dòng nói chuyện được ghi lại, luôn cảm thấy mình như đang ức hiếp cậu ta.

VĂN SĨ ĐIÊN CUỒNG TẬP 1

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Văn sĩ điên cuồng (Tập 1) | Chương 23

Chương 23: Q trong Q ngoài

Việc lời thú tội trên diễn đàn đang một thời gian, Chu Phóng cũng không liên hệ với người đó nữa, MSN sau khi dùng xong một lần cũng vút vào trong thùng rác, mỗi ngày vẫn lên Q viết tiểu thuyết.

Nhưng kì lạ là, mỗi lần mình lên mạng, con chim cánh cụt Bảo Đình cũng ở trên mạng.

Chu Phóng thầm nghĩ, có lẽ là QQ của cậu ta đã cài đặt chế độ “ẩn thân vẫn có thể nhìn thấy” với mình không?

Lẽ nào là kẻ thù gặp mặt cực kỳ đỏ mắt, cậu ta muốn làm cho mình cả ngày đỏ mắt sao?

Thế là, Chu Phóng cũng cài đặt chế độ ẩn thân vẫn có thể nhìn thấy với cậu ta.

Giang Ninh ở đầu kia, nhìn thấy avatar của Chu Phóng sáng lên, bất giác kích đúp vào mở ra, ngón tay thon dài đặt trên bàn phím, nghĩ một hồi lâu không biết nên nói gì, đành gửi qua một dòng tin: “Thông báo xin lỗi của tôi, anh đã nhìn thấy chưa? Có vừa lòng không?”

Vốn trong lúc bối rối tìm chủ đề nói chuyện, nhưng lại bị Chu Phóng hiểu thành cậu ta đang vênh váo tự đắc khoe khoang, giống như đứa trẻ bướng bỉnh nhận sai quay đầu lại nói câu “đã nói xin lỗi rồi anh còn muốn gì nữa!”

Chu Phóng xoa xoa mũi, cảm thấy tuy rằng cậu ta lạnh lùng khó chịu, nhưng cũng có chút đáng yêu của trẻ con, thế là cười đáp: “Vô cùng hài lòng, cảm ơn sự phối hợp của cậu.”

Người bên kia vội vã đổi chủ đề: “Cuộc thi gần đây anh có tham gia không?”

“Cuộc thi gì?”

“Biên tập không nói với anh sao?”

“Không.”

“Cuộc thi viết văn về trò chơi mạng giả tưởng, nghe nói hợp tác với công ty trò chơi, tác phẩm được giải thưởng có thể được chuyển thành trò chơi.”

“Ồ, vậy sao.”

Thấy Chu Phóng có vẻ hờ hững, Giang Ninh có chút tức giận, cảm thấy mình giống như đang tìm mọi cách để quyến rũ anh ta, mặt nóng đi áp vào đít lạnh của người khác, nhiệt tình bị dội một gáo nước lạnh. Về mặt sầm lại gửi một dòng tin: “Tôi out nhé, bye bye.”

“Bye bye.” Lần trả lời này cũng rất nhanh chóng, như thể đang mong chờ nói tạm biệt lắm.

Sau một khoảnh khắc, avatar ở màn hình bên phải lại bắt đầu nhảy ra, mở ra xem, là tin của Chu Phóng.

“Cưng à, cậu không phải đã out sao? Sao avatar vẫn sáng vậy.” Theo sau là hình mặt cười đang cười to.

Giang Ninh sững người, mở Q ra nhìn cài đặt của mình với anh ta: ẩn thân vẫn có thể nhìn thấy, không ngăn được đỏ mặt, vội vàng xóa đi.

Kết quả là bên kia cũng gửi đến một câu: “He he, bị phát hiện ra nên lặn mất tăm rồi? Vậy cậu tiếp tục lặn nhé, tôi phải đi hỏi về việc cuộc thi đây.”

Giang Ninh tức đến mức nắm chặt tay lại, kẻ điên kia vẫn chưa buông tha, lại gửi một câu: “Nhớ thỉnh thoảng nên xả hơi chút, nếu không, tôi phải xuống nước hô hấp nhân tạo cho cậu đấy.” Nói xong, lại thêm một câu, “vừa rồi trong nhóm độc giả có người tìm, không trả lời tin của cậu, xin lỗi nhé.”

Tuy rằng tức thối côn đồ của anh ta, nhưng vì nhìn thấy câu nói cuối cùng, tâm tình trong nháy mắt trở nên dễ chịu hơn nhiều.

Không ngờ anh ta còn thêm một câu phía sau: “Không phải là cố ý bỏ rơi cậu, đừng giận nhé, ngoan.”

!!!!

Một chuỗi kí hiệu cảm thán làm cho bàn phím không ngừng títtít vang lên, Giang Ninh nghiêng nghiêng rằng, thở sâu một hơi mới nhận được không ném sang cho anh ta một quả lựu đạn.

Kẻ điên cáng này lúc nhỏ đã lợi dụng mình, lợi dụng nhiều lần như vậy còn chưa đủ... lúc nhờ nhờ, lại bị hắn ta ôm hôn... bây giờ lớn rồi, vẫn còn bị hắn ta đùa cợt.

Có câu nói là “vỡ quýt dày có móng tay nhọn”, có lẽ Chu Phóng là khắc tinh của mình, không, chính xác phải nói là sao quả tạ.

Bản thân vốn luôn luôn lãnh đạm, tuy rằng hết sức làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng mỗi lần nói chuyện với anh ấy, quả tim bán đứng chủ nhân đập mất tốc độ. Bản thân mình luôn bình tĩnh, nhưng cứ gặp phải việc của anh ấy là không bình tĩnh được, không giữ nổi bình tĩnh không nói, lại còn trở thành kẻ ngốc trong mắt anh ấy.

Nhưng mà, nhớ đến những ngày trước sống cùng anh ấy, nhớ đến sự dịu dàng của anh ấy, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Tuy rằng sự bày tỏ của mình bị cự tuyệt, làm người ta cảm thấy buồn bã rất lâu, nhưng sau việc đó nghĩ lại, lúc đó hai người còn quá nhỏ, nếu như anh ấy bằng lòng thì sẽ thế nào? Vẫn không thể ở bên nhau.

Không thể ích kỉ giống như ngày trước được nữa, sẽ làm cho anh ấy phản cảm.

Những năm này sống một mình, dần dần học cách cư xử với người khác, cũng kết giao với vài người bạn hợp nói chuyện, làm cho cuộc sống của mình dần dần trở nên phong phú. Tuy rằng lúc đêm sâu nhớ nhất vẫn là người ấy, nhưng thời gian ấu thơ coi anh ấy là chỗ dựa duy nhất đã qua rồi.

Mình bây giờ, phải đứng ngang hàng với anh ấy, quang minh chính đại nói với anh ấy: “Em thích anh.”

Không phải là sự dựa dẫm của trẻ con nữa, mà là... sau khi lớn lên, đó là loại yêu thích với ý nghĩa chân chính của nó.

Chu Phóng sau khi đóng nhóm qq chung, mới mở ra sổ qq của người biên tập, hỏi cô ta về cuộc thi, không ngờ biên tập đã nhắn tin trước: “Tác phẩm của anh dường như rất lâu không đăng mới rồi...” cuối cùng cho thêm kí hiệu bộ xương, oán trách nặng nề.

Chu Phóng nhếch nhếch khóe miệng, “biết rồi.”

“Nhưng trên hợp đồng viết mỗi tháng chỉ ít phải đăng mới năm vạn, tháng này anh mới chuyển 1 vạn chữ?”

“Không có cảm hứng mà.”

“Cảm hứng cũng cần phải nuôi dưỡng mà, nghiên rãng một cái là viết ra được ^_^”

“Nghiên rãng – ing...” sững một hồi, lại nói, “nghiên vỡ rồi mà vẫn chưa viết ra được.”

“Lấy hết sức nghiên mạnh nữa đi.”

“Miệng nghiên vỡ rồi, vẫn không thể viết ra 555.” Chu Phóng vừa chọn hình biểu tượng khóc lớn, vừa buzz màn hình của mình, bất đắc dĩ than thở, nghiêm túc nói: “Anh nói với em, anh bây giờ tắc tị rất nghiêm trọng, đang ở giai đoạn thoái trào đáng sợ nhất trong lịch sử, cho nên em giục anh không có tác dụng đâu, anh cũng không biết làm thế nào.”

Biên tập bị chọc giận, chuyển chủ đề, “vậy tạm thời không nói đến việc tác phẩm đăng dài kì nữa. Tác phẩm anh kí với nhà xuất bản thế giới, nhà xuất bản muốn anh nộp bản thảo trước tháng 12, viết thế nào rồi?”

“Chờ một chút, anh tìm đã.” Lục trong đồng thư mục lộn xộn một hồi, cuối cùng cũng tìm ra văn bản đó, Chu Phóng mở ra, thống kê chữ, nói: “đã viết bảy tám vạn rồi.”

“Em vẫn nhớ toàn văn có hai mươi vạn chữ đấy chứ?”

“Không phải sợ, dù sao vẫn còn sớm, có lẽ đêm ngày 30 tháng 11 cảm hứng của anh sẽ tràn đến như xả nước đái, trong phút chốc sẽ xả ra vài vạn chữ, nộp bản thảo sẽ không vấn đề gì.”

Người biên tập trầm lặng trong chốc lát, “không xả ra được thì làm thế nào? Anh hãy tranh thủ viết sớm một chút, mỗi ngày viết một chút, đến lúc đó cũng viết xong rồi.”

“Vậy không được, anh đã viết thì phải viết vài vạn, từng tí từng tí không đã.” Chu Phóng tiếp tục đùa cợt, “như vậy nhé, chúng ta đổi chủ đề,

việc cuộc thi viết game, cụ thể quy định đã ra chưa?”

“Chưa, bây giờ vẫn là tin nội bộ, sao anh lại biết vậy?”

“Có người nói thôi.”

“Muốn tham gia?”

“Gật đầu.”

“Anh đưa hết cho em những tác phẩm chưa hoàn thành rồi nói tiếp! Đào một cái lỗ thì lấp một cái, đừng quá đà nhé.”

“Tuân mệnh, anh sẽ cố.”

Đóng Q của người biên tập lại, Chu Phóng lại từ trong thư mục lục ra một tác phẩm đang dang dở, mở ra, bắt đầu viết. Viết một lúc lại cảm thấy không có cảm hứng, không viết được, liền trực tiếp lên mạng vào nhóm tác giả nói chuyện.

“Tôi đang suy nghĩ một chút viết về cái chết, ai...” Chu Phóng vừa xuất hiện liền khuấy động cả bốn phía, trong nhóm vốn dĩ trầm trầm như đầm nước chết, bị câu nói này của anh ta làm bắn ra vô số ông vua lặn.

“Tả ai chết? Anh đang viết gì thế?”

“Liên, hoàn, giết, người, án.” Chu Phóng cố ý làm bộ dạng thâm trầm, “tiếp theo là ai chết đây...”

“Run quá, giữ đêm đi dọa người khác...”

“Huynh trưởng, anh viết văn không cần đề cương sao?”

“Không, nghĩ tới đâu viết tới đó.”

“Vậy có bị tắc tị không?”

“Đúng rồi, bây giờ đang tắc đây.” Chu Phóng bất đắc dĩ than thở, “tôi định để hôm khác đi rút thăm.”

“Rút thăm? Đoán số à?”

“Rút thăm quyết định người tiếp theo chết là ai.” Sau khi đánh dòng tin đó, Chu Phóng liền thu nhỏ đám cửa sổ lại.

Vò vò huyết thái dương, cầm lấy cốc nước lạnh ở bên cạnh uống một ngụm, vẫn cảm thấy ý nghĩ viết văn rất hỗn loạn.

Mấy năm nay luôn không mơ thấy gặp Đoan Mộc Ninh, Chu Phóng tuy rằng là người vô thần luận, năm năm nay lại vô cùng hi vọng những việc như thác mộng sẽ thực sự tồn tại. Nhưng nghĩ theo hướng khác, người cao ngạo như cậu ta, thổ lộ bị cự tuyệt rồi, chắc chắn sẽ không muốn gặp mình.

Gần đây, lại mấy đêm liên mơ thấy cậu, giống như có gì đó đang âm thầm báo hiệu, hoặc là, chỉ đơn thuần là ngày nghĩ thế nào thì đêm mộng như thế mà thôi?

Trong mộng, cậu ấy hoặc là khe khẽ cười, hoặc là buồn bã run lên, hoặc là nằm cuộn người lại trên giường, hoặc là ngả đầu nằm chặt lấy hai tay. Hoặc là, nhìn mình với ánh mắt nghiêm túc, nói: em thích anh.

Bức tranh cuối cùng, mỗi lần đều tất sẽ dừng lại nơi chiếc xe tải đó, và bóng hình gầy yếu ngã trong vũng máu.

Mỗi lần mình đều gọi cậu ấy đến rách tiếng đứt hơi, mỗi lần đều như thể dự cảm được điều gì chẳng lành, căng thẳng kéo chặt lấy tay cậu ta lúc cậu ta quay người đi, nhưng cậu ta vẫn bị xe đâm.

Những cảnh đó lặp đi lặp lại, lần này lại lần khác, như thể lúc mở phim ra ấn nút tua đi tua lại vậy.

Trong sự dày vò của những cơn ác mộng trở đi trở lại, trạng thái tinh thần của Chu Phóng rất không tốt.

Mở tệp văn bản ra, ngay một chữ cũng không viết được, có chút buồn chán đóng lại cửa sổ, lại mở thanh mạng ra, mở ra những trang diễn đàn phụ thuộc của Thiên đường văn học.

“Chu Phóng và Bảo Đình, hai người xét đến cùng là có quan hệ gì?”

Một tiêu đề mà phía sau tô dấu “Note nóng”, làm cho tim Chu Phóng đập mạnh, mở ra, chỉ nhìn thấy vô số những lời bình luận, mọi người đang bàn luận xôn xao.

“Cấp ba đều ở trường trung học Nhân Xuyên, trước mắt xác định chỉ có cái này.”

“Đối thủ một mất một còn thôi, còn có thể là quan hệ gì nữa?”

“Theo như tôi biết, bọn họ không biết nhau, nhưng đều không vừa mắt nhau, việc fans của hai bên cãi nhau vẫn thường xảy ra, cái này gọi là một núi không thể có hai hồ.”

“Tôi phát hiện ra một việc rất hay ho, tháng này Chu Phóng và Bảo Đình, hai vị đại nhân đăng tác phẩm mới cùng ngày, có thể suy ra, bảng xếp hạng tháng sau chắc chắn sẽ có cạnh tranh rất kịch liệt đáng sợ đấy...”

“Đáng sợ gì! Mục của Chu Phóng đã hơn nửa tháng không cập nhật rồi! Một đám oan hồn trong hố đang hóa vàng cho anh ta đấy!”

“He he, tôi lại nói rất dễ thương về đôi này, không phải nói Chu Phóng đang tổng tiến công sao...”

“(biểu tượng chọc gậy qq), lẽ nào Bảo Đình chỉ toàn thụ?”

“Vớ vẩn, vừa mới nhìn đã biết Chu Phóng đang công rồi, Bảo Đình tuy rằng rất lạnh lùng cao ngạo, kì thực rất dễ trêu chọc, rất dễ bắt nạt ~”

Đến đây, mẫu post bị khóa lại.

Trung học Nhân Xuyên?

Sau khi xem xong một đồng bình luận, Chu Phóng chỉ nắm bắt được thông tin hữu ích này, đến nỗi những từ vựng không biết có nghĩa gì như công, như thụ các loại, đều trực tiếp bỏ qua.

Bảo Đình đã tốt nghiệp ở trường trung học Nhân Xuyên sao? Vậy người đó mình phải biết mới đúng chứ, trừ đám người có chút văn vở ở tờ Bách Xuyên ra, lẽ nào còn có những học đệ khác?

Trong đầu đột nhiên lóe lên một cái tên.

Ninh Hiên.

Cậu con trai đó, trước khi mình rời trường học đã chọn làm chủ nhiệm câu lạc bộ, cũng thích lúc rỗi rãi thì ngồi viết tiểu thuyết, một người rất kiêu ngạo. Trong tên của cậu ta cũng có chữ “Ninh”, bộ miên và chữ Đình hợp thành, có phải là quá trùng hợp không?

Nghĩ đến đây, không kìm được nhoen miệng ra cười, quả thật là giang san thay đổi thì có nhân tài, Nhân Xuyên thay đổi thì có quý tài.

Đang lúc thất thần vô vị, người biên tập lại truyền đến mẫu tin: “Chu Phóng, quên mất không thông báo với anh một việc.”

“Ừ? Nói đi.”

“Ban biên tập điều động nội bộ, em phải chạy đến tổ đam mỹ, người sau này sẽ phụ trách biên tập tiểu thuyết giả tưởng của anh đổi sang Mao Mao.”

“Mao Mao, đây là tên của một chú cún sao...” Chu Phóng không nhận được cười.

“Cô ấy rất nghiêm túc, anh dứt khoát không được nói như vậy trước mặt cô ấy.”

“Ồ, biết rồi. Vậy cụ thể cách đối xử như thế nào? Sao em lại chuyển đến nhóm đam mỹ? Còn nữa, nhóm đam mỹ là nhóm gì?”

“Đam mỹ... anh không đến nỗi ngay cả cái này cũng không biết chứ?”

“Anh thật sự không biết.”

“Haizz, lão gia như anh, không biết cũng phải thôi, nhưng mà em bắt buộc phải phổ cập tri thức cho anh một chút, đam mỹ là một loại đề tài viết về tình yêu đồng tính.”

“Tình yêu đồng tính?” Tâm tình Chu Phóng trở nên phức tạp, xoa xoa mũi, “trước đây liên tục có người nhắc đến đam mỹ, anh còn tưởng rằng đó là bộ hoạt hình cơ...”

“Phù, anh thật là quá thiển cận rồi.”

“Vậy công và thụ là sao? Có người nói anh đang tiến công, là có ý gì?”

“Ý là anh rất mạnh mẽ...”

Chu Phóng toét miệng cười cười, “đừng có ghét anh thiển cận nhé, anh bây giờ không màng tới những việc ngoài cửa sổ, chỉ một lòng với một cái lỗ thôi.”

“Được rồi anh đừng có khoa môi múa mép với em nữa, còn có một việc khác phải nói với anh, tác phẩm huyền huyền mà Bảo Đình viết gần đây nhất, cũng được chuyển đến trên tay Mao Mao. Mâu thuẫn của anh với

cậu ấy tuy rằng đã giải quyết rồi, nhưng hãy xử lí tốt nhé, đừng gây ra chuyện rắc rối gì... không thì sẽ nguy hiểm cho anh đấy.”

“Ồ.” Chu Phóng cảm thấy kì quái, vì sao nghe khẩu khí của người biên tập lại dường như sợ mình bắt nạt Tiểu Bảo Đình vậy, “Bảo Đình dường như học cùng trường với anh, em có biết cậu ta là ai không?”

“Cái này không thể nói với anh, chúng em có nguyên tắc bảo mật, không thể tiết lộ vấn đề đời tư của tác giả.”

“Không có gì, anh sẽ hỏi.”

Chu Phóng trái lại không vấn đề gì, càng không muốn vì học cùng trường mà tìm cách làm thân với cậu ấy, chỉ là hiếu kì mà thôi.

“Vậy anh thêm vào nhóm biên tập nhé, nhắc anh một chút, trong nhóm đó có rất nhiều tác giả có tính khí cổ quái, không dễ nói chuyện như các em gái trong nhóm của chúng ta đâu. Anh nhớ kiềm chế nhé, cẩn thận đừng có trêu chọc người không nên chọc, lông hổ không nên tùy tiện nhổ.”

“Ồ, biết rồi, từ sau em sẽ không quàn anh nữa đúng không?”

“Nghĩ hay lắm, biên tập của anh vẫn là em, chỉ là chuyển những tác phẩm về trò chơi mạng kì ảo đi thôi.”

“Vậy được, làm việc quen với em rồi, quen tiếp nhận việc em thúc giục mất hồn Q rồi.”

Sau một lát, nhận được dòng tin xin mời nhập nhóm. Chu Phóng tham gia vào nhóm biên tập của Mao Mao, nhìn thấy danh sách bên phải, không nhận được giật mình một cái.

©S.T.E.N.T

Mình lại là người thứ 99 gia nhập, thật khéo.

Vừa mới nghĩ, đột nhiên trong nhóm hiện ra một mẫu tin nhắc nhở của hệ thống, “khách hàng XXX được người quản lí mời gia nhập nhóm này.”

Thế là, 100 người, càng trở nên viên mãn.

Sau đó, trưởng nhóm biên tập Mao Mao đứng ra nói, “hoan nghênh hai vị mới vào.”

Chu Phóng chờ một lát, nhìn thấy vị kia không nói năng gì, lại không đành lòng nhìn biên tập đại nhân bị hẫng, đành phải tự mình nói trước: “Chào mọi người, tôi là người mới, mong mọi người quan tâm.”

“Chu Phóng, hoan nghênh.” Người nhảy ra nói chuyện tên là Thiên Cổ Phong Lưu, avatar là con chim cánh cụt không phân biệt được giới tính, tài liệu cũng để trống.

Năm nay, “mông lung hóa giới tính, xa cách mới là đẹp” là một sao?

Chu Phóng cũng không để ý, cười nói: “Khách sáo, khách sáo rồi.”

100 người trừ những biên tập quang minh chính đại sáng đèn, những người khác đều lặn, Chu Phóng cảm thấy nhóm này trầm trầm không thú vị, đang muốn tắt đi, đột nhiên nhận được một tin bạo phát từ trong nhóm.

“Buồn bực, tôi tắc H[1] rồi...” người đó là Cùng Khai Tâm.

[1] H: viết tắt của chữ Hentai, chỉ truyện người lớn (N.D)

Nước bọt Chu Phóng mắc kẹt trong cổ họng, lại nhìn thấy một người nhảy ra, “viết H không đơn giản đâu, đi xem Thiên Cổ đại nhân viết H đi.”

“Cái anh ấy viết là đam mỹ, quá kịch liệt, tâm can tôi không chịu đựng nổi...”

“Bạn viết H của nam và nữ sao? Xem chút tranh minh họa đi.”

Chu Phóng vẫn còn đang trong giai đoạn kinh ngạc, không ngờ lại xuất hiện dòng tin.

“Mấy năm nay, những người kiên trì viết những thứ trong sáng quá ít, chỉ có Bảo Đình là luôn viết thứ văn trong sáng, gần đây cũng gần trụ lạc rồi.”

“Cậu ta làm sao lại trụ lạc? Lẽ nào cũng bắt đầu viết H rồi sao?”

“Ừ, lúc cậu ta kết thúc tác phẩm đó, nhân vật chính cuối cùng vào động phòng, sau đó kéo rèm cửa ra, che rợp cả căn phòng nắng xuân.”

“Ặc... cái này mà gọi là H...”

“Dù sao thì cũng tốt hơn cả một đoạn dài chỉ có năm tay, chút H này, đối với người ta cũng là cực lớn rồi, có tính lịch sử, nhảy vọt mà.”

Chu Phóng muốn lên nói chuyện, không ngờ trên màn hình đột nhiên nhảy ra hàng chữ.

“Tôi không có kinh nghiệm, không viết được thì làm sao?” Bảo Đình nói.

Trong nhóm đột nhiên trở nên lạnh ngắt như tờ.

Chu Phóng liền cười một cách sâu xa, xoa xoa mũi.

Người trong nhóm bị lời nói của Bảo Đình làm sững sờ, đều không lên tiếng, kết quả là cậu ta còn ở đó giải thích: “Tôi nói là... kinh nghiệm viết H.”

Được, cậu đừng có càng bơi càng đen.

“Tôi chưa hề viết H mà thôi.” Cậu ta vẫn ở đó giải thích một cách ngốc nghếch.

Cùng Khai Tâm cuối cùng nhìn không chịu được, nói một câu: “Cậu đừng giải thích nữa, chúng tôi đều biết cậu mới 20 tuổi, chưa có kinh nghiệm.”

“Có vấn đề sao? Lần đầu tiên đương nhiên là cùng với người mình thích.”

“Ồ, đúng đúng đúng, cầu xin cậu đấy, đừng giải thích nữa, có biết vì sao mọi người đều không nói không? Vì đều bị cậu lừa đấy!”

Thiên Cổ Phong Lưu lại nói: “Cải chính một chút, không có kinh nghiệm cũng có thể viết H, là bản thân cậu ngược thôi, đừng dựa vào kinh nghiệm của bản thân, kinh nghiệm rất vô tội đó.”

Chu Phóng cuối cùng cũng không nhịn được cười lên.

Cái nhóm này, đều là yêu nghiệp cả, một người trong sáng như Bảo Đình chạy đến đây, cảm giác giống hệt như là vào sào huyệt trộm.

“Vậy ông nói cho tôi xem, ông viết thì tốt lắm sao?” Bảo Đình dường như rất không phục.

Thiên Cổ Phong Lưu nói: “Cái tôi viết là đam mỹ, là hai người nam H, vô cùng kịch liệt, cậu nhất định muốn xem?” Phía sau liền kèm theo địa chỉ chuyên mục.

Cùng Khai Tâm sợ rằng Bảo Đình lại nói ra điều gì làm người khác kinh ngạc, vội vàng nhắn tin riêng: “Cậu không biết sao, Chu Phóng cũng ở trong nhóm này, vào trước cậu một bước! Vừa rồi cậu nói ‘lần đầu tiên phải làm với người mình thích’, anh ấy nhất định nhìn thấy.”

“.....”

“He he, người như cậu đây, thật là quá trong sáng?”

“Tôi cố ý để cho anh ấy xem, vừa lòng chưa?!”

“Ha ha, xấu hổ đến phát cáu rồi, được, cậu tiếp tục xấu hổ đi, nhưng mà từ sau nói gì phải chú ý chút, vừa rồi lúc biên tập nói người gia nhập nhóm, có người nói những lời như hai người là một đôi, cùng nhau bay đến, lần sau trong nhóm cố gắng ít xuất hiện đồng thời với anh ấy, để đỡ căng thẳng.”

“Ồ.”

“Điều này Chu Phóng thông minh hơn cậu, thấy chưa, cậu vừa xuất hiện anh ấy đã chủ động lặn rồi, đối nhân xử thế cậu còn phải học nhiều, đừng tưởng rằng 20 tuổi là thành niên rồi, cậu còn quá non, có hiểu không?”

“Biết rồi, sao mà chị cứ như mẹ già lắm điều thế.”

“Ừ, chị không phải là lo cho cậu sao.”

“Đúng rồi, Thiên Cổ Phong Lưu đó là ai?”

“Người viết đam mỹ, nghe nói viết H rất ghê. Nhưng đáng sợ là, anh ta là con trai.”

“... tôi đảm bảo giữ im lặng.”

Nhóm biên tập này của Mao Mao, lập ra chuyên để phục vụ cho cuộc thi viết trò chơi trên mạng lần này.

Điều làm Chu Phóng kinh ngạc là, Bảo Đình tuy rằng sẽ tham gia loại cuộc thi này, chưa nói cậu ta từ trước đến giờ chưa từng viết tiểu thuyết trò chơi mạng, dựa vào việc nghe nói phong cách hành văn theo trường phái rất uyển chuyển hàm súc của cậu ta, có thể viết ra trò chơi mạng luyện cấp cả ngày giết quái chặt người PK sao? Trong lòng Chu Phóng tuy rằng nghi

ngờ, nhưng cũng không có hứng thú đi xem tác phẩm mới mà cậu ta viết, chỉ biết tên là “Giang hồ mộng du”.

“Bảo Đình đại nhân, xin cậu đấy, trước khi viết văn về trò chơi mạng, trước hết cậu hãy đi tìm hiểu một chút về trò chơi mạng nhé! Trò chơi mà cậu viết kinh chết đi được, gặp phải đề tài mà mình không biết viết, chí ít cũng phải học Chu Phóng nhà cậu giả vờ thâm trầm kia kìa! Xem Giang hồ mộng du của cậu, tôi đều sắp mộng du đến mức linh hồn rời khỏi lỗ rồi!”

Ở dưới viết một đồng bình luận phân tích, Chu Phóng vừa cười vừa nhìn, càng đọc đến đoạn sau càng cảm thấy gã trai Bảo Đình này thực sự là rất có ý nghĩa.

Cho đến ý nghĩ “tôi và anh ấy gì thì gì cũng được xem là quen biết”, Chu Phóng liền một mình nói chuyện Q với cậu ta.

“Cưng à, có người ở trên diễn đàn mắng cậu đấy.”

“Nhìn thấy rồi.”

Chu Phóng khẽ cười: “Cậu thực sự chưa chơi game bao giờ sao?”

“Ừ.”

“Vậy cậu viết game thế nào, quay lại viết cổ ngôn của cậu đi, ngoan.”

“Tôi đã viết đến mấy vạn từ rồi, không muốn bị chôn sống.”

Nghĩ mình vẫn còn đến mấy cái hố to nữa, tâm tình của Chu Phóng có chút phức tạp.

“Vậy chí ít cậu cũng nên hiểu một chút về trò chơi mạng nhé.”

“Ừ, đúng rồi, về phương diện này anh khá chuyện nghiệp, tôi gặp vấn đề gì có thể thỉnh giáo anh không?”

Cậu ta nói chuyện vẫn khách khí như cũ, Chu Phóng cũng khách khí như vậy: “Thỉnh giáo đi.”

“HP, MP, EXP nghĩa là thế nào?”

Chu Phóng uống một ngụm nước, “ngoan, cậu hãy quay về viết cổ ngôn đi.”

“Không nói thì tôi...”

Thật không biết giữ kiềm chế... Chu Phóng cười cười, đáp lại cậu ta: “sự khác biệt là giá trị sinh mệnh, giá trị pháp lực, giá trị kinh nghiệm, giống như những dải màu sắc bên cạnh hình chân dung nhân vật trong trò chơi.”

“Có nghĩa là gì?”

“Chỉ có thể hiểu ngầm.”

“.....”

“Thật sự muốn viết trò chơi mạng, tốt nhất là trực tiếp thể nghiệm trò chơi một chút, người chưa từng chơi game, viết về game sẽ rất đáng sợ.”

“Anh đưa tôi đi được không?”

“He he, nếu cậu không sợ tôi bán cậu đi, lúc nào chơi tìm cậu.”

“Được.”

Bên kia trả lời quá sáng khoái, Chu Phóng trái lại lại có cảm giác cười trên lưng hổ khó mà xuống được.

Nghĩ theo hướng khác, dù sao thì bây giờ cũng chưa có cảm hứng, không muốn viết văn, không bằng đi chơi trò chơi cho thoải mái một chút.

Gần đây đang chơi một trò chơi tên là Võ lâm mộng ảo, bảo cậu ta đi đăng kí tài khoản, tải về cài đặt tất cả đều rất thuận lợi, sau khi đi vào trò chơi chợt nhận ra không hề thuận lợi.

Cái gã trai Bảo Đình đó quả thực là ù ù cạc cạc về game, Chu Phóng nhìn trên bản đồ, chấm nhỏ nhân vật Bảo Đình liên tục di chuyển lộn xộn quanh NPC, không tìm ra phương hướng, lại một lần nữa ấn thái dương một cách bất đắc dĩ.

“Cậu không biết dùng điều khiển bàn phím thì hãy dùng chuột đi, đi đâu thì điểm một vị trí trên bản đồ.”

Bên kia dường như hiểu ra, cuối cùng cũng chạy đến địa điểm mà Chu Phóng chỉ định.

Chu Phóng lúc này mới nhìn rõ nhân vật của cậu ta lại là con gái, thân hình thướt tha tóc dài bay bay, đứng trước Chu Phóng toàn thân vai u thịt bắp mang thanh đao lớn, tình cảnh đó sao mà giống thổ phỉ sơn trại cướp Ấp Trại phu nhân trong phim truyền hình cổ trang như vậy...

“Sao cậu lại chọn nữ vậy? Lại còn chọn mái tóc khó coi như thế kia?” Chu Phóng hỏi.

“Ồ, tất cả những thứ tôi chọn đều có ý cả.”

Chu Phóng bất đắc dĩ, “được, vậy cậu muốn tìm hiểu điều gì?”

“Đưa tôi đi chơi.”

“Được, cậu không biết đường, tôi ôm cậu đi.” Chu Phóng yêu cầu đối phương thân mật ôm ấp, nhưng lại bị cự tuyệt, “nhấn nút chấp nhận đi, đồ ngốc.”

“Ôm?”

“He he, không có cách nào khác, cái này là quy định của trò chơi.”

“Bắt buộc phải ôm sao?”

Chu Phóng cười một cách ác ý: “Đương nhiên rồi, không ôm cậu, cậu ngay cả cửa thành cũng không ra được.”

“Thật không? Những người bên cạnh sao lại ra được?”

“Bởi vì trình của cậu thấp, vì cậu không giống những người khác.”

“Ồ, vậy ôm nhé.”

Rất tốt, cần câu rồi.

Thế là, trong trò chơi, đao khách bắt thịt cuồn cuộn ôm lấy nữ hiệp dịu dàng xinh đẹp.

Lần này Chu Phóng nói dối mặt không biết đỏ, tim không đập gấp, dù sao giở trò lưu manh đã thành thói quen rồi, đặc biệt là lừa gạt loại vẹt ngổ ù ừ cạc cạc về game này làm cho người ta rất có cảm giác thành công.

Giang Ninh ở bên kia cũng vênh vênh khoe môi lên khê cười.

Ai mắc câu ai, còn chưa biết được, Chu Phóng anh toàn xem người khác đơn thuần là trẻ con, không hề nghĩ tới đứa trẻ đơn thuần này lại có chút tâm kế. Nếu như anh biết số của Cùng Khai Tâm đã chơi hết cấp rồi, bản thân vì để tìm hiểu trò chơi đã vào đây chơi mấy lần, rất quen thuộc với trò này, anh sẽ cảm thấy thế nào?

Hai người mỗi người cùng có ý nghĩ của mình, chơi trong trò chơi hơn nửa tiếng đồng hồ, đi hết đến mấy tấm bản đồ, Bảo Đình lúc này mới nói.

“Trò chơi này có hệ thống kết hôn không?”

Chu Phóng nhìn câu nói của cô em bé nhỏ trong lòng mình, cười nói: “Em muốn thử nghiệm?”

“Đúng vậy.”

“Hay là anh tìm giúp em một đối tượng kết hôn?”

“Không cần đâu, chính là anh đấy.”

Nói thế mà nghe được, dường như cậu ta đang bị oan ức vậy.

Chu Phóng cười cười xoa xoa ngón tay, đánh xuống hàng chữ: “Cậu hãy tìm người khác đi, cả người tôi toàn bắp thịt, cậu nhìn không thuận mắt.”

“Tôi không biết người khác.”

“Nhưng tôi có vợ rồi.”

“Ly hôn đi.”

Chu Phóng liền cười lên, “cậu nói chuyện thật là thẳng thắn, không nghĩ một chút đến hậu quả sao? Hơn nữa, ly hôn trong trò chơi còn mất tiền nữa đấy.”

“Vậy thì thôi.” Bên kia đánh một mặt cười chuyển sang, xóa đi ôm ấp, sau đó trực tiếp thoát khỏi trò chơi, gửi một mẫu tin qua qq, “cảm ơn, tôi cần nghỉ sớm, ngày mai phải lên đường sớm rồi.”

“Lên đường?”

“Ừ, về nhà đưa quà sinh nhật.” Đầu qq bên kia rất nhanh thoát ra.

Chu Phóng tiếp tục di chuyển trong trò chơi, hồi tưởng lại lời của Bảo Đình, luôn cảm thấy kì quái, lẽ nào mình đã quá đa nghi?

Có lẽ tiểu thuyết của cậu ta có liên quan đến tình tiết nhân vật chính kết hôn, cậu ta muốn trải nghiệm trình tự kết hôn, thực sự chỉ là muốn tìm hiểu thôi... nếu như cậu ta thực sự đơn thuần như vậy? Trái lại mình lại nói dối là đã có vợ rồi, thật hẹp hòi.

Được, kết thì kết, dù sao đợi cậu ta thể nghiệm xong, rồi đi ly hôn cũng được, chút phí thủ tục đó, đánh hai con quái thú, tiêu tốn chút sức lực là lại có.

Nhưng trong lòng luôn cảm thấy có gì đó không thoải mái, luôn cảm thấy lúc nói chuyện với cậu ấy, có cảm giác thân thiết như lâu ngày không gặp.

Giọng điệu nói chuyện, rất giống một người, cậu bé luôn khắc sâu trong hoài niệm của mình đó.

Nếu như cậu ta còn sống, bây giờ chắc cũng 20 tuổi rồi.

Chu Phóng cười một cách bối rối, tắt máy tính đi.

Vừa muốn đi tắm rửa, lại nhận được điện thoại của biên tập nhà xuất bản, giục Chu Phóng nhanh chóng hoàn thành vụ án cuối cùng trong bộ tiểu thuyết trinh thám, sau đó đưa bản thảo xuất bản.

Đêm khuya, Chu Phóng nằm trên giường suy nghĩ tình tiết, đã có một chút cảm hứng, chỉ là một vài chi tiết vẫn còn mơ hồ.

Đặc biệt là vấn đề chi tiết thời gian phá án, và vị trí đặt chi tiết mai phục của người viết, luôn cảm thấy tất cả giống như xem hoa trong sương mù, suy nghĩ bồng bềnh trong đầu một cách mờ lung, luôn không thể nắm bắt.

Gọi điện cho Lâm Vi, “hỏi cậu một vài vấn đề, về đoán định thời gian khám nghiệm thi thể và tử vong...”

Chưa nói hết đã bị Lâm Vi ngắt lời, “anh có muốn để cho em ngủ không đấy, nửa đêm nói khám nghiệm thi thể.”

“Ồ, cậu học y mà, anh không hỏi cậu thì hỏi ai?”

“Hỏi Đình Đình đi”, có lẽ là Lâm Vi gần đây bị Diệp sư đệ dày vò đến đủ mệt rồi, cho nên nói chuyện có chút lười biếng, thế là cười ngắt điện thoại, lại bấm số của Ôn Đình.

“Khám nghiệm thi thể?” Giọng nói của Ôn Đình rất bình thản, chỉ hỏi câu đó, liền bắt đầu giải thích một cách kiên nhẫn.

Chu Phóng vẫn nghe u u minh minh, “em gái nói lại một lần nữa đi, vừa rồi nghe không rõ.”

Ôn Đình hứ một tiếng, “ngày mai hẹn em sẽ giải thích cụ thể cho anh, ở đây em còn có mấy cuốn sách về án lệ pháp y học, anh gần đây đang viết trình thám à? Có lẽ sẽ có ích cho anh đấy.”

“Đình Đình, anh vẫn biết là em tốt với anh, anh yêu em chết mất...”

“Anh giết em đi thì tốt hơn.” Bên kia không vì thế mà động lòng, khe khẽ cười, “không cần khách khí, ngày mai ăn cơm anh mời, còn nữa, ra sách tặng em một cuốn.”

“Ừ, được, vậy ngày mai gặp nhé, bye bye, đừng mơ thấy anh nhé.”

“Anh cúp đi, em mơ thấy Diêm Vương còn hơn mơ thấy anh.”

Chu Phóng cười cười, ngắt điện thoại, lúc này mới yên tâm ôm lấy con gấu ngủ.

Trong mơ lại xuất hiện hình ảnh của năm đó.

“Á, cậu bé này không nhìn thấy đèn đỏ sao, tôi không kịp... phanh lại...!” Người lái xe hoang mang giải thích với cảnh sát bên cạnh.

“Dù sao... xe của anh cũng đi quá tốc độ.”

“Đồng chí cảnh sát, thực sự là cậu bé này đã xông ra... tôi...”

Trên đường phố những tiếng ồn ào, giống như bị lọc qua bởi một cái gì đó, vang lên u u trong tai, nhưng lại không nghe rõ.

Người trong lòng sao gọi mãi mà không có phản ứng gì.

“Tiểu Ninh... Tiểu Ninh...”

Cho đến lúc Đoan Mộc Ninh được đưa đến bệnh viện, Chu Phóng vẫn nắm chặt lấy tay cậu ta, gọi tên cậu ta bao lần. Trước phòng phẫu thuật bị bác sĩ buộc phải rời ra.

Bệnh viện đó, hành lang dài dặc đó, sau khi mặt trời xuống núi, càng trở nên lạnh lẽo.

Thậm chí trong cảnh hiện lại trong mộng cũng đều cảm thấy lạnh lẽo buốt xương.

Đèn cửa phòng phẫu thuật chợt tắt, lúc Chu Phóng giật mình tỉnh dậy, mới phát hiện ra vì chưa đóng cửa sổ, cơ thể bị đông lại thành một phiến lạnh lẽo, sau khi đóng lại chính nhiệt độ điều hòa cao lên, nhưng lại không ngủ được nữa.

Giang Ninh cũng mất ngủ.

Ngày mai phải đi thành phố Bắc Sơn, bố cậu đầu năm nay đưa trụ sở công ty xuất bản của ông chuyển đến Bắc Sơn, bản thân thực ra đã muốn sớm đến thành phố đó tìm Chu Phóng, nhìn đến năm 20 tuổi, sắp trở thành vết nội thương rồi.

Nhiều năm không gặp, cho dù không thể thân mật như lúc đầu nhưng chí ít cũng có thể từng bước từng bước đi đến.

Theo cách nói của Tiểu Khai, cũng giống như ăn cua biển vậy, dần dần bóc từng cái càng cua ra, sau cùng mới ăn hết cả con.

Đầu tiên... đương nhiên là phải tạo ra một sự ngẫu nhiên hoàn toàn kín kẽ.

Vừa nghĩ, vừa vùi đầu vào trong gối.

Mùa đông nhiệt độ xuống thấp, càng ngày càng lạnh, cho dù cuộn chặt trong chăn, vẫn không giống như thời niên thiếu lúc đầu, ấm áp như ở trong lòng người ấy.

Chương 24: Bài ca tương phùng

Sáng sớm ngày hôm sau, Giang Ninh mang theo món quà sinh nhật mua trên mạng cho bố, vội vã đến sân bay.

Mùa đông phương Bắc lạnh lẽo đến thấu xương, mặc lên chiếc áo khoác màu trắng dày dày, kéo mũ áo lên, tay nhét vào trong túi, lúc này mới cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Điện thoại reo lên, tiếng chuông đặc biệt chỉ chuyên dành cho Cố Duy gọi đến, Giang Ninh biết rằng ông ta muốn giục mình ngủ dậy, liền tắt điện thoại không nghe.

Lúc máy bay cất cánh, đột nhiên cảm thấy tai u u vang lên, trong lúc đó, đầu óc là một phiến trống rỗng, thế giới dường như yên tĩnh lại trong chớp mắt. Có lẽ tối qua ngủ không yên, Giang Ninh cũng không để ý, chỉ yên tâm nhắm mắt lại.

Ở trên máy bay rất vô vị, lại không buồn ngủ, thế là, câu chuyện ngày trước lại trở về giống như một bộ phim.

©'STENT'

Nhớ rất rõ buổi trưa hôm ấy bày tỏ với anh ấy, ánh mặt trời ấm áp, sắc mặt của anh ấy lại trở nên lạnh lẽo trong ánh nắng. Thật không dễ gì lấy hết dũng khí, bỏ đi sự kiêu ngạo để bày tỏ, anh ấy không nhận lời, thậm chí ngay cả khi mình hỏi anh ấy “đã từng thích tôi chưa” cũng không nhận được bất kì một lời hồi đáp nào.

Sau đó phát sinh vấn đề gì, đã không còn nhớ rõ nữa, mỗi lần nhớ lại việc cũ, cuối cùng đều dừng lại ở hình ảnh đó, Chu Phóng nhìn mình, trong ánh mắt sâu xa không biết ẩn giấu tình cảm gì.

Giang Ninh hít sâu một hơi, xốc lại tâm tình vì sự hồi tưởng mà trở nên trầm mặc, lúc đi ra khỏi sân bay, đón mình lại là cơn mưa nhỏ rả rích của phương Nam.

Sự thay đổi của khí hậu làm Giang Ninh cảm thấy không được thích ứng lắm, trong khoảnh khắc đứng ở cửa đi ra, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc phía xa, cửa xe hạ xuống, người đàn ông lái xe ngồi phía trong, ngón tay thon dài kẹp điện thoại, đang bấm số, đầu mày chau lại.

Giang Ninh cười cười, đi về phía ông ta, “Cố Duy.”

Người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn thấy đứng trước xe là cậu con trai với nụ cười lạnh nhạt, có chút bối rối nhếch khóe miệng lên, “lên xe đi.”

“Ông bạn như vậy mà vẫn đến đón tôi?” Giang Ninh lên xe, vừa thắt dây an toàn vừa hỏi.

“Bố cậu chỉ thị.”

Giang Ninh đóng nút đai an toàn, hơi sững lại, “thật sao?”

“Vốn dĩ ông ấy đích thân đến đón, nhưng gần đây quả thực quá bận, thế là nhờ tôi đến đón.”

“Ồ.” Giang Ninh đáp lại với bộ dạng thờ ơ, ngồi ổn định rồi, dựa dựa vào phía sau, “vậy đi nhé.”

Cổ Duy khởi động xe, trong xe vang lên tiếng nhạc điệu dàng nhẹ nhàng.

“Lần này cậu dự định ở lại mấy ngày?”

“Ngày kia đi rồi.”

“Mai là sinh nhật ông ấy, cậu vẫn định gọi ông ta là chú sao?”

Giang Ninh cười cười, “từ nhỏ đến giờ chưa hề gọi bố, không quen.”

Đối phương trầm lặng trong chốc lát, sau một hồi lâu nhẹ nhàng than một tiếng, “được rồi, không nói cái này nữa.” Nói xong, liền lấy ra một mảnh giấy từ trong túi, đưa cho cậu ta, “cái cậu cần đây, địa chỉ của Chu Phóng, điện thoại, số xe, địa chỉ qua lại.”

“Cảm ơn.” Giang Ninh đưa tay ra kẹp lấy, cúi đầu nhìn kĩ, bình thản nói, “ông không mời thám tử tư đấy chứ, tường tận quá.”

“Không cần mời thám tử làm gì cho rắc rối, tìm ra anh ta rất dễ dàng.” Giang Ninh sững lại rồi nói “cậu cần cái này, dự định sẽ làm gì?”

“Vấn đề này không nằm trong phạm vi ông có thể hỏi quá.”

“Được, cậu lớn rồi.” Đưa tay ra xoa xoa đầu Giang Ninh, nhưng lại bị tránh đi.

“Đầu của đàn ông, không thể xoa, đã nghe qua chưa?” Khóe miệng Giang Ninh khe khẽ vênh lên.

“Ok, không trêu được cậu.” Cổ Duy cười cười, chuyên tâm lái xe.

Giang Ninh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cửa sổ xe bị mưa xối mờ nhòe hiện ra khuôn mặt khe khẽ cười của mình.

Trong tay cầm mẫu giấy đó, bất giác từ từ nắm chặt lại.

Ngày hôm sau là sinh nhật của Giang Sơn, công ty tổ chức tiệc sinh nhật, Giang Ninh mặc một bộ Âu phục trắng, trong chớp mắt trở thành tiêu điểm của toàn buổi tiệc.

Mọi người đều đoán Giang Ninh và Giang Sơn là thân thích, nhưng cụ thể quan hệ thế nào không ai biết, cũng không ai dám hỏi, chỉ sau khi Giang Ninh xuất hiện, Giang Sơn trở nên đặc biệt vui mừng.

Kì thực nhìn kĩ, trán của hai người cực kì giống nhau, Giang Sơn tuy rằng đã trung niên rồi nhưng trông vẫn còn rất trẻ, mặt Giang Ninh thì thực sự vẫn còn rất non, bộ dạng cố làm ra vẻ trưởng thành giống như một đứa trẻ giả dạng thâm trầm, cực kì đáng yêu.

Chỉ là biểu hiện rất lãnh đạm, ánh mắt lạnh lẽo, những người có ý tốt mời rượu cậu nhưng lại luôn bị cậu từ chối, tuy nhiên thái độ rất lễ độ, nhưng không che ngạo khí khắp người.

Sau khi tiệc xong, Giang Sơn bị mọi người vây lại chung quanh như là quần tinh ủng nguyệt, một cốc rồi lại một cốc rượu xuống bụng, sắc mặt cũng hồng đến mức kinh ngạc.

Giang Ninh ở phía xa một mình uống rượu nho, khẽ nói chuyện với Cổ Duy ở bên cạnh, “ông ấy sắp say rồi, ông không đỡ ông ta về sao?”

Cố Duy trầm lặng không nói.

Giang Ninh đặt cốc xuống, “vậy thì, tôi về trước, quà sinh nhật nhờ ông chuyển hộ.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.”

Nhìn dáng điệu Cố Duy không được tốt lắm, Giang Ninh không muốn nói gì với ông ta nữa, tự mình đi ra khỏi cửa.

Ngoài trời đã muộn, mưa đã ngừng, nhưng đèn đường đều đã bật lên. Gió đêm hơi lạnh, cả thành phố chìm trong ánh đèn huy hoàng. Ánh đèn nên ông không ngừng nhấp nháy, cảnh đêm từ xa trở nên mờ lung.

Một mình đi trên phố, rất lạnh, quần chặt lấy áo, lại một lần nữa móc ra tờ giấy đó, kiểm tra địa chỉ viết ở trên một lượt, rồi theo đường chỉ bước đi.

Ngón tay nhét trong túi áo nắm chặt lại, khẽ hỏi: Chu Phóng anh còn nhớ em không?

Không biết vì sao, ngày hôm qua Chu Phóng luôn ngủ không yên, sau khi bị ác mộng làm giật mình tỉnh dậy, mãi cho đến 5 giờ sáng mới ngủ được.

Lúc tỉnh dậy đã rất muộn, tắm rửa qua loa, nhìn đồng hồ, đã 7 giờ, trong lòng thầm rửa chết rồi, vội vã mặc áo ngoài, lái xe đến đại học T hẹn Ôn Đình.

Ôn Đình đã đợi ở đó lâu rồi, sau khi nhìn thấy Chu Phóng lạnh lùng hứ một tiếng.

“Xin lỗi nhé, để người đẹp chờ lâu, anh thật là đáng chết.” Chu Phóng cười có chút khác thường, Ôn Đình cũng lười không để ý đến anh ta, trực

tiếp đem tài liệu đã chuẩn bị đưa đến.

“Muốn ăn gì, anh mời.”

“Thôi, chờ anh mời em đã chết đói 18 lần rồi.” Ôn Đình chỉ vào cái bát trước mặt, “em đã ăn rồi.”

Chu Phóng lần này quả thực áy náy, khuôn mặt đầy khẩn cầu nói: “Đình Đình, vậy em muốn anh bồi thường em như thế nào?”

Ôn Đình lắc đầu cười cười, “thôi vậy, em thấy tinh thần anh rất tệ, gần đây có việc gì buồn sao? Việc của Bảo Đình không phải đã giải quyết rồi sao?”

“Không biết vì sao, gần đây anh toàn gặp ác mộng, bác sĩ tương lai giúp anh phân tích một chút đi?”

“Có phải là áp lực quá lớn không?”

“Anh có thể có áp lực gì, có ăn có mặc có chỗ ở, lại không phải nuôi vợ nuôi con, càng không có các đào hoa từng đóa nở.” Cười với ý vị sâu sắc, chỉ vào chiếc vòng tay của Ôn Đình: “Lại có người theo đuổi em sao? Chiếc vòng này không tồi.”

Ôn Đình không trả lời anh ta, chỉ bình thản nói: “Hồi trước anh có chuyện gì đều nói với em và Lâm Vi, sau lớp 12 điều gì cũng không nói, đều dồn ở trong lòng, không biết anh rốt cục là thế nào, chỉ là, nơi trái tim này, không gian có hạn, quá nhiều việc, không còn chỗ để đặt xuống nữa.” Ôn Đình sững lại, chỉ vào vị trí tim Chu Phóng, cười nói, “cho nên anh mới cảm thấy nơi lồng ngực đó nặng trĩu, khó chịu.”

Ôn Đình đứng dậy, lúc quay người đi mang theo một luồng khí lạnh.

Chu Phóng ngồi đó khẽ cười, nhìn Ôn Đình đi đôi giày da cao gót, không nhìn được cảm thán, thật là thiếu nữ 18 tuổi đang yêu, em gái lớn lên thật là xinh đẹp, đi đường ngẩng đầu thẳng ngực, gót giày lắc ca lắc cắc thật có giai điệu.

Sắp quên mất rồi, lúc nhỏ em ấy còn rớt nước mũi, mình còn lừa em ấy nhặt lá cây lau.

Tuy rằng là bạn bè tri kỉ bao nhiêu năm, nhưng bị em ấy vừa nhìn đã hiểu, cảm giác của Chu Phóng không hề dễ chịu.

Tim thực sự là nặng trình trịch, không hề sai.

Nhưng có một vài việc không thể nói đặt xuống là đặt xuống được, Đình Đình, nếu như người mà em yêu nhất, bởi vì em mà chết thì sao?

Người mà em muốn che chở nhất, đã bị cướp đi sinh mệnh ngay trước mắt em như thế. Sự bất lực đó, sự thống khổ đó, thời gian càng dài, lại càng trầm trọng. Tình cảm không phải là cục boursin lạnh có màng bao, không phát tán, một nhát dao là có thể cắt sạch. Đó là một loại ung thư, đã lan tràn ra toàn thân thể.

Trên đường về nhà, mở cửa xe ra, để cho khí lạnh thổi vào, đầu óc vẫn chệnh chệnh choáng choáng như cũ.

Lái xe vào trong khu mình ở, vốn dĩ con đường này người đi bộ không nhiều, khung cảnh lại quá quen thuộc, Chu Phóng lái xe càng táo bạo hơn, một tay nắm lấy tay lái, một tay nhét vào túi áo cầm điện thoại, lúc ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy trước mặt có một người, vội vã đạp phanh xe.

Phanh xe kết lên nhức tai cùng với tiếng kêu khê.

“Á...”

Chu Phóng thầm nói thôi rồi, vội vàng xuống xe, nói với người nằm dưới bánh xe: “Cậu không sao chứ?”

Người đó nằm một lúc, rồi mới ngồi dậy, lắc lắc đầu, “ồ chưa đâm phải, sợ chết khiếp.”

Ồ, hóa ra sợ đến mức chân mềm ra ngã xuống đất.

Chu Phóng khe khẽ thở ra một hơi, nhìn thấy cậu con trai đứng lên, liền yên tâm, đang muốn trở về vị trí lái xe, điện thoại chợt vang lên.

“Alo, Lâm Vi à, anh vừa tìm Ôn Đình lấy tài liệu...” vừa gọi điện thoại, vừa quay người dựa vào xe.

Lúc người bị đâm nghe thấy tên Lâm Vi, ngẩng đầu lên, ánh mắt mang vẻ phức tạp nhìn Chu Phóng, còn Chu Phóng thì đang dồn sự chú ý vào điện thoại, không để ý.

Chờ Chu Phóng gọi xong điện thoại rồi, quay đầu nhìn, chỉ cảm thấy người bị mình đâm đang đứng đó nhìn mình chăm chú.

Chu Phóng xoa xoa mũi, “cậu... không sao chứ!”

“Tôi, chân tôi hình như bị trẹo rồi.” Chàng trai nhìn mình, đôi mắt đen sáng làm cho tim Chu Phóng run lên, vội vàng rời ánh mắt đi.

Là ảo giác sao?

Ánh mắt cố làm ra vẻ bình thản đó, thật quá giống, với người trong kí ức. Chỉ là ở người trong kí ức, ánh mắt xinh đẹp đó luôn bị cặp kính dày che mất.

Hít một hơi lấy lại bình tĩnh, Chu Phóng nhìn cậu ta hỏi: “Có nghiêm trọng không?”

“Anh giúp tôi nhặt sách một chút có được không?” Trái lại, giọng nói cậu ta vẫn bình thản, chỉ vào đồng sách đang bị văng ra trên mặt đất.

Chu Phóng gật đầu, khom lưng nhặt lên, không nhin được kinh ngạc.

Những cuốn sách đó toàn là tác phẩm của Bảo Đình? Hơn nữa xem ra là cố ý sưu tầm sách mới, cả một bộ cực kì đầy đủ.

“Cậu thích Bảo Đình sao?” Chu Phóng nói.

Kết quả là đối phương chỉ nhìn Chu Phóng một cách lạnh nhạt, khẽ nói: “Bình thường.”

“Ồ, bình thường à.” Chu Phóng nhin cười.

Nhưng đối phương lại tiếp tục bổ sung như không có chuyện gì: “Tôi thích Chu Phóng hơn.”

Chu Phóng mặt không biến sắc xoa xoa mũi, không phát biểu bất kì lời lẽ nào đối với việc người cậu ta vừa nói chính là mình, chuyển chủ đề nói: “Hay là tôi đưa cậu đi bệnh viện? Chân cậu sao rồi, có thể cử động không?”

“Có lẽ là rất đau.” Chau chau mày, “nhà anh ở gần đây sao? Đưa tôi đến chỗ anh nghỉ một lát có được không?”

“Có thể thì có thể, nhưng mà nhà tôi ở tầng 3, cậu có đi được không.”

“Anh đỡ tôi.”

Nhìn bộ dạng khuôn mặt nghiêm túc, Chu Phóng lại cười, “cậu... thật sự bị thương sao?”

“Ừ.”

“Sao tôi lại thấy cậu như giả vờ nhỉ?”

“Anh nhìn nhầm rồi.”

“Thật sao...” Chu Phóng nhìn cậu ta một cái với ý vị sâu xa, “vậy chờ tôi dừng xe, rồi sẽ quay lại đón cậu.”

Lái xe về chỗ dừng xe, khóa xe lại, rồi lại quay lại, trong suốt quá trình, Chu Phóng cảm thấy ánh mắt của người đó dường như luôn đuổi theo mình.

Đứng trước mặt cậu ta, nhìn kĩ một cái, lúc này mới phát hiện ra chàng trai trông rất được, khuôn mặt thanh thoát, mái tóc rất tự nhiên, không hề có một chút trang sức nào, đặc biệt là đôi con ngươi đen sáng, làm cho người ta nhìn thấy trong lòng lại dấy lên một cảm giác quen thuộc lạ thường.

Nhưng mà, sao cậu ta lại về nhà với mình? Nhìn bộ dạng yên lặng của cậu ta, lẽ nào là... người mắc chứng trầm cảm vừa chạy ra từ bệnh viện tâm thần?

Chu Phóng nén sự nghi ngờ lại, cười nói: “VẬY ĐI THÔI, ĐI ĐẾN CHỖ TÔI NGHỈ NGƠI MỘT LÁT”

Nói rồi nhẹ nhàng đỡ cậu ta dậy.

Lúc đi về nhà, sợ rằng chân cậu ta thực sự bị thương, Chu Phóng cố ý đi chậm. Thỉnh thoảng quay đầu, nhìn thấy cậu ta luôn với bộ dạng lạnh nhạt không biểu hiện tình cảm gì, Chu Phóng thậm chí còn cảm thấy mình giống như tên buôn người vậy.

Sau khi đến nhà rút chìa khóa ra, Chu Phóng cố ý để ý đến sự thay đổi của cậu ta, chỉ cảm thấy bước chân của cậu ta dừng lại trước cửa trong một

lát, ngược đầu lên nhìn con số trước cửa nhà rồi mới như xác định điều gì, bước vào trong nhà.

Bật đèn lên, rót nước cho cậu ta, thái độ của Chu Phóng vẫn rất hòa nhã, “rất xin lỗi, hôm nay lái xe có chút không để ý, làm liên lụy đến cậu.”

Đối phương lại nghiêm túc nhìn Chu Phóng, gật gật đầu.

“Vậy tôi giúp cậu xử lý vết thương ở chân trước, rồi sẽ đưa cậu về nhà.” Chu Phóng tiếp tục giả làm người tốt.

“Không cần.” Đối phương một mực từ chối, sau một hồi trầm lặng liền nói bổ sung, “nghỉ một chút là được.”

Chu Phóng gật đầu, đưa nước cho cậu, sau đó quay người bật ti vi lên.

Lúc này đang phát một phim phá án của Hongkong, Chu Phóng dựa vào trên ghế sofa xem với vẻ thú vị, bởi vì trong nhà đã quen thoải mái, gác chân lên, tư thế trông rất không thanh nhã. Xem đến mức nhập thần, dường như đã quên mất sự tồn tại của người bên cạnh.

Ánh mắt của Giang Ninh luôn chú ý nhìn Chu Phóng, 5 năm không gặp, anh ấy đã trưởng thành lên nhiều, đã bớt đi vẻ xanh non, đã thêm phần hấp dẫn, đặc biệt là lúc anh ấy cười lưu manh với người khác...

“Tôi bảo này, cậu luôn luôn nhìn tôi là nhìn gì thế?” Chu Phóng đột nhiên hỏi.

Giang Ninh ngạc nhiên vì ánh mắt của anh ta rõ ràng là đang nhìn ti vi, sao lại có thể chú ý đến mình? Thế là khe khẽ cười, hỏi: “Anh là Chu Phóng phải không?”

“He he, cậu nói xem?” Chu Phóng cười gian tiến đến, nói khẽ bên tai, “đi về theo tôi, là để kiểm chứng xem tôi có phải là Chu Phóng không à?”

“Không sai.” Thừa nhận một cách rất dứt khoát.

Chu Phóng tiến đến nhìn cậu ta hồi lâu, nhìn thấy cậu ta với bộ dạng như không có chuyện gì, lại dựa trở lại vào sô pha, than thở một hơi, tự mình nói: “Tôi lại có thể mang một người xa lạ về nhà, lẽ nào nào bị chấp mạch lâm thời?”

“Người xa lạ?” Ngờ khí dường như có chút không dám tin, “anh không quen biết tôi sao?”

“Tôi nên biết cậu sao?”

Ánh mắt của hai người đối nhau, sau một hồi rất lâu.

“Tôi sẽ ra đi, nhưng phải là sáng sớm ngày mai.” Giang Ninh đột nhiên nói.

“Gì cơ?”

“Bây giờ đã 11 giờ rồi.” Ngón tay thon dài chỉ chỉ vào đồng hồ treo trên tường, “kí túc trường học bây giờ đã đóng cửa rồi, đêm nay, tôi ở nhờ anh ở đây, được không?”

“Vừa rồi sao cậu lại không nói gì?”

“Anh xem ti vi chăm chú vậy, tôi không dám làm phiền anh.”

Chu Phóng nhìn chăm chăm cậu ta, nghiêm túc nói: “Tôi với cậu rất quen phải không? Muốn mượn chỗ ở thì mượn, cậu thật là khách khí. Hay là tôi đưa giường của tôi cho cậu ngủ?”

“Không cần.” Đối phương ngẩng đầu lên, nhìn Chu Phóng, khe khẽ vênh vênh khóe miệng lên cười, “nếu như giường đủ lớn, tôi không ngại ngủ cùng với anh.”

“He he...” Chu Phóng cuối cùng cũng không nhịn được cười lên “tôi nói này, tư duy của cậu thật là vượt quá phạm vi tiếp nhận của tôi, ngày đầu tiên gặp mặt đã yên tâm to gan ngủ chung giường, không sợ tôi là người xấu làm gì với cậu sao?”

“Anh có thể làm gì với tôi sao?”

Bị cậu ta phản bác, Chu Phóng suyt nữa thì không thở được.

Nghĩ trong chốc lát, lại cảm thấy người này trông rất trong sáng, mình cũng không thể nói chuyện quá thô bỉ được, đành phải bắt đầu xoa xoa tay, “được rồi, giường giành cho cậu, tôi ngủ ở sofa, ngày mai đưa cậu về nhà.” Nói xong, Chu Phóng liền quay đầu đi vào nhà tắm, vừa đi vừa than thở, cố ý nói to, “Haizz, rõ ràng là mình làm, lại còn bắt tôi phải chịu trách nhiệm...”

Người ở phía sau đột nhiên nói: “Chu Phóng, tôi rất thích...”

Chu Phóng quay mạnh đầu lại, chỉ nhìn thấy đối phương nhếch khóe miệng lên, lạnh lùng bổ sung nói: “tác phẩm của anh.”

Không biết vì sao, Chu Phóng luôn cảm thấy nụ cười đó giống như là tuyết tan ra thành nước, làm cho tim mình cũng được tưới ẩm.

Đối diện với nụ cười lạnh lùng của cậu ta, Chu Phóng trầm lặng hồi lâu, lúc này mới nghiêm túc gật gật đầu, “cảm ơn đã thích.” Chỉ vào hàng sách của Bảo Đình trên bàn, “lần sau mua hết sách của tôi được không?”

“Anh không thích sách của Bảo Đình?”

“Ồ, chưa xem qua, không bình luận.”

Nụ cười càng lúc càng lạnh, “vậy nếu như tôi tặng cho anh, anh cũng không có cảm hứng xem, đúng không?”

“Phong cách không giống, tôi không đọc được.”

“Tác phẩm thành danh ‘quá vãng’ của anh ấy, anh cũng chưa xem?”

“He he, tôi rất lâu rồi không xem tiểu thuyết của tác giả trên mạng, lúc nhàm chán thì xem sử kí, Tư trị thông kiến vân vân.” Chu Phóng hiển nhiên không muốn tiếp tục trả lời vấn đề này, xua xua tay, “tôi đi tắm, cậu tự nhiên.” Đi được một bước rồi quay đầu lại, “xưng hô thế nào?”

“Tôi họ Giang.”

Chu Phóng nhìn chăm chăm cậu ta một hồi lâu, sau đó mới buông một hơi, “Cậu Giang này, tôi có nợ cậu cái gì không?”

“...Không.”

“Cậu cứ nhìn tôi chăm chăm như vậy, lẽ nào trông tôi quá đẹp trai, làm cho cậu không rời mắt được?” Cười một cách lưu manh tiến đến, “cậu rốt cuộc tìm gì trên mặt tôi vậy?”

“Không có gì.” Giang Ninh lạnh lùng nhìn Chu Phóng một cái, sau đó rũ mí mắt xuống, ngáp một cái, “nhanh đi tắm đi, tôi cũng muốn tắm xong rồi ngủ.”

Chu Phóng không nói gì nữa, chỉ quay người đi đến nhà tắm.

Chỉ cảm thấy người này chỗ nào cũng toát ra vẻ quái dị, ánh mắt đó giống như là muốn nuốt sống mình.

Những năm này hành vi của mình rất thận trọng mà, không hề nợ tình gì ai, sao hôm nay lại mang gã đàn ông này về nhà, lại có thái độ mờ ám với mình như vậy?

Tắm sạch người mình một cách bất đắc dĩ, lúc này mới trở về phòng khách, chỉ nhìn thấy gã kia đã tự mình nằm bò trên sô pha, ôm lấy gối ngủ

rồi.

Đi đến lắc lắc vai cậu ta, “này, dậy đi.”

“Gì?” Giọng nói lười biếng như một chú mèo, sau khi “Gì” “một tiếng lại quay đầu vào trong, không thèm để ý đến Chu Phóng.

Chu Phóng cười cười, túm luôn lấy cổ áo sau kéo cậu ta dậy.

“Anh đang làm gì?” Dường như rất tức giận vì có người làm phiền giấc ngủ của mình.

“Đi tắm, sau đó đến phòng ngủ của tôi ngủ, như thế này sẽ bị cảm.” Chu Phóng cười một cách dịu dàng, vỗ vỗ lên vai cậu ta, “tôi không biết cậu rốt cuộc là thần thánh phương nào, đừng có mà trở mặt nhìn tôi nữa được không? Cậu biết không, nếu như cậu cứ giương mắt nhìn tôi, tôi rất muốn...”, cố ý dừng lại, xem đối phương hiểu kì ngẩng đầu lên, lúc này mới cười lưu manh nói: “rất muốn..., cái từ quảng cáo đó sao lại không nói ra được nhỉ?”

Đồng tử của Tiểu Ninh trong nháy mắt co lại, tay nắm thành nắm đấm, thở sâu một hơi rồi mới bình tĩnh lại, như không có việc gì nói: “rất muốn uống cạn sạch sữa Vương Tử[1].”

[1] Lời thoại trong quảng cáo sữa Vương Tử của TQ.

Chu Phóng cười cười, “bản lĩnh của cậu không tệ, tức giận mà vẫn có thể kiềm chế.”

Đối phương chỉ bình thản nói một câu: “Cảm ơn anh đã khen.”

Sau đó liền nhồm người, tự mình đi vào nhà tắm.

Lúc chờ Giang Ninh tắm xong đi ra, Chu Phóng đã nằm dài ra trên sofa rồi, ánh mắt với vẻ trêu chọc vây lấy cậu ta một vòng, lúc này mới hạ

giọng nói: “Cậu chỉ cuốn một vòng khăn tắm, không lạnh sao?”

“Lẽ nào lại mặc lên quần áo bẩn?” Đáp với vẻ rất vô tội, còn rất tự nhiên đi đến ngồi xuống đối diện với Chu Phóng trên ghế sofa, cầm lấy áo ngủ mà Chu Phóng đã chuẩn bị mặc lên.

Chu Phóng thầm nghĩ, có lẽ cậu ta thực sự là vô tư trong lòng, tưởng rằng đều là hai người đàn ông, nên không có gì.

Thân thể xinh đẹp như vậy lộ ra trước mặt người khác, thật là không có ý phòng trừ người khác gì cả, càng đáng sợ hơn là, theo ánh mắt đánh giá của Chu Phóng, cậu ta không hề mặc quần lót...

Được rồi, tạm thời tưởng rằng cậu ta không muốn mặc lại chiếc quần bẩn.

Nhưng sự vô tư này của cậu ta có phải đã hơi quá rồi không?

May mà mình là một tay lưu manh hơn nữa không phải là đồng tính, sẽ không làm gì cậu ta, nếu không quả thực sẽ để lỡ việc cậu ta đang quyến rũ mình.

Chu Phóng thở dài một hơi, “cậu đi ngủ đi, không còn sớm nữa.”

“Ừ.”

“Đi đi.”

Giang Ninh trầm lặng trong chốc lát, lúc này mới khẽ nói: “Tôi sợ lạnh, trên giường anh có đệm điện không?”

“Không.”

“Vậy...”

“Cậu cứ nói thẳng ra là dùng thân thể giữ ấm là được.” Chu Phóng cười xấu xa, “sợ lạnh à, lúc này khóa thân đi ra, sao không thấy cậu lạnh.”

Giang Ninh ngẩng đầu lên, lườm Chu Phóng một cái, sau đó quay người vào phòng ngủ.

Chu Phóng nhún nhún vai như không, trong lòng đoán rằng, có lẽ cậu ta là money boy của quán rượu gần đây đi đến kiếm tiền chẳng? Mê hoặc không được cho nên xấu hổ mà nổi giận rồi?

Nhưng mà nhìn dáng điệu sạch sẽ thanh thoát của cậu ta, không giống với người trong cái vòng đó. Tạm thời coi cậu ta là người vô tâm. Tuy rằng mình vạch trần lời nói dối của cậu ta trước mặt cũng có chút ác ý.

Nghĩ như vậy, mới yên tâm trở lại, nhắm mắt lại nằm trên ghế sofa.

Sau khi Giang Ninh đi vào phòng ngủ giặt nệm mình, thực sự là mức độ lộn xộn còn hơn cả ổ chó.

Chăn không xếp lại, trong chiếc tủ ở bên cạnh là một đồng quần áo lộn xộn, trên bàn rải đầy những sách báo tạp chí, trên giường đặt một con gấu to, còn có máy tính xách tay.

Nhíu nháu mày, vừa muốn dọn lại, nhưng lại nghe thấy phía sau có người gõ cửa, quay đầu lại, nhìn thấy Chu Phóng đứng mỉm cười ở cửa, “tôi đến lấy con gấu, trong phòng có chút bừa bộn, nếu như cậu không quen thì ngủ ở sofa.”

“Không có gì” Giang Ninh cúi đầu, nhìn anh ta bước qua trước mặt mình, ôm lấy con gấu.

Chờ anh ta đi ra đóng cửa lại, tâm tình của Giang Ninh rất phức tạp.

Con gấu đó dường như là năm đó tặng cho anh ấy, tuy rằng thời gian lâu rồi, đã không còn nhìn rõ màu sắc, nhưng anh ấy vẫn giữ, vì anh ấy quá cầu thả sao? Hay là... anh ấy không nỡ vứt?

Anh ấy bây giờ lại không nhận ra mình, tuy rằng đã 5 năm, cậu bé đã trưởng thành rồi, ngoại hình giọng nói quả thực là thay đổi rất lớn, nhưng anh ấy cũng nên nhận ra một chút mới đúng.

Khe khẽ than một tiếng, lật chăn ra nằm lên giường, chiếc chăn dày dày giống như mang theo mùi vị của Chu Phóng, ấm áp. Cuốn chặt thân thể, vùi đầu vào trong gối, thầm nghĩ, nếu như anh ấy không nhớ ra, vậy thì, hãy để mọi thứ lại một lần nữa bắt đầu.

Dù sao thì bây giờ nhắc đến đứa bé cả ngày bám sau đít anh ấy quấy rầy, lúc nào cũng cần anh ấy quan tâm, khi đi ngủ thì rúc vào lòng anh ấy, mình cảm thấy... có chút mất mặt.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Giang Ninh mở mắt ra, đột nhiên phát hiện ra trong phòng mình dường như có người, nhồm mạnh người ngồi dậy, lúc này mới nhìn thấy Chu Phóng ở bên giường.

“Anh làm gì vậy?” Có chút đề phòng nhìn anh ta, người kia lại khe khẽ cười, vô tội nói: “Tôi đến lấy máy tính.”

Nhìn thấy dây nguồn điện trong tay anh ta bị mình đè chặt, Giang Ninh cảm thấy phản ứng vừa rồi của mình quá miễn cảm, có chút ngượng ngùng nhấc cánh tay lên để anh ta rút dây ra.

“Anh lấy máy tính như vậy, muốn viết văn?”

“Ồ, đúng vậy.”

Nhìn quàng mắt đen nhàn nhạt của anh ta, Giang Ninh không nhịn được đau lòng, giọng nói trở nên dịu dàng một chút: “Tối qua không ngủ

được?”

“Ừ, gặp ác mộng.”

“Nếu như tinh thần không tốt, hãy nghỉ ngơi cho tốt mới đúng, không được ra sức viết như vậy...”

“Cậu quan tâm quá mức rồi.” Chưa nói xong đã bị Chu Phóng ngắt lời, cuối câu còn thêm một câu, “đã không phải là vợ tôi thì không nên quản quá.”

Giang Ninh im lặng không nói gì.

Chu Phóng tự mình bật máy tính lên, đi đến cửa rồi quay đầu nói: “Cậu đi tắm rửa, xong rồi tôi đưa cậu về trường.”

“Không cần, tôi tự mình đi.”

“Được, vậy cậu tự nhiên, tôi không nấu bữa sáng, cậu tự mình đi xuống lầu mua.”

Nói xong liền ôm lấy máy tính đi vào thư phòng viết.

Nhìn bóng anh ấy, Giang Ninh không kìm được than thở thời gian làm việc và nghỉ ngơi đáng sợ của anh ấy.

Người này, lười nhác quen rồi, trong phòng là một đống bừa bộn, tuy rằng những hành động xấu này tương tự như trước đây, nhưng luôn cảm thấy bộ dạng mệt mỏi của anh ấy bây giờ làm cho người ta rất thương xót.

Tay chống trán có chút bất đắc dĩ, thầm nói: “Giang Ninh mi có phải là quá ngốc không, trước đây được anh ấy quan tâm quen rồi, bây giờ lại muốn đi quan tâm lại anh ấy sao...”

Sau khi mặc xong quần áo, Giang Ninh lại đến thư phòng của Chu Phóng tạm biệt: “Cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi, tôi sắp đi rồi.”

“Ừ.” Đầu Chu Phóng cũng không nhắc lên, chỉ ừ một tiếng, sự chú ý vẫn tập trung vào màn hình máy tính, tiếng ngón tay gõ bàn phím lách ca lách cách trong thư phòng vọng ra.

“Chúng ta sẽ tạm biệt.”

Âm thanh rất khẽ, Chu Phóng về căn bản không nghe thấy, Giang Ninh khe khẽ cười, đóng cửa thay cho anh ta, đi ra.

Sau khi về nhà, bấm chuông cửa, người ra mở cửa là Cổ Duy, ăn mặc chỉnh tề. Giang Ninh đi vòng qua ông ta vào phòng, nhìn thấy bố đang đi từ trên lầu xuống, mặc một chiếc áo ngủ lớn, có chút mơ hồ, bộ dạng như vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Là Tiểu Ninh trở về à...” Giang Sơn cười dịu dàng, “tối qua con ngủ ở đâu?”

“Nhà bạn.”

“Vậy à... tối qua bố uống say, không ở bên con được, để lại cho con rất nhiều bánh ngọt, ở trong tủ lạnh...”

“Ừ.” Giang Ninh ngắt lời ông ta, quay đầu đi vào tủ lạnh lấy ra một miếng bánh ngọt, ngồi trên sofa tự mình ăn bữa sáng.

“Cái đó, quà con tặng bố rất thích.” Giang Sơn đối diện với con trai vẫn có chút căng thẳng như cũ, cố ý tìm chủ đề.

“Thích là được rồi.”

“Khi nào thì trở về trường?”

“Máy bay sáng mai.”

©ST.E.NT

“Kì nghỉ có trở về không...”

“Tôi không quay về đón Tết.” Giang Ninh ngẩng đầu lên nhìn ông ta, “các ông không cần đợi tôi.”

“Được rồi, ông vẫn còn chưa tỉnh rượu, hãy đi ngủ thêm một chút nữa đi.” Cổ Duy chau chau mày, đẩy Giang Sơn vào phòng ngủ, đóng cửa lại, lúc này mới đến ngồi bên cạnh Giang Ninh, hạ giọng hỏi, “hôm qua cậu đến chỗ Chu Phóng rồi chứ?”

“Ừ.”

“Cậu ta không nhận ra cậu?”

Giang Ninh lạnh lùng hỏi: “Sao ông lại biết?”

Cổ Duy cười cười, “cậu thay đổi rất nhanh, trước đây là tiểu chính thái, bây giờ là tiểu nữ vương.”

“Ông nói hồ đồ gì thế.” Lờm ông ta một cách tức giận, cúi đầu giải quyết chỗ bánh ngọt trên bàn, sau đó lau sạch ngón tay, lạnh lùng nói, “hợp tác giả cuối năm lần này, ông có tham gia không?”

“Tôi? Tôi có tư cách gì mà tham gia đây?”

“Ông mà không có tư cách thì ai có tư cách.”

Cổ Duy hí hí mắt, “cậu bé này, nói chuyện không thể đừng có quá giàu tính triết học như vậy được không.”

Giang Ninh nhìn chăm chăm ông ta hồi lâu, mới khe khẽ nhướn khóe miệng ra cười, “ông tốt nhất là tìm một lí do hợp lí để không ra mắt liên hoan tác giả cuối năm lần này đi, đừng coi tôi là đồ ngốc”

“Không có cách nào, họ Giang các cậu có gien ngốc đấy.”

“Tác giả đam mỹ nổi tiếng Thiên Cổ Phong Lưu trong Thiên đường văn học, tác phẩm thành danh của ông ta tên là “Giang sơn như họa”, đúng không.”

Cổ Duy không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ híp mắt cười một cách sâu sắc.

“Lần trước nghe nói truyện H của cậu viết rất hay, tôi muốn chuyên tâm đi đọc tác phẩm của cậu.” Giang Ninh sững lại, chỉ chỉ vào phòng ngủ, “nếu như ông ấy biết, ông đem tên của ông ấy viết vào trong tiểu thuyết, ông đoán xem ông ấy sẽ phản ứng thế nào.”

“Không to đến mức mắng tôi một trận.” Cổ Duy nhún nhún vai về không lo nghĩ gì, “trái lại là cậu, việc thể thân kí hợp đồng nếu như bại lộ, sẽ chết rất khó coi đấy...”

“Ông...”

“Tôi làm sao?” Cổ Duy cười nói, “tôi đây không phải quan tâm cậu sao. Nhưng tiếc là, cậu quá khổ tâm, cái người họ Chu kia lại một chút cũng không nhận tình cảm, trên một ý nghĩa nào đó, chúng ta có thể xem như những chiến hữu đồng bệnh tương liên.” Dừng lại một lúc, rồi mới khe khẽ thở ra, “đều là những người đáng thương, cho đi nhưng không được nhận lại, cho nên, chúng ta phải liên kết lại.”

Giang Ninh trầm lặng hồi lâu, lúc này mới khe khẽ cười nói “Việc của ông với ông ta, tôi không có hứng thú để ý. Việc của tôi, ông cũng không cần nhúng tay vào.”

“Không cần tôi dạy cậu đi quyến rũ người ta cần câu thế nào sao? Cậu bây giờ còn non lắm, chỉ là ánh mắt làm đông cứng người khác của cậu này, Chu Phóng không bị cậu dọa cho là giỏi lắm rồi.”

Giang Ninh xoa xoa tóc bên tai, “tôi, tôi sẽ làm cho anh ấy yêu tôi.”

“Được lắm, có tự tin luôn là điều tốt” Đứng dậy đi, nghiêm túc vỗ vào vai đối phương, “tôi rất vui lòng thấy cậu hạ gục Chu Phóng, nhưng mà, cẩn thận không ăn được thịt cá tươi non, trái lại còn bị xương cá mắc cổ họng đấy.”

“Không cần ông quan tâm, tôi sẽ nuốt cả cái xuống.”

“Rất tốt, tôi có nên thay Chu Phóng lau một chút lệ đồng tình không? Có người ngầm có kế hoạch hạ gục anh ta, anh ta đáng thương vẫn chưa biết tình cảm đó.”

“VẬY anh ta cũng không lỗ vốn, vì anh ấy tôi đều sẵn lòng...”

“Sẵn lòng gì?”

Giang Ninh sững người, hạ giọng nói: “tôi đều sẵn lòng dày mặt đi quyến rũ, tiếc là, vẫn chưa có tác dụng, bản lĩnh của anh ta quá tốt.”

Cổ Duy cười cười, nói một cách sâu sắc: “Đó là vì cậu mê hoặc vẫn chưa đủ triệt để.”

“Không có gì, chỉ là sự nểm trái bước đầu.” Giang Ninh cũng đáp lại bằng nụ cười sâu sắc, “trò hay còn ở phía sau.”

Giang Ninh nhồm người, duỗi duỗi lưng, quay người đi vào phòng ngủ thu dọn hành lí.

Trái lại Cổ Duy vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng của Giang Ninh, thần sắc có chút nặng nề.

Giang Ninh ở trong phòng ngủ thu dọn hành lí một cách đơn giản, định buổi chiều sẽ ngủ một giấc, ngày hôm sau sẽ lên máy bay về trường.

Tối qua thực ra là không ngủ ngon được, bởi vì nằm trên chiếc giường to của Chu Phóng, đắp lên chăn mà anh ấy dùng, đầu mũi toàn là mùi vị ấm áp của anh ấy, lúc cuộn chặt chăn vào người, dường như là nhiều năm trước anh ấy ôm chặt mình vậy.

Thế là lại mơ giấc mơ không nên mơ.

Nghĩ đến tình cảnh trong giấc mơ, lúc đó cảnh anh ấy dịu dàng dạy mình DIY lại cứ hiện ra trước mắt, Giang Ninh cảm thấy thật là quá ham muốn, lớn lên rồi cũng không cần cấp bách như vậy chứ.

Để mình ngã xuống giường, muốn ngủ, nhưng lại nhận được một tin nhắn, là của Cùng Khai Tâm gửi đến.

“Cậu nhất định không được nhấn vào trang chủ của Thiên đường văn học, nhất định không được đi xem người đứng đầu của bảng xếp hạng trứng gà.”

Giang Ninh chỉ cảm thấy dòng tin này có chút khó hiểu, thế là “ừ” một tiếng, rồi nhắm mắt lại.

Table of Contents

Mục lục

<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 1</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 2</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 3</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 4</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 5</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 6</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 7</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 8</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 9</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 10</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 11</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 12</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 13</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 14</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 15</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 16</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 17</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 18</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 19</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 20</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 21</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 22</u>
<u>Văn sĩ điên cuồng.(Tập 1).</u>	<u>Chương 23</u>